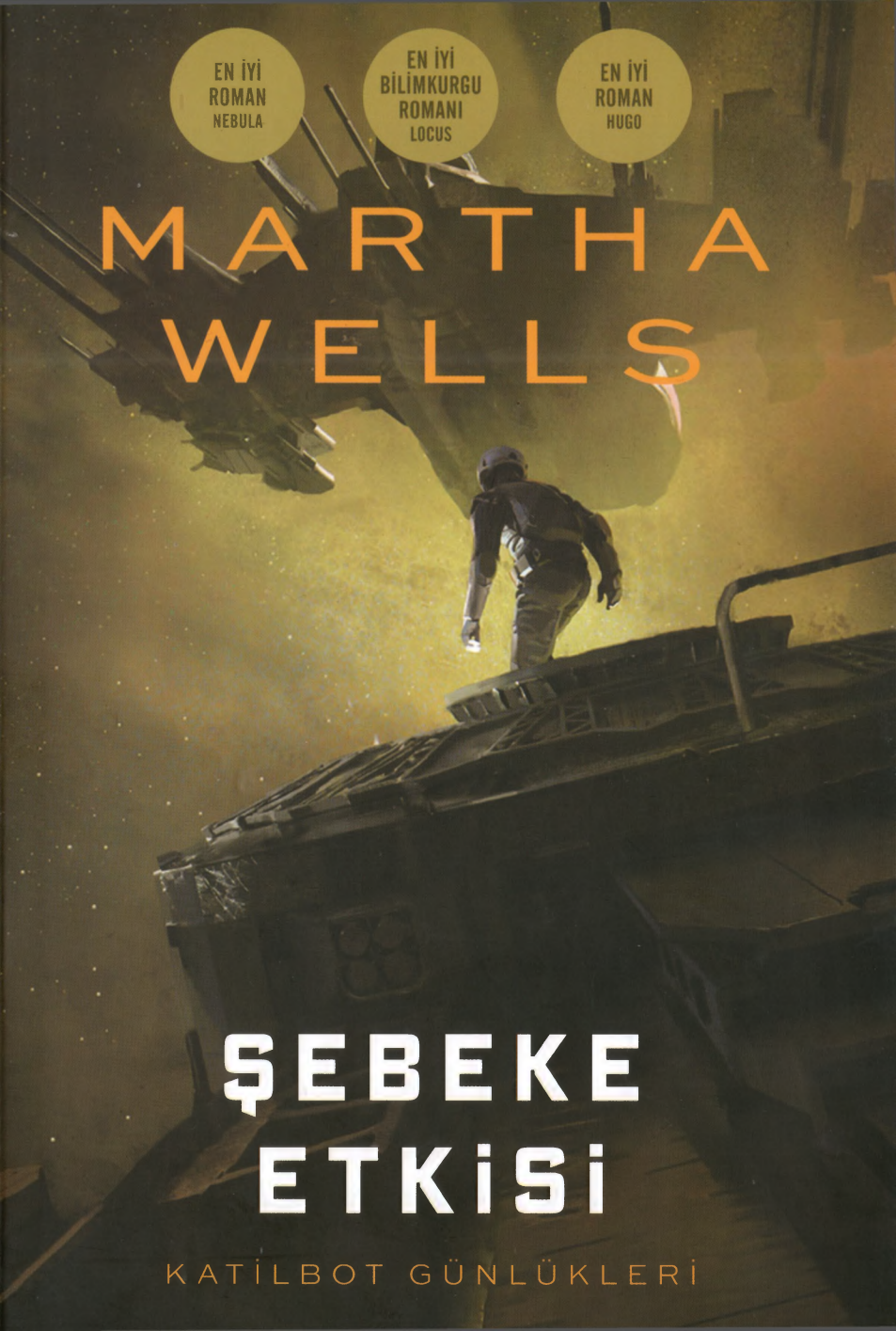

EN İYİ ROMAN NEBULA
EN İYİ BİLİMKURGU ROMANI LOCUS
EN İYİ ROMAN HUGO
MARTHA WELLS
ŞEBEKE ETKİSİ
KATİLBOT GÜNLÜKLERİ

Martha Wells

ŞEBEKE ETKİSİ

KATİLBOT GÜNLÜKLERİ 5

1

Absürt seviyede güvenliğe ihtiyaç duyduklarını sanan müşterilerim oldu. (Üstelik absürt derken kendi standartlarıma göre bile absürt demek istiyorum – hem de kodum yalnızca gözü dönmüş bir açgözlülüğün dizginlediği yoğun yabancı düşmanı paranoyasıyla tanınan bir sigorta firması tarafından yazılmış olmasına rağmen.) Bir şey onları yiyinceye kadar en ufak bir güvenliğe dahi ihtiyaç duymadıklarını sanan müşterilerim de oldu. (Bu daha ziyade bir benzetme; mideye indirilmemiş müşterilerimin sayısı yüksektir.)

Evlilik ortağı Overse'in "aşırı iyimser" diye nitelediği Dr. Arada ortalarda bir yerdeydi. Dr. Thiago ise tümüyle "karanlık mağarayı o sinir bozucu GüvBirim olmadan inceleyelim" grubunda yer alıyordu. İşte bu yüzden Arada mermili bir silahın dipçiğini tutan avuçları terleyerek açık gözlem güvertesine çıkan kaportanın yanındaki duvara yaslanmış bekliyordu ve Thiago bahsi geçen gözlem güvertesinde di-

kilerek potansiyel bir hedefle ortak yol bulmaya çalışıyordu. (Burada "potansiyel" lafını Dr. Arada'nın, *Ah, GüvBirim, keşke insanlara "hedefler" demesen,* sözlerine ve Thiago'nun bana attığı, genellikle, *Birilerini öldürmek istiyor, o kadar,* anlamına gelen bakışına istinaden kullanıyorum.)

Fakat bu dediğim, Potansiyel Hedefler kendi büyük mermili silah koleksiyonlarını sergilemeye başlamadan önceydi.

Her neyse, bunlar deniz araştırma tesisimize çıkma çabasındaki bir yağmacı gemisinin altında yüzerken düşündüğüm türden şeyler işte.

Kıçın altından yüzerek geçerken itici aygıttan uzak durmaya özen gösterdim. Su yüzeyini usulca yardım, gerilerek tırabzanı yakaladım ve kendimi yukarı çektim. Gün ışığı parlak, hava açıktı ve kendimi savunmasız hissediyordum. (Aptal yağmacılar neden gece vakti saldırmamıştı ki?) Havada bulundurduğum dronlar bana hem güvertelerin hem de bu aptal teknenin kamera görüntülerini sağladıkları için kıçın bu bölümünün boş olduğunu biliyordum.

Üzerimdeki üçgen biçimli üstyapı, gemi daha hızlı gitsin diye midir nedir geriye eğimliydi – ne bileyim işte, ben bir katilbotum; gemilerden zerre kadar anlamam. Üst güverte ön silah mevziini barındıran pruvanın etrafına sarılıydı. Bu da aptal tekneye başka birinin güvenlik kâbusu olan bir sürü kör nokta veriyordu. Gemi bu tetkikte gördüğümüz diğer teknelerden daha sofistike olup daha ileri bir teknolojiye sahipti.

Tabii bu da onu savunmasız bırakıyordu.

Bunun bir şaşırtmaca olması ve ikinci bir çıkarma girişiminin planlanması ihtimaline karşı dış sınırımızı ve çevremizdeki adaları da gözlemliyordum. Ve elbette gözlem güvertesinde gelişen cümbüşe de bir kamera doğrultmuştum.

Thiago tam da GüvBiriminin durum değerlendirmesine

güvenmeyen bir insan gibi koruyucu donanımını bile giymeksizin ambar ağzının neredeyse dört metre dışında dikiliyordu. Potansiyel Hedefler'in görünürdeki lideri güvertenin kenarından, yani olsa olsa üç metre öteden mermili bir silahı Thiago'ya sakin sakin doğrultuyordu. Ben daha çok aptal teknenin pruva güvertesine yayılmış diğer Potansiyel Hedefler'den ve pruva güvertesinin üzerine monte edilmiş olup o sırada tesisimizin üst katına çevrilmiş bekleyen ağır silahın namlusundan endişe duyuyordum.

Potansiyel Hedefler'den bazıları kask takmıyordu. Düşmanlar yeterli vücut zırhı kuşanmaksızın saldırganlaşacak kadar salaklarsa küçük istihbarat dronlarıyla yapabileceğiniz bir şey vardır (tabii müşteriniz buyurursa veya çalışır durumda bir idari modülünüz yoksa). Bir dronu hızlandırıp dosdoğru düşmanın suratına uçurabilirsiniz. Bir gözü veya kulağı tutturamayıp doğrudan beyni hedefleseniz bile kafada bir krater açabilirsiniz. Şimdi öyle yapmam sorunu çözer ve *Güneşin Soyları* dizisinin yeni bölümlerine çok daha çabuk dönmemi sağlardı ama Arada'nın üzgün bir ifade takınacağını ve Thiago'nun kızacağını biliyordum. Şartlar farklı olsaydı muhtemelen yine de öyle yapardım. Fakat maalesef Potansiyel Hedef Lider bir kask takıyordu.

(Dr. Thiago, Dr. Mensah'ın erkek kardeşinin evlilik ortağı olduğu için onun fikirlerine önem veriyordum.)

Ayrıca ağır silahın kumandalarının bulunduğu teknenin içinde kaç düşman olduğunu henüz bilmiyordum. Güvertedeki görünür hedefleri (affedersiniz, görünür *potansiyel* hedefleri) vaktinden önce ortadan kaldırmak, henüz başlamamış cümbüşü son sürat bir cümbüşe çevirebilirdi.

Thiago'nun konuşarak bizi bu durumdan kurtarması ihtimal dışı değildi. Kendisi diğer insanlarla konuşmakta harikaydı. Yine de Arada'yla beraber ambar ağzının hemen içerisinde bir dron bekletiyordum. (Evlilik ortağının

ölmesine göz yumarsam Overse'in keyfi kaçardı ve dahası Arada'dan hoşlanıyordum.)

Thiago her şeye rağmen sesini sakin tutmayı beceriyordu. "Bunların hiçbirine gerek yok. Bizler araştırmacıyız. Burada kimseye zarar verecek bir şey yapmıyoruz."

Potansiyel Hedef Lider, TesisSistemimizin yayınımız üzerinden tercüme ettiği bir şeyler söyledi. "Size ciddi olduğumu gösterdim. Canımızın istediğini alacağız, sonra da sizi rahat bırakacağız. Ötekilere dışarı çıkmalarını söyle."

"Size malzeme veririz ama insan vermeyiz," dedi Thiago. "Malzemeleriniz güzelse insanlara el sürmeyiz."

"Kimseyi vurmanıza gerek yoktu." Thiago'nun sesine hararet karıştı. "Malzemeye ihtiyacınız varsa size verirdik."

Merak etmeyin, vurulan "kimse" bendim.

(Thiago herkesin ÖNCEDEN anlaştığı güvenlik protokolünü çiğneyerek aptal teknelerindeki yabancıları karşılamak için gözlem güvertesine çıkmıştı. Ben de peşinden gitmiş ve onu kenardan geriye çekmiştim. Böylece Potansiyel Hedef Lider onun yerine beni vurmuştu. Mermisi omzuma isabet etmişti. Gözlem güvertesinden aşağı düşerken su girişini ıskalamayı becermiştim. Evet, tepem atıktı.

"GüvBirim, GüvBirim, eğer oradaysan–" Tesisin komuta merkezindeki Overse bana iletişim arayüzünden bağırmıştı.

Evet, iyiyim, diye ona yayından mesaj yollamıştım. İyi ki insanlar gibi kan kaybetmiyorum çünkü içinde bulunduğumuz durumda bir tek düşman fauna eksikti. *Her şey kahrolası kontrolüm altında, tamam.*

"Hayır, iyi olduğunu söylüyor," diye Overse'in telsizimiz üzerinden ötekilere bilgi verdiğini duymuştum. "Şey, evet, çok kızgın.")

Tırabzanı aşıp güverteye ayak bastım. Acı sensörlerimi kısmıştım ama destekleyici iskeletime sıkışmış mermiyi hissedebiliyordum ve hissettikçe asabım bozuluyordu. Be-

limi bükük tutarak sessiz adımlarla basamaklardan ilk kabin yapısına indim. İçerideki insan ilkel bir tarayıcı sistemi izliyordu. (Daha vurulmadan önce sistemi bozmuş, meşgul kalsın diye onu sanatsal bir parazitlenmeyle ve aykırı enerji sinyalleriyle beslemeye başlamıştım.) Kadını bayıltıncaya kadar boğdum, sonra da çok çabuk ayılırsa tasalanacak başka bir şeyi olsun diye kolunu kırdım. Mermili silahını almadım ama anahtar bileşenlerinden bir-ikisini bozmaya vakit ayırdım.

Oda çantalarla, kasalarla ve daha başka insan ıvır zıvırıyla doluydu. Düzenli depolama askıları vardı ama her şey güverteye yığılmıştı. Şimdiye dek uzaktan su teknelerine binen on bir yabancı insan grubu görmüştük ve içlerinden ikisi bizimle irtibat kurmuştu. İkisi de Thiago'nun deyimiyle "alışılmadık derecede ıraksak", diğerlerinden bazıları da son derece tuhaf davranmıştı. Her iki grup da dostane bir tavırla yaklaştığını göstermek için ayrıntılı önlemler almış ve tek bir silah bile sergilememişti. Her iki grup da bizimle malzeme takası yapmak istemişti. (Arada ile diğerleri onlara tüm ihtiyaçlarını karşılıksız vermekten yanaydı ama Thiago neden bu gezegende bulunduklarının öyküsünü dinlemek istemişti.)

Peki, belki de Thiago'nun bu grubun da dostane olacağını düşünmek için geçerli sebepleri vardı. Fakat önceki gruplar bana yerel dostane yaklaşımların/etkileşimlerin bir profilini çıkarma fırsatı sunmuştu ve bu son grup o profile uymamıştı.

Zaten kimse bana kulak asmaz ki.

Potansiyel Hedef Lider ile Aptal Tekne'deki dostları ayrıca daha temiz değilse bile daha yeni görünen kıyafetleriyle, karşılaştığımız diğer insanlardan daha iyi giyimliydi. Bir gezegen yayını yoktu (aptal gezegen) ama Aptal Tekne kendi basit yayınına sahipti. O yayında oyun ve pornografi bolken

bu insanların kimler olduğu ve ne istediği gibi bir güvenlik değerlendirmesini kolaylaştıracak veriler kıttı. Münferit insanların yayın sinyalleri bile zerre kadar umursamadığım cinsel müsaitlik ve cinsiyet sunumu hakkındaki bilgilerden başka bir şey içermiyordu.

Kirli bir metal koridordan geçtiğim sırada bir sonraki kapı aralığından bir insan çıktı. Onu silahsızlandırıp kafasını yere çarptım.

Bir sonraki kompartımanın kapısı kapalıydı ama dronlarımdan biri daha önce çatıya inmiş, kendini bir pencereye yapıştırmış, sonra da bana bir güzel tarama ve video istihbaratı sağlamıştı. Bu önemli sayılırdı çünkü şu an tesisimize çevrili tekne batıran cinsten büyük mermili silahın kumanda istasyonu o kompartımandaydı.

Dronun videosuna göre silah istasyonunda dikkatini kamera tabanlı ilkel hedefleme ekranına veren ufak tefek bir insan oturuyordu. Tamamı silahlı üç iriyarı insan da yıpranmış istasyon koltuklarında keyif çatıyordu. Koltukları olmayan diğer istasyonlar ayaküstü kurulmuş veya modası geçmiş donanımlara sahipti. İnsanlar muhabbet ediyor, ekranda Thiago ile Potansiyel Lider'i seyrediyor, lay lay lomla bir işgününü daha geçiriyorlardı.

Pruvanın sağına kurulu ampulümsü bir yapı olan kompartıman, büyük silahı koruyup desteklemek için metalle güçlendirilmişti. Pruva yakınında bekleyen ve tesisin gözlem güvertesine mermili silahlar doğrultan altı düşman, aşırıya kaçmadığım sürece olup bitenleri duyamayacak kadar uzaktaydı. Ben de o nedenle kilidi kırdım ve içeri girerken kapıyı çarpmadım.

Silah istasyonundaki Hedef Bir'i sol kolumdan çıkan bir enerji dalgasıyla vurdum. Öbürleri ayağa fırlarlarken Hedef İki'yi boğazından yumrukladım, Hedef Üç'ün dizkapağını ezdim ve Hedef Dört'ün silahını yana savurup köprücük-

kemiğini kırdım. TesisSise çoktan bir çeviri hazırlatmıştım ve tek bir cümleden fazlasına ihtiyaç duyacağımı sanmıyordum. "Ses çıkarırsanız herkes ölür," dedim.

Yarasından rutubetli havaya buharlar yükselen Hedef Bir silah kontrol istasyonuna baygın hâlde yığılıp kaldı. Sızlanan ve gurultular çıkaran diğer üçü güverteden kalkmadı.

Dışarıdaki düşmanlardan biri etrafına bakınmış ama konumunu değiştirmemişti. Oyalamakta beklenmedik derecede hünerli olduğu anlaşılan Thiago, Potansiyel Hedef Lider onları kaçırmak isteyip istemediğine karar versin diye öbür araştırmacıların gözlem güvertesine çıkıp çıkmayacakları sorusunu geçiştirmişti. Thiago o sırada tüm malzemelerimizi listeliyor ve TesisSisin tercüme tavsiyelerine uymakta zorlanırmış gibi yapıyordu. (Rol kestiğini biliyordum; adam daha başka marifetlerinin yanı sıra bir dil uzmanıydı.) Dron görüşüm bana Potansiyel Hedef Lider'in onu terlerken seyretmekten keyif aldığını gösteriyordu. Belki Thiago da bunu fark etmiş olacak ki tavrını biraz abartıyordu. Kafası epey çalışıyordu.

Tamam, tamam, Thiago'nun bana güvenmemesinin biraz can sıkıcı olduğunu itiraf ediyorum.

(Arada'nın bu tetkiki planladığı Preservation İstasyonu'nda o ve Mensah benim hakkımda konuşmuşlardı. Transkripsiyon:

Thiago: "Burada azınlıkta olduğumun farkındayım ama ciddi çekincelerim var."

Mensah: "Bu tetkiki Arada yönetiyor ve o GüvBirimi istiyor. Hem açıkçası güvenliği o sağlamazsa Amena'nın gitme iznini geri çekerim."

[Amena, Mensah'ın çocuklarından biri ve evet, şu an o da tesisimizde. Baskı diye buna denir!]

Thiago: "Ona bu kadar mı güveniyorsun?"

Mensah: "Tam anlamıyla canım pahasına. Amena'yı, seni

ve ekibin geri kalanını korumak uğruna neler yapacağını biliyorum. Elbette kusurları yok değil. Hatta muhtemelen şu an bizi dinliyordur. Dinliyor musun, GüvBirim?"

Ben, yayından: *Ne? Hayır.*

Konuşulanların geri kalanını kaçırmıştım. Odanın iletişim erişimine yaptığım bağlantıyı kesmenin ve oradan gitmenin daha iyi olacağını düşünmüştüm.)

Hedef İki'nin fısıldadığı bir şey TesisSis tarafından, "Nesin sen?" diye yorumlandı.

"Kapa Çeneni Yoksa Kafanı Ezerim'im," cevabını verdim.

Böylece iki cümleye ihtiyacım olduğu anlaşıldı.

Oradan çıkmalıydım çünkü Hedef Lider o sırada Thiago'nun üstüne yürümeye başlamıştı ve bir rehine durumunu önlemek, risk değerlendirme modülümün Başarılı Bir Çözüme Giden Olayların Öngörülen Programı için önemliydi. (Bu program firma jargonunda BBÇGDOÖP gibi berbat bir anagramla geçerdi.) (Anagram değil diğerini kastediyorum.)

"Bunu yapmasan iyi edersin," dedi Thiago geri çekilirken. "Cidden bunu yapmasan iyi edersin."

Evet, eh, artık kaçıp gitmek için biraz geç kalmışlardı.

Dış kaportanın önüne kadar gittim ve dronlarıma yerlerini almalarını söyledim. Düşmanlardan ikisi kask ve vücut zırhına sahipti. Bir diğerinin kaskı olsa da vizörü çıkarılmıştı. Kaporta kolunu çektim ve emri verdim.

(Bize saldırmaları düşmanların kendi aptal mı aptal hataları olmasına rağmen son saniyede dronların talimatını kafa veya suratı hedefleyen ölümcül vuruşlardan, kolların ve ellerin açıkta kalmış kısımlarını hedefleyen yaralayıcı vuruşlara çevirdim. Arada'nın üzgün yüzünü düşünmek huzurumu çok fazla kaçırıyordu.)

Aptal kaporta (bu tekneden nefret ediyorum) yavaş hareket etti ve o açılıncaya kadar hedeflerin altısı da bana doğ-

ru dönmüştü. Tam ben kendimi güverteye atarken dronlarım saldırıya geçti. Hedeflerden birini sağ kolumdan çıkan bir enerji patlamasıyla vurdum, ikincinin dizini kırdım, ikisi dron saldırılarıyla yere düştü ve sonuncusu çırpınarak yığılıp kaldı. Eli kasılan adam silahının tetiğine basıp beni göğsümden vurdu. Tanrı aşkına.

Hedef Lider o zamana kadar Thiago'yu kolundan tutmuş ve silahını onun başına doğrultmuştu.

Altı dronu daha etrafa saçılmış silahları işe yaramaz hurdalara çevirmek için feda ettim, ardından ayağa kalktım. İskele rampasından gözlem güvertemize çıkarken, "Bırak onu," dedim. Pazarlık edesim hiç yoktu. Arşivimde bir yerde onun da bir modülü var ama bugüne kadar pek bir faydasını görmüş değilim.

Göz akları epey ortaya çıkmış olan Hedef Lider çok sayıda stres belirtisi sergiliyordu. Aynı şey Thiago için de geçerliydi. Bir dron görüşü bana ne hâle düştüğümü gösterdi. Giysilerimden su damlıyor, Preservation tetkik logosunu taşıyan ceketimde ve gömleğimde mermi delikleri bulunuyor, deliklerden sıvı ve biraz kan sızıyordu.

Kaportaya gidercesine etraflarından dolaştım. Hedef Lider yönünü bana çevrili tutarak Thiago'yla beraber döndü, sonra da bağırdı. "Dur! Yoksa onu öldürürüm!"

Haklıydı; onu hareket ettirerek bir atış fırsatı yaratmaya çalışıyordum. Durduğunda gözlem baloncuğu arkasındaydı ve bu benim için iyi bir atış açısı değildi.

"Hâlâ bu işten paçayı sıyırabilirsin," dedi Thiago nefes nefese. "Bizi bırak yeter. Beni rehin alıp–"

Ah, tabii ya, bir o eksikti. "Rehine almak yok," dedim.

"Bu şey de ne?" diye bilmek istedi Hedef Lider. "Nesin sen? Bir bot musun?"

"O bir güvenlik birimi," dedi Thiago. "Bir bot/insan sunisi."

Hedef Lider ona inanmış gibi değildi. "Neden insana benziyor?"

"Bazen aynı şeyi ben de merak ederim," dedim.

Dr. Ratthi iletişim hoparlöründen konuştu. "O bir insan!" Arka planda Overse'in, "Ratthi, kanaldan çık!" diye fısıldadığını duydum.

Tüm bunlar olurken arşivlenmiş videolarımda hızlı bir arama gerçekleştirdim ve *Yiğit Müdafacılar*'ın bir bölümünü açtım. Fena bir dizi değildir ama açtığım berbat bölümde karakterler şeytani GüvBirimlerin saldırısına uğrar. (Bu bir oksimoronun* tam zıddı gibidir zira medyada şeytani olmayan GüvBirim diye bir şey yoktur.) (Oksimoronun zıt anlamlısı var mı acaba?) GüvBirimlerin üsse doluştukları ve çaresiz mültecileri katlettikleri üç dakikalık kısmı çıkarıp aptal teknenin porno yayınına yükledim, sonra da sonsuz bir döngüde oynamaya bıraktım.

Pek hızlı olduğum için Hedef Lider rehinesini sarsarak, "Ona geri çekilmesini emret," deyinceye kadar işimi bitirdim.

Thiago alaycı bir homurtuyu andıran bir ses çıkardı. "Keşke emredebilseydim! Beni dinlemez ki."

Seni bol bol dinliyorum, Thiago.

"Peki öyleyse kimi–" Hedef Lider akıllıca davranarak konuyu kapattı. "Bak, o şeyi her kim kontrol ederse etsin bunu gemime götüreceğim ve–"

"Motorunuzu bozdum," dedim. Bunu gerçekten yapmam gerekirdi. Eh, artık çok geçti.

Hedef Lider öfkeyle kaşlarını çatarak Thiago'ya asıldı. Tökezleyen Thiago ondan uzağa doğru eğildi. İşte o zaman Hedef Lider'in üst kolunda, vücuduna küçük gelen zırhının eklemleri arasındaki birkaç santimlik giysi ve deride delikler açıldığını gördüm.

---

* Zıt anlamlı iki kelimenin bir arada kullanılması. *–yhn*

İleri fırlayıp Thiago'yu kaptım ve yana savurdum, sonra da mermili silahı Hedef Lider'in elinden çekip aldım. Silahın dipçiğiyle karnına ve göğsüne hafifçe vurduğum adam güverteye yığıldı.

Taramam mermili silahının emniyetini çoktan kapatmış olduğunu gösterse de Arada kaportadan dışarı çıkarken duyarlı davranarak silahını yere doğrultuyordu. "İyi misiniz?" diye sordu. "Thiago? GüvBirim?"

Daha önceden bir atış için uygun açı bulmaya çalıştığımı söylemiştim fakat o atışı kimin yapacağını belirtmemiştim.

GrayCris'le yaşanan onca şeyden sonra Arada silah kullanım kursu almıştı. Herhalde sizi öldürerek araştırmalarınızı sonlandırmak isteyen bir grup katil tarafından bir gezegende oradan oraya kovalanmak aşırı iyimser bile olsanız sizi daha temkinli kılıyor.

Dr. Thiago, Dr. Arada, içeri girin, diye yayından konuştum. Hedef Lider'i tuttuğum gibi diğer hedeflerin yerde emekleyerek içeri girmeye çalıştıkları kendi teknelerinin güvertelerine fırlattım. Tarayıcım teknenin silah sisteminde bir enerji artışı tespit etti. Düşman taşıtı emniyete almak için vaktiniz yoksa olur böyle şeyler. "Overse, artık gitsek iyi olur," dedim iletişim sistemi üzerinden.

Tüm bunlar olurken Overse ile diğerleri tesisimizi kalkışa hazırlıyorlardı. Botlarımın altında güverte gümbürdeyip sarsıldı ve havaya yükselirken dış payandalarımız sudan çıkarak tekneyi dalgalarla dövdü.

Sanırım yağmacılar tesisin mobil olduğunu bilmiyordu. İticimiz devreye girerken yer değiştiren suyun kuvveti düşman tekneyi yanlamasına itti ve yağmacılar hedefleme kilitlerini kaybetti.

Dış payandalarımız içe katlandı ve yüzeyden daha da yükseldik. İletişim hoparlörü bir sirenin yanı sıra minimum güvenli mesafe hakkında tercüme edilmiş bir ikaz yayın-

ladı. Yağmacılar duyduklarına inanmış olacak ki motorları var gücüyle çalıştı. Geri çağırdığım dronlarım bize doğru hızla uçup sırayla kaportadan içeri daldı. Peşlerinden ben de tesise girdim ve fırlatma protokolleri başlarken kaportanın arkamdan kapanmasına izin verdim.

2

Kendimi bunun, İnsan Taklidi Yapmayan ve/veya bir İnsan Denetçinin Varlığı Hakkında Yalan Söylemeyen Tetkik Güvenlik Danışmanı olarak çıktığım ilk görev için çok da boktan bir netice olmadığına ikna ettim. Herkes canlıydı, hepsi de numunelerini almış ve taramalarını tamamlamıştı. Orijinal programımıza göre altı gezegen günü sonra oradan ayrılacaktık ama işimizi erken bitirdiğimiz için Arada süreyi üç gezegen gününe indirmişti. Zaten o yüzden tesisin büyük bölümü kalkışa daha önceden hazırlanmıştı.

Yine de şansımız yaver gitmişti ve şanstan nefret ederim.

Erişim koridorunda dikilerek dronlarımla ilgilendim ve dördünü yanımda kalmakla görevlendirirken diğerlerini tesisin çeşitli noktalarına konuşlanıp uyku moduna geçmeye yolladım. Ardından yayında alarm kontrolü yaptım. Tesise atmosferde pilotluk etmekle meşgul olmayan ekip üyeleri telsizden birbirine bağırıyordu. Arada koridora geldi. Silahı

artık üstünde değildi ve güvenlik protokol kontrolüm onu boşaltıp dolaba kaldırdığını gösterdi. "GüvBirim, revire gitmelisin!"

Yayını tekrar kontrol ettim; hâlâ alarm yoktu. "Revirde ne oldu ki?"

"Sen oldun. Vurulmuşsun!"

Ah, doğru ya. Bana el kol hareketleri yapan Arada'nın peşinden ana rampaya doğru koridorda ilerledim. Ceketimdeki ve gömleğimdeki deliğe parmağımı sokup acı sensörlerimi biraz yükselttim. Mermiler halen içerideydi. (Bazen kendiliğinden dışarı çıkarlar.)

Rampanın tepesinde bulunan revir, mürettebat gazinosu ve yemekhaneyle aynı kattaki küçük bir kompartımandı. Yatakhane, laboratuvarlar ve depo alttaki iki katta bulunurken kontrol güvertesi yukarıdaydı. Ratthi orada bizi bekliyor, TıpSistemin yanında dikiliyordu. "İyi misin?" diye sordu. "Yatsan iyi edersin!"

Bununla vakit kaybetmek istemedim. "Hayır, ben iyiyim. Çıkarıcıyı ver yeter."

"Hayır, hayır, suya düştün. Arıtılmaya ve bir antibiyotik tedavisine ihtiyacın var. Sistem hazırlandığında yatacaksın." Dar platformu ısrarla işaret etti ve acil durum çantalarından birini askıdan indirdi. "Thiago'nun boynunda birkaç sıyrık var," dedi bize, "ama onun dışında iyi."

Ratthi çantayla beraber çıkıp gitti. İletişimdeki bağrışlar kesilmişti ama istirahat odasından gelen gergin sesleri duyabiliyordum. Bunun gibi Preservation kontrolündeki tesisler, her şeyi kaydeden GüvSistemlere veya her yerde bir kameraya sahip değildir çünkü mahremiyet falan filan. Yine de canım isterse telsiz üzerinden ya da dronlarımı kullanarak konuşulanları gizlice dinleyebilirdim. Fakat o anda canım öyle bir şey yapmak istemiyordu.

"Ratthi haklı, GüvBirim," dedi Arada. "Sistemin yarala-

rını mikroplara karşı kontrol etmesine müsaade etmelisin." Tereddüt etti. "Acaba ben..." Derin bir nefes aldı. Henüz soruyu anlamadığım için öylece dikildim. "Başka bir yol..." diye ekledi.

Cümlesini yine tamamlamadı ama bu sefer ne sorduğunu biliyordum. "Hayır. Biraz daha bekleseydin bir dron kullanmaktan başka çarem kalmazdı. Adam muhtemelen sağ kurtulurdu ama diğerlerinin ona tıbbi destek vermesi gerekirdi."

Arada sahiden de kimseyi vurmak istememiş ve bana silah kullanmayı öğrenmek için kendini zorlaması gerektiğini söylemişti. Ben de onun silah kullanmayı öğrenmesine can atmamıştım. (İnsanların silahları gereksiz yere ve ayrım gözetmeksizin kullanmak gibi bir eğilimi vardır. Vurulduğum pek çok seferde atışların iç karartacak kadar büyük bir yüzdesi bana "yardım" etmeye çalışan müşterilerden gelmiştir.) (Dikkate değer bir diğer yüzde de tam ben orada bir yerde dikilirken bir şeylere ateş edesi gelen müşterilerdendir.)

Arada gözlerini ovuşturdu ve ağzını yana büktü. "Yoksa bana kendimi daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır." Gerçekten de çalışmıyordum. İnsanlara bol bol yalan söylerim ama Arada'ya, hele hele böyle bir konuda söylemem. "Sana kendini daha iyi hissettirmeye çalışacak değilim. Nasılımdır bilirsin."

Çıkardığı homurtuya benzer ses istemsiz bir keyif ifadesiydi. "Evet, nasılsındır bilirim."

Yüzü cıvık ve içli bir ifade kazanmıştı. "Sarılmak yok," diye onu uyardım. Bu sözleşmemizde bile geçiyordu. "Duygusal desteğe ihtiyacın var mı? Birini aramamı ister misin?"

"Ben iyiyim." Gülümsedi. TıpSistem yayında hazır olduğu sinyalini verdi. "Artık kendinin de iyi olduğunu sağlama al."

Kompartımanı terk edip kapının mahremiyet filtresini

çalıştırdı. Soyunup giysilerimi arıtma bidonuna attım ve platforma çıktım. Bir atık madde kontrolü yapacak, sonra da omzumdaki ve göğsümdeki mermileri çıkaracaktı.

Süreç topu topu üç dakika aldı. Bu süre Thiago beni vurdurmaya karar verdiğinde duraklattığım *Güneşin Soyları* sahnesini bitirmeme ucu ucuna yetti. TıpSistem terapiye ve tedavi sonrası seçeneklere geçmeye kalktığında onu durdurup platformdan indim. Yayın bana yörüngeye oturduğumuzu ve üs gemimizle buluşma sürecinde olduğumuzu bildirdi.

Giysilerim artık arıtıcı sıvı gibi koksa da kuru ve temizdi. Giyinip mahremiyet kalkanını indirdim.

Thiago koridorda dikiliyordu. Aman ne güzel.

Başının sağındaki boşluğa baksam da sinirli ve tedirgin göründüğünü biliyordum. "O insanları öldürdün mü?" diye sordu.

Çatışma esnasında hepsini birden küçük küçük parçalara ayıracak kadar kızmıştım. Eskiden bana sahip olan firmanın öyle durumlarda en azından güvertedeki silahlı düşmanlar için ölümcül atışlar gerektiren protokolleri vardı. Dahası zaten bir defa vurulmuştum ve düşmanlar müşterilerimi öldürme ve/veya kaçırma niyetlerini açıkça ortaya koymuştu. Fakat firma artık benim sahibim değildi ve burada hesap verdiğim tek insan Arada'ydı. Üstelik o hesabı sadece Pin-Lee'nin pazarlığını benim adıma ettiği bir sözleşmeyle belirlenen kısıtlı biçimlerde veriyordum.

Fakat neticede idari modülümü *hack*lememin asıl amacı sırf birileri dedi diye öldürmek istemediğim insanları öldürmekten kaçınmamdı. (Veya istesem bile aynı şeyi yapmamdı.)

"Sözleşmeli denetçime rapor verdim," dedim.

(Biliyorum, biliyorum, kimseyi öldürmediğimi söyleyebilirdim. Dahası firma protokolleri altındaki GüvBirimlerin

bile minimum düzeyde kaba kuvvet kullandıklarını çünkü firmanın sağ kalanlara hasar poliçeleri ödemekten nefret etmesinin yanı sıra GüvBirimlerin insanlardan emir almadıkça kuduz katiller olmadıklarını söyleyebilirdim. Arada'nın öyle bir şey istemediğini bildiğim için silahlı hedeflere ölümcül atışlar yapmayarak Thiago'nun kendi canını da tehlikeye attığımı söyleyebilirdim.)

Thiago dudaklarını birleştirdi. "Gidip ona sorabilirim."

"Kesinlikle öyle yapmalısın," dedim.

Bana dik dik bakarken yanaklarının esmer derisi öfkeyi, utancı ve bir ihtimal daha başka duyguları ele veren bir ısı artışının emarelerini gösterdi. Lakin ben sadece tepesinin attığından emindim. Derken tereddüde kapıldı. "Bak," dedi, "seni– seni bilerek vurdurtmadım. Özür dilerim."

Beni bilerek vurdurtsaydın, Thiago, aramızda çok farklı bir diyalog geçiyor olurdu. Hâlâ kızgın olduğum için, "Bütün tetkik üyelerinin anlaştığı güvenlik protokolü tesis yayınında mevcut," dedim.

Suratı insanların ne kadar asabileştiklerini göstermemeye çalışırlarken girdiği şekillere girdi. "Hata ettim," dedi. "Ama o insanların düşman olduğunu varsaymak için bir sebebim yoktu."

Benim sebeplerim vardı. Yaklaşan tekneye ve saldırma ihtimalinin neden yüzde 72 olduğuna dair hazırladığım Tehdit Değerlendirme Raporumdan kısa bir alıntı yapabilirdim. Henüz bir diğer silahsız insan olduğumu zannederlerken ÖNCE ONLARIN BENİ VURDUKLARINI belirtebilirdim. Fakat Thiago'ya cevap vermek zorunda değildim. Ne o benden hoşlanıyordu ne de ben ondan ve bunun bir sakıncası yoktu.

Her şey tamamıyla yolundaydı.

Koridorda yürüyüp gittim.

YardımEt.dosya Alıntı 1

(Ana anlatımdan bağımsız dosya.)

Preservation İstasyonu'nda (geçici olarak) kalmaya karar vermemin ardından Dr. Mensah yedi defa benden kendisiyle beraber bir yerlere gitmemi istemişti. Onlardan altısı yörüngedeki veya limandaki gemilerde düzenlenen kısa, sıkıcı toplantılardı. Yedincisindeyse yerel gezegen yüzeyine inmemizi istedi. Gezegenlerden hazzetmem ama Mensah bunun "bir yığın" canlı performans içerecek bir Sanat Festivali/Konferans/Dini Gözlem için olduğunu açıklayarak aklımı çeldi. Kontrollerim sonucu "bir yığın" tabiriyle seksen sekizden büyük bir sayının kastedildiğini öğrenince razı oldum.

Canlı performanslardan bazıları ilgi duymadığım tanıtım veya seminerlerdi ama Mensah toplantılara katılırken veya aile üyeleriyle bir şeyler yaparken programıma otuz iki piyes ve müzikal sığdırmayı becerdim. (Örtüşen veya zamanlaması birbiriyle zıtlaşan performansları kaydetmekte dronlar kullandım. Aslında performansların hepsi de gezegenin eğlence yayını için kayda alınıyordu ve sevilenler video prodüksiyonları olarak yeniden yapılandırılacaktı ama ben bütün versiyonları görmek istiyordum.) Bir akşam seyretmekte olduğum piyes Mensah'ın yayınıma girmesiyle ve benden gelip kendisini almamı rica etmesiyle bölündü.

İsteği o kadar ani ve karakter dışıydı ki rehin tutulma-

sı ihtimaline karşı önceden anlaştığımız kod tabirle yanıt verdim. Sadece yorgun olduğunu söyledi. Bu daha bile karakter dışıydı. Demek istiyorum ki ara sıra yorulduğunu görebiliyordum ama bunu itiraf etmekten hiç hoşlanmazdı.

Piyesin geri kalanını kaydetmesi için geride bir dron bırakıp tiyatro salonundan ayrıldım. Vakit geceydi ve sokaktaki kalabalık seyrelmeye başlıyordu. Fakat partinin düzenlendiği meydanın karşısındaki büyük, üstü açık çadır hâlâ aydınlık ve gürültülüydü.

İlla bir insan kalabalığı içinde bulunmanız gerekiyorsa bu festivaldekiler o kadar da kötü değildi zira bunlar tüm insanların ve geliştirilmiş insanların yüz yüze, telsizle veya yayınla sohbet ettikleri veyahut bir yerlere gitmek için acele ettikleri türden dalgın kalabalıklardı. Dezavantajıysa bir sürü insanın ışıklı cisimlere sahip çubuklar ya da kıvılcım çıkaran oyuncaklar sallaması veyahut havaya pıtır pıtır patlayarak ışık saçan renkli tozlar savurmasıydı. (O oyuncakların ve tozların ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.) Ama her neyse, tüm bunlar yaşanırken kimse beni fark etmiyordu.

Üstüne üstlük burası Preservation'dı ve etrafta tarama dronları veya silahlı insan güvenlikçiler yoktu. Olan tek şey bot asistanlı nöbetçi sağlık görevlileri ve de daha ziyade çevre kurallarını uygulatıp insanlara ve geliştirilmiş insanlara kara taşıtlarının yolundan çekilmelerini bağıran "koruculardı".

Çadıra girdiğimde Mensah'ı kalabalığın kenarına yakın bir yerde Thiago'yla ve evlilik ortaklarından biri olan Farai'yle konuşurken buldum. Gidip yanında durduğumda elimi tuttu.

Kendilerine Katilbot diyen bot/insan sunilerinin orasını burasını kavramadan önce onları uyarmak genellikle iyi bir fikirdir. Tabii ölümcül şartlardan kurtarmaya çalıştığınız insanın size tutunmasını beklediğiniz/tutunmasına ihtiyaç

duyduğunuz bir güvenlik hadisesi buna istisnadır. Şimdiki durum bunlardan ikincisine benziyordu; sanki Mensah'ın onu kurtarmama ihtiyacı vardı. Dolayısıyla elimi tuttuğunda ona biraz daha sokulmak hariç tepki vermedim.

"Bizimle neden konuşmuyorsun bilmiyorum," diyordu Thiago. Onu açıkça duyuyordum zira müziğin bangır bangır çalan seviyesini kısmak için ortam sesimi hoş bir arka plan film müziği seviyesinde döngüye almıştım. Thiago sohbeti bölmüşüm gibi bana asabi bir bakış attı. Hey, beni buraya Mensah çağırdı. Burada yapacak bir işim var. Nakit para kartlarıyla maaş bile alıyorum.

"Nedenini söyledim ya," diyen Mensah'ın sesi normal, sakin ve dediği dedik çıkıyordu. Tabii başkaları bizi öldürmeye çalıştığında da öyle çıkardı, o ayrı. Dronlarımla çadırın tamamını gözlem altına almıştım ve silah taramam olumsuzdu. (Zaten düşman faunanın sorun yarattığı belirli vahşi bölgeler hariç gezegene silah sokulması bile yasaktı.) Konuşma sesleri yüksekti ama filtrelerim hâlâ mutlu-çakır-keyif-ilgili gibi duygusal tonlar dahilinde olduklarını gösteriyordu. Fakat Mensah'ın elimi tutan parmakları bana kol kaslarının ne denli gergin olduğunu bildiriyordu. Durum değerlendirmesi: Hiçbir fikrim yok.

"Thiago, hayır," dedi Farai. "Mademki yalnız kalmak istiyor, isteğine saygı göstermelisin." Bana kibarca gülümsedi. Öyle yapılmasına nasıl tepki vereceğimi hâlâ öğrenebilmiş değilim. Mensah'a doğru eğilip onu öptü. "Seninle evde görüşürüz."

Mensah kafa sallayıp döndü ve beni peşi sıra çadırdan dışarı çekmesine izin verdim.

Yaya meydanına çıktığımızda, "Bir sağlık görevlisine ihtiyacın var mı?" diye sordum. Rahatsızlanmış olabileceği fikrindeydim. İnsan olsaydım ve son iki buçuk saati diğer tüm o insanlarla geçirmem gerekseydi ben de rahatsızlanırdım.

"Hayır," derken sesi hâlâ sakin ve normaldi. "Yorgunum, o kadar."

Kara taşıtına (her nedense Preservation'da "çekçek" deniyordu) (eminim ki aptalca bir nedendendir) bizimle en yakın taşıma alanında buluşması için bir yayın çağrısı yolladım. Meydan ve sokaklar havada asılı duran küçük balon-ışıklarla aydınlanıyordu. Ayrıca ışıklı boyayla hem toprağa hem de geçici kaldırımlara detaylı tasarımlar çizilmişti. (Neyse ki yayına da yansıyarak kâbus etkisi yaratan işaret boyası kullanılmamıştı.) Kalabalığın arasında yürürken Mensah'ı tanıyanlar gülümseyip el sallıyordu. Mensah da onlara aynı şekilde karşılık vermesine rağmen elimi bırakmıyordu. Taşıma alanının kenarına yakın bir yerde çakırkeyif bir insan avuç dolusu ışıltı tozuyla bize yöneldi ama kasıtlı göz teması kurmamın ardından yön değiştirdi.

Taşıtımız bizi bekliyordu. Mensah'ı içeri sokup diğer koltuğa geçtim. Taşıta, festival sahasının eteklerindeki bir yerleşim alanına kurulu aile kamp evine yollanmasını söyledim. Taşıtın, insanları kamp alanının ve festival sahasının dört bir yanına götüren ama önceden belirlenmiş araçlara kapalı kısımlara girmemesi gerektiğini bilen kısıtlı bir bot sürücüsü vardı.

Vızıldayarak meydandan çıkan araç karanlığa dalıp yüksek otların ve makilerin arasından geçen patika boyunca yol aldı. Mensah iç geçirip camı açtı. Bitki kokan esinti hâlâ sıcak, patikaya dizili kılavuz lambalar yıldız sahasını örtmeyecek kadar kısıktı. Festivale gelmiş bütün o normal ve geliştirilmiş insanlar burayı yoğun nüfuslu bir bölge haline getirseler bile biz, gerçekten uyumak isteyen insanlara ayrılmış bölgede yolculuk ediyorduk. Geçici konutlar (her şekilde ve boyutta şipşak barınaklar, kamp taşıtları, çadırlar ve daha ziyade sanat eserlerini andıran katlanabilir yapılar) çoğunlukla karanlık ve sessizdi. Gürültü çıkarmadan dura-

mayan insanlara ait kamp alanı bölgenin karşı ucunda olup ikisinin arasında müziği ve kalabalığın gürültüsünü saptıran bir ses duvarı vardı. "Sağ ol," dedi Mensah. "Akşamını böldüğüm için özür dilerim."

Piyesi kaydedenin ve hâlâ partideki aile mensuplarını gözleyen grubun haricindeki bütün dronlarımı geri çağırdım. (Başka bir grup da kamp evinde bir sınır oluşturuyor ve oraya daha önceden dönmüş iki yetişkin ile yedi çocuğa bekçilik ediyordu.) Nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Mensah onu kesin ölümden kurtarmışım gibi davranmamakla beraber numune toplayarak geçen sıkıcı ama başarılı bir günün ardından habitata dönüyormuşuz gibi de davranmıyordu. "Piyesleri kaydettim," dedim. "Onları seyretmek ister misin?"

Şenlendi. "Böyle festivallerdeki performansları görmeye hiç fırsat bulamam. Acaba şeyi de kaydettin mi– Ah, neydi adı? Glaw'ın ve Ji-min'in yeni tarihselini?"

"Sakin ve normal" ile gerçek normal arasındaki fark, bir çizelge hazırlamama yetecek kadar ölçülebilirdi. "Evet. Hiç fena değil," demekle yetindim.

Bir şey Mensah'ın canını sıkıyordu ve tek sebep ben ailesini ne kadar garipsiyorsam onların da beni o kadar garipsemesi değildi. Kamp evinde kalacağımı farz etmişlerdi ama tabii ki kalmayacaktım. Mensah onlara yardıma ya da denetime ihtiyacım olmadığını ve yolumu kendi başıma bulabileceğimi söylemişti. (Alıntı: "Üstüne ateş açılırken yüksek güvenlikli şirket istasyonlarına sızabiliyorsa yerel bir festivalle rahat rahat başa çıkabilir.")

Ailesinin mensupları eğlence medyasının ve haber bültenlerinin ayılıp bayıldığı korku verici asi GüvBirimlere karşı bir fobi beslemediği gibi botlardan hazzetmiyor da değildi. (Preservation'da gönüllerince gezinen ama en azından teoride onların takibini yapmakla yükümlü vasileri

olan "özgür" botlar vardı.) Ailesinin hazzetmediği bendim, o kadar.

(Aynı şey ailenin yedi çocuğu için geçerli değildi. İndirdiğim dosyaları içlerinden üçüyle yayın üzerinden yasadışı takas ediyordum.)

Sanırım normal bir bot, hatta medyadaki gibi envanterden çıkarılmış saf ve insanlarla nasıl geçineceğini bilmeyen normal bir GüvBirim falan olsaydım sorun yaşanmazdı. Fakat öyle değildim. Ben Katilbot'tum.

O yüzden Mensah zavallı Miki gibi evcil bir bot veya yardıma ihtiyaç duyan mahzun bir bot/insan sunisi yerine benimle baş başa kalmıştı.

(Daha sonra bunu hazırladığı belgesel için bot/insan ilişkileri hakkında araştırma yaparken pek çok konuda konuştuğumuz Dr. Bharadwaj'a anlattım. Durup düşündükten sonra, "Keşke yanıldığını söyleyebilseydim," dedi.)

(Farai muhtemel bir istisnaydı. İstasyonda Mensah beni ailesine ilk kez takdim ettiğinde benimle sohbet etmişti. Veya bana sohbet ettiği de söylenebilirdi. Transkripsiyon:

Farai: "Mensah'ı bize geri getirdiğin için ne kadar minnettar olduğumuzu biliyorsun."

Sanırım biliyordum. İnsanlar böyle bir durumda ne derdi? Kısa bir arşiv taraması "şey, peki" benzeri bir sonuç çıkardı ve ben bile bunun yeterli olmayacağının farkındaydım.

[Durun size bir ipucu vereyim. Öylece dikilen bir katilbot göz temasından kaçınarak başınızın soluna bakıyorsa muhtemelen sizi öldürmeyi düşünmeyip az önce ona ettiğiniz lafa bir cevap bulmak için kafa patlatıyordur.]

"Mensah'la aranızda nasıl bir ilişki var?" diye ekledi Farai.

Şey, Tüzel Kuşak'tayken Mensah sahibimdi. Preservation'da ise vasimdi. [Bu da bir sahip gibidir ama Preservation yasaları size iyi davranılmasını gerektirir.] Fakat Men-

sah ile Pin-Lee statümü "işçi/güvenlik danışmanı olarak çalışan mülteci" diye kayda aldırmaya çabalıyordu.

Fakat Farai'nin tüm bunları bildiğinin farkındaydım. Farkında olduğum bir diğer şey de nesnel gerçekliğe yakın bir cevap beklediğiydi. Ve vay canına, öyle bir cevabım yoktu. Ben de sonunda, "Onun GüvBirimiyim," dedim. [Evet, bu hâlâ arabellekte.]

Farai kaşlarını kaldırdı. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Yine sohbete özgü bir köşeye sıkışmıştım. Dürüst davranmaya karar verdim. "Bilmiyorum. Keşke bilseydim."

Gülümsedi. "Teşekkürler."

Ve konu orada kapandı.)

Mensah'ın ailesi ayrıca güvenliği sağlayacak olmamı garipsiyor ve ne bileyim işte, gerçek ziyaretçileri ürkütüp onu bunu öldüreceğimden falan korkuyordu. Ve evet, muazzam boyutlardaki belli başlı hengâmelerde anahtar bir rol oynamama ve risk değerlendirme modülümün ciddi sorunları olmasına rağmen yüzde 93 civarlarındaki tehdit değerlendirme sicilim hiç fena değildir. (Negatif puanlardan çoğu Wilken kalkıp da Don Abene'yi başından vurmaya çalışıncaya kadar onun ve Gerth'in kiralık katiller olduklarını fark etmememden geliyordu ama bu bir uç değerdi.)

Mensah'ın aile fertleri aynı zamanda güvenliğe ihtiyaç duymadıklarını düşünüyorlardı. Belki GrayCris'ten önce bu doğruydu da. Fakat mevcut durumda festivalin başından itibaren sadece beş ihlalle başa çıkmam gerekmişti. Bunlardan dördü kayıt dronlarına sahip sistem dışı haber muhabirleriydi. Dronların kontrolünü ele geçirdim (fazla dron göz çıkarmazdı) ve haber verdiğim Korucular insan muhabirleri defettiler. Beşinci ihlalse Mensah'ın en büyük çocuğu Amena'yla başımı derde soktu.

Festival başladığından beri Amena'nın haşır neşir olduğu potansiyel bir düşmana dikkat ediyordum. Kanıtlar

biriktikçe tehdit değerlendirmem kritik eşiğe yaklaşıyordu. Bu kanıtlar şöyleydi: (1) Adam, Amena'ya yaşının onunkiyle kıyaslanabilir, yani yasal yetişkinlik için yerel standardın hemen altında olduğunu bildirmişti ama gerek yaptığım fiziksel tarama gerekse kamu kayıtlarındaki inceleme onun Amena'dan yaklaşık on iki Preservation standart takvim yılı büyük olduğuna işaret ediyordu. (2) Amena herhangi bir aile ferdiyle veya doğrulanmış arkadaşıyla beraberken adam onun yanına yaklaşmıyordu. (3) Amena'nın dikkati başka yerdeyken adam onun ikincil cinsel vasıflarına aval aval bakıyordu. (4) Amena'yı kendisinin tüketmediği keyif verici maddeler almaya teşvik ediyordu. (5) Amena, adamla görüştüğünde hem ebeveyni hem de diğer ilişkili insanlar onun arkadaşlarıyla, arkadaşlarıysa aile fertleriyle vakit geçirdiğini farz ediyordu ve Amena her iki gruba da adamdan bahsetmiyordu. (6) Lavuk herife karşı içimde kötü bir his vardı.

Yapılacak en bariz şeyin Mensah'ı, Farai'yi, Tano'yu veya üçüncü evlilik ortağını bilgilendirmek olduğunu düşünebilirsiniz. Ben öyle düşünmedim.

İyi anladığım tek bir şey varsa o da tescilli ile tescilsiz veriler arasındaki farktır.

Dolayısıyla Potansiyel Hedef'in Amena'yı "bazı arkadaşlarıyla tanışması" için kısmen izole kamp evine davet ettiği gece onlara eşlik etmeye karar verdim.

Adam onu karanlık eve sokarken Amena bir sehpaya çarptı. O kıkırdarken adam güldü. Gerçekte olduğundan çok daha sarhoş bir sesle, "Bekle, buldum," dedi ve evin yayınına bağlanıp ışıkları yaktı.

Ve beni odanın ortasında dikilirken buldu.

Çığlık attı. (Evet, davranışı çok gülünçtü.)

İrkilen Amena elini ağzına kapattı, sonra da beni tanıdı. "Neler oluyor?" dedi. "Burada ne arıyorsun?"

"Ne– Kim–?" diye geveledi Potansiyel Hedef.

Amena çileden çıkmıştı. "Bu ikinci annemin... arkadaşı," dedi dişlerini sıkarak. "Ve onun güvenlik... kişisi."

"Ne?" Adamın kafası karıştı, sonra "güvenlik" kelimesi kafasına dank etti. Amena'dan uzaklaştı. "Şey... Sanırım... Gitsen iyi olur."

Amena önce ona sonra bana baktı, ardından dönüp hışımla kapıdan çıktı ve basamaklardan patikaya indi. Peşinden giderken önünden geçtiğim adam geri çekildi. İyi de etti.

Alçakta asılı duran kılavuz lambaların aydınlattığı toprak patikada Amena'ya yetiştim. (Kasten değil; bacaklarım onunkilerden uzundu ve kızın ayaklarını yere vurmaya harcadığı enerji mesafeyi açmaya harcadığından fazlaydı.)

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" diye sordu. "Ne yapıyordun, yoksa sundurmanın altında mı saklanıyordun?"

Yaptığı evcil hayvan göndermesini anlamayacağımı sanıyordu. "Vay be, bak bu pek kabaydı," dedim. "Özellikle de ikinci annenin" –parmaklarımla alaycı tırnak işaretleri yaptım– "'arkadaşı' olduğum düşünülürse. Bot-uşaklarınla hep böyle mi konuşursun?"

Dron kameram kızın yüzünde şaşkın bir ifadenin belirdiğini, sonra yerini somurtkanlık ile mahcubiyetin bir kombinasyonuna bıraktığını gösterdi. "Hayır. Benim bot-uşaklarım yok! Bilmiyordum– Seni konuşurken hiç duymadım."

"Hiç sormadın ki." Konuşmamış mıydım? Çocuklarla yayın üzerinden konuşmuştum. Tabii Mensah'la da. Belki ailenin geri kalanıyla muhatap olurken yine bir robot taklidi yapmak daha kolay gelmişti. "O eve başka hiç kimse yaklaşmadı," diye ekledim. "Adam orada diğer insanlarla buluşma konusunda yalan söyledi."

Amena on iki buçuk saniye boyunca konuşmadan paldır

küldür yürüdü. "Bak, üzgünüm ama ben bir tür geri zekâlı değilim ve zevzeklik etmem. Hoşuma gitmeyen bir şey yapsaydı çekip gidecektim. Gitmeme izin vermeseydi de yayın ne güne duruyor? Canım ne zaman isterse yardım çağırabilirim." Küçümseyiciydi ve kendine gereğinden fazla güveniyordu. "Bana zarar vermesine göz yummazdım."

"Sana zarar vereceğini düşünseydim," dedim, "şu an onun cesedinden kurtuluyor olurdum. Ben de zevzeklik etmem."

Amena durup bana uzun uzun baktı. Ben de durdum ama gözümü patikanın ilerisinden ayırmadım. "Mensah büyük çaplı şirketleri öfkelendirmiş küçük çaplı siyasi bir kurumun gezegensel lideri," dedim. "Durumu değişti. Senin durumun da. Büyümen ve buna alışman lazım."

Kız bir şey söylemek için derin bir nefes aldı, durdu, sonra başını iki yana salladı. "O bir şirket casusu değildi. Sadece..."

"O sadece tanımadığın ve kıtanın yarısıyla birlikte buradan gelip geçen dünya dışı pek çok insanın katıldığı devasa bir umumi festivalde ansızın ortaya çıkmış biriydi." Adamın bir şirket casusu olmadığını biliyordum (bakınız cesetlerden kurtulmak) ama Amena'nın bilmediği kesindi.

On altı saniye sessiz kaldı. "Ebeveynime bundan bahsedecek misin?"

Endişelendiği şey bu muydu? Gücenmiş ve bezmiştim. "Bilmiyorum. Bekleyip görmen gerekecek."

Hışımla uzaklaştı.

Şimdi düşünüyorum da ilk sohbetimiz pek iyi geçmedi.

Karanlıkta tıngır mıngır ilerleyen taşıtımızın her iki katında da geniş ve üstü kapalı balkonların bulunduğu iki katlı şipşak bir yapı olan kamp evimize doğru alçak tepeyi tırmandı. Yapının yakınında çatının üzerine kıvrılan fırfırlı yapraklara sahip bir çift büyük ağaç vardı. Onu Mensah'ın

ninesi ve diğer muhtelif aile fertleri orijinal gezegen tetkikinde ve dünyalaştırılmasında çalışırlarken dedesi inşa etmişti. O zamanlar yörüngedeki gemilerinde yaşamayan kolonicilerin hepsi de geçici yapılarda kalmış, gezegenin henüz meskûn olmayan bölümlerindeki yıkıcı hava değişimlerinden sakınmak için yapıların yerleri mevsimsel olarak değiştirilmişti.

Etrafımızdaki tepelere kurulu irili ufaklı daha başka şipşak binalar da vardı ve bunlardan en yakını yirmi yedi metrelik bir mesafedeydi. Evin içinde ışıklar yanıyor ve otoparkın üzerinde tek bir lamba asılı duruyordu. Civarda devriye gezen otuz yedi dronum olmasaydı ışıklandırma eksikliğinden endişelenirdim.

(Dronlar diğer evlere dönen veya bölgeden geçen önceden tanımlanmış insanlar ve geliştirilmiş insanlar tespit ediyordu. Ben de ilk defa karşılaşılan tanımlanmamış insanlar hakkında güvenlik denetimleri yürütüyordum. Bir yandan da geliştirilmemiş insanların tıbbi sebeplerle kullandıkları bazı küçük hareketlilik aygıtlarının enerji sinyallerini kataloguyordum; daha önce bu aygıtları Tüzel Kuşak'ın hiçbir yerinde görmemiştim ama belki sebep, hayatlarını şirketlere kölelik ederek geçirmeyen insan nüfuslarına sahip gezegenlerde fazla bulunmamış olmamdı. [Eğlence medyasında şirket köleleriyle dolu olmayan gezegenler gösterilirdi gösterilmesine ama ben onlardan birine hiç gitmemiştim.])
(Dronlar ayrıca yakındaki dereye tamamen izinsiz bir geziye çıkan beş çocuğun da takibini yapmıştı. Bu çocuklar orada çalıların ve kayaların arkasından fırlayıp birbirlerinin üzerine atlamaya dayalı bir tür ritüel gerçekleştirmiş, sonra da yetişkin insanlara veya yaşça büyük kardeşlerine yakalanmaksızın eve dönmüşlerdi ve şimdi üst kattaki yatak odalarında uzanmış medya seyrediyorlardı.)

(Evin mühürlenebilir* güvenli pencere ve kapı aralıkları vardı ama onları HİÇ KİMSE KULLANMAZDI. Yine de bu durum en azından devriye dronlarımın işini kolaylaştırırdı.)

Taşıt park yerine yanaşırken Mensah, "Bir süre dışarıda oturacağım," dedi. "Neden festivale dönmüyorsun? Bu gece oynanacak birkaç piyes daha var, değil mi?"

İnsanlara bir sorunları olup olmadığını sormaktan kaçınmaya çalışırım. (Çoğunlukla umursamadığım için.) (Umursadığım ender durumlarda öyle bir şey güvenlik protokolüyle doğrudan ilişkisiz bir diyalog başlatmayı gerektirir ve bu da çeşitli sebeplerden ötürü kaygan bir zemindir.) Fakat insanlar mevcut durumlarını birbirine devamlı sorduğuna göre bu ne kadar zor olabilirdi ki? Sonuçta bir bilgi isteğinde bulunacaktım, o kadar. Kısa bir arama gerçekleştirdim ve medya koleksiyonumda birkaç örnek buldum. Numunelerden hiçbiri gönüllü olarak söyleyeceğim bir söze benzemediği için fikrimi değiştirmeme fırsat kalmadan, "Sorun ne?" diye sordum.

Şaşıran Mensah bana göz ucuyla bir bakış attı. "Bir de sen başlama."

Demek ki gerçekten bir sorun vardı ve diğer insanlar bile bunu fark etmişti. "İsabetli bir tehdit değerlendirmesi için potansiyel problemleri bilmeliyim," dedim.

Mensah bir kaşını kaldırıp aracın kapısını açtı. "Tetkik sözleşmemizde bundan hiç bahsetmemiştin."

Araçtan indim ve onu evin yanındaki bir grup sandalyeye doğru takip ettim. Sandalyeler ağaçların altındaki çimlere gelişigüzel dizilmişti. Gölgeler o kadar koyuydu ki Mensah'ı görebilmek için bir gece görüş filtresine geçmem gerekti. "İşimi yarım yamalak yapıyordum da ondan."

Mensah geçip oturdu. "Eğer işini öyle yarım yamalak

---

* Hava geçirmeyecek şekilde kapatmak. –*çn*

yapıyorsan doğru düzgün yapmanı görmek istemem..." Tebessümü kayboldu ve sesi kısılıp gitti. "Ama herhalde işini doğru düzgün yapmanı da gördüm," diye ekledi.

Ben de oturdum. (Bir insanla böyle karşılıklı oturmanın tuhaflığı asla geçmeyecek.) Mensah'ın yüzünde sıkkın bir ifade bulunmamakla birlikte sıkkın olmayan bir ifade de yoktu. Fakat ukalaca yorumumun bizi gitmek istemediğim sohbete özgü bir yola soktuğunu kestirebiliyordum. Keşke bu tür şeylerden iyi anlayan GAT olsaydım. (Bu tür şeyler derken sizi konuşmanızı istediği konularda konuşturmasını ama aynı zamanda kendisinin konuşulmasını istediği konularda farklı farklı yollarla düşünmenizi sağlamasını kastediyorum.) (GAT'ın götoş olduğunu söylerken espri yapmıyordum.) "Soruma cevap vermedin."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Endişeli gibisin."

"Endişeliyim." Yüzümün istesem de istemesem de o ifadeye büründüğünü hissedebiliyordum.

Uzun bir nefes verdi. "Yok bir şey. Bir süredir kâbuslar görüyorum. TranRollinHyfa'da esir tutulmakla ilgili. Ve de... bilirsin işte." Sabırsızca bir el hareketi yaptı. "Bu tamamen normal bir şey. Asıl kâbus görmemem garip olurdu."

Travmanın atlatma safhasına pek tanıklık etmemiştim (işim, ölmeden önce müşteriyi TıpSisteme ulaştırmaktı; kurtarılmış müşteri protokolü de dahil sonrasındaki bütün fasa fisoyu o hallederdi) ama seyrettiğim şovlarda o safhaya bol bol yer verilirdi. Bharadwaj, İstasyon Tıp Merkezi'nde bir travma atlatma programı kullanmıştı ve liman şehrindeki büyük hastanede de ondan bir tane vardı.

Mensah'ın gidip travma tedavisi görmesi gerektiğini düşünen tek kişi ben değildim. Ama muhtemelen görmediğini bilen tek kişiydim. (Tam anlamıyla yalan söylememişti; daha ziyade diğer insanların yanılgıya kapılmalarına izin vermişti.) Fakat travma tedavisi TıpSistemin tek seferde

halledebileceği bir şey değildi; çok sayıda uzun ziyaret gerektirirdi ve Mensah'ın programında öyle bir şeye hiç vakit ayırmadığını biliyordum. "İstasyonu bensiz terk etmekten o yüzden mi korkuyorsun?" diye sordum.

Preservation Gezegen Lideri'nin güvenliğe ihtiyaç duyup duymadığına dair iki görüş mevcuttu. Nüfusun yüzde 99'unun paylaştığı ilkine göre Tüzel Kuşak gibi bir yere resmi bir ziyaret düzenlemedikçe yoktu. Bu görüşü savunanlar büyük ölçüde haklıydı da.

Preservation İstasyonu'ndaki ve gezegendeki suç istatistikleri acınası derecede düşüktü ve genellikle sarhoşluk sebebiyle mala zarar vermekle, huzur bozmakla ve/veya istasyon kargo taşımacılığında yahut gezegen çevre düzenlemelerinde küçük çaplı ihlallerde bulunmakla sınırlıydı. Peşinde gezerek randevularının takibini yürüten ve arada bir ayak işlerini halleden genç Preservation Konseyi stajyerleri hariç Mensah'ın bundan önce istasyonda veya gezegende hiç güvenlik ihtiyacı olmamıştı. (Zaten o stajyerler de güvenlik sayılmazdı.)

Diğer yüzde 1'lik kısımsa benden, Mensah'ın tetkik ekibinden, İstasyon Güvenliği'nde çalışan bütün insanlardan ve GrayCris suikastçılarının onu öldürmeye çalışmalarına tanıklık etmiş Preservation Konseyi mensuplarından teşkildi. Fakat suikast girişimi hadisesi haber bültenlerinden uzak tutulduğu için çok az kimse Mensah'ın bir güvenlik danışmanına, hele hele bir GüvBirime ihtiyaç duyduğu fikrindeydi.

Yine de kiraladıkları güvenlik hizmeti Palisade'in eski sahibim olan sigorta firmasına ait savaş gemilerinden birine saldırarak firmanın işletme giderlerine darbe indirmek gibi son derece kötü bir karar vermesi nedeniyle GrayCris şu aralar pek iyi bir durumda değildi. (Firma paranoyak, açgözlü ve cimridir ama tehdit altında olduğunu düşündüğü

zamanlarda bir o kadar merhametsiz, sistemli ve fazlasıyla şiddet yanlısıdır.) Savaş Gemisi Hadisesi dediğimiz şeyden beri iki şirket arasındaki ilişkiler iyice bozulmuştu. GrayCris varlıkları sözümona tesadüfi kazalarda gizemli bir şekilde yok olup duruyor, yöneticileri ve çalışanları kâh havaya uçup kâh yetişkin bir insana çok küçük gelecek kutulara tıkılmış olarak keşfediliyordu.

GrayCris ortadan kalktıktan sonra benim tehdit değerlendirmelerimde bile hatırı sayılır bir düşüş olmuştu ama Mensah halen güvenliğini sağlamamı istiyordu. İlk başta suyuma gittiğini ve hem Preservation'dan ayrılırsam/ayrıldığımda ihtiyaç duyacağım nakit para kartlarıyla bana ödeme yapmak hem de bir alet ve/veya ölümcül silah diye sınıflandırılmadığım bir ortamda insanlarla iç içe yaşamakta tecrübe kazanmamı sağlamak için fırsattan istifade ettiğini düşünmüştüm. (Evet, sıkıntısının benimle ilgili olduğunu farz etmiştim ama insanlar da her şeyin kendileriyle ilgili olduğunu farz eder. Bu hiç de sıradışı bir problem değildir, tamam mı?)

Fakat bir süredir ortada başka bir sebep olduğunu düşünüyordum.

Ağzını biraz büzen Mensah diğer kamp evlerinin ve çadırlarının aydınlık pencerelerine doğru karanlık tepelerin ve çimenliklerin üzerinden başka tarafa baktı. "Herhalde durum apaçık ortada," dedi.

"Değil," dedim. En azından çoğu insan için değildi. İçimden bir ses Farai ile Tano'nun gerçeği bildiklerini ama bu konuda ne yapacaklarından emin olmadıklarını söylüyordu.

Mensah hafifçe omuz silkti. "Seninle beraberken kendimi daha güvende hissetmem hiç de şaşırtıcı sayılmaz. Ayrıca neler yaşandığını, öyle bir duruma düşmenin nasıl bir şey olduğunu bilen kimselerin yanında bulunmak daha kolay.

O kimseler de sen ve tetkik ekibin geri kalanı." Tereddüt etti. "Farai ile Tano hâlimden anlıyor ama her zamankinin aksine, bu sefer bana neden duygusal destek veremeyeceklerini ağabeyime, kız kardeşime ve Thiago'ya açıklamış değilim." Yüzü asıldı. "Tüzel otorite altında yaşamak nasıldır anlayamazlar."

İşte bunu iyi biliyordum. Preservation İttifakı'ndaki insanlar çalışma sözleşmesi imzalayıp ömürlerinin yüzde 80 ila 90'ı boyunca madenlere falan gönderilmezdi. Ne iş yaparlarsa yapsınlar hepsine de bedava gıda, barınak, eğitim ve sağlık hizmetleri verilen garip bir sistem mevcuttu. Bunun onları buraya getiren dev koloni gemisiyle ve orijinal mürettebatın kahrolası şeye binip eski kolonide ölmeyen herkese ilelebet bakacağına yönelik verdiği bir sözle ilgisi vardı. (Mesele karmaşıktı ve tarihi dramları seyrederken genelde ekonomiyle ilgili kısımları atlardım.) Her neyse işte, insanlar bu durumdan hoşlanır gibiydi.

Fakat Mensah haklıydı; buradakilerin tüzel otorite altında yaşamanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ayrıca sizi öldürmek isteyen bir tüzel kurum tarafından hedef alınmak nasıldır sahiden bilmiyorlardı.

Mensah'ın partide Thiago ve Farai'yle yaptığı konuşmanın kaydını tekrar oynattım. Mensah öldürülen tetkik üyelerin aileleriyle düzenlenen bir buluşmada Serbest Ticaret Limanı'ndan kaçırılmıştı. Belki de normal zamanlarda ona faydası dokunacak insanların dikkatlerinin dağıldığı gürültülü parti, atlattığı o tecrübeye çok benzer gelmeye başlamıştı.

"Travma tedavisi görmelisin," dedim.

Sesi sertleşti. "Göreceğim. Ama öncelikle tamamlamam gereken şeyler var." Bana doğru döndü. "Ve senin Arada'yla beraber o tetkik görevine gitmeni istiyorum. Sana ihtiyaçları var. Hem bu senin için harika bir fırsat."

Ortam yüz ifademi göremeyeceği kadar karanlıktı. O ifadenin ne olduğundan emin değilim ama sanırım "kuşkulu" diye tarif edilebilir. (Ratthi çoğu zaman öyle göründüğümü söyler.)

Mensah, *Seni kesinlikle ikna ediyorum,* diyen kendinden emin gezegen lideri tonuyla sözlerini sürdürdü. "Üstelik biliyorsun Amena ile Thiago da gidiyor. Yanlarında bulunup onlara göz kulak olursan çok daha iyi hissederim."

Hı-hı. "Peki ya sen?"

İyi olacağını söylemek için nefes aldı. Onu ağzından aynen o kelimelerin çıkacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Fakat tereddüde kapıldı. Suratını seyretmekte kullandığım dron görüntüyü yakınlaştırdı. Düşük ışık filtresinde yüzü siyah-beyazdı. İfadesi yoğun ve haşin olup altdudağını ısırmaktaydı. "Kendimi bu kadar aciz hissetmekten nefret ediyorum," dedi. "Böyle hissetmekten vazgeçmeliyim. Sana bel bağlamaktan da. Böyle davranarak sana haksızlık ediyorum. Ayrı kalmalıyız ki... yine kendi ayaklarımın üstünde durabileyim."

Yanıldığını sanmıyordum ama yine de insanların bana edilen haksızlıkları dikkate almalarına alışkın değildim. Dahası Mensah'ın sözleri seyrettiğim şovlardaki romantik sahnelerin ayrılık kısımlarını hatırlatır gibiydi. Öyle sahneleri çabucak atlardım. "Sorun bende değil sende," dedim.*

Bir kahkaha attı.

Sonra da ona bir nevi şantaj yaptım.

Şimdiki sorunumun bir parçası da bu tür konularda gereğinden fazla dürüst olan Mensah'ın sonradan Amena'ya benden ona göz kulak olmamı istediğini söylemesiydi.

---

* Batı kültüründe biri sevgilisinden ayrılırken bazen onun kalbini kırmamak için, "Sorun sende değil bende," der. Katilbot burada o tabiri kullanarak espri yapıyor. *–çn*

Amena bunu bir insanın akıl erdirebildiğimden emin olmadığım hormonal bir bakış açısıyla yorumladı. Bir ergen olmayan ve dolayısıyla hiçbir bahanesi bulunmayan Thiago da gelişmeyi Mensah'ın ona yeğenini koruyup kollayabilecek kadar güvenmemesi şeklinde algıladı.

Sanırım Amena'nın tetkike katılma sebebi, eğitiminin öldürülmekten kıl payı kurtulma alanında bir stajyerlik gerektirmesiydi. Önceki etkileşimimizden dolayı hususi olarak onu kollamakla görevlendirilmemi cidden istemiyordu.

(Muhtemelen Potansiyel Hedef konusunda çok ısrarcı davranmıştım. Ömrümü insanlara büyük ihtimalle ölümlerine sebebiyet verecek şeyler yapmamalarını nazikçe önermekle geçirdikten sonra dangalaklık etmemelerini açık açık söyleyebilmek hoştu. Her şeye rağmen Amena'ya davranış biçimimden pişman değildim.)

Amena'nın Mensah'ı es geçip Farai ve Tano'ya başvurma girişimi müthiş bir başarısızlıkla sonuçlanmış, Farai'nin tartışmaya katılsın diye Mensah'ı araması sonucu üç taraflı bir telsiz görüşmesi dört taraflı hâle gelmişti. (O noktadan sonra neler yaşandığından emin değildim. Ben bile söylenenleri dinlemek istememiştim.)

İşte tetkikten önce olup bitenler bunlardı. Artık buradayız ve bir sonraki büyük çaplı faciaya hazırız. (Uyarmadı demeyin.)

3

Sorun yaşamadan üs gemimize yanaştık ve Arada ile ötekiler tesisin kontrolünü üs gemisi mürettebatına aktardılar. (Tesisin solucan deliklerinden geçebilme yetisi yoktu ve esasen kendi gücüyle iniş-kalkış yapabilen hantal bir laboratuvar modülüydü.)

Solucan deliği vasıtasıyla Preservation'a dönmek için dört standart Preservation gün döngüsü yetiyordu ve bu zaman zarfında *Güneşin Soyları*'nı seyretmeyi bitirmeye niyetliydim. *Güneşin Soyları* erken koloni dünyasında geçen uzun soluklu tarihi bir aile dramı olup otuz altı karaktere ve neredeyse bir o kadar öykü konusuna sahipti.

Daha önce de aile dramları seyretmiştim ama Preservation'a gelmeden önce insan aileleriyle hemen hemen hiç vakit geçirmemiştim. (Veriler aile dramlarının gerçek insan ailelerine yüzde 10'dan daha az benzerlik gösterdiğini öne sürer. Bu durum şaşırtıcı olmadığı gibi işlenen bütün

o cinayetler dikkate alındığında iç rahatlatıcıdır. Cinayetler derken Mensah'ın ailesini değil dizileri kastediyorum.)

Firma bana sahipken ve beni tetkiklere kiralarken güvenlik protokolüme veri madenciliği* de dahildi. Bunun anlamı, sözleşmenin süresi boyunca insanları her saniye gözlemlemek ve kayıt altına almaktı. Bu da benim için pek çok açıdan bir eziyetti. Hatta tüm açılardan. (Seks, vücut sıvıları ve abuk sabuk sohbetler içeren açılardan.) Nispeten kısıtlı bir alanda bir grup insanla beraber olmak ve aramızdaki bir kapıyı kapatıp ne yaptıklarını umursamak zorunda kalmamak benim gözümdeki tuhaflığını asla yitirmeyecekti.

Tabii bu durum insanların beni rahat bıraktıkları anlamına gelmiyordu.

Ratthi kamarama geldi. Onu içeri almak zorunda değildim ama aldım. (Biliyorum, bir insanın benimle konuşmak istemesini garipsememe fikrine hâlâ alışamamıştım.) Karyolamın karşısındaki katlanır koltuğa oturdu. "Görürsün, Thiago fikrini değiştirecek," dedi. "O sadece..."

Ratthi cümlesini bitirmeye heves etmeyince ben bitirdim. "...bana güvenmiyor."

Ratthi iç geçirdi. "Tek sebep GüvBirimlerin tehlikeli olduğu yönündeki şirket propagandası. Thiago seni tanımıyor. Gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyor."

Kendi sözlerine sahiden inanmasaydı asabım bozulurdu. Birini öldürmemi yakın mesafeden hiç seyretmemişti ve bunun böyle kalmasından yanaydım.

"Mensah'ın istasyonda korunmasının neden o kadar önemli olduğunu da bilmiyordu." Ağzımı açmamış olmama rağmen bir elini bana doğru salladı. "Farkındayım, gerçeği ne kadar çok kişi öğrenirse haber bültenlerinin de öğrenme

---

* Büyük çaplı veri tabanlarında arama yaparak istenen verilerin elde edilmesi. –*çn*

ihtimali o kadar artar. Hem cidden, yapabileceğimiz başka hiçbir şey yoktu."

Ratthi gittikten sonra Overse çıkageldi. Kapıya açılmasını söylediğimde başını içeri sokmakla yetindi. "Rahatsızlık vermek istemiyorum. Sana teşekkür etmek istedim, o kadar. Arada ilk kez bir tetkike liderlik ediyor ve ondan yardımını esirgemedin. Bunun büyük bir fark yarattığını ve ona güven aşıladığını biliyorum."

Yardım etmenin neler gerektirdiğinden emin olmadığım için nasıl tepki vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu. İşim insanların Arada'ya itaat etmelerini sağlamak değildi; Preservation'da işler öyle yürümezdi. Hem zaten o tür bir sorun yaşanmamıştı. Tetkik ekip ara sıra huysuzluk etmesine etmişti ama herkes görevini makul bir düzeyde yerine getirmişti. İsyan ihtimali o kadar düşüktü ki kayıtlarda negatif bir sayı olarak geçiyordu. Hatta "isyan" sözcüğünün bu tetkik ekibin düşebileceği herhangi bir durum için kullanılabileceğinden bile emin değildim; yola çıkmadan önce mecburi kendini savunma sertifikasını alabilmek için çoğuna yalvarmak gerekmişti. Hem Preservation'da akademik tetkik olarak adlandırılan bu tür tetkiklerde toplanan veriler umumi bir veri tabanına girilirdi. (Gezegen Tüzel Kuşak'ta yer alsaydı o veri tabanı sömürüye açık olurdu ama burada onu herhangi bir amaçla isteyen birileri yoktu.) "Arada'nın benimle sözleşmesi var," gibi varsayılan bir cevaba başvurdum.

"Evet ve birinin ne yaptığını bilmediğini düşündüğün zaman bunu pek güzel beyan edebildiğini her ikimiz de biliyoruz." Onu seyretmekte kullandığım drona gülümsedi. "Hepsi bu kadar."

O gittikten sonra diyaloğu bir-iki defa tekrarladım.

Arada'nın muhakeme yeteneğine bir dereceye kadar güveniyordum. O ve Overse hep "bir GüvBirimi yalnız ve feci bir sona terk etmeye en az yatkın kimseler" kategori-

sinde, yani benim daima en çok ilgi duyduğum kategoride yer almışlardı. Onlar müşterilerimdi, hepsi bu. Tıpkı Mensah, Ratthi, Pin-Lee, Bharadwaj, aktif tetkik çalışmalardan emekliye ayrılmayı seçtiği için en aklı başında insan ödülünü hak eden Volescu ve evet, hatta Gurathin gibi. Hepsi de yalnızca müşterimdi. Ve eğer biri ya da bir şey onları incitmeye kalkışırsa onun ciğerini sökerdim.

Solucan deliğinden Preservation uzayına çıktığımızda istasyona ulaşıncaya kadar yeni bir şova başlamak için zaman olmadığından bir kez daha *Mabet Ay'ın Doğuşu ve Batışı*'nın bölümlerini seyrediyordum. (Öyküyü zaten biliyorsam rahatsız edilmek o kadar da sinir bozucu olmuyordu.) Mensah'ı, ben yokken her şeyin yolunda gidip gitmediğini merak ediyordum. "Yolunda gitmenin" neleri kapsadığından pek emin değildim ama "öldürülmemiş" ile yetinmeye razıydım.

Tam 137. bölümü yeniden seyretmeyi bitiriyordum ki hem telsizde hem de yayında gemi alarmı çaldı.

Sebep sadece yanlış yerde bulunan başka bir taşıyıcı gibi bir navigasyon anomalisi olabilirdi. Sıklıkla kullanılan bir yaklaşım hattındaydık; Preservation'a bot pilotsuz bir sürü gayritüzel taşıyıcı uğrardı ve bunlar hangi cehennemde olduklarını anlamaya çalışarak oradan oraya giderdi. (En azından ben Mensah'ın istemsiz erişimi bulunan Preservation İstasyonu Liman İdaresi'nin sonu gelmez yakınmalarına bakarak bu sonuca varırdım.) Üs gemimizde de bot pilot olmadığı için doğrudan sistem güncellemeleri alamıyordum ama iletişim sistemine bağlanarak köprüde konuşulanları dinleyebilirdim. Transkripsiyon:

Yardımcı Pilot Mihail: "Bir anda ortaya çıktı! Telsiz boş."

Uzman Rajpreet: "Yanaşma yaklaşımındalar. Aktif silahlar okuyorum."

Pilot Roa: "Bu kadar yeter. İstasyon'a haber verip–"

Tekrar Mihail: "Tamam ama yakınımızda hiçbir müdahale ekibi–"

Ha siktir. Karyolamdan kalkıp ekip yayınını pingledim ve Arada'ya mesaj yolladım: *Dr. Arada, düşman olabilecek bir gemi üstümüze geliyor. Her an bir çıkarma teşebbüsü gerçekleşebilir.*

Her an bir– Ah, hayır! diye cevap verdi Arada.

Yine mi? diye sordu Overse.

Yöneltilen diğer ekip sorularını onlara bırakıp şifreli dolabımı açtım. Mermili silahı çıkardım, doluluğunu ve şarjı kontrol ettim, sonra da uyku modundaki dronlarımı uyandırdım. Hepsi de kameralarını aynı anda çalıştırdı ve çoklu girdiyi düzenleyip işlemeye birkaç saniye ayırmam gerekti.

Solucan deliğine girmemizden önce tetkik üniformasını çıkarmış ve hoşlandığım kıyafetleri tekrar giymiştim (hepsi de koyu renk insan iş botları, bol cepli bir pantolon [ufak istihbarat dronlarımı koymak için birebir], bir tişört ve yumuşak bir kapüşonlu ceket) çünkü bir şirket logosu değil de gezegen sembolünün bir varyasyonu olan Preservation tetkik logosu da dahil logolardan hazzetmezdim. İstasyon Güvenlik Operasyonları'ndan âtıl bıçaklara, düşük hızlı mermilere, ateşe, asitli gaza, düşük enerji dalgalarına, vb. karşı bir miktar koruma sağlayacak şekilde tasarlanmış bir saptırma yeleği almıştım. Onu şimdiye kadar giymemiştim çünkü a) genellikle bana yöneltilen türden ateş gücü karşısında beş para etmezdi ve b) üstünde bir logo vardı. (Biliyorum, bunu aşmam lazım.)

Kendimi zorlayıp yeleği ceketimin altına giydim. Bulabileceğim her türlü yardıma ihtiyaç duyabilirdim.

Potansiyel Düşman o âna kadar yaklaşımını sürdürmüştü. Pilot Roa artık Arada'ya söylediklerimle aynı kapıya çıkan bir genel duyuru yapıyordu. Kamaramdan ayrılırken

dronlarım bir bulut formasyonuyla yanımda toplandı. Üs gemisinden daha direkt bilgi almam gerekiyordu; o yüzden dronlardan birini önden gönderdim ve o vızıldayarak uzaklaşırken erişime doğru koridorda ilerledim. Bir planım vardı ama o plan "düşmanları gemiden uzak tut" şeklinde özetlenebilirdi. Bu da bir plandan çok umutlu bir niyet beyanıydı.

Durum çok kötüye gidebilirdi.

Biliyorum, biliyorum, ben Güvenliğim. Bir çıkarma harekâtına karşı halihazırda bir planımın olması gerekirdi. Fakat planların insan bir denetmenden gelmesine alışkındım ve... Tamam, peki, plan hazırlamaya zahmet etmemiştim çünkü görev sahasına gidip gelirken saldırıya uğrama ihtimalimiz o kadar düşüktü ki medya seyretmekten vakit ayırmaya değmezdi. Gezegendeyken tüm çabalarımı tesis için saldırı ve savunma senaryoları üretmeye yoğunlaştırmıştım. (O senaryolardan hiçbirini tesise düzenlenen tek saldırıda kullanma imkânı bulamamıştım ama ne kadar cezbedici olsa da bütün o hadiseden "önceden plan hazırlamak lüzumsuzdur" gibi bir ders çıkarmakla hata etmişe benziyordum.)

Her neyse, GüvBirimler firma taşıyıcı gemilerinde kargo olarak nakledilirdi ve arşivimde gemi tabanlı harekâtlara yönelik eski bir prosedür belgesi bile yoktu. İştirak ettiğim yegâne gemiden gemiye saldırıda virüs kullanılmıştı ve olay esnasında kendi beynimi yok etmeme ramak kalmıştı.

Virüs demişken, telsizdeki ve yayındaki ikaz gözlemcilerim düşmanlar tarafından yapılan herhangi bir irtibat girişimi algılamıyordu. Bu da imha yazılımıyla veya zararlı yazılımla saldırılacak bir bot pilot olmadığını bildikleri anlamına gelebilirdi.

Rampadan çıkıp kontrol güvertesine doğru mürettebat gazinosunu katettim. Önden giden dronum üs gemisine girmiş ve geçitten geçerek köprüye kadar gitmişti. Köprü

kaportası açılıp da Rajpreet dışarı çıktığında dron içeri dalıverdi. Artık kontrol panolarının üzerinde asılı duran sensör ekran yüzeylerinin bir kamera görüntüsüne sahiptim. Bir istasyon koltuğunda oturan Mihail'in açık renkli saçları terden alnına yapışmıştı. Ayakta volta atan Roa esmer kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çatmış, bir elini yayın arayüzüne bastırmıştı. Sanki bir aksiyon dizisinde esaslı bir olay yaşanmadan hemen önceki sahneye bakıyordum.

Derken esaslı bir olay yaşandı.

Vuruş hiç de medyadaki gemi çatışmalarında gösterildiği gibi değildi. Diğer her şeyden çok, enerji akımını andıran bir şey hissettim. Yerçekimi beni duvara çarpmaya yetecek kadar dalgalandı ve rampa ışıkları titreşti. Tesis mühendislik kapsülünden bir otomatik uyarı sağanağı geldi, ardından yayın ve telsiz bağlantısı kesildi. Ben üs gemisinin yayınına bağlanmak için çırpınırken tesis iticisinin devre dışı kalmasıyla yerçekimi tekrar dalgalandı ve yaşam destek için yedek enerjiye geçtik. Yerçekimindeki değişimlerin iticilerine etki ettiği dronlarım dört bir yana dağıldı, sonra tekrar formasyona girdiler.

Üs gemisi köprüsündeki dronum Roa ile Mihail'in duraklatılmış bir sahnedeki gibi donakalmasını seyrediyordu. Sonra Roa, "Bir çarpma oldu," dedi.

Ekranları tek tek gözden geçirirlerken Mihail'in sesi boğuk çıkıyordu. "Tesisin itici yuvası vuruldu. Bir yer belirleyici füzeyle. Saldırganlar solucan deliğinden çıktığımızı görür görmez füzelerini ateşlemiş olmalı."

Ha siktir. Cidden, ha siktir.

Organik kısımlarım bana sindirim sistemim bulunmadığı için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatan bir tepki verdi. Sonraki on saniye boyunca infilak etmediğimizde duvarı iterek ayağa kalktım ve tesis kontrol güvertesine doğru yoluma devam ettim.

Kaportadan geçtim. Göbek biçimli küçük kontrol alanında takma laboratuvar modülleri ve tesisin bir gezegende beklerken ihtiyaç duyduğu diğer her şey için istasyonlar vardı. Overse pilot koltuğunda oturmasına rağmen kontrol şimdilik üs gemisindeydi. Ratthi telsiz koltuğunun arkalığına tutunuyor, her ikisi de telaşlı görünüyordu. Yanıp sönen ekranlara bakılırsa telaşlanmakta haksız değillerdi.

"Roa'ya ne telsizle ne de yayınla ulaşabiliyorum," diyordu Ratthi.

"Hepsi de kesik," diye bildirdi Overse. "Arada–" diye başladı, sonra yayının olmadığını ve kompartımanın dışındaki hiç kimseye sesini duyuramayacağını hatırlayıp surat ekşitti. "Kahretsin!"

Kokpitteki drona, Overse ile Arada'nın arayüzleri ve üs gemisinin yayını arasında bir bağlantı kurmasını söyledim. Kurduğunda da hem sesli olarak hem de yayın üzerinden konuştum. *Üs gemisi, tesis kontrol güvertesindeki arayüzlerle geçici bir bağlantı sağlamış bulunuyorum.*

Ne, GüvBirim? cevabını verdi Roa. *Arada beni duyabiliyor mu?*

Duyamı– diye başladı Overse. Tam o sırada Arada kontrol güvertesinin karşı tarafındaki kaportadan içeri atladı. Yüzü huzurla çarpılan Overse dudağını sertçe ısırdı. *İşte burada.*

Seni duyuyorum, Roa, diyen Arada'nın zihinsel sesi ivedi fakat sakindi. Uzanıp Overse'in omzunu sıktı ve Ratthi ile beni başıyla selamladı. *Saldırganın gemiye nereden çıkarma yapmayı planladığını belirleyebilir miyiz?*

"Çıkarma planı" kelimelerini duymak yine organik kısımlarımda rahatsız edici bir etki doğurdu. Belki hafif bir "ınh" sesi çıkaran Ratthi de aynı şeyi hissediyordu.

Aptal insanlar için o kadar endişelenmeseydim her şey çok daha kolay olurdu.

Roa'nın sesi sükûnetini korusa da konuşurken takındığı yüz ifadesi, üs gemisi köprüsündeki dronumun dikkatinden kaçmadı. *Anlaşılan laboratuvar katındaki alt kat tesis kaportasına yöneliyorlar. Rajpreet'i oraya yollamıştım.*

Ratthi ile Overse dehşet dolu ifadelerle bakıştı. Arada çenesini sıkarak Roa'ya, *Anlaşıldı*, dedi.

Başını kaldırıp bana baktı. "GüvBirim, rica etsem..."

"Yoldayım," dedim.

Tekrar koridora çıkarken dronlarımdan birine kontrol güvertesinde kalarak aktarıcı vazifesi görmesini söyledim. Merkezi fuaye dönemecin hemen ilerisindeydi ve üzerinde üs gemisinin yerçekimi kuyusu erişimi vardı. Güvenlik protokolleri insanlar ve GüvBirimler gibi katı cisimlere geçit veren ama bir kaçak olursa atmosferin uzaya taşmasını engelleyen bir hava bariyerini devreye sokmuştu.

Oranın aşağısında tesis bir gezegende dururken kullanılan dikey merdivenlere ve bir dizi merdiven boşluğuna sahip ikinci bir yerçekimi kuyusu mevcuttu. Enerji dalgalanmalarından endişelenmem gerekmeseydi boşluğa adım atabilir ve en alt tesis katına kadar yavaşça düşebilirdim ama böyle bir anda duvarlardan birine çarpıp tuzla buz olmak işime gelmeyeceği için dikey merdivenlerden aşağı indim.

Havada arıtıcıların başa çıkamadığı bir ozon ve duman bulutu asılı duruyor, ışıklar titreşiyordu. Kontrol güvertesi dronum aracılığıyla Arada'nın Ratthi'ye, "Yayın ve telsiz bağlantısı kesikken o vuruştan sonra herkesin sağ olup olmadığına bakmak için bir sayıma ihtiyacımız var," dediğini duydum.

"Doğru, doğru, ben hallederim!" Ratthi kaportadan alelacele çıkıp yatakhaneye yollandı.

Kuyunun dibine vardığımda merkezi rampayı izleyerek alt laboratuvar katı kaportasının bulunduğu kavşağa kadar gittim. Duman burada görsel olarak tespit edebileceğim ka-

dar yoğundu. Üs gemisinden çıkıp yerçekimi kuyusunun ta tepesinden oraya kadar inmiş olan Uzman Rajpreet çoktan gelmişti. Kadın elindeki tabancayla –köprü acil durum çantasında onlardan bir çift vardı– kaportayı bir çıkarma girişimine karşı korumaya hazırdı.

İnsanların sizi görünce sevinmeleri hep hoş bir duygudur.

Konuşurken sesi neredeyse hiç titremiyordu. "Fazla zamanımız olduğunu sanmam." Dronlarımdan birini kullanarak onu da yayın aktarımıma eklediğimde hemen raporunu verdi. *Roa, Dr. Arada, beni duyabiliyor musunuz? GüvBirim buradaki hava kilidinde.*

Durumumuz nedir? diye sordum.

Overse telsizi kısmen etkinleştirebildi, dedi Arada. Sanki sözleşmişçesine telsiz kanalında bir parazitlenme oldu ve Overse'in sesi duyuldu. "Bütün tesis mürettebatının dikkatine. Telsiz ve yayın çalışmıyor. Lütfen derhal tesis mürettebat gazinosuna gidin ve yeni talimatları bekleyin."

GüvBirim, dedi Roa, *bir duyuru yapmam gerekiyor. Beni tesis telsizine aktarabilir misin?*

Tabii, nasılsa yapacak daha iyi bir işim yoktu. *Buyur*, dedim.

Roa telsiz üzerinden konuştu. "Yaklaşan taşıyıcı üstümüze ateş açtı ve şimdi tesisin alt katını hedefleyen bir yanaşma manevrası yapıyor. İstasyon silahlı bir gemi yolladı. İki adet serbest ticari taşıyıcı da çağrımıza yanıt verip istasyon yaklaşımından saptı. Fakat hepsi de en iyi ihtimalle seksen dört dakikalık mesafede. GüvBirim, acaba sen–" Tereddüdü uzun sürdü. "Yardım gelinceye kadar bir çıkarma girişimini püskürtebilir misin?"

Üs gemisindeki ve tesisteki her insanın kulağı bizdeydi.

Sorduğu zor bir soruydu. Cevabı kaç yağmacının gemiye çıkmaya şiddetle kararlı olduğuna ve ne tür silahlar taşıdık-

larına bağlıydı. (O senaryo "bunun kolay bir hedef olduğunu sanıyorduk, iyisi mi gelin kaçalım" tepkisinden tutun da Rajpreet'in etrafa saçılmış vücut parçalarımın arasında tabancasıyla son bir direniş göstermesine kadar değişik gösterebilirdi.) Eğer gövdenin dışından tahliye elbiseli bir çıkarma timi yollarlarsa ve buna ek olarak üs gemisindeki kaportaların birinden de içeri girerlerse– Ama şu an müşterilerimin duymaları gereken şey bu değildi.

"Evet," dedim telsizden.

Rajpreet gırtlağını oynatarak yutkundu ve yayınının sesini kesti. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle yeter," dedi sesli olarak.

Ben de bir fikir edinir edinmez aynen öyle yapmaya niyetliydim. En kötü senaryoyu göz önünde bulundurursak Rajpreet'in yapabileceği en iyi şey yerçekimi kuyusu girişinde savunma pozisyonu almaktı. (Üstelik böylece bir grup insanı öldürmeye/sakatlamaya/yıldırmaya çalışırken başka bir insanı korumak için endişelenmem gerekmezdi.)

Tam bunu ona da söyleyeceğim sırada güverte sarsıldı ve ani bir telafisiz hızlanma sonucu Rajpreet yere kapaklandı. Ben de duvara çarptım ve dronlarım etrafa dağılırken zemine kadar kaydım. Işıklar yeniden titreşti; yaşam destek sistemi durdu, sonra tekrar devreye girdi.

İşte bu hiç iyi değildi. Planım (gelin kafamdaki fikre "plan" diyelim) silahlı istasyon müdahale ekibi veya yağmacılardan nefret eden kızgın tüccarlar yeterince yaklaşarak düşmanı korkutup kaçırıncaya değin istilacılara geçit vermemeye dayalıydı. Fakat köprü dronumun okuduğu ekranlar, düşman gemisinin, taşıyıcıların modülleri takıp sökmekte kullandığı traktörlerle* tesisi kavradığını gösteriyordu. Diğer bir deyişle bizi yanına çekiyordu. Niyeti bizi

* Bilimkurgu edebiyatında uzaktaki cisimleri tutup çekmeyi sağlayan bir tür ışın. *–çn*

gövdesine tutturmak ve beraberinde sürükleyerek solucan deliğinden geçirmekti. Telaşla sövüp saymalarına bakılırsa Roa ile Mihail de aynı fikirdeydi.

Doğruldum ve Rajpreet'in sağa sola savurduğu kolunu yakalayıp onun da kalkmasına yardımcı oldum. Tesisin telsiz sistemi cızırtılı bir ikaz alarmıyla devreye girdi. Harika, zaten şu an tek ihtiyacım buydu.

Adjat adındaki bir tetkik üyesi sendeleyerek tesisin en alt deposuna ve laboratuvar alanına giden koridordan fuayeye çıktı. "Çabuk, mürettebat katına git!" dedi Rajpreet ona.

Başını sallayan Adjat koridora yöneldi. "3. ve 4. laboratuvarların kaportaları sıkışmış. Orada mahsur kalan birileri var mı bilmi–"

"Yukarıda sayım yapıyorlar," diyen Rajpreet, adamı erişime doğru itti.

Aklıma dezavantajı da olan bir fikir geldi. *Roa*, dedim yayın üzerinden, *üs gemisi isterse tesisi kendisinden ayırabilir mi?*

Aslına bakılırsa üs gemisi de köprüye, iticilere ve beş kişilik bir mürettebat için yaşam alanına sahip küçük bir taşıyıcıydı. Gövdesinin çoğunluğu tesis modüllerini almak veya bırakmak üzere tasarlanmıştı.

Mihail yanıt verirken sakin fakat nefes nefeseydi. *Roa da zaten ona bakıyordu. Sensörlerden kıskaçlarımızın sağlam olup olmadığını kontrol edip–*

Demek aynı şeyi onlar da akıl etmişti. Zeki insanlarla çalışmak hoştu. Şimdi tek yapmam gereken onları canlı tutmaktı.

Dikkatimin büyük bölümü iki metre uzağımdaki kaportadaydı. Onu açmaya yönelik fiziksel veya düşman yayını aracılığıyla bir girişim var mı diye tarama yürütüyordum. Ben de yayın üzerinden kendi açma girişimimde bulundum

ama düşmanın güvenlik duvarı o kadar sağlamdı ki ondan herhangi bir okuma alamadım.

Arada aktardığım yayından konuştu. *Kontrolleri bize geçirirseniz buradan, yani tesis komuta merkezinden uzak mesafeli bir ayırma gerçekleştirebiliriz. Ama ekibin geri kalanını üs gemisine çıkarmamız lazım.*

Şu an bir sayım yapıyorum, diye ekledi Ratthi, *ama yayın ve telsiz iletişimi kesik olduğu için–*

Roa araya girdi. *Kıskaçlarımız sağlam. Ayrılabiliriz.*

Roa, bizi tarayabilecekler mi? diye sordu Arada. *Tesisi terk ettiğimizi anlarlarsa–*

Taramaları mümkün, cevabını verdi Roa.

Kesinlikle tarayabileceklerdi. Başka biri lafa karışmadan önce ben konuştum. *Tesis ayrıldıktan sonra üs gemisine ateş açabilirler.*

Bahsettiğim dezavantaj işte buydu. Her şey müdahale ekibi ve tüccarlar yetişinceye dek düşmanın tesisle beraber solucan deliğine ulaşmayı ne kadar istediğine, sıradan götoşlar mı yoksa üst düzey götoşlar mı olduklarına, tesisi mi yoksa tesisteki insanları mı hedef aldıklarına, Preservation'dan gelecek bir misillemeden korkup korkmadıklarına bağlıydı.

Aktarılmış yayında halen konuşmaya çalışan tetkik ekip üyelerinin hepsi birden sustu.

Evet, bu... dedi Roa. *Evet. Dr. Arada, fazla zamanımız yok. Tesisi tahliye edip ondan ayrılacak mıyız, yoksa–?*

Arada'nın sesi yine sakin çıktı. *GüvBirim, ayrılmamız gerektiğinde hemfikir misin?*

Doğru ya, güvenlik ekibinin başında ben vardım.

Bu konuda yanılıyorsam/yanılıyorsak düşman gemisi çaresiz üs gemisine ateş açar ve hep beraber ölürdük. Yok eğer tesiste kalırsak bir kurtarılma fırsatı çıkabilirdi. Tabii düşmanlar bizi solucan deliğinden içeri sürüklemezse, bana

baskın gelip bütün insanları öldürmez veya onlara korkunç şeyler yapmazlarsa.

Firmanın GüvBirimlere verdiği ucuz eğitim modülleri bu tür bir ikileme hiç değinmemişti. O yüzden yararlanabileceğim stratejik bir bilgi yoktu.

Of, özerklik bazen başa bela oluyor.

Eskiden beri insanların tavsiyelerime kulak vermelerini istediğimi kendime hatırlattım.

Ayrılacağız, dedi Arada. *Ratthi, sayımı doğrula ve herkesi üs gemisine yolla.* Sesi sakin ve kendinden emindi. Özellikle de Roa'nınkine kıyasla.

"Saldırgan bizi hâlâ solucan deliğine doğru çekiyor," diye telsiz üzerinden duyuran Mihail'in sesi pek de çığlık atma dürtüsünü dizginleyen birininki gibi çıkmıyordu.

Aktarılmış yayında Ratthi'nin insanlara kıpırdamalarını bağırdığını duydum ve yerçekimi kuyusuna koşan tetkik ekip üyelerinin bölük pörçük dron görüntülerini seyrettim.

Roa derin bir nefes aldı. "Tesis kontrol, ayrılmaya hazırlan."

"Tesis modülü iki dakika sonra mühürlenecek," diye duyurdu Overse.

Dron mikrofonları tartışan birilerinin sesini alsa da farklı farklı insanlara farklı farklı şeyler yapmalarını söyleyen Roa, Mihail ve Arada'ya öncelik vermek zorundaydım. Köprü dronumun sensör ekranından aldığı görüntü daha yorumlanabilir ayrıntılara yer vermeye başladı. O büyük, oynak şey solucan deliğiydi. Uzaktaki (çok çok uzaktaki) iki nokta potansiyel kurtarma gemilerimizdi. Çok yakın olduğu için düşmanın bir noktası yoktu.

Güverteden yine bir titreşim geçti ama bu seferki daha tanıdıktı. Kaporta ekranına bakan Rajpreet'in gözleri kocaman açılmıştı. "Hava kilidimize tutundular," diye fısıldadı.

Fısıldamak mantıksız bir dürtü olabilirdi ama kadıncağı-

zın halinden anlamıyor değildim. *Düşman kendi hava kilidini bizimkiyle birleştirdi*, dedim aktarılmış yayında.

Ratthi, dedi Overse, *doğrulanmış bir sayıma ihtiyacım var. Hemen şimdi.* Yerçekimi kuyusu dronum geriden gelen iki kişi saptadı. Remy ile Hanifa üs gemisine çıkan dikey merdivenleri aceleyle tırmanıyor, Ratthi ise ne bok yemeyeyse aşağı iniyordu.

Yayınına bağlanacak gibi oldum ama tam o sırada başka bir ses aldım. Dış kaportadan bir sürtünme ve titreşim geliyordu. Tamam, olan oluyordu. *Düşman kaportayı kırmaya çalışıyor*, diye yayından bildirdim. *Her an bir çıkarma gerçekleşebilir.*

Rajpreet, GüvBirim, orayı terk edin, dedi Roa.

"Yürü, arkandan geleceğim," dedim Rajpreet'e.

Rajpreet koridor erişimine doğru geriledi. Düşmanlar tam o anda, yani hava kilidini mühürleyip ayrılmamıza fırsat bırakmadan çıkarma yapmayı seçerlerse hapı yutmuştuk.

Dron mikrofonumdan Ratthi'nin, "Hayır, hayır!" diye bağırdığını duydum. Sesi hiddet ve korku doluydu. Yanına koşma dürtüm irkilmeme sebep oldu ama yerimi korumalıydım. Yukarıda bir terslik çıkmıştı. *Dr. Ratthi, rapor ver*, dedim yayından.

Bütün insanlarım arasında Dr. Mensah'tan sonra beni en dikkatli dinleyen kişi Ratthi'dir. Bunun muhtemelen bir ekipmanı toplamak için hophoptan çıkmasına ramak kaldığı ve eğer çıksaydı dev bir yırtıcı fauna tarafından yenmesinin işten bile olmadığı hadiseyle bir ilgisi vardır. Ratthi aynı anda bezgin, kızgın ve korkulu çıkan bir sesle, *Amena ile Kanti burada değil*, dedi. *Thiago onları arıyor. Yatakhanede veya üst laboratuvarlarda yoklar. Aşağı katta bir yerde olmalılar.*

Ha siktir.

Dronlarım aracılığıyla üs gemisi erişimine sesli ve görsel bağlantım olduğu için yaşanan patlamayı görebildim. (Hayır, fiziksel değil duygusal patlamayı kastediyorum.) İnsanlar bağırıp çağırıyor, ellerini kollarını sallıyor ve daha başka yararsız şeyler yapıyorlardı.

Aslına bakarsanız o sırada ben de hoşça vakit geçirmiyordum.

"Yerçekimi kuyusu erişimine git," dedim Rajpreet'e, sonra da Adjat'ın ona sıkışmış kapılardan bahsetmeye çalıştığı laboratuvarlara ve numune deposuna doğru koridorda ilerlemeye koyuldum. Kaportadan bir şey gelirse haberim olsun diye bir drona o civarda kalmasını emrettim. Formasyonun geri kalanını bölüp dronların üçte ikisini Rajpreet'le beraber savunma pozisyonu almaları için erişimden yukarı yolladım ve geri kalanına peşimden gelmelerini söyledim. *Anlaşıldı, onları bulacağım*, diye sakin bir sesle yayından bildirdim. KAHRETSİN.

Aptalca bir hata yapmıştım. Arayüz dronlarımdan birinin menziline girip de bağlantı üs gemisine aktarılmadıkça tesisteki yayın erişimi kesikti. Telsiz iletişimi de düzensiz ve güvenilmezdi. Ben ve insanlar birilerinin izini kaybetmeyi, onları geride bırakmayı imkânsızlaştıran yayına gereğinden fazla alışkındık. Aktif bir yayın varken baygın bile olsanız arayüzünüzden yararlanılarak yeriniz tespit edilebilirdi.

Seni bekleyeceğiz, GüvBirim, dedi Arada yayından.

Üs gemisine git, Arada, diye karşılık verdim.

Büyük ölçüde düzenli gerçekleşen geri çekilmemizin bu kadar kısa bir sürede faciaya dönüşmesi hayret vericiydi. Dron formasyonum yerçekimi kuyusunun dibinde kaygıyla bekleyen Rajpreet'in etrafında kümelendi. Üs gemisi mürettebatı ve tetkik ekip üyeleri ellerinde kullanmayı çok az bildikleri silahlarla tepede toplanmıştı. Tek umudum kimsenin kazara kendini veya başka birini vurmamasıydı.

Aktarıcı dronuma bağlandığımda Arada, Overse, Ratthi ve –eh be– Thiago'nun tesis erişim kavşağında beklediğini gördüm. Arada yayından Roa'yla konuşuyor ve inatçı bir Overse'i yerçekimi kuyusuna iteklemeye uğraşıyordu. Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama "hiçbiriniz bana kulak asmazsanız işimi yapamam" kelimelerini içereceği kesin görünüyordu. Fakat sonra parazitlenme sonucu bağlantı kesildi ve üs gemisindeki bütün dronlarımı kaybettim.

3. laboratuvara çıkan bir kaportaya ulaştım. Kaporta, güvertenin sadece birkaç santim üzerinde kısmen açık kalarak sıkışmıştı. Yere yatıp taramamı kaportanın altına yönlendirdim ama canlı olsun veya olmasın bir insan bedenine ait herhangi bir belirtiye rastlamadım. Yine de dron mikrofonu koridorun daha ilerisinden gelen boğuk bir insan sesi yakaladı.

Ayağa fırlayıp dönemeci koşarak aştım ve hah, Adjat'ın gördüğü kaporta işte o olmalıydı. Duvar kaporta contasının üstü boyunca yamulmuş, el manivelasının bulunduğu panel bir enerji dalgalanmasında mahvolmuştu. Plastik parçalar erimiş, otomatik acil durum sisteminin devreye girdiği noktadan başlayarak kaporta düzeneğinin tamamı yangın söndürücü köpüğe bulanmıştı. Herhalde tesisin bu kısımdaki sistemleri çökmüş yahut devre dışı kalmıştı ve acil durum raporu kontrol güvertesine asla ulaşmamıştı. Mikrofonum tıkalı kompartımandan gelen ama insan kulağının duyamayacağı kadar kısık çıkan boğuk bir ses algıladı.

İlk içgüdüm kaportayı patlatmaktı. Neyse ki ikinci içgüdümü dinledim ve el manivelasını tutup çektim. Manivela oynamasa da contanın bozuk olduğunu hissedebiliyordum. En azından onu tutan kilitlerden bazıları boşalmış bulunuyordu. Bu da birinin içerideki el manivelasını çoktan tetiklediği ama bir şeylerin sıkışıp kaldığı anlamına geliyordu. Paneli söküp atınca açma mekanizmasını sıkıştıran yamul-

muş metal parçasını buldum. Yenimi sıyırdım, sağ kolumdaki enerji silahını en düşük ayarına getirdim ve mekanizmayı yakarak deldim. Kaporta tangırdayarak serbest kaldı ve onu çekerek açtım.

Kaporta açılır açılmaz öne devrilen Kanti'yi yakaladım. "Bir türlü açılmadı," dedi nefes nefese. Tetkiklerde kayaları yontarak numune almakta kullanılan cinsten bir alet tutuyordu ve elleri kanlıydı. İçeride elektrik kesikti; tek ışık kaynağı duvarlara dizili acil durum lambalarıydı ve ekipmanlar ile numune kutuları darmadağın olmuştu. Kompartımanın karşı tarafındaki Amena'nın bacağı, duvarın yamulması sonucu çöken bir laboratuvar bankının altına sıkışmıştı. Kendini kurtarmak için çırpınan kızın bilinci açıktı.

Ambar ağzındaki dronum hava kilidinin etrafında yanıp sönen uyarı ışıklarını gösteriyordu. Hay aksi. Kanti'yi çekerek koridora çıkardım ve tuttuğu aleti elinden aldım. "Hemen yerçekimi kuyusuna git." Yayından geriye kalanla Rajpreet'e, *Kanti'yi yanına gönderiyorum*, dedim.

Kocaman açılmış gözleri donuk bakan Kanti tereddüt etti. Saç çizgisinin aşağısındaki bir kesikten kan damlıyordu. Amena arkamdan, "Kanti, git!" diye bağırdı.

Yerinden fırlayan Kanti koridor boyunca düşe kalka koşarken duvara çarpıp sekti. Başımı eğerek kompartımana girdim ve Amena'nın yanına yaklaştım. Kızın yüzünden aşağı gözyaşları boşalıyor, o iğrenç "morali çok bozuk insan" tarzında burnu akıyordu. Laboratuvar bankına vurdu. "İşte, işte, bunu kanırtarak kaldıramadık!"

Bankın altını dikkatle yokladım. Oradaki destek payandası kızın bacağını yere mıhlamıştı. Kan yoksa da canı yanıyor olmalıydı. Kanti'nin az öncesine kadar sımsıkı tuttuğu aletin metalde bırakmış olduğu izleri hissettim. Kanti aleti doğru noktada kullanmıştı ama payandayı kanırtarak kaldırmasını sağlayacak desteği bulamamıştı. Aleti tekrar

oraya sokup üstüne abandım. Dronlarım Kanti'yi koridorun sonunda karşıladı ve kız, yerçekimi kuyusuna doğru kâh tökezleyip kâh koşarken etrafında bir koruma bulutu oluşturdular.

Payanda geriye doğru eğrildi ve kıvrılıp bükülerek sıkıştığı yerden çıkmaya çalışan Amena acıyla cıyakladı. "Acele etme," derken ihtiyaç duyduğumuz bütün zamana sahipmişiz gibi konuşmayı becerdim. (Değildik.) Ambar ağzı dronum, bir şeyin güvenlik mührünü kırmaya çalıştığı hava kilidindeki yükselen enerji ölçümlerini aktarıyordu.

Erişim tüpündeki Rajpreet nihayet yanına ulaşan Kanti'yi kavramıştı ve onunla beraber yerçekimi kuyusundan yukarı çıkıyordu. Her ikisi de dron bulutumla çevriliydi. Amena yüzünü ekşiterek biraz daha kıvrandı, ardından kolunu uzattı. "Çok sert çek!" dedi.

Kolunu tutup asılmamla birlikte bankın altından sıyrıldı. Ayağa kalkarken onu da beraberimde çektim ve tek kolumla yerden kaldırdım. Rajpreet'le irtibatı kaybetmiştim ama dronlarım artık yerçekimi kuyusunda olmadığını doğruladı. Amena'ya, "Sıkı tutun," deyip koridorda koşmaya başladım.

Azami süratimin yanına bile yaklaşamadım; yerde çok fazla döküntü vardı ve koridor hem dar hem de dönemeçliydi.

Tam koridorun sonuna varmak üzereydim ki kaporta yüksek bir gümlemeyle patladı. Koridor erimiş metal ve ozon kokusuyla doldu. Kaporta dronum bana hava kilidinin içinden puslu duman ve hareketlilik görüntüsü yolladı. Milisaniyelik bir karar zamanıydı – fuaye boyunca depar atmam, delinmiş kaportanın önünden geçmem, rampadan yerçekimi kuyusuna çıkmam, oradan üs gemisine tırmanmam, böylece kaportaları kapatıp düşmanlar içeriye akın etmeden önce tesisten ayrılmamız mümkün müydü?

Şey, belki?

Derken kaporta dronumdan gelen girdiler ani bir enerji akımıyla dağıldı. Hiç ses çıkarmadan akıcı ve yavaş hareketlerle bir adım, sonra bir adım daha geriledim. Dronun aktardığı son istihbaratın hızlı bir analizine başladım. Yayından da bir mesaj yolladım. *Kaporta delindi. Düşmanlar tesiste. Girişleri mühürleyin ve derhal ayrılın.*

Herhangi bir tasdik almadığım gibi mesajımın ulaşıp ulaşmadığını belirleyemedim.

Kalbi gümbür gümbür atan Amena ses çıkarmıyor, yan tarafıma bastırdığı vücudunu kıpırtısız tutuyordu. Yumuşak adımlarla koridordaki dönemeçten geriye gidip karşılaştığım ilk açık kaportadan içeri girdim. Kızı yere bıraktım ve ağzımı oynatarak, "Ses çıkarma," kelimelerini şekillendirdim. Başını sallayan Amena ayakta kalabilmek için kaportanın güvenlik tırabzanına tutundu ve kocaman açılmış gözlerini bana çevirdi. Dronlarımı kullanarak ona bakasım geldi ama öyle bir şey bende sakinleştirici bir etki yaratsa bile onda yaratmazdı. Kızı bu durumdan canlı çıkarmak istiyorsam sakin kalmasını ve doğru düzgün iletişim kurmasını sağlamam önemliydi. Yüzüme güven verici olduğunu umduğum bir ifade oturttum, sonra o ifadeyi yoğun bir konsantrasyonla değiştirip gözümü duvara diktim. Tamamlanan görüntü analizini inceledim. Dron enerji yayan ve güvertenin yaklaşık iki metre üzerinden uçan bir şeyin sensör hayaletini yakalamıştı. Amena'nın arayüzünü de aktarımıma dahil edip, *Kaportaları hemen kapat, Arada. Dronları var*, dedim.

Amena nefesini tutup dudağını ısırsa da bir şey söylemedi.

Yine bir tasdik almadım. Beni duyup duymadıklarını, çoktan ayrılıp ayrılmadıklarını, yukarıda ne yaptıklarını bilmiyordum. Şimdiye kadar solucan deliğine epey yaklaşmış olmalıydık.

(Sakin olduğum gibi bir izlenim veriyorum ama ne halt yediğime dair en ufak bir fikrim yoktu.)

Kafamın arkası matkapla deliniyormuşçasına yayın parazitlenmesi hissettim, ardından Overse'in sesini işittim. *GüvBirim, GüvBirim, beni duyabiliyor musun? Tesisi üs gemisinden ayırdık ve şu an fırlatmak üzere olduğumuz güvenlik kapsülündeyiz. Alt tali hava kilidindeki tahliye elbiselerine ulaşabilir misiniz? Üs gemisi sizi traktörüyle yakalayabilir.*

Neredeyse sesli olarak, "Neden üs gemisinde değil de kahrolası güvenlik kapsülündeler ki?" diyecektim ama dilimi tutmayı becerdim. Amena korkunun ve bıkkınlığın pek de iç açıcı denemeyecek bir kombinasyonuyla beni seyrediyordu. Tahliye elbisesi fikri... hiç fena değildi.

Anlaşıldı, tahliye elbiselerine gideceğiz, dedim Overse'e. Bir tasdik geldiyse bile duymadım.

Kolumu uzattığımda Amena ceketimi kavradı. Onu kucaklayıp dronlarımdan yarısını önden keşfe yolladım. Henüz düşmandan herhangi bir kıpırtı yoktu.

Koridora çıktım ve mühendislik kapsülüne bağlanan kavşağa doğru ana kaporta fuayesinden uzaklaştım. Ortalık laboratuvar koridorundan bile beter görünüyordu. Işıklar acil durum seviyesine kadar sönüktü ve güverte bombe yapmıştı.

Neyse ki fazla bir yol almamız gerekmiyordu; tek yapmamız gereken kapsülü dosdoğru katetmekti. Mikrofonum bir tangırdama ve sürtünme gürültüsü alıyordu – belki de istilacının dronları bir yerlerdeki bir kaportadan içeri girmeye çalışıyordu.

Sonunda mühendislik dış kaporta fuayesine vardık. Acil durum işaretçileri tahliye elbisesi dolabını gösteriyordu.

Bunlar önceden kullandığımdan farklı ve daha pahalı bir modeldi. Birinin içine girip kendi güç kaynağının da yardımıyla elbiseyi yukarı çekmek yeterliydi. Yere bıraktığım

Amena çabucak saçlarını topladı, ardından tek bacaklı bir sıçramayla elbisenin içine girdi. Dronlarıma üstüme konup uyku moduna geçmelerini emrettim. Amena kaskını taktığı sırada ben de elbisemi giymiştim. Güvertenin derinlerinden bir titreşim geldi; güvenlik kapsülü ateşlenmiş miydi? Bu durum organik kısımlarımın içine sinmedi. Eğer titreşimin sebebi güvenlik kapsülüyse sanırım çok fazla beklemişlerdi. İnsan eylemleri bilgi işleme hızımdan dolayı bana genellikle çok yavaş gelir ama bunun o anlardan biri olduğunu sanmıyordum.

Elbiselerin güvenli yayın bağlantıları da vardı. Bu sayede hem Amena'nınkinin çalıştığından ve hava sızdırmadığından emin olabilir hem de kontrollerine erişebilirdim. *Telsizini kullanma*, dedim ona güvenli yayın üzerinden. Her türlü eyleme karşı tarama yürütüyor olabilirlerdi ve yayınımızı telsizden daha kolay maskeleyebilirdim.

Tamamdır, cevabını verdi. Yayındaki sesi tedirgin olmakla birlikte panikli değildi. Elbise yaralı bacağını destekleyerek dik durmasını sağlıyordu. *Hazırım.*

Elbisesine peşimden gelmesini söyleyip hava kilidini açtım.

4

Bir tahliye elbisesiyle uzaya çıkmak, idari modülümü *hack*lemeden önce yaptığım bir şey değildi.

(Sebeplerden biri de sözleşmelere daima bir mesafe sınırı koyulmasıydı. Dolayısıyla bir GüvBirim olarak müşterilerinizden mesela yüz metre uzaklaşırsanız MerSisteminiz idari modülü kullanarak beyninizi ve sinir sisteminizi yakıverir. Bir müşteri buna rağmen size mesafe sınırınızı ihlal edecek bir şey yapmanızı emredebilir ama öyle bir durumda firma malını yok ettiği için ceza ödemesi gerekir.)

Fakat o zamandan beri kullandığım tahliye elbiselerinin öyle güzel talimat modülleri vardı ki sanki bütünleşik bir bot pilota sahiplerdi. Bu seferki de istisna değildi. Üstüne üstlük kirli çorap gibi kokmayacak kadar yeniydi.

(Doğru, herhalde insan parçalarının yüzde 99.9'unu fiziki olarak iğrenç bulduğumu belirtmeliyim. Kendi insan parçalarımdan da pek hoşlandığım söylenemez.)

Amena'yı peşimden sürükleyerek hava kilidinden önce ben çıktım ve bizi tesisin gövdesi boyunca çektim. Uzayla ilgili keşfettiğim ilk şeylerden biri de bakacak hoş gezegenler veya istasyonlar falan bulunmadığında ne kadar sıkıcı olduğuydu. Bu uzay da gezegenlerden yoksundu ama sıkıcı değildi.

Tahliye elbisesi tarama ve görüntüleme özelliklerine sahipti ama devasa bir şey altımızdan çekilirken ona ihtiyaç duymadım. (Ayaklarım o yöne baktığı için orayı "aşağısı" diye nitelendirdim.) O şey ağır ağır uzaklaşan üs gemisiydi. Üzerimizdeki tesise kenetlenmiş olan düşman, elbisenin tarayıcısında iri ve korkutucu bir lekeydi.

Üs gemisinin yayınına bağlandım. Ölen tesisin yarattığı parazitlenme olmayınca beni duydular. *Sizi görselde tespit edebiliyoruz*, dedi Roa apar topar. *Koordinatları yolluyorum. Mihail sizi traktörle içeri alacak.*

Planlanan güzergâhı indirdim, sonra da, *Overse nerede?* diye sordum. *Diğer tetkik ekip üyeleriyle beraber tesis güvenlik kapsülünde olduğunu bildirdi.*

Anlaşıldı. Onlarla hemen irtibat kuruyoruz, dedi Roa.

Şimdi mi irtibata geçiyorlardı? Güvenlik kapsülü fırlatılmış olsaydı şimdiye kadar üs gemisine ulaşması lazımdı. Fakat bu konuda elimden bir şey gelmezdi. Öncelikle Amena'yı üs gemisine götürmeliydim.

Bunun anlamı ne? diye sordu Amena. *Overse ile diğerleri iyiler mi?*

Tam elbiselerin manevra sistemini tetikleyeceğim sırada tarayıcı bir enerji artışı algıladı. Elbisemin görüntüleme sistemi kapandı ve kask vizörü kararark gözlerimi çakan bir ışıktan korudu. (Aslında korumaya ihtiyacım yoktu ama tahliye elbisesi bunu bilmiyordu.)

Amena şaşkın bir ses çıkardı. Yayın bağlantısı parazitlenmeyle kesildi, sonra Mihail konuştu. *Iskaladılar. Tekrarlıyorum, saldırgan ateş açtı ve ıskaladı–*

Rajpreet'in sesi daha kısıktı. *Güvenlik kapsülünü mü hedef alıyorlar?*

Söylenenlerin geri kalanı parazitlenmede kayboldu. Elbiseme vizörü berraklaştırmasını emrettim ve düşmana bakabilmek için arkama döndüm. Neden bilmiyorum, elbisem silahlı değildi. Başımıza neyin musallat olduğunu bir sensör lekesinden farklı bir şekilde görmek istiyordum, o kadar. Kapıldığım dürtü, insanları yaparken gördüğüm bazı şeyler kadar salakçaydı.

Preservation'ın uzak yıldızının ışığını yansıtan büyük, koyu renkli bir gövde gördüm. Gemiden hâlâ hiçbir şey gelmiyordu – ne yayın ne telsiz ne de haberci. O nedenle bir gök cismi gibiydi. (Bizi solucan deliğine doğru sürükleyen dev bir gök cismi.) Tahliye elbisesinin görüntüleme sistemi tekrar devreye girip sensör verilerini de görüntüye ekledi ve bana daha net bir siluet çıkararak düşmanı kısmen koyu bir şekil, kısmen de bir şema gibi gösterdi. Bir tuhaflık vardı; geminin konfigürasyonu tam da–

Tahliye elbisesinin tarayıcısı geminin gövdesinde kabartmalı bir sicil numarası bulup karşıma getirdi. Numarayı hemen tanıdım. Arşivimde arama yapmam bile gerekmedi. Onu Serbest Ticaret Limanı'nı terk ettikten sonra gittiğim istasyondaki bir taşıyıcı yükleme çizelgesinden hatırlıyordum.

"Bu–" *Bu GAT*, diye tam bir ahmak gibi yayında konuşmaktan son anda vazgeçtim.

Bu öyle şok edici ve garip bir şeydi ki performans güvenirliğim düştü ve organik kısımlarımın kan dolaşımı durdu. Üstelik garip kelimesini burada "kuralların sinir bozucu bir şekilde ihlal edilmesi" değil, öyküsü hayaletlerin ve zaman atlamalarının olduğu lanetli bir istasyonda geçen *Farland Yıldız Yolları*'ndaki gibi "ürkütücü" anlamında kullanıyorum.

Tabii yine bir bellek arızası yaşıyor, arşiv belleğini mevcut veri koleksiyonuyla karıştırıyor olmam da mümkündü.

İşte bu dehşet verici bir düşünceydi.

O da ne? diye sordu Amena, sonra gemi/düşman/GAT tekrar ateş açtı.

Tahliye elbisesi bu seferki atışı tarayıcımdaki bir kıvılcım olarak izledi. Atılan cephane hedefi açık ara ıskaladı. Hatta o kadar açık ara ıskaladı ki istasyon müdahale gemisine nişan alındığını sandım ama müdahale gemisi o kadar uzaktaydı ki öyle bir şeyin ne anlamı olurdu? Elbisenin ilk atışla ilgili toplamış olduğu verilere baktığımda onun da hedefi açık ara ıskaladığını gördüm.

Yine bir ıska! dedi Roa yayınımızdan. *Hasar yok.*

Vektör çok uzaktı, dedi Mihail. *Bana kalırsa– Belki de bir uyarı atışı yapmışlardır.*

Belki de bellek arızası geçirmiyordum.

Üs gemisi, hâlâ bizi yakalamaya hazır mısınız? diye sordum.

Mihail, sen– dedi Roa, sonra da ekledi: *Evet, evet, GüvBirim. Gelin, hazırız!*

Mihail'in bize yollamış olduğu güzergâh hâlâ elverişliydi; gitmemiz gereken mesafe biraz daha uzundu, hepsi bu. Amena'nın elbisesini kendiminkiyle eşleştirip bizi tesis gövdesinden fırlattım.

Yirmi saniye sonra bir şey elbisemi yakalayıp çekti. Çekim oldukça nazikti; elbisemin acil durum alarmları çalmasaydı ve Mihail üs gemisi yayınında telaşla sövüp saymasaydı durum hiç de bir facia gibi görünmezdi.

Gemi/düşman/GAT bizi traktörüyle yakalamıştı ve gövdesine doğru çekiyordu. Ters yöne dönüktüm ve elbisem bana bir sensör görüntüsü veriyordu. Geminin iskele gövdesindeki büyük bir hava kilidine doğru sürükleniyorduk ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. GAT'ın laboratuvar mo-

dülünün yerli yerinde durduğunu gördüm. Demek ki bir kargo taşıyıcısı değil de bir araştırma gemisi olarak faaliyet gösteriyordu.

Amena'nın sesi stresten dolayı tiz çıkıyordu. *Nasılsa tesisi ele geçirdiler. Bizi neden istiyorlar ki?*

Bilmiyorum, dedim.

Hiçbir şey bilmiyordum.

Traktör bizi büyük hava kilidinin içine çekerken Roa'nın sesi yayından bağırdı. *Solucan deliğine doğru hızlanıyor! Onu kaybediyoruz–* Tam o anda kaporta kayarak kapandı. Üs gemisinin yayını kesildi. Yeniden bağlanmaya teşebbüs etsem de... Ne bileyim, sanki bir duvara çarptım.

Daha önce bu hava kilidinde hiç bulunmamıştım ama anılarımla eşleşen temiz, bakımlı gemi görünümü buraya da hâkimdi. Tabii anılarıma güvenebilirsem. Eğer tüm bunlar gerçekse.

Cidden bir tanı yürütmem lazımdı ama vakit yoktu.

Kapanan hava kilidi havayla doldu ve iç kaporta kayarak açıldı. Her şey gerçek görünüyordu ve tahliye elbisemin taraması gördüklerimle/taradıklarımla eşleşiyordu. Herhangi bir yayın veya telsiz faaliyeti yoktu.

Kilidin ötesindeki geniş koridor boştu. Işıklar orta seviyeye ayarlanmıştı ve duvarlardaki mavi şeritler yalnızca dekoratif amaçlıydı. Duvarla bütünleşik şeffaf bir dolabın içinde âtıl ve acil durumlara hazır bir dizi boş tahliye elbisesi vardı.

Tenha koridor görselde, işitselde ve taramada boştu. Aydınlatmayı insanların ne yaptıklarına bağlı olarak veya istek üzerine ayarlayan mürettebatlı gemilerde yaygın olduğu gibi lambalar bizim için parlaklaştı. Elbisem hava sistemi seviyesini tam olarak gösterdi. Bu da insanlar ve geliştirilmiş insanlar için normal anlamına gelirdi. GAT mürettebat-

sız bir kargo taşıyıcısı olarak çalıştığında yaşam destek seviyesini asgari düzeyde tutardı ama daha önceden seviyeyi benim için yükseltmişti.

Hava kilidini kullanarak bizi öldürmesinin pek çok yolu vardı; o yüzden eşiği aşarak koridora girdim. Bizi ayırma fırsatının doğmamasını garantilemek maksadıyla Amena'nın elbisesini de beraberimde çektim. Hava kilidi arkamızdan kapandı.

Amena elbise telsizimizden konuşuyordu. "Mürettebat nerede? Bunu neden yaptılar? Bizden ne istiyorlar?" Sonra sesini alçalttı. "Lütfen benimle konuş."

Hasar alsam ve halüsinasyon görüyor olsam bile hâlâ bir müşterim vardı. Eğer bir bellek arızası söz konusuysa bunu ona söylemeliydim. Keşke yanımdaki Mensah veya bana yardım etmesine güvenebileceğim başka bir insan olsaydı. Gurathin bile böyle bir durumda daha çok işime yarardı. Amena'ya acayip bir bellek arızası yaşadığım yönünde belirtiler olduğunu söylersem bana asla güvenmezdi ve onu buradan canlı çıkarabilmem için bana güvenmesi gerekliydi. Peki ama gördüğümün/taradığımın gerçek olup olmadığını ben bile bilmezken bana güvenebilir miydi?

Ve eğer bu gerçekten GAT'sa, o hangi cehennemdeydi?

Bir ping yolladım. Burada olması gereken devasa varlık yokmuş, geminin kalbi kofmuş gibi pingim boş yayında âdeta yankı yaptı.

Amena artan paniğin etkisiyle daha sık nefes alıyordu ve bir şeyler söylemem gerekiyordu. Ağzımdan çıkanlar gerçeğe epey yakındı: "Sanırım bu gemiyi tanıyorum ama burada olmaması gerekirdi."

Bunu sesli söylemek içinde bulunduğumuz durumu bir bellek arızasından ziyade sahiden yaşanan bir şeymiş gibi gösterdi.

Amena burnunu çekti. "Ne– ne gemisi?" dedi.

İşte o zaman aklıma daha önceden gelmesi gereken harika bir fikir geldi. "O tahliye elbiselerindeki etiketlerde ne yazıyor?" diye sordum.

Gerek Mensah gerekse ötekilerin çoğu ortada bir terslik olduğunu derhal fark ederdi; elimden geldiği sürece müşterilere asla akıl danışmazdım. (Bunun bir sürü sebebi vardı ama en başta gelenlerden biri de insanlarda fazlasıyla yaygın olan ayrıntılara dikkat etmeme huyuydu.) Amena şeffaf dolaba yaklaştı. Görünürde üst üste duran iki elbise sırası vardı; aşağıdaki elbiselerden biri yuvasından alınırsa yukarıdaki onun yerine kayacaktı. Etiketler yayına farklı dillerde yerel bir bildiri yapıyordu. Tıpkı işaret boyalarında olduğu gibi GAT'ın yayını erişilmezken bile bu bildiriyi arayüzlerle ve tahliye elbiselerimizle okumak mümkündü. Amena sesli okudu. "*Günberi**. Mihira ve Yeni Tideland Pan-sistem Üniversitesi."

Bu, GAT'ın gerçek adı ve sicil kaydıydı. Pekâlâ. İyi haber: Bir tür bellek veya sistem arızası yaşamıyordum; bu sahiden GAT'tı. Kötü haber: Neler oluyordu yahu?

Bir ping daha yolladım.

Amena tekrar bana doğru döndü. "Bu çalıntı bir tetkik gemisi olmalı." Sesi daha sabitti ve yaşadığı paniğin ardından soluması biraz düzene girmişti. "Herhalde yağmacılar onu silahlandırdı."

"Zaten silahlıydı." *O benim arkadaşım*, diye düşündüm. *İstediği için, elinden geldiği için bana yardım etti.* Bunlardan hiçbirini söyleyemezdim. GAT'tan kimseye bahsetmemiştim. "Bu tam bir mürettebat ve yolcu kadrosuna sahip bir derin uzay araştırma ve eğitim gemisi. Çıktığı görevler arasında bot pilotlu bir kargo gemisi olarak yolculuk eder ama rotasında Preservation yer almaz."

---

* Bir gökcismi yörüngesinin, etrafında dolaştığı merkezi gökcismine en yakın konumu. *–yhn*

"Araştırma ve eğitim gemisi," diye tekrarladı Amena. "Mademki yağmacıların bu kadar büyük ve silahlı bir gemisi vardı, neden bizimle uğraştılar ki? Sakın değerli bir şey taşıdığımızı sanmış olmasınlar? Yoksa ortalıkta gezip araştırma gemilerine mi saldırıyorlar? Araştırmadan nefret mi ediyorlar?"

Alaycı konuşmasına rağmen neredeyse söylediği kadar aptalca sebeplerle böyle işlere kalkışan yağmacılar tanımıştım. Fakat bu bir bellek hayaleti/halüsinasyonu değildi. Dolayısıyla istatistiksel açıdan çok düşük ihtimalli bir tesadüf söz konusuydu ve öyle bir şey de... istatistiksel açıdan çok düşük ihtimalliydi.

"Bekle, sen bu gemiyi tanıyorsun." Amena'nın sesi şüpheli bir ton kazandı. Herhalde durumun istatistiksel açıdan çok düşük olma kısmı onun da aklına gelmişti. "Onlara bir şey mi yaptın? Buraya senin için mi geldiler?"

"Tabii ki hayır." Cevabım tümüyle yalandı çünkü GAT buraya benim için gelmiş olmalıydı. Yine de bunu bilmek durumun şaşırtıcılığını eksiltmiyordu. GAT'ın mürettebatı, sırf gözünü kan bürümüş asi bir GüvBirim gemilerine bindi diye intikam amacıyla buralara kadar gelecek değil– Dur bakalım, sahiden de buraya intikam amacıyla gelmiş olabilirler miydi? İyi ama GAT'ın kayıtlarından sildiği bir miktar enerji ve kaynak kullanımını saymazsanız gemiye veya içindekilere zarar vermemiştim.

Öyle bir şey silahsız bir tetkik gemisine ateş açmak için tuhaf bir sebep olurdu. Demek istiyorum ki Dr. Mensah'a bir fatura yollamaları yeter de artardı.

Tabii ben indikten sonra başka biri GAT'a binmeyi becerip ona bir şeyler yapmış ve suçu bana yıkmış değilse.

Fakat bu senaryoda büyük bir sorun... hayır, bekleyin, bir değil iki sorun vardı: 1) GAT'ın işbirliği olmaksızın gemiye binmek ve 2) feci bir yöntemle öldürülmeksizin GAT'a

bir şeyler yapmak. (GAT'ın insan, geliştirilmiş insan veya bot bir istilacıyı öldürmekte kullanabileceği kırk yedi yöntem biliyordum ve daha fazlasını bilmememin tek sebebi canım sıkıldığı için saymayı bırakmış olmamdı.)

Hem GAT hangi cehennemdeydi? Yayını, dronları, telsizi, insanları neredeydi? Niye pinglerime yanıt vermiyordu?

GAT'ın telsizlerinden birini kaburgalarımın altındaki cebe sokuşturduğumu unutmamıştım. (Peki, üç dakika kırk yedi saniye öncesine kadar unutmuştum ama şimdiye kadar bu bilgiye erişme ihtiyacı duymuş da değildim.) GAT'ı RaviHyral transit halkasında bıraktığımdan beri telsiz kapalı ve âtıldı. GAT beni aramak isteseydi menzile girer girmez onu kullanabilirdi. Fakat bu ancak GAT'ın kontrolü hâlâ kendisindeyse mümkün olurdu. Yoksa GAT'ın gemi-bedenini başka bir şey –bot, insan veya geliştirilmiş insan– mi kontrol ediyordu?

Paniklemeye başlıyordum. GAT'ın incinmesini istemiyordum ve onu incitebilecek herhangi bir şey beni ve Amena'yı yok edebilirdi.

Böyle düşünmenin yararı yoktu. GAT'ın hâlâ burada ve sağlam olduğu fakat üstünde kafa yormaya vaktim olmamasına rağmen aynen öyle yapacağım bir tür kısıtlama altında tutulduğu varsayımından yola çıkacaktım.

Tetkik gemimiz solucan deliğinden geçtikten sonra GAT kapatılmış telsiz vasıtasıyla izimi sürmüş olabilir miydi? Evet, muhtemelen. Peki ama niye? Niye peşimden Preservation uzayına gelmişti? GAT mürettebatını severdi, hem de çok. Onlara yardımcı olmak için her şeyi yapardı.

O her şeyin arasında bana ihanet etmek de var mıydı? Bir şey GAT'ı böyle davranmaya mı zorluyordu? Tesisi istiyor muydu, yoksa o sadece bir tali hasar mıydı? Beni ve Amena'yı traktörüne alır almaz solucan deliğine doğru hızlanmasını artırmıştı. Şimdiye kadar solucan deliğine girmiş

ve Preservation uzayından uzaklaşıyor olmalıydık. Müdahaleciler izimizi süremeyecekti.

Bu en azından Overse'in ve onunla beraber güvenlik kapsülünde bulunanların üs gemisi tarafından alınabileceği anlamına gelirdi.

Tahliye elbisemden kurtulmalıydım. Elbise yerçekiminde hareket etmeyi güçleştirdiği gibi dikkatli davranmazsam *hack*lenebilirdi ve mermilere yahut diğer silah atışlarına karşı Amena'ya ne kadar koruma sağlayacağından emin değildim. Nasılsa artık gemiden dışarı çıkmak iyi bir fikir sayılmazdı ve hareket serbestliği daha önemliydi.

Tahliye elbisesine kaskını açtırdım ve dronlarımı saldım. İkisine koridor girişinde nöbet tutmalarını söyleyip diğerlerini gemi... daha doğrusu GAT boyunca temkinli bir arama yapmaya gönderdim. Sonra elbisemi sıyırıp içinden çıktım. "Bu iyi bir fikir mi?" diye sordu Amena.

Böyle bir zamanda eylemlerimin ergen bir insan tarafından sorgulanmasına hiç ihtiyacım yoktu. "Başka bir önerin var mı?"

"Herhalde bunların içinde sonsuza dek kalamayız," diye mırıldanan kız da elbisesini sıyırdı.

Dışarı çıkmasını bekledim. Biraz titriyor, terliyor ve ağırlığını yaralı bacağına vermekten kaçınıyordu. Revire erişmem lazımdı. Burada her ne dönüyorsa Amena tedavi edildiğinde onunla başa çıkmam daha kolay olurdu.

Amena'ya arkamda kalmasını işaret edip koridora doğru ilerledim. Taramam hâlâ GAT'ın sistemlerinden gelen arka plan parazitlenmesinden başka bir şey almıyordu. Dronlarım boş koridorlar, kapalı kaportalar görüyordu. Onları kontrol güvertesine, özellikle de köprünün altındaki içtima alanına gönderdim. Orada ister bot ister insan ister geliştirilmiş insan olsun birilerinin bulunması lazımdı. Bu sefer telsiz sistemini pingledim.

Gemi telsizi otomatik bir tepkiyle öttü. Çıkan ses Amena'yı irkiltti. Sesimi alçak tutarak ona, "Bunu ben yaptım," dedim.

"Neden?" Bunu son derece talepkâr çıkan bir tarzda fısıldamayı becerdi. Ardından hüsranla yüzünü ekşitti. "Doğru. Bizi kaçırdıklarına göre burada olduğumuzu da biliyorlardır."

Dronlarım şimdiye dek herhangi bir tayfa tespit etmemişti. Telsizle gelen bir cevap da yoktu. Koridora doğru ilerleyişimi sürdürdüm. Ne yapacağımdan emin değildim. Acaba GAT'ın köprüsüne gidip kontrol çekirdeğinin üstündeki kalkana mı vurmalıydım?

Bu, içinde volta attığım, GAT performansımı eleştirirken insan-taklidi-yapma kodum üstünde çalıştığım koridorlardan biriydi. Belki tedbiri elden bırakma sebebim buydu. Bu ve dronlarımın daha saniyeler önce buradan geçmiş olmaları. Koridora çıkarken göz ucuyla bir şey gördüm.

İşte bu yüzden dronlarımız vardır. Maalesef gördüğüm şey her neyse muhafız dronum onun varlığını algılamamıştı. Cismi ancak hareket ettiğinde gördüm ama artık çok geçti.

Darbeyi başımın tam yan tarafına yedim ve duvara boylu boyunca çarptım.

Performans güvenirliğinde kritik düşüş.

Kapanış.

Yeniden başlatma.

Güverteye yığılmış yatıyordum ve bir şeyin kırık parçası yanağıma batıyordu. Bir acil durum kapanışı atlattığımı anladım. (Zırhımı hep özlerim ama özellikle böyle anlarda burnumda tüter.)

Kafamın içindeki organik kısımlara ihtiyacım vardır ama orada bir insan kafatasında olacaklarından çok daha iyi şok emerler. Bir GüvBirime yeterince sert vurursanız performans güvenirliğimiz o kadar süratle o kadar alçak bir

seviyeye iner ki geçici bir kapanış tetiklenir. (Anahtar kelime: Geçici.) Fakat bu hiç de iyi bir fikir değildir. Tabii iç organlarınızı çalıntı taşıyıcınızın duvarlarına bulamak değil de vücudunuzun içinde tutmak istemiyorsanız.

Of, işte şimdi tepem atmıştı.

Dronlarım uyku moduna girmişti ve sistemlerim henüz onlara ulaşabilecek kadar devrede değildi. Mikrofonum tekrar çalıştı ve koridorun aşağısından gelen sesler algıladım. Bir insan sesi – Amena'nınki. Ses seviyesi söylenen kelimeleri çıkaramayacağım kadar alçaktı. Dron aktarım yayınımın girdisine bağlandım; bağlantı pasifti ve hâlâ iletimdeydi.

Amena'nın sesi belli ki sahte bir kabadayılıkla sert çıkıyordu: "Büyük bir hata yaptınız. Sadece birkaç dakikalık mesafede silahlı gemiler var. Buraya geldiklerinde–"

"Ah, küçük çocuk, şu an köprü-transitteyiz. Seni bir daha hiç kimse bulamayacak." Ses (Tanımsız: Bir) hafif ve cilveli olup demode bir yayın öncesi tercüme sistemine özgü bir yankıya sahipti. "Şimdi bize silahtan bahset."

Amena'nın sahte kabadayılığı gerçek bir öfkeye dönüyordu. "Tetkik tesisimiz silahlı değildi. Yoksa sizi paramparça ederdik." (İnsanların ve geliştirilmiş insanların dikkatine: Hiç kimse hor görülmekten hoşlanmaz.)

Tanımsız Bir'in sesi daha bile keyifli çıktı. "Bize söylenen silaha sahip olsanız iyi edersiniz, yoksa kaburgalarını tek tek söküp minik suratının önünde kırarım."

Bu ifadeyi ileriki bir referans için kaydettim. Tanımsız Bir belli ki bu tehdidi tasarlarken epey uğraşmıştı; onu bizzat tecrübe etmemesi yazık olurdu.

Başka bir ses (Tanımsız: İki) lafa karıştı. "Yalan söylenmesinden nefret ederim. Bütün bu şeyler yalan söylüyor." Sesi Tanımsız Bir'inkiyle hemen hemen aynı olsa da tonu biraz daha derindi.

"Yalan söylemiyorum," dedi Amena. "Neyden bahsetti-

ğinizi bilmiyorum." Korkusunu biraz belli ediyordu. Sanırım mantıklı bir tartışmaya açık olan bir zekâyla konuşmadığını anlamaya başlıyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedi Tanımsız Bir. "O da yalan söylüyor, her şey yalan söylüyor. Gerçeği bilmiyoruz sanma."

Amena'nın sesine çaresizlik karıştı. "O konuda elimden bir şey gelmez."

Parçalarımın geri kalanı fonksiyonel hâle geçiyordu ve performans güvenirliğim tırmanıyordu. Geçici kapanma organik kısımlarımın saldığı stres toksinlerinin pek çoğunu atmıştı ve kendimi daha iyi hissediyordum. Taramaya göre yanağımın altındaki kırık parçacıklar gizlilik materyali olarak tanımlanan bir kasanın koruduğu bileşenlere aitti. Bana bir dron, hem de belki tahliye olmadan önce tesisin içinde bir görüntüsünü yakaladığımla aynı tip bir dron saldırmıştı. Kafama o kadar sert çarpmıştı ki tuzla buz olmuştu. GAT'ın dronlarından –en azından görmeme izin verdiklerinden– hiçbiri gizlilik özelliğine sahip değildi. Hem belki mecburi yeniden başlatma bana iyi gelmişti çünkü bunu daha önce akıl etmemiş olmam düpedüz salaklıktı. Emirler alan dronlar varsa GAT'ın içinde aktif bir yayın da olmalıydı. O yayın standart kanallarda değildi, hepsi bu. Bacaklarım ile ayaklarım devreye girerken yavaşça doğrulup oturdum ve alıcılarımı menzil genelinde faaliyet taraması yapmaya ayarladım.

Mermili silahım bir el aletiyle vura vura kırılmışçasına güvertede paramparça yatıyordu. Amena'nın sesinin yönünü belirlerken GAT'ın iç yerleşim şemasını önceden kaydetmiş olmam işime yaradı. İçinde bulunduğum kıvrık koridoru takip edecek, onunla kesişen başka bir koridorda ilerleyecek ve bir mürettebat gazinosuna ulaşacaktım. Tüm bunları yaparken hiç ses çıkarmadım.

Koridordaki ilk dönemeci aştığımda düşmanın dron kontrol yayınını buldum. Askeri bir yayın gibi şifreli bir

kanaldaydı. Akıllıca bir fikirdi ama kullandıkları şifreleme insan değilse bile bot tabiriyle resmen antikaydı. Eskiden bana sahip olan sigorta firmasının tescilli şifre kırıcısı 8700 saatten fazladır güncellenmiyordu ama düşmanın şifrelemesini bir dal parçası gibi kırdı.

Yayınları neredeyse boştu. Tespit edebildiğim herhangi bir konuşmadan yoksun olup sadece dron komutları içeriyordu. Kullandıkları şifreleme eskiyse dron kodları da öyle olabilirdi. Dron anahtar dosyalarımın en eski versiyonunu açtım ve onları art arda denemeye başladım. Girdilerimi ve bağlantılarımı yeniden kurarken kendi dronlarımı beklemede tutuyordum ama gizlilik materyali düşman dronların taranmasına engel teşkil ettiği için şimdilik büyük ölçüde yararsız oldukları söylenebilirdi.

Amena'nın sesini tespit ettiğim gazinonun kapısı aralıktı ve kısmen aydınlık koridora daha parlak bir ışık düşüyordu. En az yüzde 90 performans güvenirliğine ulaşıncaya dek beklemeye niyetliydim ama Amena'nın, "Silah falan yok, yanlış gemiye saldırdınız," dediğini işittim. Sesindeki korku daha barizdi ve kaşla göz arasında içerideydim.

(Dürtü kontrolü için bir kod yaması yazmaya çalışmalıyım.)

Kompartıman büyük olup minderli kanepelere ve duvarlarla bütünleşik koltuklara sahipti. Katlanarak güvertenin içine girecek şekilde tasarlanmış birkaç alçak masanın üzerindeki boşlukta şu an âtıl durumdaki çeşitli ekran yüzeyleri asılıydı. İçeridekilerin listesini çıkardım. Bir adet Müşteri: Karşı duvara sırtını dayamış bekleyen Amena. Kızın saçı başı dağınıktı ve gözleri kocaman açılmışsa bile görünürde yeni bir yara almamıştı. İki adet Potansiyel Hedef/Zayiat: Her ikisi de Amena'nın gerisinde kalan kompartımanın karşı ucuna doğru çekilmişti. İkisi de görünür morluklara ve şoke olmuş/korkmuş yüz ifadelerine sahipti. Her iki zayiat

da kırmızı-kahverengi üniformalar giymişti; pejmürde ve yırtık üniformalara kurumsal logolar dikilmişti. Bu da bir anomaliydi zira GAT'ın mürettebatının üniformaları koyu maviydi.

Amena'ya ve zayiata dönük iki adet Hedef: Muhtemelen geliştirilmiş insan; tarama sonuçsuz.

Her iki Hedef de bana doğru döndü. Uzun-ince geliştirilmiş insanlara benzeyen Hedeflerin teni donuk griydi. (Yaralanma, hastalık? Veya nadir bir deri gelişimi/kozmetik modifikasyon?) İkisinin de üstünde vücudu saran koruyucu elbiseler ve yüzün şaşırtıcı (aptalca denebilecek kadar şaşırtıcı) bir bölümünü açıkta bırakan kısmi kasklar vardı. Dar, insansı çehrelerindeki koyu renk kaşları, pürüzsüz gri derilerine tezattı. İkisi de renksiz dudaklarla gülümsüyordu.

Biri (Tanımsız Bir = Hedef Bir) suçlayıcı bir dille ötekine hitap etti. "Bunun ölü olduğunu söylemiştin." Tıpatıp aynı değillerdi. Hedef Bir biraz daha uzun boyluydu ve omuzları daha genişti.

"Zavallıcık ölüydü de," cevabını verdi Tanımsız İki = Hedef İki, sonra da güldü.

Zavallıcık. Organik parçalarımdan birinde bir kılcal damar patlamış gibi oldum.

Hedeflerin arkasındaki boşlukta üç dron asılı duruyor, modelleri arşivlerimdeki hiçbir şeyle eşleşmiyordu. Kafam genişliğindeki yuvarlak şeylerin ebatlarına rağmen kamera veya silah aparatları saklıydı. Gizlilik materyali taramama müdahale etse de beynimin organik kısımlarındaki görüntüye engel değildi. Bu durum huzur bozucu bir çift görüşe sebep oluyordu. Taramam onların kamerama yansımayan uçan anomaliler olduğunda ısrar ederken geçici veri depomda organik sinir dokularımın tedarik ettiği net bir görüntü bulunuyordu.

Hedef Dronların yavaş olmadıklarını biliyordum ama

hantal görünüyorlardı. Devam etmeden önce istihbarata ihtiyacım vardı. "GAT'a ne yaptınız?" diye sordum.

Bu ihtiyaç duyduğum bir istihbarat değilse bile istediğim bir istihbarattı.

Hedef Bir başını merakla yan yatırıp keskin dişlerini gösterdi. Bir diğer olası kozmetik modifikasyon veya genetik çeşitlilik. "Zavallıcık zırvalıyor," dedi Hedef Bir.

Hedef İki neredeyse aynı tonla konuştu. "Bu yaratıklar seslendirmeleri üstünde en ufak bir kontrole sahip değilmiş gibi görünüyor."

İki elini birden ağzına bastırarak beni kocaman açılmış gözlerle seyreden Amena'nın farkındaydım. Hâlâ onun arkasında bekleyen Zayiat Bir ve İki beni şaşkın gözlerle süzüyordu.

"Bu taşıyıcı," diye sözlerime açıklık getirdim. "Bot pilota ne yaptınız?" GAT bir bot pilottan çok daha fazlasıydı ama onu tarif edecek bir kelimem yoktu.

Hedef İki aptalca bir soru sormuşum gibi iç geçirip kollarını göğsünde kavuşturdu. Hedef Bir bana habisçe sırıttı. Benim kim veya ne olduğumu bilmediği gibi belki GAT'ın da kim olduğunu bilmiyordu. Yine de ona değer verdiğimi görüyor, şimdi söyleyeceklerinden keyif alıyordu. "Tabii ki onu sildik."

Yüzümün değiştiğini hissettim. Kaslarım kaskatı kesildi ama aldığım darbeden dolayı değil. Yüz ifadelerimi kontrol etmekte hâlâ pek iyi sayılmam ve o sırada nasıl göründüğüme dair en ufak bir fikrim yok. Fakat Amena ellerinin arkasından, "Ha siktir," diye fısıldadı.

"Ah, bayağı kızmış görünüyor," dedi Hedef Bir.

"Ne kadar da sıkıcı," dedi Hedef İki. "Kızgın, sonra ürkek, sonra ölü. Sıkıcı sıkıcı sıkıcı."

"Artık hepiniz bize aitsiniz," diye başladı Hedef Bir. "Aynen şunlar olacak: Bize istediğimiz her şeyi söyleyip–"

Hedef Bir'i suratından kavradım. Bu en iyi stratejik saldırım olmasa bile yaratığın çenesini kapatmanın en hızlı yoluydu. Suratını bir kulp gibi kullanarak onu duvara takılı kanepeye yanlamasına savurdum.

Hedef Dron Bir kafama doğru uçtu. Hızlıydı ama bu sefer hazırdım. Kenara çekilmemle geçip gitti. Durup tekrar üstüme gelmek için geri dönerken yumruğumu içine soktum, sonra da onu kaportanın yan tarafına çarparak elimin etrafındaki parçaları etrafa saçtım ve hemen arkama döndüm.

Hedef İki bu noktada diğer iki Hedef Drona bakıyor, belli ki neden tepki vermediklerini merak ediyordu.

Bir suni olmanın iyi tarafı aynı anda hem dramatik bir sinir krizi geçirebilmem hem de arka planda dronların anahtar komutlarını arayabilmemdir. Hedef Bir bana sıkıcı dediği sırada bir şey bulmuş ve Hedef Dronlardan bir cevap pingi almıştım. (İroni ne güzel şey.) Kapanma komutu yollamamla birlikte dronlar yüksek bir tangırtıyla güverteye düştü.

Hedef İki'nin gri suratı önce şaşkın, ardından öfkeli bir ifade aldı. Tepkisine komik denebilirdi. Eğer insan olsaydım (ıyy) bu noktada gülebilirdim. Öyle yapmaktansa ilk hevesime uymaya ve bazı kıç suratlı düşmanların canını çıkarmaya karar verdim. Hedeflere, "Kızgın, sonra ürkek, sonra da ölü. Sırayı doğru hatırlıyor muyum?" diye sordum.

"Ah, ilahım," diye fısıldadı Zayiat Bir, "bu bir–"

Kanepede debelenen Hedef Bir uyluğundaki elbise levhasına takılı bir şeye uzandı. Cismin bir silah olduğu belliydi. Silahı kavramasına fırsat bırakmadan ileri atılıp bileğini yakaladım. Yaptığının bir hile olduğu anlaşıldı çünkü boştaki elini omzuma koydu ve bir enerji silahıyla vurulmanın acısını hissettim.

Hedef Bir suratının tamamıyla bana sırıttı.

Mermiler canımı yakar ama enerji silahları kafamı kız-

dırmaktan başka bir işe yaramaz. Parmaklarımın arasındaki bileği ezip burktum ve enerji silahlı kolu tuttuğum gibi kırdım. Yaklaşık on santim uzunluğundaki tüpe benzer biçimsiz bir aygıt olan silah takırdayarak güverteye düştü.

Hedef Bir'in hiddet ve hayret kombinasyonuyla çığlık atması öfkemi dindirmedi. Hedef İki tamamen yersiz diyebileceğim bir özgüvenle yanıma yaklaşıp göğsüme başka bir enerji silahı dayadı.

O kadar hızlı hareket ediyordum ki daha sonra performansımı değerlendirirken videomu geriye sarmam gerekecekti. Hedef Bir'i iterek kendimden uzaklaştırdım ve Hedef İki'nin suratına dirsek attım. Enerji silahını birkaç parmakla beraber Hedef İki'nin elinden söküp aldım, silahı yaratığın göğsüne sapladım (ucu sivri değilse de becerdim) ve orada koca bir delik açtım. Sonra hem silahı hem de koca deliği kullanarak Hedef İki'yi havaya kaldırıp tavana çarptım. Bunu üç defa yaptım. Etrafa sıvılar ve parçalar saçıldı.

İşte bu tatmin ediciydi. Aynı şeyi tekrarlayasım geldi.

Fakat işi çok uzatmıştım. Bu da Hedef Bir'e ayağa fırlayıp kaportaya doğru koşacak kadar zaman kazandırdı.

Peşinden gitmeye davrandım ama Amena'nın bana, "GüvBirim, bak!" diye böğürdüğünü fark ettim.

Baktım. Güvertede duran iki Hedef Dronun düzensizce yerleştirilmiş ışıkları yanıp sönüyor, tekrar devreye girdikleri anlaşılıyordu. Bir kapanma komutu yollamama rağmen anahtar artık işe yaramıyordu. İlkini ayağımın altında ezdim, sonra da ikincisini havalanırken yakaladım. Dronu bir koltuğa çarpıp parçalarken kazara bir ekran yüzeyini kırdım. İki zayiat Amena'ya telaşla bağırıyordu; söylenenleri anlamak için ses kaydını geriye sarmam gerekti.

Zayiat Bir onu kolundan tuttu. "Bizimle gelmelisin! Buradan uzaklaşmamız, saklanmaya çalışmamız lazım!" GAT'ın birincil yayını çalışmasa bile bu kadar yakın olun-

ca kadının arayüzünden bazı bilgiler alabiliyordum. (Yayın adı: Eletra, Cinsiyet: Kadın, Barish-Estranza adlı bir şirkete ait bir çalışan kimliği.)

Zayiat İki (Yayın adı: Ras, Cinsiyet: Erkek, bir Barish-Estranza çalışan kimliği daha.) "Çabuk, daha başka dronlar yollayabilirler!" Bana bir bakış attı. O bakışı iyi bilirdim. "GüvBirimin sayesinde bir şansımız var."

Amena bana doğru döndü. "Onlarla gitmeliyiz."

Uykudaki dronlarıma çoktan bir yeniden başlama komutu yollamıştım bile. Yaralı olduğu, sıvı sızdırdığı ve çığlık attığı için Hedef Bir'in izini sürmeleri zor değildi. (Bakın, kendi enerji silahınızla şişlenmek istemiyorsanız ortalıkta gezip araştırma taşıyıcılarını öldürmeseniz ve asi GüvBirimleri kışkırtmasanız iyi edersiniz.)

"Bitirmem gereken bir iş var," dedim Amena'ya.

"Dronların sayısı çok fazla," diye üsteledi Eletra. Bakışları Amena ile benim aramda gidip geldi. Kimi ikna etmesi gerektiğinden emin değildi. "Bizimle gelmelisiniz!"

Bana doğru bir adım atan Amena ağırlığını yaralı bacağına verince yüzünü ekşitti. "Haklılar mı? Dronların peşimize düşüp düşmeyeceğini biliyor musun?"

Hedef Bir koşarak kaportadan geçti ve köprünün altındaki içtima alanına girdi.

GAT'la zamanımın çoğunu orada *Dünya Sıçrayıcıları*'nı seyrederek geçirmiştim. Dronlarım zaten orada bulunan başka bir düşmanı videoya aldı. Hedef Üç kontrol güvertesine çıkan basamaklarda duruyordu. İçtima alanına açılan kaporta aşağı kaymaya başladı. Dronlarımdan sekizi kaportaya vaktinde ulaşıp kapanmadan hemen önce altından geçerek içeri dalmayı başardı.

İnsanlar artık anahtar komutlarıma tepki vermeyen Hedef Dronlar hakkında yanılmıyordu. (Bu da bir yerlerde çarçabuk bir güvenlik güncellemesi yapmış son derece motive

bir kontrol sistemi olduğu anlamına gelirdi.) Hedeflerin yayınına halen erişimim vardı ve şifreli trafiğe bakılırsa biri Hedef Dronlara bir şeyler yapmalarını söylüyordu. O bir şeyler büyük ihtimalle konumumuzda buluşup bizi öldürmeyi içeriyordu.

"Muhtemelen," dedim.

Amena ellerini sabırsızca salladı. "Öyleyse gidelim!"

Hedef Dronların kontrol yayınını kesmeyi denedim. Eylemim bazılarının kafasını karıştırsa da diğerleri hâlâ emir alıyor gibiydi. Belli ki bu sistemin erişim sağlayamadığım bazı kısımları vardı. Onun içinde çalışmak, parmaklarımın yarısı kopukken bir mermili silahı kullanmayı denemek gibiydi. Bütün verilerin başka formatlara çevrilmesi lazımdı, hiçbir şey düzgün değildi ve süreç tam bir karın ağrısıydı. Kontrolünü tamamen ele geçirmek için sızma testiyle işe en baştan başlamam gerekecekti.

"Ona emir ver gitsin!" dedi canına tak eden Ras.

"Emir almaz," diye tersledi Amena.

Bunu yüz yüze halletmek isterdim ama öyle bir seçeneğim yoktu. Artık Hedef Bir ve Üç'le beraber kontrol güvertesindeki sekiz dron zemine yakın bir noktada gözlem konumu almış olup beklemede duruyordu. Hedef Bir minderli bir istasyon koltuğuna yığılmış soluklanıyor, her iki kolu da işlevsiz sarkıyordu. Hedef Üç devre dışı bir ekran yüzeyine yaklaşıp onu bir el hareketiyle devreye soktu. Bir insanın veya bu şeyler her neyse onların böyle bir şeyi elle yaptıklarını görmek tuhaftı. Standart dışı şifreli yayınlarını GAT'ın sistemlerine henüz bağlamamışlardı.

Hedef Üç gemi geneli telsizinden konuştu. "İstilacılar, kaçaklar, onların karınlarını yarıp bağırsaklarını–"

Tercüman son birkaç kelimede cızırdadığı için galiba bağırsaklarıma ne yapılacağını asla öğrenemeyecektim. Dronlardan birini gözlem yapsın diye sekizlik sürüden ayırdım

ve öbürlerine talimatlarını verdim. Koruyucu elbiselerden ve kısmi kasklardan dolayı açıktaki suratları hedef almam gerekiyordu.

Hedef Üç'ün bir gurultu çıkaracak, Hedef Bir'in ise boğuk bir çığlık atacak kadar vakti oldu. Yedi dron irtibatım teker teker kayboldu. Kaydetmeyi sürdüren Dron Sekiz bana çaresizce çırpınan, sonunda da sıvılar sızdırarak güverteye serilip kalan bedenlerin videosunu yolladı.

"Ama o bir GüvBirim–" diye itiraz etti Ras.

Yüzü giderek daha ümitsiz bir ifade alan Eletra telsiz duyurusunu ve aniden son buluşunu dinliyordu. "Gitmeliyiz!"

Amena topallayarak bir adım attı. Kolumu tutup bana dik dik baktı. "Beni dinle!"

Aşağıya bakıp onunla kasten göz teması kurdum çünkü artık neredeyse bütün dikkatimi çekmişti ve bunu yapan son kişi/hedef hâlâ arkamdaki tavana yapışıktı. Amena akıllıca davranmadığını fark etmeyecek kadar dalgın, cesur veya ikisinin bir kombinasyonuydu. Çenesini kasarak, "Onlarla gitmemiz lazım, Hemen," dedi.

Ufak elini ceketimden nazikçe çektim. "Bana bir daha asla dokunma."

Gözlerini kırpıştıran genç kız dudaklarını birbirine bastırdı, ardından Eletra ile Ras'a doğru döndü. "Yürüyün."

Eletra kaportaya doğru adım attı. "Bu taraf–"

Ras da söze karıştı. "O şey sözümüzü dinle–"

Eletra'nın yanından geçip kaportadan dışarı çıktım ve orada bekleyen Hedef Dronu tam zamanında yakaladım. Aygıtı duvara çarptım ve ellerimi silkerek kalan parçaları yere döktüm. GAT'ın şemasına uyarak, "Bu taraftan," dedim.

Peşimden geldiler.

5

Çoğunu yanıma çağırdığım dronlarımdan bir kısmına ileride keşif yaptırırken bir kısmını da arkamızı korumaya bıraktım. Uzun yoldan revire gidiyordum. Biz ilerlerken loş koridorlar otonom bir refleksle aydınlanıyordu. Bu, bir insan için, ölü bir bedenin seğirdiğini görmeye benziyor olmalıydı. GAT orada değildi ve dronlarından bir iz yoktu ama düşük seviyeli işlevlerinden bazıları hâlâ aktifti; denetleyici zekâ olmasa bile kod hâlâ çalışıyordu.

İşgalci bir sistem, muhtemelen bir tür bot pilot Hedef Dronların güvenlik anahtarını değiştirmişti. Ayrıca gemiyi solucan deliğinden geçiriyor olmalıydı. En azından *Dünya Sıçrayıcıları*'na ve seyrettiğim –GAT'ın seyretmek istediği– gemi konulu diğer bütün şovlara göre taşıyıcılar böyle bir şeyi otomatik pilotla yapamazdı.

İşgalciye hedefKontrolSistemi adını verdim.

Onu öldürdüğümde canı yanacak kadar bilinçli olduğunu umdum.

Yine de o noktaya ulaşıncaya dek yapacak bir sürü işim vardı. Ve GAT'ın pırıl pırıl kontrol alanındaki Hedef Bir ile Üç'ün buharlar çıkaran cesetlerinin görüntüsü gereğinden fazla işlemci gücü tüketiyordu.

Kontrol alanının yakınındaki koridorlarda hâlâ birkaç izci dronum vardı; onlara herhangi bir hareketi ya da anormal faaliyeti haritalandırmalarını ve GAT'ın şemasının bendeki kopyasına yansıtmalarını söyledim. Hedef Dronları önceden saptamanın bir yolunu bulmalıydım.

İçtima alanının dışındaki fuaye tavanında konuşlu bir dron (Kod adı: İzci İki) faaliyet tespit etti. Daha başka Hedefler de fuayede toplandı ve kaportayı açmaya çalıştılar ama anlaşılan Hedef Üç bir manuel acil durum kontrolüyle onu içeriden mühürlemişti. Yeni Hedefler –gelin onlara Dört, Beş ve Altı diyelim– kontrolleri kurcalasalar da mührü nasıl açacaklarını bilmiyor gibiydiler. Ayrıca tuhaf yayınlarında ve hedefKontrolSisteminde her ne dönüyorsa onlarla GAT'ın sistemlerine erişemiyorlardı.

GAT ölüydü.

Durup başımı duvara dayayasım gelse de vakit yoktu.

Arkamdaki dronlarım, Eletra'nın bir kolunu Amena'nın beline sarıp yürümesine yardım ettiğini gördü. Ras da topallıyor, aynı anda hem arkamızı kollamaya hem de gözünü üstümde tutmaya uğraşıyordu. Üçü de muhtemelen şok geçirdikleri için ya titriyor ya da terliyordu.

Doğru. İnsanlar. İhtiyaçları olan insanlar. Mensah'ın ergen insanı ve yaralandıkları belli iki yeni insan.

Katilbot, aklını başına almalısın.

"Gemide kaç Hedef var biliyor musunuz?" diye sordum.

"Hedef mi?" diye tekrarladı Ras.

"Gri insanları kastediyor," diyen Amena yaralı bacağına ağırlığını verince dişlerini sıktı.

"Ben beş kişi gördüm ama hepsi o kadar mı bilmiyorum," dedi Eletra.

"En az beş," diye doğruladı Ras. "Yanlarında bot mudur dron mudur her neyse onlardan bir sürü vardı. Mühendislik modülüne ulaşmayı denemeliyiz. GüvBirimine de ki–"

"Söyledim ya, bana kulak asmaz," dedi Amena bezgince.

Daha şimdiden üçü hâlâ aktif olmak üzere feci şekilde ölenler de dahil toplamda altı Hedef tanımlamıştım; dolayısıyla insanların istihbaratı yararsızdı. (Hiç şaşırmadım.) Dron izcileri bir bulut formasyonunda önümüze dizdim ve tarama fonksiyonlarını son seviyesine kadar yükseltip önden gönderdim.

İzci İki bana Hedefler Dört, Beş ve Altı'nın kaportayı yararsızca dürtmekten vazgeçtiğini gösterdi. Koruyucu elbiselerine aceleyle çekidüzen veriyor, kasklarını kayan levhalarla başlarının tamamını örtecek şekilde yeniden yapılandırıyorlardı. Bu bir sorundu. Özellikle dron stokumun kısıtlı olduğu düşünülürse iki Hedefi öldürmek için yedi dron harcayarak aşırıya kaçmıştım. (Hedeflerden biri zaten yaralı olduğu için yedi dronla bir buçuk Hedef öldürdüğümü söylemek daha doğruydu.) Zırhlarının dronları saptırmakta ne kadar etkili olduğuna dair elimde doğru düzgün bir istihbarat yoktu ve cevabı öğrenmeye çalışmak bir grubu daha heba etmek anlamına gelebilirdi.

Dronlarım hedefKontrolSistemi tarafından kontrol edildikleri için çıtkırıldım Hedeflerden daha büyük bir tehlike teşkil edebilecek Hedef Dronlara karşı bir erken uyarı sistemi olarak bana lazımdı. Dahası GAT'ın kontrol alanı yakınındaki ana bölümde keşif yapan üç dronum son doksan yedi saniye içinde ortadan kaybolmuştu ve bu durum gizli Hedef Dronlarla karşılaştıkları anlamına geliyordu. Geminin geri kalanındaki gözlerimi kaybediyor-

dum ve bu ideal bir durum değildi. Hatta berbat bir durum olduğu söylenebilirdi. Risk değerlendirme modülüm bile aynı fikirdeydi ve görüşlerinin ne kadar değerli olduğunu iyi bilirdim.

Yatakhane bölümüne açılan kaportaya ulaştığımızda kenara çekilip önce insanların geçmelerine izin verdim, sonra da manuel kontrol manivelasını çektim. Kaporta kayarak kapandıktan sonra kontrol panelini söktüm ve sağ kolumdaki enerji silahıyla anahtar bileşenlerden bazılarını erittim.

Arkamda şunlar oluyordu:

"Neden öyle yapıyor?" diye Amena'ya sordu Ras.

Amena adama boş gözlerle baktı, ardından bana doğru döndü. "GüvBirim, neden öyle yapıyorsun?"

GAT'ın şemasını kontrol etmek bir çift erişim noktası seçmemi sağlamıştı. İki manivelayı daha çekerek yatakhaneyi, reviri, yemekhaneyi, derslikleri ve mürettebat gazinosunu içeren yaşam alanını geminin geri kalanına kapatabilirdim. En iyi seçeneğin bu olduğu söylenemezdi ama mühendislik veya laboratuvar modüllerinden geçmek şimdilik uygulanabilir değildi ve insanların buradaki malzemelere ihtiyaçları olacaktı. Hedef Dronlarda kaportaları onaracak kol eklentileri bulunmadığına bahis oynuyordum. Hedeflerin kendileri öyle bir şey yapabilirdi ama bundan haberim ve oraya onlardan önce ulaşacak kadar vaktim olurdu. (Hedefler ayrıca bir dış kaportadan da bize ulaşabilirdi ama bunun için gemi solucan deliğindeyken tahliye elbiseleriyle gövdenin dışına çıkmaları gerekirdi ve eğlence medyasında gördüklerim doğruysa bu hiç de iyi bir fikir değildi.) "Bir güvenli bölge yaratmaya çalışıyorum."

Amena yine Ras'a doğru döndü. "Bir güvenli bölge yaratmaya çalışıyor."

Adam bir ona bir bana bakarken yanlarından geçip geçitte ilerledim. Derken keşif formasyonundaki dronlarımdan

üçü ilerideki koridor kavşağında yok oldu. Kendimi ileri attım, kavşağa yuvarlanarak girdim ve orada bekleyen iki Hedef Dronu sol kolumdaki enerji silahıyla vurdum. Biri güverteye düşerken ikincisi havada yalpaladı. Ayağa fırladığım gibi onu duvara çarpıp parçaladım.

Kontrol alanı fuayesindeki İzci İki dronum Hedeflerin mühürlü kaportaya yeniden darbeler indirdiğini kaydetti. Bizim –veya başka birinin– içeride olduğunu mu düşünüyorlardı? Birbirleriyle konuşurken tercüman kullanmıyorlardı ve söylediklerini anlamıyordum.

Boş olduğunu sağlama almak için dron bulutuma revire doğru koridor boyunca ilerlemeye devam etmelerini söyledim. "Çabuk," dedim insanlara. Hiçbiri itiraz etmedi ve hızlı hızlı topallayarak arkamdan geldiler.

İki koridordan geçip bir dönemeci aştık ve hedefimize ulaştık. TıpSistemin platformu sessiz ve devre dışıydı. Cerrahi sistem katlanarak tavana girmişti ve tıbbi dronlarından bir iz yoktu. Burayı tekrar görmek tuhaftı (kötü bir tuhaf değil, sadece tuhaf). Burası GAT'ın insan zannedileyim diye konfigürasyonumda değişiklikler yaptığı, müşterim Tapan'ın hayatını kurtardığı yerdi.

Of, duygular.

Etrafta herhangi bir Hedef Dron, Hedef veya henüz bilinmeyen başka bir hasım olmadığını sağlama almak için mekânı kontrol ederek tuvaleti, duş kompartımanlarını, morgu ve diğer kapalı alanları taradım. İnsanlar o sırada odanın ortasında dikilerek beni tedirgin gözlerle seyretti.

Taramamı bitirince onlara, "Burada kalın," dedim. Amena'yla aramdaki yayın aktarımı kopmasın diye dronlardan birini geride bıraktım ve dışarı çıkıp kaportayı arkamdan kapattım.

Dron bulutumu önden yolladım ve arkasından depar atarak modülün karşı ucundaki kaportaya yollandım. Eğer

Hedefler ne yaptığımı çözdülerse, hâlâ toplanmış oldukları kontrol alanı fuayesine en yakın kaporta oydu.

Mühürlemem gereken kaportaya ulaşırken bir sonraki bölüme çıkan kısa modül geçidine bakma riskine girdim. Organik sinir dokum hareket saptayınca onu kapatacak manivelayı çektim. Manuel kontrolleri mühürledim, bir dronu nöbetçi diktim ve sonra kaportaya doğru yola çıktım.

Revirin içinde insanlar hâlâ bir araya toplanmış bekliyordu. "GüvBiriminin ne yaptığını biliyor musun?" diye fısıldadı Eletra.

"Yapacağını söylediği gibi kaportaları mühürlüyor," dedi Amena.

Ras sinirli ve sabırsız görünmesine rağmen itiraz etmedi.

Üçüncü kaportadan çıkılan bağlantı bölümü mühendislik modülüne giden ikincil bir yol teşkil ediyordu. Bu kaporta zaten kapalı ve mühürlüydü ama yine de manuel kontrolü erittim. Geminin geri kalanında dördü hariç bütün izci dronlarımı kaybetmiştim: biri (İzci Bir) hâlâ iki ölü Hedefin bulunduğu kontrol içtima alanında kilitliydi. İzci İki fuaye tavanından mühürlü kaportada toplanmış Hedefleri seyrederken Üç ile Dört yakındaki koridorların destek nervür yapılarının altına girmiş bekliyordu.

Sağlam kalan dron bulutumu biraz yayıp revire dönüş yolculuğuna başladım. Bazı parçalarım acı sensörlerimi kısmamı gerektirecek kadar ağrıyordu.

Revir koridorunda dronlarımı iki gruba ayırıp erişimin zıt uçlarına konuşlandırdım. Bu bölümü emniyete almam ve bizi herhangi bir şeyle beraber burada mahsur bırakmadığımdan emin olmam lazımdı ama öncelikle bilmem gereken/bilmek istediğim şeyler vardı.

İçeri girdiğimde Rus, "Neler oluyor?" diye sordu. Hâlâ kiminle konuşacağından emin olmadığı için Amena'ya göz attı. "Burada güvende miyiz?"

GAT'ın normal mürettebat boyutunu biliyordum; sadece komuta mürettebatı sekiz kişilik olup dönüşümlü bir eğitmen ve öğrenci kadrosuna sahipti. Kısa incelememe dayanarak son zamanlarda birilerinin revirde tedavi gördüğüne dair bir iz veya soğuk hava deposunda tutulan bir ceset olmadığının farkındaydım. Ceset bulunmaması iyiydi ama ölüler uzaya atılmış da olabilirdi. GAT'ın öyle bir durumda neler hissedeceğinin bilincindeydim.

"Bu geminin mürettebatı nerede?" diye sordum.

Ras tekrar Amena'ya baktı. Alnı kırışan Amena bana hitap etti. "Mürettebatın bunlar olduğunu sanıyordum."

"Hayır," diyen Eletra'nın da kafası karışmış gibiydi. "Gemimiz bir Barish-Estranza taşıyıcısıydı."

Amena ikiliye doğru döndü. "Öyleyse bu geminin mürettebatı nerede?"

Ras başını asabice iki yana salladı. "Bak, genç olduğunu görüyorum. Bu GüvBirimin seni korumakla görevlendirildiğini tahmin ediyorum ama–"

Amena alaycı bir tavırla hıhladı. "O benden hoşlanmaz bile."

Açıkçası o anda bütün insanlardan bıkmış usanmış durumdaydım ama yine de Amena haksızlık ediyordu çünkü ilk o benden hoşlanmamıştı.

"Ona emirleri bizden almasını söylersen işimiz çok daha kolaylaşır," diye yine bir denemede bulundu Ras.

Eletra kafa salladı. "Öylesi daha iyi olur. Onu nasıl kontrol edeceğini bilmiyor gibisin."

Amena bıkkınlıkla ellerini salladı. "Bakın, benim–"

Anlaşılan bazı işletim parametreleri koymam gerekiyordu.

Odayı katettim, Ras'ı üniforma ceketinin yakasından kavrayıp havaya kaldırdım ve tıp platformuna çarparak yatırdım. "Soruma cevap ver," dedim.

Arkamdaki Eletra irkilip geri çekilmişti. "GüvBirim!" dedi Amena. "Ona zarar verirsen annem çok kızar!"

Ah, demek o taktiğe başvuracaktık. "Belli ki annenin Şirketler hakkında neler hissettiğinden haberin yok," dedim.

"Mürettebat nerede bilmiyoruz!" dedi Eletra telaşla. "Ras, ona bilmediğimizi söylesene."

"Bilmiyoruz!" dedi Ras boğuk bir sesle.

"Doğru mu söylüyorsunuz, yoksa hikâye mi anlatıyorsunuz?" diye sordum.

"Doğru söylüyoruz," dedi Ras zar zor. "Başlarına ne geldiğini bilmiyoruz."

"Cidden bilmiyoruz," diye ikna edecek kadar aceleyle ekledi Eletra. "Gemiye bindirildiğimizden beri kimseyi görmedik. Tabii o... insanlar hariç."

Kalkmasına izin verdiğim Ras benden apar topar uzaklaşarak odanın karşı tarafındaki Eletra'nın yanına gitti. Yüzünde korkulu ve kuşkucu bir ifade vardı.

"Bu kadar huysuzluk etmeyi bırak," diye bana tısladı Amena.

Alçalttığım sesim tamamen normal çıktı. Hiç de kızgın bir hâlim yoktu. "Seni canlı tutmaya çalışıyorum."

"Teşekkür ederim ama–" Beni kısık gözlerle süzdü. "Sahiden de kötü görünüyorsun. İyi olduğundan emin misin? O dron sana çok sert çarptı."

Eh, şimdilik o konuda elimden bir şey gelmezdi. "Bacağınla ilgilenmen lazım. Ama TıpSistemi faaliyete geçirme. Onu..." Vaziyeti hemen hemen on saniyeliğine unutmuştum. "Bot pilot kontrol eder. Bot pilot devre dışı bırakılıp... yok edilmiş. Yoksa istilacıları bizzat öldürürdü. Bir şey hâlâ gemiyi kullanarak bizi solucan deliğinden geçiriyor ve o şey her neyse TıpSistemi de kontrol ediyor olabilir."

Tıpkı Ras ile Eletra gibi Amena da sessiz tıp platformlarına endişeli bir bakış attı. "Bot pilotların insanları öldürebileceklerini bilmezdim," dedi.

"Neredeyse insanlar kadar tehlikelidir." Biliyorum, o an

açabileceğim bütün konular arasında bu konu lüzumsuzlukta ilk beşe girerdi.

Amena bana şaşkın gözlerle baktı. "Tamam, öyleyse Tıp-Sistemi kullanmak yok. Burada bir yerde elle çalışan bazı sağlık malzemeleri olmalı."

"Şu dolaptaki acil durum çantalarından birini kullan. Ben bu bölümü emniyete almayı tamamlamalıyım." Özel aktarımımızdan, *Yanında birkaç dron bırakacağım*, diye ekledim. Bulutumun içinden sekizlik bir grup ayırdım ve onlara Amena'yla kalmalarını söyledim.

Gözleri kocaman açıldı ve tereddüde kapıldı. Sebebini üç saniye boyunca anlamadım. Ras'ı kavradığımda korkmamıştı; yüzü daha ziyade asabi bir ifadeye bürünmüştü. Derken ayrılmak istemediğini fark ettim. Derin bir nefes alıp, "Pekâlâ," dedi. *Güzel, dronlar*, diye yayın aktarımından ekledi. *Zaten hep birkaç dron istemişimdir.*

"Sana hiçbir şey vermediğimi söyleyemezsin," diyebilirdim ve seyrettiğim şovlardakine benzer alaycı bir laflamayla güven tazeleyebilirdik. Fakat GAT'ın cesedinin içinde geziyordum ve hiçbir şey güven vermiyordu. *Bağlantıda kalırım*, demekle yetindim.

Dışarı çıkıp yatakhane bölümüne yollandım. Kontrol alanı fuayesindeki İzci İki halen Hedefler arasındaki şaşkın/asabi bir diyaloğa tanıklık ediyordu. Bekle, taktıkları kasklarda yine bir değişiklik vardı. Videoyu geriye aldığımda o değişikliği keşfettim: Renkleri donuk bir mavi-griden Hedef Dronlardaki gibi gizlilik materyali desenine dönüşmüştü. Hedefler de değişikliğin farkına vardı ve birbirlerini işaret ederek konuyla ilgili yorumlar yaptılar. Yine de bunu şaşırtıcı veya sıradışı bulur gibi görünmediler.

HedefKontrolSisteminin bir diğer güvenlik güncellemesi. Hah, tek ihtiyacım da buydu. Dron hedeflemem tamamıyla işlevsiz hâle gelecekti. Neyse ki güncelleme vücut

zırhlarının geri kalanını etkilememiş veya daha büyük ihtimalle etkileyememişti. Fakat ölümcül dron saldırıları artık mümkün değildi.

Acaba Hedefler kaportaya vurmaktan neden vazgeçmişti? Hedefler Bir ve Üç öldükten sonra dirilebiliyorsa bile İzci Bir buna dair herhangi bir belirti kaydetmiş değildi.

Hıh. Gerek hedefKontrolSisteminin Hedef Dronlardan nasıl veri topladığına gerekse Hedef Dronların nasıl video kaydı ve aktarımı yaptıklarına bağlı olarak geriye kalan üç Hedefin Hedefler Bir, İki ve Üç'ün başına ne geldiğini bilmemeleri mümkündü. Amena ile benim gemiye bindirildiğimizi bildikleri kesindi. Fakat bütün dikkatlerini mühürlü kontrol alanına veriyor gibiydiler. Hedef İki'nin cesedinin bulunduğu gazinoya uğramış değillerdi. Belki de Hedef Dronların ve hedefKontrolSisteminin güncellemelerine rağmen gözlem verilerine erişimleri yoktu. HedefKontrolSistemi belli ki Hedeflerin fiziksel darbelerle öldürüldüğünü biliyordu, yoksa güncellemeler yapmazdı – acaba o bilgiyi Hedeflerle paylaşmıyor muydu?

Biliyorum, bu garip bir fikirdi. Ve eğer doğruysa hedefKontrolSisteminin gemiyi ve tahminen silahları yönetiyor olmasına rağmen Hedeflerin GAT'taki çoğu bütünleşik sisteme erişimleri bulunmadığı teorisinin bir başka kanıtıydı. Zaten GAT normal bir taşıyıcıdaki gibi yayın erişimli güvenlik kameralarına sahip değildi.

GAT.

Sızma testi için basit bir kod yazdım ve Hedef Dron faaliyetinin bulunabileceğini düşündüğüm bütün kanalların arka planında yürütmeye başladım.

HedefKontrolSistemine girip ona feci şeyler yapacaktım.

Ayrıca eğer Hedefler hem yaşananlar hem de nerede olduğumuz hakkında bu kadar şaşkınlarsa bundan yararlanabilirdim. Arşivlerimden ses kayıtları almaya yönelik bir

işlem daha başlattım. (O esnada bir planım varsa, ki yoktu, epey bir oyalama içeriyordu. Solucan deliğindeydik ve her nereye gidersek gidelim yolculuğumuz en azından birkaç, büyük ihtimalle daha fazla, muhtemelen çok daha fazla gündüz döngüsü sürecekti. O zamana kadar geminin [GAT'ın] kontrolünü ele geçirmeliydim.)

Revirdeki dronlarım Eletra'nın dolaptan bir acil durum çantası almasını seyretti. O çantayı açarken Amena kendini bir banka bıraktı.

Ras kompartımanın üst kısmındaki boşlukta turlayan dronlarıma temkinli bir bakış attı. "O... GüvBirimin bizi gerçekten koruyacak mı?" diye sordu.

"Tabii," dedi Amena dalgınlıkla, Eletra ona bir yara paketi verirken.

İçinde ilaç tabletlerinin bulunduğu bir kutuyu açan Eletra rahatlayarak of çekti. "Sırtım beni öldürüyor. Bir acil durum çantasından tayın gofretlerini yememize izin verdiler ama ilaç kullandırmadılar."

"O GüvBirimin ailene ait olduğunu mu söyledin?" diye üsteledi Ras.

"Hayır, öyle bir şey söylemedim." Amena paketi yaralı bacağına sardı. Sonra paket yırtık pantolonunun üstünden şok ve acı ilaçları enjekte edince yere devrilecek gibi oldu.

Ona, *Onlara Preservation Tetkik'le sözleşmeli olduğumu söyle*, dedim.

"Preservation Tetkik'le sözleşmeli." Amena tekrar doğruldu. *Dediğim yalan değil; öyleyse neden yalan söylememi istermiş gibi konuşuyorsun?*

Çünkü "sözleşmeli" tabiri onlar için bambaşka bir anlam taşıyor. Bu söz Preservation İttifakı'nda ücret karşılığı belirli bir süre boyunca tetkik için çalışmayı kabul ettiğim anlamına gelirdi. Tüzel Kuşak'taysa, tıpkı habitatlarda veya arazi araçlarında olduğu gibi tetkikin beni sahibimden kiraladığı

anlamına gelirdi ama insanlar çoğu zaman habitatlara veya arazi araçlarına daha sıcak duygular beslerdi.

Ras kızın cevabına şaşırmış gibiydi ama, "Bize o dronları yok edecek bir şey lazım," demekle yetindi. Acil durum çantasını eşelemeye başladı ve bir yangın söndürücü çıkardı. "Bu işimize yarayabilir."

Eletra kayarak yere oturdu. İlaç kutusunu Amena'ya uzattı. "Preservation Tetkik diye bir şey duyduğumu sanmıyorum. Başka bir şirketin alt kuruluşu mu, yoksa...?"

Amena ona gayriticari bir sivil yönetim kavramını (ve de kaç sivil yönetimin birbirlerine bağırıp çağıran kasık örtülü insanlarla sınırlı kalmayıp tetkiklere, istasyonlara, şehirlere, vs. sahip olduğunu) izah ederken yatakhaneye ulaşıp hızlı bir arama başlattım. Kamaralardan bazılarının, özellikle de öğrencilere ayrılmış çoklu karyolalar içerenlerin bir süredir kullanılmadığı belliydi. Yataklar halen duvarların içinde katlıydı ve tıpkı geçen seferki ziyaretimde olduğu gibi görünürde hiçbir kişisel eşya yoktu. Diğer kamaralarsa yakın zamanlı kullanım belirtileri taşıyordu: Karyolalar ve mobilyalar açılmıştı; yataklar yerli yerinde ama dağınıktı; etrafta giysiler, kişisel eşyalar ve hijyen ürünleri vardı. Sanki mürettebat daha az önce buradaydı ve ben gelmeden hemen önce dışarı çıkmıştı. Hava sisteminin oynattığı bir duvar süslemesinin kumaş püskülleri hariç herhangi bir kıpırtının olmadığı mekân ürkütücüydü.

Hâlâ herhangi bir ceset belirtisi yoktu. Amena'ya, *Şirketlilere Dr. Mensah'ın kızı olduğunu söyleme*, diye mesaj yolladım.

Aptal değilim, diye tersledi. Preservation'ın ne olduğunun açıklaması bitmişti; nihayet isimler ve neler döndüğü de dahil doğru düzgün bir bilgi paylaşımı gerçekleşiyordu. "Bu gemi bize solucan deliğinden çıkmamızdan hemen sonra saldırdı. Siz nasıl bindiniz?" diye sordu Amena.

"Bize de saldırdı. Bir ikmal sevkiyatındaydık. Bir kâşif

olan ana sefer gemisini desteklediğimiz sırada bu gemi bize ateş açtı. Bir mekikle gemimizden kaçtık, sonra buraya çekildik. En azından öyle olduğunu sanıyordum." Saçlarını geriye atan Eletra'nın bitkin bir hâli vardı. "Mekikteyken bizi bayıltan bir şey yaptılar. Bir an oradaydık, sonra bir de baktık ki bu geminin güvertesinde yatıyoruz ve o gri insanlar bize gülüyor. Ötekilerin başına ne geldi bilmiyorum."

Mekiğin hâlâ GAT'ta olup olmadığını merak etti. GAT'ın kendi mekiklerinin de. İşim başımdan aşkın değilmiş gibi GAT'ın sistemlerine erişemeden fiziki bir arama yapmaksızın cevabı öğrenemezdim. İş demişken, köprü/kontrol alanında kısılı kalmış İzci Bir'e bağlandım ve ona bulabildiği tüm aktif ekranlarda sistemli bir tarama yürütmesini söyledim.

"Neden esir alındık bilmiyoruz," dedi Ras. "Bizi bir kamaraya kapatıp orada öylece bıraktılar. Ne istediklerini de bilmiyoruz. Bize söylemediler."

"Keşif gemisi çok daha hızlıydı," dedi Eletra. "Ellerinden kurtulmuş olabilir."

"Sanırım bizim üs gemimiz de kaçmayı başardı," dedi Amena yavaşça. "GüvBirim bizi ona ulaştırmaya çalışırken yakalandık ve hava kilitlerinin içine çekildik."

GAT'ta henüz arama yapmadığım ve mürettebat cesetlerinin koyulmuş olabileceği çok fazla yer vardı.

Belki gereğinden fazla medya seyrediyordum çünkü kısa zaman öncesine kadar kullanılan boş koridorlara ve odalara bakarken Mensah'ın kamp evini bu hâlde bulduğumu hayal ettim. Hayalimdeki ev boş ve insansızdı; geride sadece eşyalar kalmıştı. Yayında en ufak bir iz, hiçbir kamera, onları bulmanın bir yolu yoktu.

Şimdi budalalık edilecek zaman değildi.

"Burada hiç yiyecek ve su var mı?" diye soran Eletra kafasını ellerinin arasına aldı. "Çok fena başım ağrıyor."

Ras yüzünü ekşiterek ayağa kalktı. "Musluklu bir tuvalet var."

Bir sonraki yatakhane bölümünde anomalilerle karşılaşmaya başladım. Kamaralardan birinin Ras ile Eletra'yı hapsetmekte kullanılan olduğundan emin gibiydim. Bir karyolanın üstünde üniformalarıyla uyumlu buruşuk bir ceket yatıyordu. Kamaraya bitişik bir tuvalet yoktu ama içerisi beklediğim kadar kötü kokmuyordu. (Suya veya temizlik aygıtlarına erişimleri olmadan çoklu döngüler boyunca hapis kalan insanlar genellikle mobilyalara pek iyi muamele etmez.) Hedefler onları düzenli aralıklarla dışarı çıkarmış olmalıydı.

Bazı ses kayıtları (*Mabet Ay*'daki gözde karakterlerimden ikisi arasında geçen bir dizi diyalog) seçme sürecini tamamladım. Müziği ve efektleri çıkardım, ses seviyesini kıstım ve bölümleri kesip bir araya getirerek bir saat yirmi dakikalık bir klip hazırladım, sonra da onu mühürlü kontrol alanının içindeki İzci Bir'e aktardım. Dronum ses klibi çalmaya başladı. Seçim yaparken aramamı iki karakterin fısıldaştığı veya alçak ama tedirgin seslerle konuştuğu diyaloglarla sınırlandırmıştım. İzci Bir ekran yüzeyi verileri arayarak kontrol bölümünde gezerken ortaya daha bile iyi bir etki çıkacaktı.

Yatakhanedeki arayışımı sürdürdüm. Hedeflerin de bu kamaraları kullandıklarını düşünmüştüm (bana başkalarının yaşam alanına saygı gösterecek türden varlıklar gibi gelmemişlerdi) ve tuhaf bir koku beni haklı çıkardı. İnsanlara ait yaşam alanları temizken bile kirli çorap gibi kokar. Fakat bu koku ne ilginçtir ki... tarımsal olup gıda üretim sistemlerinde kullanılan besi yerini* hatırlatıyordu.

---

* Mikroorganizmaları doğal ortamları dışında üretmeye ya da geliştirmeye yarayan besleyici yapay ortam. *–yhn*

Kontrol alanı fuayesindeki İzci İki'ye göre artık bütün Hedefler kasklarını kaportaya dayamış ve içeride geçen konuşmayı duymaya çalışıyorlardı.

Her şeye rağmen komik bir durumdu.

"Siz de mi bir tetkikteydiniz?" diye sordu Amena. İlgisiz bir tavır takınmakta zorlandığını kestirebiliyordum ama diğer insanlar bunu fark etmemiş olabilirdi.

"Hayır. Şey, bir bakıma," dedi Ras. Tuvaletteki musluktan birkaç kap doldurmuş ve onları gruba getirmişti. "Aslında bir ıslahtaydık."

"Islah teşebbüsü demek daha doğru olur," diye ekledi Eletra. Bir kaptan uzun bir fırt çekip ağzını sildi. "Şubemiz kayıp yerleşim yerlerinde çalışmakla görevlendirilmişti." Tereddüt etti. "Ben... Bu tescilli bir bilgi..."

"Ben acemi bir tetkik stajyeriyim ve Tüzel Kuşak'tan bile değilim," diye belirtti Amena. "Kimseye söylemem."

Ras açıklama yapmakta Eletra kadar çekingen görünmüyordu. "Yaşanabilir bir gezegeni ıslah etme görevindeydik. Tüzel Kuşak kurulmadan önce haritalandırılmış sistemlerden birinde. Onları bilir misin?"

"Elbette." Kafası karışan Amena'nın alnı kırıştı. Ben de duyduğuma anlam verememiştim. Eğitim modüllerimde bir savaş gemisinin geçebileceği kadar büyük gedikler bulunur ama eğlence medyası sayesinde Tüzel Kuşak öncesi keşif tetkikleri olduğunu biliyordum. (Firmanın almaya çalıştığı patentlere rağmen uzayı ve gezegenleri aslında şirketler icat etmez.)

Eletra kıpırdandı, yüzünü buruşturdu, sonra derin bir nefes aldı. "Solucan deliklerini sabitleme teknolojisi geliştirilmeden önce bir sürü güneş sisteminin konumu kayboldu ama bazen araştırmacıların onları yeniden yapılandırılan veri yığınlarında bulduğu olur. Eğer bir şirket bir gezegenin konumunu belirleyebilirse mülkiyet başvuru-

sunda bulunabilir. Mülkiyeti alınca da orada istediği gibi koloni kurabilir."

"Kırk-elli yıl önce bu tür spekülasyonlar çoktu," diye devam etti Ras. "Tabii pek çok şirket fazla ileri gidip iflas etti ve koloniler kayboldu."

"Kayıp mı oldu?" Yüz ifadesine bakılırsa Amena artık anlıyor ama anladığından hoşlanmıyordu. "Terk edilmiş koloniler mi demek istiyorsunuz? İlk gidenlerin öylece kendi hâllerine bırakıldıkları yerleşim yerleri mi?"

Ben de anladım. Bu mevzu Preservation'ın tarihi dramlarında ve belgesellerinde de geçerdi. Preservation tohumlandıktan sonra ikmallerin arkası kesildiği için çökmeye başlayan bir koloniden sağ kalanlarca kurulmuştu. Bağımsız bir gemi vaktinde gelip kolonicileri daha yaşanır bir gezegene götürmeyi başarmıştı.

(Bu öykü Preservation medyasında epey popülerdir. Her seferinde Kaptan Consuela Makeba'nın tek bir canlıyı bile geride bırakarak ölüme terk etmemekle ilgili söylevinin dramatik bir temsiline yer verilir. Mensah'ın istasyon ofisindeki duvarında yer alan bir ekran yüzeyinde en popülerlerden birinden alınmış bir klip bulunur.)

(Kolonide bir GüvBirim olsaydı muhtemelen niye ölen gezegende bırakılması gerektiğine dair inandırıcı bir sebep öne sürülürdü.)

(Buna gerçekten inanmıyorum.)

(Bazen inandığım oluyor.)

"Kayıp kolonileri ıslah etmek şimdilerde büyük bir ticaret," diyen Ras suyunu bitirip kabı kenara koydu. "Çoğu zaman dünyalaştırma ekipmanı gibi habitatlar ve diğer tahlisiyeler de yerli yerinde oluyor."

Amena'nın yüzü ifadesiz ve sertti. İkiliye bakması gerekmesin diye yara paketini kurcalıyormuş gibi yapıyordu. "Peki kayıp bir koloni buldunuz mu?"

"Oraya giderken yolda saldırıya uğradık," dedi Eletra, Ras cevap vermek için nefes alırken.

Kasten altüst edilmiş gibi görünen büyükçe bir kamara buldum. Etrafa saçılıp ayaklar altında çiğnenmiş giysilerden bazıları GAT'ın mürettebat üniformasıyla aynı mavi renkteydi. Hijyen ürünleri açılıp bitişikteki küçük tuvalete boşaltılmış veya duvarlara bulanmıştı. Bir çift hakiki statik sanat eseri ve müzik enstrümanları çalan bazı insanların holografik bir baskısı yere atılarak kırılmıştı. Biri bir ekran yüzeyini de kırmaya çalışmış ama başaramamıştı; boşlukta yanlamasına asılı duran yüzey halen iki erkek insanın statik bir imgesini gösteriyordu. Genç denemeyecek insanlar belki Mensah'la yaşıt veya daha büyüktü ama ancak o kadarını tahmin edebiliyordum. (İnsanların yaşını kestirmekte becerikli değilimdir.)

Adamlardan biri esmer tenliydi ve başının ön yarısı saçsızdı. Diğeri daha hafif olup kısa kesilmiş beyaz saçlara sahipti. İkisi de kameraya gülümsüyor, arkalarındaki duvarda GAT'ın logosunun kabartmalı bir versiyonu yer alıyordu. GAT'ın mürettebat kadrosunu içeren arşivimden onlara bakabilirdim ama bakmak istemedim.

Göğsümde artan bir sıkışıklık hissettim. GAT'la ettiğim sohbetlerin, "mürettebatım" derken kullandığı üslubun kaydına eriştim. GAT'ın ölmüş olması yeterince kötüydü; canıgönülden sevdiği insanların da ölmesi büyük haksızlıktı.

O su yosunu kokulu, gri derili, yılışık götoşlardan daha da bulup her birini gebertmek istiyordum.

Performans güvenirliğimdeki yüzde 5'lik ani bir düşüş dizlerimi titretince kamara kaportasına yaslandım. On iki saniye boyunca güverteye kadar kaymak ve orada kalmak iyi bir fikir gibi geldi.

Fakat Amena'nın yanına dönmem gerekiyordu.

Üstelik Hedefler buranın altını üstüne getirdikten sonra güverte bir hayli tiksindiriciydi.

Revirdeki konuşmanın konusu dönüp dolaşıp tekrar bana gelmişti. (Aman ne güzel.) "Cidden dikkatli olmalısın," diyordu Eletra. "O GüvBirim bir bota daha az benzesin diye elden geçirilmiş gibi görünüyor ama bu durum programlamasını değiştirmez."

"Hımm," diye kadına bakmadan cevap veren Amena bacağındaki yara paketiyle oynamayı sürdürdü.

Ras söz aldı. "Seni korumaya çalıştığını düşündüğünün farkındayım–"

"Çalışmıyor." Amena kelimeleri yutarak konuştu. "Beni koruyor."

"Ama güvenilir değildirler," dedi Ras ısrarla. "Vücutlarındaki insan sinir dokusu yüzünden."

Eh, haksız sayılmazdı.

"Kontrolden çıkıp sözleşmeli müşterilerine ve destek personeline saldırırlar," diye ekledi Ras.

Dudağını ısırıp gözlerini yummasına bakılırsa Amena bir duygusunu bastırıyordu ama o duygunun ne olduğunu çözemedim. "Acaba neden," dedi ifadesiz bir sesle.

Revire giderken yemekhaneden ve de derslik kompartımanlarından geçip bir malzeme dolabına uğradım ve önceden paketlenmiş bir acil durum tayın torbası aldım. Burada haritalandırma, eğitim ve kargo taşıma işleriyle uğraşan bir gemiden beklenmeyecek kadar gezegensel keşif malzemesi vardı.

Koridora saparken geri geldiğimi söylemek üzere Amena'nın yayınına bağlandım ve arşivimi gözden geçirerek GAT'a önceki binişimde gördüklerimle şimdi gördüklerimi kıyaslamaya başladım. GAT'ın ve mürettebatının ne işle meşgul olduğunu gerçekten biliyor muydum? Sormaya hiç zahmet etmemiştim; Derin Uzay Araştırması kulağa sı-

kıcı gelmişti. Hem de neredeyse maden ekipmanlarını korumak kadar.

"Bu gemide tutulduğunuz sırada sana saldırmadığı için çok şanslısın," diyordu revirdeki Eletra. "Onunla beraber günlerce hapis kalmış olmalısın."

Bekle, ne? Harika, insanlar gerçeği algılamakta sorun mu yaşıyordu? Yani insanların gerçeği algılarken yaşadıkları her zamanki sorunlardan daha bile fazlasını? Hah, tek ihtiyacım da buydu. Meseleyle Amena'nın ilgilenmesi gerekecekti çünkü benim işim başımdan aşkındı.

Amena şaşıp kaldı. "Hayır, hayır, buraya daha yeni geldik. Kısa bir süre evvel. Gri insanlar beni o odaya sürüklemeden hemen önce."

Suratını ovuşturan Ras ya yüz ifadesini gizliyor ya da kendini gerçekten iyi hissetmiyordu. Eletra ise Amena'yı acıyan bakışlarla süzüyordu. "Sanırım kafan karışmış."

Amena tekrar yüzünü buruşturdu ama sonra başını iki yana salladı. "Bakın, GüvBirim geri geliyor; o yüzden onun hakkında böyle laflar etmeyi bırakmalısınız. Sözlerinizde samimi olduğunuzu biliyorum ama yanılıyorsunuz ve sizi daha fazla dinlemek istemiyorum. Hem sanırım ikimizin de kafası karışık çünkü–"

Belki uzaya bakmak ve genç insanlara uzaya bakmayı öğretmek GAT'ın mürettebatının yaptığı yegâne şeyler değildi. Belki GAT öyle bir yanılgıya kapılmama izin vermişti, hepsi bu.

Peki, revirden dron girdisi alıyordum ama o girdiye dikkat etmiyordum. Depolanmış malzemelerin görsellerini inceleyip kıyaslama yaparak anomaliler, kayıp eşyalar ve başka ipuçları arıyordum. Dolayısıyla kaportadan geçtiğimde ve Ras bana bir silahla ateş ettiğinde yalnızca 1.4 saniyelik bir erken uyarı alabildim.

Bir insana göre harika nişan almıştı.

6

Neyse ki GüvBirimlerin kafasını patlatabilen mermili silahlardan birini değil de bir enerji silahı kullanmıştı.

Yine de canım fena yandı. İrkilip kaportanın kenarına çarptım (of) ve ikinci atıştan sakınmak için kendimi yana attım. Fakat öyle bir atış gelmedi çünkü Ras nişan alacağına çırpınmakla meşguldü. Amena adamın sırtına atlamıştı ve onu boğmaya çalışıyordu. (Çabası takdire değerdi ama önkoluyla ciddi bir baskı yapmasını sağlayacak kuvvetten yoksundu.)

Yakında dikilen Eletra kollarını sallayarak, "Durun! Ne yapıyorsunuz! Durun!" diye bağırıyordu. Bu açıkçası saatlerdir bir insandan duyduğum en akla yatkın sözdü. Ayrıca bana bunun planlı bir saldırı olmadığını düşündürüyordu. Beni Ras'ın suratına bir dron sokmaktan vazgeçiren de o oldu. (Ayrıca dronlarım hızla tükeniyordu.)

Sakin davranırmış gibi görünüyorsam bile aslında sakin

değildim. Durumu kontrol altına aldığımı sanmıştım (gülmeyin, bir dereceye kadar demek istiyorum) ama sonra her şey rayından çıkmıştı.

Kaportaya tutunarak kalktım ve yürüyüp Ras'ın düşürdüğü silahı aldım. Hedef İki'nin üstümde kullandığı tüpe benzer enerji silahı gibiydi; onunla tıpatıp aynı, hatta o silahın ta kendisi olması mümkündü. Ras silahı ben depresyona girip de dikkatim dağıldığı sırada almış olmalıydı. (Evet, kendimi kaybederek büyük bir hata etmiştim.) Yediğim darbe organik dokularımı acıtsa da süreçlerimden herhangi birini sekteye uğratmadığı için Hedef Dronlar üstünde etkili olmayacağını anladım. Fakat en azından Hedefler üstünde işe yaramalıydı. Silahı ceket cebime koydum. Ardından Ras'a yaklaşıp diz kapağının arkasına bir tekme attım ve Amena'yı bileğinden yakaladım. Adam yere yığılırken kızı ayakları üstüne bıraktım.

Amena neredeyse benim kadar öfkeliydi. "Senin neyin var be?" diye Ras'a bağırdı. Kötü kötü baktığı Eletra çaresiz ve şaşkın bir jest yaptı. Ras mademki bana saldıracaktı, en azından daha öncesinde arkadaşını uyarabilir ve onu neler döndüğünü merak ederek şaşkın şaşkın dikilmekten kurtarabilirdi.

Ras yerden destek alarak ayağa kalktı. "Hiçbirine güvenemezsin!" dedi. "Onlardan herhangi biri olabilir... Onları kontrol ediyorlar–" Yalpalayarak bizden uzaklaştı. Gözleri odaklanamıyordu. "Sakın... Hiçbiri..."

Amena'nın yüzündeki kızgınlığın yerini şaşkınlık aldı. "Hiçbiri ne?"

Bu iyi bir soruydu. İnsanların mantıksız şeyler (bir sürü mantıksız şey) yaptığını görmüş ve onları en iyi tabiriyle zararlı davranışlar sergilemeye iten durumlarla karşılaşmıştım. (Sizin anlayacağınız, korumaya çalıştığım bir insan tarafından ilk defa başımdan vurulmuyordum.) Yine de daha

önceden Ras'ın gözünü korkutmuş olmam hesaba katıldığında bile bu tuhaf bir durumdu.

Yüzünü ekşiten Eletra elini başına götürdü. "Ras, sözlerin hiçbir anlam ifade etmiyor. Ne–" Derken gözleri geriye yuvarlandı ve yere yığıldı.

Amena kadını tutmaya davrandı ama Ras da iki büklüm olup yere devrilince irkilerek geri çekildi. Ardından Eletra kıvranmaya başladı. Amena kendini güverteye atıp kadının başını tutmaya çalıştı. Kıvrılmış yatan Ras'ta en ufak bir kıpırtı yoktu.

Amena paniklemiş görünüyordu. Ben de biraz paniklemiştim. "Acil durum çantasından bazı ilaçlar alıp içtiler," dedi. Başıyla açık duran çantayı ve yanındaki kutuyu işaret etti. "İlaçlar güya ağrı kesiciydi... Zehirli olabilirler mi ki?"

Önerisi fena sayılmazdı ama bu duruma ilaçlardaki bir şey yol açtıysa verilen tepkinin vücut sıvılarını da içereceği ve çok daha iğrenç olacağı kanaatindeydim. Amena etkilenmediğine göre vücut temasıyla yayılan veya hava sistemiyle yahut su kaplarıyla aktarılan bir şey yoktu. Eletra daha çok sinir sistemine bir enerji kaynağı tarafından akım verilmişe benziyordu. Ras ise... Ras ölmüş görünüyordu.

Hâlâ bankta duran acil durum çantasına sokuldum. Kısıtlı otonom işlevlere sahipti ve insanların rahatsızlığına cevaben genişleyerek yeni bölmeler açığa çıkarmıştı. Bana vermeye çalıştığı ufak tıbbi tarayıcıyı alıp Ras'a doğrulttum. Cihaz Ras'ın vücudunun içine ait tarama görselleri de içeren raporunu yayınıma gönderdi. Bir enerji kaynağı adamın göğsünün üst kısmına akım vererek oradaki kan pompalamayı ve solumayı sağlayan önemli parçaları yok etmişti.

Gördüğüm şey ne gariptir ki bir idari modül tarafından cezalandırılırken hissedilenlere benziyordu...

İşte size ilginç bir düşünce.

Kontrol alanı fuayesindeki İzci İki'yi kontrol ettim. He-

defler mühürlü kaportayı dinlemekten vazgeçmiş ve şu an elinde garip, büyük bir aygıt tutan Hedef Dört'ün etrafına toplanmışlardı. On iki santim genişliğindeki ve bir milimetre kalınlığındaki aygıt eski moda ve katı bir düz ekrana sahipti. (Tarihi dramlarda onlardan görmüştüm.) Hedeflerin hepsi de ekranda gördüklerinden heyecanlanmışa benziyordu.

Hedefleri mutlu ediyorsa bu iyi bir şey olamazdı.

Taramam hem Eletra'da hem de Ras'ta ufacık birer enerji kaynağı saptadı. Daha önceden böyle bir kaynak olmadığına göre bir şey –büyük ihtimalle Hedef Dört'ün ekran aygıtından gelen bir sinyal– onu faaliyete geçirmişti. İnce davranacak vaktim yoktu; bütün dalga boyunun sinyalini bozdum.

Eletra baygın bir hâlde gevşeyip kaldı. Eğer son bir beyni-yok-et işlevi gerçekleştiyse elimden bir şey gelmezdi.

İzci İki artık Hedef Dört ekranı öfkeyle dürterken diğerlerinin bariz bir hüsranla onu seyrettiklerini gösteriyordu. Hah.

"Orada öylece dikilmeyi bırakıp bir şeyler–" diye bağırmakta olan Amena aniden sustu ve cümlesini şaşkın bir poflamayla bitirdi. "Bunu sen mi yaptın?" diye ekledi.

"Evet." Çömelip Eletra'yı onun kucağından aldım. "Buna implantlar sebep oldu."

Kadını en yakın sedyeye taşıyıp dikkatle yatırdım. Amena apar topar kalkıp Ras'ın yanına gitti. Adamın koluna uzandığı sırada, "Öldü," dedim.

Elini hızla geri çekti, sonra boynunda nabız aradı. "Ne... Nasıl?"

Yayınına tıbbi tarayıcıdan alınmış görselleri yolladığım genç kız yüzünü ekşitti. "Bir implant olduğunu mu söyledin? O dediğin eklenti gibi bir şey mi?"

"Hayır, implant gibi bir şey." Eklentiler insanların başka

türlü yapamayacakları şeyleri yapmalarını sağlardı – yayına daha kapsamlı bir şekilde bağlanmak veya bellek arşivleri depolamak gibi. Yayın arayüzleri dışındaki eklentiler fiziksel hasarları veya hastalıkları giderme amacı taşırdı. Eklentiler faydalıydı; implantlar ise idari modüller gibiydi.

Tıbbi tarayıcıyı Eletra'ya doğrulttum. Vücut sıcaklığının artmış, nabzın hızlanmış ve solumanın sıklaşmış olduğunu tespit etti. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ama durum kötü görünüyordu. "Bu olay gerçekleştiğinde merkezi bölümdeki Hedeflerin bilinmeyen bir aygıt kullandıkları bir görüntüye bakıyordum."

Amena ayağa kalkıp Eletra'nın sedyesinin yanında durdu. Tıbbi tarama verilerine erişirken yüzü kendi yayınlarında okuma yapan insanlara özgü o dalgın ifadeye büründü. "Bir enfeksiyona benziyor. Eletra sırtının ağrıdığını söylemişti." Yüzü endişe ve korkuyla asılan genç kız Eletra'nın boynundaki siyah saçları dikkatle çekti ve kadını yan döndürdü. Aradığını bulması için Eletra'nın gömleğini sıyırması gerekti. Evet, implant oradaydı.

Amena'nın ağzından bir nida kaçtı. "Korkunç görünüyor."

1.1 santimetre çapındaki metal halka kadının kürek kemikleri arasındaki esmer deride apaçık belli oluyordu. Etrafını saran şişmiş dokuların bana bile acı verici göründüğü düşünülürse hâlini varın siz düşünün.

İnsanların kullandıkları normal harici arayüzler oyma doğal ahşaptan deri tonlarına, mücevherlerden değerli taşlara, emaye sanat eserlerinden marka logolu sade metal parçalarına kadar farklı farklı şekillerde tasarlanırdı. Dahili bir arayüze sahip bir geliştirilmiş insan olan Eletra neden ikinci ve harici bir tanesine ihtiyaç duysundu? Dahası bunun hatalı takılmış bir tıbbi eklenti veya geliştirme eklentisi olabileceğine yönelik uzak bir ihtimal, herhangi bir TıpSis-

tem tarafından en fazla dakikalar içerisinde giderilebilecek böyle bir soruna hiçbir insanın katlanmayacağı gerçeği karşısında ortadan kalkıyordu. Üstelik *hatalı* tabiri hafif kalırdı; implant acemi bir insan sağlık görevlisi tarafından oraya ayak parmaklarıyla sokulmuş gibiydi.

Amena sorunu inceliyordu. "Bundan bize neden bahsetmediler? Belki elimizden... Tabii orada olduğundan haberleri yoksa iş değişir. Gemiye bindirildiklerinde baygın olduklarını söylemişlerdi." Yüzündeki yılgın ifade derinleşti. "Acaba Ras'ın implantı sana saldırmasını mı söyledi? Veya kapıdan giren ilk kişiye ateş ettirecek kadar kafasını mı karıştırdı? Bu implantlar belli ki kaçmaya çalışırlarsa onları etkisiz hâle getirme, onları kontrol altında tutma amacı–"

"Bahsettiğin kavrama aşinayım," dedim ona. (Asi bir GüvBirim olmanın vazgeçilmez yararlarından biri: İnsanların gereksiz açıklamalarını dikkatle dinlermiş gibi yapmak zorunda kalmamak.) "Benim kafamda da bir tane vardı."

"Doğru." Bana şaşkın bir bakış attı. İnsanların biz GüvBirimlerin hoşumuza gidiyor diye bir şeyleri korumadığımızı veya öldürmediğimizi unutmalarına bayılırım. "Öyleyse gri insanların implantları faaliyete geçirmesi neden bu kadar uzun sürdü? Neden aynı şeyi kaçmamızın hemen ardından yapmadılar?"

Evet, bir de o var. Edindiğim istihbaratı Amena'yla paylaşmamıştım. "Sanırım sağ kalan Hedefler yakalandığımızda neler olduğunu bilmiyordu."

"Ama Hedeflerden biri kaçtı ya," diye itiraz etti kız.

"Kendilerini geminin kontrol alanına kilitlemelerinin ardından hem o Hedefi hem de bir üçüncüsünü dronlarımla öldürdüm. Öbür Hedefler bir süredir mühürlü kaportadan geçmeye çalışıyordu ve içeride olduğumuzu zanneder gibiydiler." Amena'ya kontrol alanı fuayesinde çekilmiş dron videomdan bir kesit yolladım. "Belki Eletra ile Ras'ın orada

bizimle beraber olduklarını düşünüyorlardır. Veya yerlerini belirlemek için implantları çalıştırmışlardır."

Yayınındaki klibi seyrederken Amena'nın gözleri daldı. "Kaportayı o yüzden mi dinliyorlar?"

Girdiyi kontrol ettim. Evet, o işe dönmüşlerdi. "Dronum bir diyaloğun kaydını oynatıyor."

Amena kaşlarını kaldırdı. "Bak, bu çok akıllıca. Dronları kullanarak onları tehdit edebilirsen–"

Ona Hedeflerin kasklarındaki değişimin bir klibini gösterdim. "Hayır. Bu güvenlik güncellemesi öyle bir şeyi engelliyor."

Yüzünü buruşturan Amena alnını ovuşturdu. "Anladım. Öyleyse köprüye nasıl ulaşacağız?"

İşimi yarım yamalak yaptığım yoktu. Aslına bakarsanız bütün fiyaskolara rağmen elimden geleni ardıma koymuyordum. "Bilmiyorum," derken hiç de hırçın bir tavır takınmadım. "Kontrol alanında bir izci dronum var ama sistemlerden hiçbirine erişemiyorum."

Amena durup beni hayret dolu bir ifadeyle süzdü. "Yani köprüye giremiyoruz, bot pilot ortada yok ve gemiyi kimin uçurduğunu bilmiyoruz."

Bir suni olmanın iyi tarafı üreyememek ve sizinle tartışacak çocuklar yaratamamaktır. İşte bu sefer hırçın bir tavır takındım. "Konu üstünde çalışıyorum." Eletra'nın implantının altında ne olduğuna bakmak için tıbbi tarayıcının görselini çevirdim. Sahiden de ilkel ve boktan idari modülün tıpkı normal bir eklenti gibi doğrudan doğruya insanın sinir sistemine uzanan telleri olmasını bekliyordum. Fakat tel falan yoktu; tarayıcının yayın bağlantımıza yolladığı imgelerde implantın bağımsız olduğu ve incelerek küt bir uçla son bulduğu görülüyordu.

Amena ellerini havaya kaldırdı. "İyi! Vay be, amma da alınganmışsın." Durup devam etti. "Peki, Eletra ile Ras ken-

dilerine bu implantların takılı olduğunu bilselerdi bizden yardım isterlerdi. Bize güvenmeseler bile..." Alnı yeniden kırıştı. "Yardım istememelerini hayal bile edemiyorum."

Aynı fikirdeydim. TıpSistem veya acil durum çantasındaki tıbbi ekipmanlar hakkında tek bir soru bile sormamışlardı. İnsan olsaydım, bir yerlerime o şeylerden biri sokulsaydı ve tam teçhizatlı bir revirde saklansaydım öyle bir şey yapılacaklar listemin en başında yer alırdı.

"Bu şeyi o da ölmeden önce çıkarmalıyız." Amena tarayıcının yayınımıza gönderdiği diyagramları ve imgeleri inceledi. "Gerçekten çok ilkel. Kafa karışıklığına ve ağrılara yol açıyor olmalı ama bu bile onlara sırtlarında birer implant bulunduğunu unutturmaz."

Derinlik hakkında yanılmadığımdan emin olmak için imgeleri döndürdüm. "Hayır. Ona başka bir şey sebep oldu."

"Amacı düşünüldüğünde pek matah bir aygıt değil." Amena kendi boynuna bir sert bir kesme hareketi yaptı. "Vücudunda olduğunu bilirsen ve seni çarpmaya çalışan kimselerin elinden kurtulabilirsen onu bir bıçakla bile sökebilirsin."

Kendime not: Amena'nın kendi boynuna bir bıçak batırması için hiçbir sebep oluşmamasını sağla. "Sinir dokunla iç içe geçtiğini düşünüyorsan o biraz zor." En azından idari modülümle cebelleşirken kendi şemalarıma ve tanılarıma erişimim vardı.

Amena bana kulak asmıyordu. Gidip acil durum çantasını eşelemeye koyuldu. "Eletra'nın hayati bulguları kötüye gidiyor." Bir lazerli neşter kılıfı bulup bana gösterdi. "İmplantı çıkarmaya çalışacağım."

"Tıbbi müdahale eğitimin var mı?" Sormaya değerdi.

"Tabii, ilkyardım eğitimi aldım." Yine kaşlarımı çatmış olacağım ki yüzünü buruşturdu. "Biliyorum, biliyorum! Ama TıpSistemi kullanmamamız gerektiğini söyledin ve bir şeyler yapmaya mecburuz."

Haksız değildi. Çanta giderek artan bir sıklıkla uyarılar yolluyordu. Süreç bir yığın teknik tıbbi veri içeriyordu ama neticede implantın devreye girmesiyle Eletra'nın Ras kadar değilse bile zarar gördüğü açıkça anlaşılıyordu. Çanta en kısa zamanda müdahalede bulunmamızı talep ediyordu.

Tıbbi bilgilerimin çoğu *Argala Tıp Merkezi*, yani yirmi yedi tüzel yıl önce popüler olan ve halen karşılaştığım hemen hemen her medya yayınından indirilebilen tarihi bir dram dizisinden geliyordu. Dizide gösterilenlerin gerçeklerle örtüşmediğini ben bile biliyordum. Ayrıca diziyi sıkıcı bulmuş ve sadece bir defa seyretmiştim.

Neşteri almak için elimi uzattım.

Amena tereddüt etti. Eletra'yı öldüreceğimi mi sanıyordu? Amena'nın bazı akrabaları da dahil çok daha sinir bozucu insanlara katlanmışlığım vardı.

Sonunda rahatlama ve suçluluk karışımı bir yüz ifadesiyle neşteri verdi. "Mecbur kalsaydım ben de yapabilirim."

Hıh. Amena yardım etmek, belki de kendini ispatlamak istiyordu. "Yapabileceğini biliyorum," dedim. Boyna batırma meselesinde blöf yapmamış olduğunu tahmin edebiliyordum.

Fakat yanılıyorsa ve implantı çıkarmak Eletra'yı öldürürse en azından bu kazara işlediğim ilk cinayet olmayacaktı. Üstelik insanların aksine ellerim titremez.

Amena başka bir yara kapatma paketi çıkarıp acil durum çantasının steril alanını devreye soktu. Aygıtın talimatlarına uyarak anestetik hazırlık sıvısı püskürttüm. Ardından çantanın yayınından gelen tek tük yardımcı ipuçları doğrultusunda neşteri kullanarak hasarlı dokuyu kestim.

Bir dron bakışından Amena'nın el tarayıcısını seyrettiğini görebiliyordum. Kız kısmen korku kısmen de konsantrasyonla alnını kırıştırmıştı. Çalışırken bol bol kanayacak kısımlardan kaçındım. (Aynı şeyi kendi vücudu üstünde

yapmaya çalışan bir insan bunu beceremezdi. Görüyorsun ya, Amena.) Sonunda implant dışarı çıktı.

Ve Eletra uyandı.

Derin bir nefes alırken açılan gözleri idraktan yoksun bir şekilde Amena'nın karnına baktı. Geri çekildim ve çok fazla kan akmadan Amena aceleyle paketi yaranın üstüne bastırdı. Devreye giren paket Eletra'nın derisine yapıştı ve kadının gözleri yeniden kırpıştı. Acil durum çantasının yayınındaki rapora göre paket bol miktarda ağrı kesici ve antibiyotik enjekte etmişti. İmplantı acil durum çantasının sunduğu küçük kaba koydum ve çanta görevini yerine getirerek aygıtın üstüne bir şey sıktı. (Umarım ne yaptığını biliyordu çünkü benim bilmediğim kesindi.)

"Her şey yolunda, her şey yolunda, sana yardım ediyoruz," diyordu Amena, kadının başını okşayarak.

Ras'ın ölüsünün ortalık yerde durması içime sinmedi. Onu kaldırıp odanın karşı tarafındaki bir sedyeye taşıdım. Bir malzeme dolabından bulduğum bir örtüyle üstünü örttüm ama öncesinde ceketi ile gömleğini sıyırıp implantına baktım. Kürek kemiğindeki aygıt Eletra'nınkinden çok daha kalın ve şişkin bir hasarlı dokuyla çevriliydi. Acaba ölmeden önce bir ara onun orada olduğunu fark etmiş miydi? Belki de Hedefler ona implantı tekrar unutturmadan önce aygıtı sökme gayretiyle sırtına bir şey batırmıştı. (Öyle bir şey yapmak aptalca olurdu ama dürtüyü anlıyordum. Hem de çok iyi anlıyordum.)

Derken acil durum çantası yayınımızda bir alarm çaldı. Aynı anda Eletra'nın nabzı ve soluma oranı düştü.

Çanta yayında ne yapmamız gerektiğine dair açıklamalı diyagram gösterdi. Amena sövüp sayarak Eletra'yı ters çevirmeme yardım etti. Uyguladığım basınca son derece dikkat ederek kalp masajına başladım. Amena telaşla canlandırma cihazlarını kaptı. Çanta yardımcı olmaya çalışıyordu ama

ihtiyaç duyduğum her şeyi saniyesi saniyesine yayınıma koyan bir TıpSistemle boy ölçüşmesi mümkün değildi. Beni suni teneffüse başlamaya teşvik ediyordu ama başlayamazdım. Ciğerlerim insan ciğerlerinden bambaşka bir şekilde çalışır. Sadece daha az havaya ihtiyaç duymakla kalmam, aynı zamanda bağlantılar tamamen farklıdır. Konuşmakta kullandığım ağzımı bir insana dayamanın mide bulandırıcı düşüncesi bir yana (ıyy), çantanın istediği kadar nefes verebileceğimi sanmıyordum.

Amena koşup geldi ve suni teneffüse kendisi başladı. Yine de çabaları işe yaramadı.

"Maskeye ihtiyacımız var," dedim ona.

Genç kız bir hüsran nidasıyla suni teneffüsü bıraktı ve tekrar çantanın yanına gitti. Oksijen maskesini bulup steril ambalajıyla boğuştu ve plastiği dişleriyle yırtmaya uğraştı. Kalp masajına ara verip ona yardım edemezdim. (Evet, bu olasılığı önceden akıl etmemiz gerektiğini daha yeni anlıyordum. *Argala Tıp Merkezi*'nde insanların tıbbi gereçleri hazır etmelerini hiç göstermezlerdi; her şey yerli yerinde olurdu.)

Derken kompartımanın karşı tarafından TıpSistem yumuşak bir takırtı çıkardı ve platformundaki ışıklar mor renge büründü. Aygıt faaliyete geçmişti. Oksijen maskesini nihayet bulan Amena kalakaldı. Ağzındaki plastik ambalaj parçasını tükürdü ve, "Onu sen mi çalıştırdın?" diye sordu.

"Hayır." GAT'ın TıpSistemi GAT'sız çalışıyordu. Tekrar devreye girmiş yayını onun fabrika standardında faaliyet gösterdiğini söylüyordu.

Bu bitmek bilmez oha be döngüsündeki tuhaf anomalilerden biriyle daha karşılaşmıştım. Tabii bu bir hile de olabilirdi; belki de hedefKontrolSistemi sırf Eletra'yı öldürebilmek için onu oraya koymamızı istiyordu. İyi de Eletra zaten ölmek üzere olduğuna göre öyle yapmasına ne gerek vardı?

Bunu gemide kalmış GAT'tan bir parçanın bir insanı kurtarma çalışması olarak görmemeye uğraştım.

Of, siktir et. Kalp masajını bıraktım, Eletra'yı kucakladım ve TıpSistem platformuna taşıdım.

Kadını yatırmamla birlikte cerrahi takım derhal üstüne indi. Göğsüne yerleşen bir ped kalbini tekrar çalıştırırken çok daha karmaşık bir maske aparatı solumasını kolaylaştırmak için suratına kapandı. Altı saniye geçmeden kendi başına nefes alır olmuş ve kalp atışları düzene girmişti. Platform kıvrılarak onu yan döndürdü. Hassas dokunaçlar yara paketini sıyırıp güverteye attı, sonra da hastanın sırtındaki kanamalı yarayı dikmeye başladı.

Sedyedeki acil durum çantası bir kez öterek itiraz etti, sonra çenesini kapadı.

Rahat bir iç geçiren Amena kol yeniyle yüzünü sildi. Çantanın canlandırma teçhizatının etrafa dağılmış parçalarını toplamaya koyuldu. Onları yerlerine yerleştirmeye çalışırken, "TıpSistemini ne çalıştırdı?" diye sordu.

"Bu gemide neler olduğunu senden daha fazla bilmiyorum," dedim. Bir ihtimal ele geçirilmiş TıpSisteme Amena'yı veya kendimi değil de zaten ölüyor olabilecek bilinmeyen şirket insanını koyma sebebim de oydu.

Bütün talimatlara dikkatle uymamıza rağmen Eletra'nın ölümden dönmesi hoşuma gitmiyordu. Müdahalede bulunmamıza fırsat kalmadan Ras'ın can vermesi de hoşuma gitmiyordu. Hele hele onu Hedeflerin öldürmüş olmaları hiç hoşuma gitmiyordu. Ras benim insanım değildi ama gözlerimin önünde nalları dikmişti ve elimden hiçbir şey gelmemişti.

İnsanlar amma da narin oluyor.

Amena kaşlarını çattı, ardından beni meraklı gözlerle süzdü. "Yaralanmadığından emin misin? Yine başından vuruldun. Hem sen ciğerini sökmeden önce o gri insan seni vurmamış mıydı?"

Hedef İki'nin göğüs boşluğunu yoklarken elime bir akciğer gelmemişti ama eminim ki orada bir yerdeydi. "Altı üstü bir enerji silahıydı."

"Altı üstü bir enerji silahıymış," diye kendi kendine homurdandı Amena, sesimin çok kötü bir taklidini yaparak. Bir yandan da oksijen nodüllü maske aksesuarını yanlış yuvaya sokmak için inatla uğraşıyordu. "Bana bu kadar kızmasaydın haklı olduğumu anlardın."

Of be. "Sana kızmıyorum."

Peki, bu bir yalandı; ona kızgındım. Veya ona gıcık kapmıştım ama nedenini bilmiyordum. Burada olması, daha doğrusu burada olmamız onun suçu değildi. İnsan olmak dışında bir suç işlememişti ve mızmız biri bile değildi. Üstüne üstlük başka bir insanın beni vurmasına gösterdiği ilk tepki onun sırtına atlayıp adamı boğmaya çalışmak olmuştu.

Amena maskeyle uğraşmaktan vazgeçti ve bütün dikkatini bana yöneltti. "Kızgın görünüyorsun."

"Yüzüm bazen öyle görünür." Kesif vizörlü kasklar işte bu yüzden iyi bir fikirdir.

Amena kuşkulu bir homurtu çıkardı. "Evet, kızdığın zamanlarda." Tereddüt etti; artık asabi olmaması dışında yüz ifadesini yorumlayamadım. "Senin hakkında konuşurlarken daha fazlasını söylemem gerekirdi. Tam da tarih ve siyasi bilinç derslerimdeki gibiydi. Öğretmenlerin anlattıklarını kafalarından uydurduklarını düşünmezdim ama... Kullandıkları örnekler içime sinmezdi."

İnsanlar GüvBirimler hakkında hep nasıl konuşurlarsa iki şirket insanı da benim hakkımda o şekilde konuşmuştu. Üstelik insanlardan duyduğum diğer pek çok şeye kıyasla epey ılımlı laflar etmişlerdi. Bu her başıma geldiğinde kızacak olsam... Ne olurdu bilmiyorum ama herhalde yorgun düşerdim. Bu konuda konuşmak bile yorucuydu. "O konuda kızgın değilim."

"Madem kızgın değilsin, sorun ne?" diye bilmek istedi Amena.

Artık kaşlarım iyice çatılmıştı. "Nasıl bir liste çıkarmamı istersin? Zaman sırlamasını mı esas alayım, yoksa sağ kalma oranını mı?"

"Senin sorunun ne demek istedim!" diye bezgince konuştu Amena.

Yine aynı soru. Fakat genç kızın tüm yaşantımdan kaynaklanan varoluşsal ikilemi tartışmak istediğini sanmıyordum. "Başıma tanımsız bir dron çarptı ve vuruldum. Sen de oradaydın!"

"Onu demiyorum! Neden üzgün ve keyifsizsin?" Bu noktada ben bile Amena'nın öfke kadar dehşete de kapıldığını görebiliyordum. "Bana söylemediğin bir şey var ve bu beni korkutuyor! Ben ikinci annem gibi bir kahraman veya ailemdeki diğer herkesi gibi bir dâhi değilim. Sadece sıradan biriyim ve senden başka kimsem yok!"

İşte bunu beklemiyordum. Sözleri kastettiğini sandığım şeyden o kadar uzaktı ve kız o kadar tedirgindi ki gerçeği ağzımdan kaçırıverdim. "Dostum öldü!"

Amena irkildi. Bana şaşkınlıkla bakarak, "Ne dostu?" diye sordu. "Bu tetkikteki biri mi?"

Artık dilimi tutamazdım. "Hayır, bu taşıyıcı. Bu bot pilot. Dostumdu ve öldü. Daha doğrusu öldüğünü sanıyorum. Ölmeseydi böyle bir şey olmasına nasıl izin verirdi bilmiyorum." Vay be, hiç mantıklı konuşmuyordum.

Amena'nın yüzü karmaşık bir ifade aldı. Bana doğru bir adım attı. Bir adım geri çekildim. Durup avuçları ileri dönük şekilde ellerini kaldırdı ve daha yumuşak bir sesle konuştu. "Hey, bence oturmalısın."

Benimle isterik bir insanmışım gibi konuşuyordu. Daha da beteri isterik bir insan gibi davranıyordum. "Oturacak vaktim yok." Firmanın mülkiyetindeyken oturmama izin

verilmezdi. Şimdiyse insanlar ikide bir oturmamı istiyordu. "HedefKontrolSistemi *hack*leyebilmek için yazacak bir sürü kodum var."

Amena elini bana doğru uzattı ama yine geri adım attığımı görünce elini indirdi. "Ama bence şu an bir sinir krizi geçiriyorsun."

Bu... bu hiç de doğru değildi. Aptal insanlar, ne olacak. Evet, bütün o şişlenme olayında bir sinir krizi geçirmiştim ama performans güvenirliğimdeki düşüşe rağmen artık iyiydim. Hatta bomba gibiydim. Üstelik Hedeflerin geri kalanını hayalimde canlandırdığım son derece acı verici yöntemlerle öldürmem, dahası solucan deliğinde nereye gittiğimizi ve oraya varmamızın ne kadar süreceğini öğrenebilecek miyim diye İzci Bir'in verilerini kontrol etmem lazımdı. Derken aklıma bir yere gitmiyor olabileceğimiz fikri geldi. Belki GAT'ın işlevlerini her ne kontrol ediyorsa üç Hedefi öldürdüğümün farkındaydı ve bizi ebediyen solucan deliğine hapsederek onların intikamını almaya karar vermişti. "Sinir krizi falan geçirmiyorum," dedim. "Asıl sen geçiriyorsun."

(Biliyorum. Ama bu söz o esnada uygun bir tersleme gibi görünmüştü.)

Amena mantıklı bir insan gibi davranarak beni duymazdan geldi. "Otursan kod yazman daha kolay olmaz mı?" dedi ikna edici bir üslupla.

Hâlâ itiraz edesim vardı. Ama belki oturmak da istiyordum.

Yere oturup acı sensörlerimi ihtiyatla yükselttim. Ah, evet, canım yanıyordu.

Önümde diz çöken Amena yüzümü görebilecek şekilde başını eğdi. Bunun bana yardımı dokunmadı. "Yemek yemediğinin farkındayım," dedi, "ama sana getirebileceğim bir şey var mı? Mesela çantadan bir eşya veya bir battaniye gibi..."

Yüzümü örttüm. "Hayır."

Tamam, sırf teorik olarak diyelim ki sinir krizi geçiriyordum. Şu an ihtiyaç duymadığım bir dinlenme döngüsünün ona bir faydası olmazdı. Peki öyleyse neyin olurdu?

HedefKontrolSistemini ele geçirmek ve canını çok ama çok fena yakmak – işte onun mutlaka olurdu.

Dron kameram Amena'nın ayağa kalktığını ve omuzlarını sarkıtarak odada yavaş yavaş volta attığını gösterdi. Derken platformdaki Eletra kıpırdandı ve mahmur sesler çıkardı. Amena hemen kadının yanına koştu. "Hey, her şey yolunda. İyisin."

Eletra gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Neler oldu?" dedi zar zor. "Ras iyi mi?"

Amena platforma yaslandı. Yüksek açıdan bakıldığında yaşça daha büyük görünüyor, ağzının her iki kenarında çizgiler göze çarpıyordu. Sesini alçak tuttu. "Üzgünüm ama öldü. Sırtınızda garip implantlar vardı. Canını yakan oydu. Ras'ı da o öldürdü. Seninkini çıkarırken neredeyse canından olacaktın. Onlardan haberin var mıydı?"

Eletra şaşkına döndü. "Ne? Hayır, hiç... Anlamıyorum..."

Sızma testimi kontrol ettim ama sonuç çıkmamıştı. Bu sinir bozucuydu. Bir sistem benimle iletişim kurmazsa içine giremezdim. Ve anlaşılan hedefKontrolSistemi münferit bir sistem olarak faaliyet gösteriyordu. İstasyonlar ve donanımlar bir güvenlik önlemi olarak birbiriyle işbirliği içindeki çoklu sistemler kullanır. (Güvenlik göreceli dir.) Genellikle bir güvenlik sistemi işlevinden içeri girer ve onu öbürlerine de ulaşmakta kullanırım. (Teoride ben de bir güvenlik sistemi olduğum için diğer güvenlik sistemlerinin benimle etkileşimde bulunmalarını veya bir parçaları olduğuma inanmalarını sağlamakta zorlanmam.)

Gerek ağır korumalı gerekse okunmaz bir koda veya ya-

bancı bir mimariye sahip sistemlere girmenin başka yolları da vardır. Fakat benim fazla zamanım olmadığından en güvenilir yönteme başvurmak zorundaydım: Salak bir insan kullanıcının benim için sisteme erişmesini sağlamak.

Ras'ın implantı devre dışı kalmış, muhtemelen onu öldürürken kendi enerji kaynağını yok etmişti. Eletra'nın implantıysa halen acil durum çantasındaki küçük bölmede, yani çantanın insanlardan çıkarılan anormal cisimlerin saklanması gerektiğini düşündüğü yerdeydi. Artık üstü steril bir maddeyle kaplıydı ama hâlâ sinyal alabilir durumdaydı. Kesici sinyalimi susturdum.

Kontrol alanı fuayesindeki İzci İki vasıtasıyla Hedef Dört'ün ekran aygıtını bir banka bırakmış olduğunu gördüm. Hedeflerin hepsi de kontrol alanı kaportasına aldırış etmeden konuşuyordu. Tedirgin ve kızgın görünüyorlardı. Nihayet kontrol alanında kilitli kalmadığımızı çözmüş olabilirlerdi. Hepsini birden öldürme fırsatı yakalamadığıma memnundum zira artık işime yaramaları gibi bir ihtimal söz konusuydu.

(Hedef Dronların nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama gerek mantık gerekse tehdit değerlendirme, kaporta aralıklarında toplanarak güvenli bölgemi çembere aldıklarını söylüyordu. Bu durum sorun çıkaracaktı.)

İzci Bir'in çalışmasını kontrol edip kayda aldığı ekran yüzeylerindeki imgeleri inceledim. Görüntülerdeki durmadan değişen diyagramların ve sayıların bana göre soyut sanattan farkı yoktu. Bu ekranlar GAT'ın yayını üzerinden yorumlanacak şekilde tasarlanmıştı; GAT verilere açıklık getirmeden her şey karmakarışıktı. Bir kerecik olsun işler yolunda gidemez miydi? Düşük atmosfer taşıtları uçurabilirdim ama hiç kimse katilbotlara taşıyıcı kullanmakla ilgili modüller vermeyi kimse akıl etmemişti. Bekleyin, tamam, GAT'ın gövdesinin bir şemasını içeren bir ekran vardı. Solu-

can deliklerinin içinde neler olduğunu bilseydim gövdenin çevresindeki bir sürü hareketli dalga deseni muhtemelen bir anlam ifade ederdi. Ekranda bir zaman sayacı olsa da neyin zamanını tuttuğunu belirten hiçbir şey göze çarpmıyordu. Dolayısıyla bana bir faydası yoktu.

Faydası olacak bir şey varsa o da *Mabet Ay'ın Doğuşu ve Batışı*'nın, *Dünya Sıçrayıcıları*'nın veya herhangi bir dizinin (*Argala Tıp Merkezi* hariç herhangi bir dizinin) bir bölümüydü. Fakat medya beni sakinleştirirdi ve öfkemin geçmesini istemiyordum.

Burada oturup bekleyemezdim; yapabileceğim başka bir şey olmalıydı. Ayağa kalktım.

"Ah, kalkmışsın." Platformun kenarına ilişmiş olan Amena kısmen baygın Eletra'nın yanında oturarak elini tutuyordu. Beni kuşkuyla süzdü. "Ne çabuk. Dinleneceksin sanıyordum."

"Bunlar sana bir anlam ifade ediyor mu?" Kıza GAT'ın köprüsünden alınmış ekran görsellerini yolladım.

Amena gözlerini hızla kırpıştırdı. "Bir pilot istasyonundakiler gibi navigasyon ve enerji bilgileri." Yüz ifademi görüp bir elini bıkkınlıkla salladı. "Eh, madem biliyordun, niye söylemedin?"

Peki, kabahat bendeydi. "Görüntüler kontrol alanında mahsur kalan dronumdan. Nasıl okunacaklarını biliyor musun?"

Amena yine gözlerini kısarak boşluğa baktı. Fakat sonra başını yavaşça iki yana salladı ve bıyık altından ofladı. Tekrar bayılmış Eletra'ya göz atıp elini onunkinden dikkatle ayırdı. "Söylediklerine bakılırsa, Eletra'nın köprü mürettebatında olduğunu sanmıyorum." Derken kaşlarını kaldırdı. "Mühendislikte bir tali istasyon olup olmadığını biliyor musun?"

Bilmiyordum. "Bir tali istasyon mu?"

"Mühendislik mürettebatı için ilave bir gözlem istasyonu gibidir. Komuta pilotu idareyi devretmedikçe köprünün kontrolünü alamazsın –en azından şimdiye kadar görmüş olduğum gemilerde– ama gemi sistemlerinin geri kalanını gözlemleyebilirsin. Bizim gemilerimizde onlardan vardır ama diğerlerinde ne kadar sık kullanıldıklarını bilmiyorum." Ardından bir itirafta bulundu. "Bizde kullanılmalarının sebebi, gemilerimizin daha eski bir tasarıma sahip oluşudur."

Bu bot pilotlu bir taşıyıcıda ihtiyaç duyulacak bir şey değildi ama kontrol etmekten zarar gelmezdi.

Performans güvenirliğim yüzde 89'da sabitlenmişti. Bu harika bir oran değilse de idare ederdi. Düşüşün kaynağını hâlâ belirleyememiştim. Bu tür istikrarlı bir düşüş yaşamaksızın çok sayıda mermi yemişliğim vardı. Ras'ın enerji silahını ceket cebimden alıp banka bıraktım. "Bunu tedbir olsun diye yanında bulundur. Hedef Dronlar üstünde işe yaramaz ama Hedefler üstünde yaramalı." İnsanlara silah vermekten nefret ederim ama Amena'yı savunmasız bırakamazdım. "Ben mühendisliğe gidiyorum."

"Dur, bekle." Amena platformdan aşağı atladı. "Seninle gelmek istiyorum."

Talebine bir dizi kafa karıştırıcı tepki verdim. Sıra gözetmeksizin: 1) Hem ona hem de kendime yönelik bir bezginlik. 2) Alışkanlığa bağlı bir kuşku. Firmadaki kontratlarda sırnaşık müşteriler a) beni vurdurmaya ve b) taşıyıcıya yüklenmem çok uzun sürecek diye hasarlı GüvBirimi geride bırakmayı savunmaya diğerlerinden daha yatkın olurdu. (Bir de insanlar neden güven sorunları yaşadığımı merak eder.) 3) Amena'yı tehdit etmeyi aklından bile geçirecek her şeyi öldürmeye dair yoğun bir dürtü. "Biri burada yaralı insanla kalmalı."

Amena yüzünü ekşitti. "Doğru, affedersin." Sonra bakışlarını kaçırıp gözlerini ovuşturdu.

Onu ağlatmıştım. Aferin sana, Katilbot.

Götoşluk ettiğimin ve Amena'ya bir özür borçlu olduğumun farkındaydım. Davranışımı performans güvenirliğimdeki düşüşe, tümüyle geride bıraktığım münferit bir olay değil de süregiden bir durum olarak kabullendiğim sinir krizine ve de istemsiz kapatılıp yeniden başlatılmaya yormak isterdim ama bazen az çok götoşluk ettiğim de olur. ("Az çok" = yüzde 70-80 aralığı.) Ne diyeceğimi bilmiyordum ama uygun özür örnekleri arayacak vaktim yoktu. (Hem o güne kadar gerçekten kullanmak isteyeceğim uygun bir örnek bulmuş değildim.) "Şey... götoşluk ettiğim için özür dilerim," dedim.

Sözlerim Amena'ya burnunu temizlemeye çalışıyormuş gibi bir ses çıkardı. Kız daha sonra yüzünü kapattı. "Hayır. Demek istiyorum ki sorun değil. Benim de sana pek iyi davrandığım söylenemez. O yüzden ödeşmiş sayılırız."

Gidiyorum. Artık gidiyorum. Hemen şimdi.

Tam kaportaya ulaşmıştım ki arkamdan seslendi. "Yeter ki yayından benimle konuşmayı bırakma."

"Bırakmam," cevabını verdim.

YardımEt.dosya Alıntı 2

(Bharadwaj görüşmesi-09257394'ten bir bölüm.)

"Transkripsiyonunda gözüme bir şey takıldı."

"Yazı tipi mi yanlıştı?"

"Hayır, yazı tipi fevkaladeydi. Ama ne zaman firmanın

adı geçse o adı çıkarıyorsun ve yerine 'firma' yazıyorsun." *Oturum kaydının kontrolü.* "Hatta aynı şeyi şimdi de yapmışsın."

"Bu bir soru değil."

"Bana söylemek istemediğin hiçbir şeyi söylemen gerekmiyor." *Duraksama.* "Logolar yüzünden mi? Onlardan daha önce bahsetmiştin. O sırada akıl edememiştim ama önceden denemediysen, çıkarılmalarının mümkün olmadığını bilemezdin."

"O da sebeplerden biri."

"Travma atlatma tedavileri hakkında biraz konuşmuştuk. O tedavilerden birini kendine de uygulatmayı hiç düşündün mü, merak ediyorum."

:oturum gözden geçirildi:

7

Amena'ya ana video girdim üzerinden yaptıklarımın bir görüntüsünü yolladım ki hâlâ orada olduğumu bilsin ve ona ne söyleyeceğimi düşünmem gerekmesin.

(Ayrıca bir mühendislik tali istasyonu varsa ve solucan deliğinde ebediyen mahsur kaldığımızı gösterirse Amena bunu kendi gözleriyle görebilirdi ve benden duyması gerekmezdi.)

Koridorda ilerlediğim sırada, *Video neden bu kadar oynak? Bir drondan mı geliyor?* diye sordu.

Gözlerimden geliyor.

Ah. Sekiz dronluk görev grubunu yanında bırakmıştım ve onu dronların kamerası üzerinden görebiliyordum. Dirseğini dizine dayamış hâlde platformda Eletra'yla yan yana oturuyordu. *Amma ürkütücü*, dedi. Yemekhaneye bitişik bir gazinodan geçiyordum. Duvarlar boyunca mavi minderli koltuklar uzanıyordu. Bir sehpada GAT'ın üniversite logo-

sunu taşıyan üç bardak duruyordu ve bir sandalyenin arkalığına insanların spor yaparken giydikleri türden gri bir ceket asılıydı. *Her şey ne kadar normal görünüyor. Sanki her an birileri içeri girecekmiş gibi.*

Haksız değildi. Yaşam alanındaki o birkaç kamara haricinde altüst edilmiş veya bir boğuşmaya sahne olmuş gibi görünen herhangi bir yer görmemiştim. *Bu durumun ürkütücü* olmayan *bir tarafı var mı ki?*

Hah, diye karşılık verdi Amena. *Aklıma bir şey gelirse söylerim.*

Mühendislik modülü geçidine açılan mühürlü kaportaya ulaştım, sonra da kaportayı öbür taraftan açmaya yeltenecek birilerini geciktirmek için hasar verdiğim panel üstünde çalışmaya başladım. Yarattığım güvenli bölgeyi bozmak iyi bir fikir olmayabilirdi ama diğer iki mühürlü kaportadaki nöbetçi dronlarım hiçbir faaliyet kaydetmemişti. Dolayısıyla kalkıştığım iş hesaplı bir risk olarak aklıma gelen diğer başı alternatifler kadar aptalca değildi. Hem kontrol alanı fuayesindeki Hedefler ekran aygıtını hâlâ ellerine almamışlardı ve boş oturup kıçlarını kaldırmalarını bekleyemezdim.

Tamam, bekleyebilirdim ama beklemeyecektim.

Tetkik ekiptekiler bizim için çok endişeleniyor olmalı, dedi Amena. *İyi ki sen de... Şey, demek istiyorum ki senin de yakalanmana sevinmiyorum ama burada yalnız kalsaydım... İşte o çok kötü olurdu. Yanımda olman herhalde Thiago eniştemin yüreğine su serpiyordur.*

Kaporta herhangi bir Hedef Dronun bulunmadığı boş bir koridora açıldı. Kaportayı tekrar mühürledim ve bir şey gelip onu kurcalarsa beni uyarması için bu tarafta bir nöbetçi dron bıraktım. Sonra bulutumun geri kalanını koridorun ilerisine yolladım. Amena'nın bana iltifat etmeye çalıştığının farkındaydım. Fakat eniştesinin hakkımdaki görüşlerinde bu kadar yanılıyor olması garipti. *Thiago enişten bana*

güvenmez. Tabii bunu dert ettiğim veya umursadığım yoktu, o ayrı.

Amena'nın çıkardığı alaycı homurtu hem yayınımdan hem de dron mikrofonundan bana yansıdı. *Elbette güvenir. Onu tesise saldıran o insanlardan kurtardın ya.*

Bunun konuyla alakası yoktu. Bir sürü insanın hayatını kurtarmıştım ama sonrasında bana güvenen ve/veya Mer-Sisteme bağlı bir eşyadan fazlası gözüyle bakan insanların sayısı istatistiksel olarak yok denecek kadar azdı. *Kurtarma yöntemim hoşuna gitmedi.*

Amena iç geçirdi ve ayakkabısındaki koyu bir lekeyi ovaladı. *İkinci annemin gittiği tetkikten sonra kaçırılmasında yaşananları hâlâ atlatabilmiş değil. Preservation'da öyle şeyler olmaz. Olay büyük bir şok etkisi yarattı. Hem... enîştem belki seni biraz kıskanıyordur. Annem başına gelenler hakkında seninle konuşabiliyor ama aynı şeyi bizimle yapamıyor.*

Bunu Mensah da söylemişti. Neden kaçırılması hakkında konuşmasını istediklerini anlamıyordum. Raporu okusalar olmaz mıydı? *O konuya girmeyiz ki. Yani çoğu zaman.*

Amena tereddüt etti. *Annemi sahiden öldürmezlerdi. Öyle bir şey yapıp da paçayı kurtaramazlardı.*

Kulağa inanılmaz derecede safça gelebilir ama Amena, Thiago, Mensah'ın ailesinin geri kalanı ve Preservation nüfusunun yüzde 99 küsuru diğer suikast teşebbüsünden habersizdi. *GrayCris sigorta firmasıyla anlaşmaya varabilseydi anneni öldürürlerdi. Preservation'dan fidyeyi alır, sonra da onu, Pin-Lee'yi, Ratthi'yi ve Gurathin'i temizlerlerdi. Üstelik kimsenin elinden bir şey gelmezdi.*

İzci dronlarım ana mühendislik modül bölümüne çıkan kapalı bir güvenlik kaportasına rastladı. Bu iyiye işaretti: Hedef Dronlar buralarda devriye gezselerdi kaporta açık olurdu. Oraya ulaşıp el manivelasını çektim. Kaporta yukarı kaymaya başlar başlamaz dron bulutumu açılan gedikten

içeri gönderdim ve ilerideki koridorda yayılmaya yönlendirdim. Hiçbiriyle temasım kesilmediği gibi kameraları ve tarayıcıları herhangi bir hareket saptamadı. Şimdiye kadar her şey yolundaydı ama algı aralığımın hemen sınırında bir titreşim tespit ediyordum. Bu sakın normal bir durum olmasındı? Daha önce GAT'la yolculuk ederken burada hiç vakit geçirmemiştim.

Dron bulutumun motor kontrol erişimine kadar dairesel koridoru izlerken hiçbir Hedef Drona rastlamaması iç rahatlatıcıydı. İhtiyacım olan son şey tekrar bayıltılıp istemsiz bir yeniden başlatılmaya mecbur bırakılmaktı. Hedef Dronlardaki ve Hedeflerin kasklarındaki gizlilik materyaline bir karşı-önlem bulmak, sağ kalabilmemiz için yapmam gerekenler listesindeki pek çok maddeden biriydi. Fakat hedefKontrolSistemi bizi gidilecek bir yer belirlemeden solucan deliğine soktuysa listedeki maddelerin hiçbir önemi kalmazdı.

Solucan deliklerinde süresiz olarak mahsur kalmış insanlarla ve geliştirilmiş insanlarla ilgili şovlar görmüştüm. Bunlar aşırı gerçekçilik sebebiyle iç karartacak kadar bunaltıcıdan aşırı iyimserlik sebebiyle son derece ihtimal dışı aralığında değişiklik gösterirdi. Yine de şovlardaki insanlar en azından sadece uzun değil, potansiyel olarak sonu gelmez bir yolculuğa çıktıklarını bilirdi.

Şu noktaya kadar herhangi bir hasar veya kargaşa belirtisi görmemiştim. Derken takip ettiğim dönemeç beni özelleştirilmiş kontrol arayüzlerinin yukarısındaki duvarlar boyunca durgun ekran yüzeylerinin asılı durduğu bir fuayeye çıkardı. İşin tuhaf yanı istasyonlar kapalı olmayıp aktif durumda ama bekleme modundaydı. Ben bile taşıyıcıyı uçururlarken motorlarla uğraşılmayacağını bilirdim. Bu istasyonlar ince ayar veya değişiklik falan yapmak içindi ama öyle şeyler ancak taşıyıcı rıhtımdayken yapılmalıydı.

Ayrıca istasyon koltuklarından biri girişe doğru dönüktü ve yakınındaki güvertede GAT'ın onarım dronlarından biri ezilmiş hâlde yatıyordu. Benimkiler ufacık istihbarat dronlarıydı ama GAT'ınkilerin çoğu daha büyük olup bakım ve uzmanlık gerektiren diğer görevler için hem çok sayıda kola hem de fiziksel arayüzlere sahipti. Bu dron altı adet örümceğimsi kolunu çıkarmışken bir şey tarafından yere düşürülmüştü ve üstüne basılmışçasına kolları açık olarak güverteye yapışıktı.

Onu yerden alıp aptal bir insan gibi duygulanasım geldi. Fakat burnuma yeniden besi yeri kokusu çalındı.

Bu geminin yerleşim düzeni daha önce bindiklerimden çok farklı, dedi Amena. *Ekranlara göz atıp–*

Of, içimde kötü bir his vardı. Kokuyu takip ettim. Beni bir sonraki kaportadan geçirdi ve yanıp sönen ikaz işaretçilerinin boşlukta asılı durduğu kısa bir yerçekimi kuyusundan aşağı indirdi. (İşaretçiler muhtelif bileşen fabrikalarının, tersanelerin ve de Mihira ve Yeni Tideland Üniversitesi'nin bir Mühendislik Öğretme Lisansı'na veya onun bir Yerel Yasal Dengi'ne sahip olmadan aşağı inmenizi istemediklerini, yok eğer illa inmeniz gerekiyorsa da hiçbir halta el sürmemeniz gerektiğini belirtmek için oradaydı.) Amena konuşmayı bırakmıştı ve ona atadığım dronun kamerası sahneye benim bakış açımdan bakarken gözlerini konsantrasyonla kıstığını gösteriyordu.

Yerçekimi kuyusunun dibinde, motorları örten şeffaf kalkan baloncuğundan içeri bakabileceğim bir platform vardı.

İtiraf: Motorların tam olarak nasıl görünmeleri gerektiğini bilmiyordum. Bir taşıyıcının motorlarını korumam hiç gerekmemişti ve motorlar genellikle eğlence medyasında yer verilmeyecek kadar sıkıcı makinelerdi. Fakat aşağıdaki her ne olursa olsun üstünde su yosunu ve besi yeri kokan büyük bir organik kütle bulunmaması gerektiğini biliyordum.

Bu... dedi Amena usulca. *Bu... Bu da ne?*

İnanın bana, aynı soru o anda dikkatimin yüzde 92'sini meşgul ediyordu.

Organik sinirsel doku inorganik sistemlerle kaynaştırılabildiği için (Örnek A: Kafatasımın içerisindeki yumuşak parçalar) düşük bir ihtimalle (o ihtimal öylesine düşüktü ki bir yüzde tahmininde bulunamıyordum) karşımdaki organik kütle GAT'ın sistemlerinin normal bir parçası, belki de eşsiz ve tescilli bir şey olabilirdi.

İyi de neden Hedefler gibi kokuyordu?

Kontrol alanı fuayesindeki İzci İki alarm verdi. Girdisini kontrol ettiğimde Hedef Beş'in gidip bir koltuğun üstünde duran ekran aygıtını eline aldığını gördüm. (Niye her şey aynı anda gerçekleşmek zorunda ki? Ama en azından GAT'ın motorları üstündeki abidik gubidik şey şimdilik dışarı çıkıp bizi öldürmeye çalışmıyordu.) Hedef Beş parmaklarıyla katı ekrana dokunurken girdi aralığımı genişletip herhangi bir aktif kanal aradım. 2.3 saniye içinde bir veri aktarımı yakaladım.

Daha da önemlisi 0.2 saniye sonra hedefKontrolSisteminin tepkisini yakaladım.

İşte şimdi elime düştün, köpoğlu köpek.

Fakat İzci İki'den gelen görüntüdeki bir şey canımı sıktı. Aslında bir süredir canımı sıkıyordu ama aklım başka yerde olduğundan ilgi göstermemiştim.

Tehdit değerlendirmesi yürütme (mesela kalabalıklar dahilindeki potansiyel düşmanları veya hangi aptal teknenin meraklı yerliler yerine yağmacılarla dolu olduğunu belirleme) becerimin büyük bölümü gördüklerimi bir insan davranışları veri tabanıyla eşleştirmeme dayanır. Hedefler anormaldi ama diğer insanlarla aynı temel davranış biçimlerini sergilemeyecek kadar anormal değillerdi. Ve kontrol alanı fuayesindeki davranışlarında bir gariplik, aşırı özgü-

venle veya hepsinin birden götoş olmasıyla açıklanamayacak bir şey vardı.

İzci İki diğer Hedefler kontrol alanı fuayesinde dikilerek sabırsızca beklerken Hedef Beş'in ekrana dokunmasını seyretti. Dikkatimi çeken şey ayakta beklemiş olmalarıydı. Görünüşe göre mühürlü kontrol alanından gelen sesin bir yanıltmaca olduğunu anladıktan ve güvenlik güncellemeleri sayesinde dron saldırılarına karşı çok daha dayanıklı hâle geldikten sonra bile ayakta kalarak beklemişlerdi. (GüvBirimlerin oturmalarına asla izin verilmez ama insanlar ve geliştirilmiş insanlar her fırsatta öyle yapar.)

Hedefler bizi aramaya çalışmayıp fuayede kalmış ve Hedef Dronlarını çevredeki koridorlardan daha ileriye yollamamışlardı. Biz onlarla beraber kapalı bir mekânda mahsur kalan ve bildikleri kadarıyla o mekânda canımızın istediği gibi hareket eden birer düşmandık. Niye kendi güvenli bölgelerini yaratarak kendilerini korumaya çalışmamışlardı? Niye en azından içine sığınabilecekleri bir kompartıman bulmamışlardı? Tamamen Hedef Dronlara mı bel bağlıyorlardı? Yoksa fazla beklemelerinin gerekmeyeceğini bildikleri için dışarıdan yardım gelmesini mi bekliyorlardı?

Oturmaya tenezzül bile etmemişlerdi.

Durumun zaten berbat olduğunu düşünmüyor değildim ama artık sandığımdan bile daha beter olduğunu düşünmeye başlıyordum. Solucan deliği yolculukları çok sayıda döngü sürer. Tetkik sahamızdan Preservation'a dönerken yaptığımız yolculuk her biri yirmi sekiz Preservation Standardı saatten oluşan dört Preservation Standardı döngü almıştı ve Preservation bölgesinin hemen sınırına kadar gidip geldiğimiz için bu zaman dilimine kısa gözüyle bakılabilirdi. Henüz gittiğimiz yere varmış olamazdık. Veya herhangi bir yere.

GAT'ın kontrol alanında mahsur kalmış İzci Bir'e bağla-

nıp ona GAT'ın gövdesini gösteren o ekrana, oradaki dalga desenlerine ve geri sayıma tekrar bakmasını söyledim.

İzci Bir hızla o konsola uçtu. Geri sayım iki dakika on dört saniyedeydi.

İşte bu bir... sorundu. Girdiyi Amena'ya yolladım.

Yanındaki dron grubu Amena'nın gözlerini kuşkuyla kısmasını seyretti. *Sahiden de solucan deliğinden çıkışı gösteren bir geri sayıma benziyor ama bu doğru olamaz.*

Doğru olmaması için can attığım söylenebilirdi. *Eletra'yı uyandır ve ona geminin solucan deliğinde ne kadar kaldığını, esir alındıkları sistemden Preservation bölgesine gitmelerinin ne kadar sürdüğünü sor.*

Amena dönüp kadının omzuna dokundu. Eletra uzun saniyelerin ardından kıpırdandı. Amena sorusunu sordu. Eletra daha bilinçli bir şekilde gözlerini kırpıştırdı ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Sistemden hiç ayrılmadık ki. Hep buradaydık."

"Hayır, bir solucan deliğinden geçip bizim de esir alındığımız Preservation'a geldiniz. Şimdi de başka bir yere gidiyoruz. Hani gri insan köprü-transitte olduğumuzu söylemişti, hatırlıyor musun?" Amena üstelemeye çalıştı ama Eletra'nın gözkapakları sarkıyordu ve artık genç kıza tepki vermiyordu. *Kafası hâlâ çok karışık*, diye bana mesaj yolladı Amena. *Daha evvelden ikisi de onlardan önce esir alındığımızı düşünüyordu ve öyle olmadığını söylediğimde bana inanmamışlardı.*

Motor yuvasındaki bu şey uzaylı bir kalıntı, dedim kıza. *Sanırım bizi solucan deliğinden çok daha hızlı geçiriyor.* Hem de çok daha hızlı. Döngüler yerine saatler bile değil – dakikalar. GAT'ın motorları solucan deliğini bambaşka bir şekilde kullanan, böylece medyada gördüğüm veya haber bültenlerinde duyduğum herhangi bir taşıma teknolojisinden –insanların geliştirdikleri herhangi bir taşıma teknolojisin-

den– daha hızlı yolculuğa imkân tanıyan bir aygıt tarafından ele geçirilmişti. *Sanırım normal uzaya çıkmak üzereyiz.*

Amena başını iki yana salladı. *Hayır, mümkün değil. Sayaç hasar görmüş olmalı. Sadece birkaç saattir solucan deliğindeyiz; henüz hiçbir yere ulaşmış olamayız. Preservation dışındaki en yakın meskûn güneş sistemi İstasyon'dan en az on beş gün–*

Tam o anda motorlar homurtu ile tangırtı arası bir ses çıkardı. İzci Bir'in önünde yeni bir ekran belirdi: Normal uzayın bir görüntüsü. Solucan deliğinden çıkmıştık.

Donakalan Amena yeni ekranın yayındaki görüntüsüne aval aval baktı. Gözleri panikle aralandı. *Şimdi ne yapmalıyız?* diye sordu.

İşte bu çok iyi bir soruydu.

Aklıma gelen ilk fikir uzaylı kalıntısını yok etmeyi denemekti. Neyse ki öyle bir işe kalkışacağıma bir sonraki fikre geçtim. (Taşıyıcı motorlarından zerre kadar anlamam ama onlara ateş edilmemesi gerektiğini bilirim, tamam mı? Ateş etmenin iyi bir fikir olmadığı şeyleri içeren o upuzun listenin başlarında yer alırlar.) Bu konuda bir şey yapmadan önce daha fazla istihbarata ihtiyacım vardı. Amena'ya "bilmiyorum" deme fikri hoşuma gitmiyordu çünkü insanlar kolayca paniğe kapılırdı ve öyle yapmakta haksız sayılmazlardı çünkü artık benim de paniğe kapılasım geliyordu ve duruma hâkim değildim ve yanlış karar verebileceğim en az on senaryo hayal edebiliyordum ve duruma hâkim olmam çok önemliydi çünkü öteki türlü durum bana hâkim olurdu ve bu da firmanın bana hâkim olmasına yakın bir durumdu. Ve belki sırf beni kurtarması gerektiğini düşündüğü için kendisinden çok daha iri bir insanın üstüne atlayan Amena'ya güvenmem lazımdı. *Bilmiyorum*, dedim ona.

Amena dik oturup dudağını ısırdı. Sonra kendi kendine, "Pekâlâ, pekâlâ. Gel düşünüp taşınalım," diye fısıldadı.

Yayında konuşurken sesi görüntüsünden çok daha sakindi. *Kontrol alanındaki o dronu hareket ettirebilir misin? Bize yerimizi veya yakınlarda bir istasyon yahut imdat sinyali yollayabileceğimiz başka bir şey olup olmadığını gösterecek bir ekran bulabilirse...*

Bu... fena bir fikir değildi. Platformdan ayrıldım ve yerçekimi kuyusunu tırmanırken İzci Bir'e aktif ekran yüzeyleri aramasını söyledim. Girdileri imgelerle dolarken önceki tetkikinin arşivdeki videosuna eriştim ve bir kıyaslama yürüttüm. Dikkate değer değişiklikler göstermiş beş ekran belirleyebildim. Onları yakınlaştırıp görselleri yayınımıza koydum ki tek tek gözden geçirebilelim. *İşte şu*, dedi Amena derhal. *Şu ekrandaki yerel navigasyon. Sistemin yıldızına dair bilgiler var... ama istasyona yakın olup olmadığımızı söylemiyor... veya sistemde bir istasyon olup olmadığını...*

Zavallı ölü onarım dronunun bulunduğu gözlem alanına ulaştım. Amena'nın yorumladığı ekranı görüyordum ama yeni bir ekranda GAT'ın başka bir diyagramını bulmuştum. Bir gösterge GAT'ın gövdesi dışına, daha net konuşmak gerekirse laboratuvar modülüne tutunmuş bir şeyi gözler önüne seriyordu. Cismin özelliklerine baktığımda... Tanrı aşkına, bu doğru olamazdı.

Hedefler izimizi sürmekte kullanmasınlar diye telsizimizi kapatmıştım. Zaten solucan deliğindeyken birilerinin bizimle irtibata geçmesi mümkün değildi. Telsizi tekrar devreye sokup tetkikimizin kullandığı kanalı kontrol ettim. Aktif durumdaydı.

Evet, korktuğum başıma geliyordu. Kanalı pingliğimde hemen cevap aldım ve o cevabı yayın aktarımımıza naklettim. Görüntü karşısında şok geçiren Amena bir elini başına koydu. "Ne–"

GüvBirim, Amena, beni duyabiliyor musunuz? dedi tanıdık bir ses.

Konuşan Arada'ydı. *Ah, buradayız, buradayız!* dedi Amena heyecanla. *Siz neredesiniz?*

Tesisin güvenlik kapsülüyle yağmacı geminin gövdesine tutunuyoruz, dedi Arada. *Siz geminin içindesiniz, doğru mu? Hava kilidine doğru çekildiğinizi gördük.*

Bazen niye bu kadar uğraşıp didindiğimi merak etmemek elimde değil. Diğerlerinin güvenle üs gemisinde olmaları ve şimdiye kadar Preservation İstasyonu'na varmaları gerekirdi. *"Biz" derken kimleri kastediyorsun?* diye sordum.

GüvBirim! diyen Arada belli ki sesimi duyduğuna sevinmişti. *Overse yanımda. Thiago ile Ratthi de. Ayrılışın ardından üs gemisine ulaşamadık ve saldırganla beraber solucan deliğinin içine çekildik.*

Size ulaşmayı denemeli miyiz? diye sordu Amena. Eletra'nın sedyesinden atlayıp ayak uçları üstünde sallandı. *Yanımızda yaralı biri var.*

Hayır, hayır, kapsül fazlasıyla hasarlı, dedi Arada aceleyle. *Hiç beklemediğimiz...* Arka plandaki biri –muhtemelen Overse– telaşla bir şeyler bağırdı ama ses boğuktu ve söylenenleri anlamak için kaydı analiz etmem gerekirdi. Arada etmek üzere olduğu lafı, *Orada durumunuz nedir?* olarak değiştirdi.

Ah, Arada'nın bize söylemediği çok şey vardı. Fakat solucan deliğinden absürt denebilecek kadar kısa bir zamanda çıkmasaydık onun ve diğerlerinin uzun süre daha hayatta kalamayacaklarına yüzde 70 ihtimal veriyordum.

Dolayısıyla artık tasalanmam gereken dört insan daha vardı. Aman ne güzel.

Amena o sırada Arada'ya geçirdiğimiz eğlenceli zamanın kısa ama karman çorman bir özetini veriyor ve onu Hedefler hakkında uyarıyordu.

(Hedefler uzaylı olamazlardı, değil mi? Hayır, mümkün değildi. Uzaylılar insanlara o kadar benzeyemezdi.)

(Yoksa benzeyebilirler miydi?)

Arada'ya GAT'ın gövdesinin dış kısmının bir şemasını gönderdim. Şemada güvenli bölgemizdeki hava kilidi vurgulanmıştı. *Arada, şu hava kilidine ulaşabilir misiniz?*

Bana durumlarının ima edilenden bile beter olduğunu söyleyen bir duraksama yaşandı. Tahminimce tereddüdünün kaynağı kapsüldeki hasardan dolayı büyük ihtimalle zaten giyiyor oldukları tahliye elbiselerindeki hava rezervini kontrol etmesiydi. Sonunda kesin bir dille, *Evet, oraya ulaşabiliriz*, dedi. *Tahmini varış süresi üç dakika kadar.*

Sizi orada karşılayacağım, dedim ona ve mühendislik gözlem alanından çıkmaya davrandım. Fazladan en az iki buçuk dakikam olmalıydı; o yüzden hedefKontrolSistemini *hack*leme kararımı uygulamaya koydum.

Şu âna dek onu korumuş olan şey, hayatım boyunca karşılaştığım diğer her sistemin aksine yayınla veya arayüzlerle etkileşime girmemesiydi. Fakat Hedef Beş kısa süre önce hedefKontrolSistemine erişmiş ve tepki almıştı; bu da bana hangi kanala yoğunlaşacağımı ve sistemin ne tür iletileri kabul edeceğini söylemişti. Söylediği bir diğer şey de o lavuğu kırabilmek için eski yöntemlere başvurmam gerekeceğiydi.

Hedeflerin ekran aygıtlarının sinyalini taklit eden bir kod demeti hazırladım, onu yüz defa kopyaladım, bütün kopyalarım kendilerini kopyalasınlar diye onu kendini yeniler hâle getirdim, sonra da hepsini hedefKontrolSistemine gönderdim.

GAT böyle bir saldırıya gülerdi. (Daha doğrusu güler, sonra da suratımı yiyecek bir kod demeti gönderirdi.) Fakat kafamdaki teoriye göre Hedeflerin GAT'a ait sistemlerden çoğuna erişmeyi denememe sebepleri, kontrol sistemlerinin GAT'ın mimarisini etkili bir şekilde kullanma becerisinin olmamasıydı.

O sırada bir nöbetçi drondan uyarı aldım. Dron yatak-

hane modülüne açılan ve güvenli bölgemizi yaratmak için diğer hepsinden önce mühürlediğim kaportadaydı. Hedef Dronlardan herhangi birinden görüntü alamasa da kaporta yakınındaki bir enerji artışı, kontroller üstünde bir silahın veya aletin kullanıldığını ele veriyordu. Hay aksi.

Koşmaya başladım ve kıvrık koridoru takip ederek tekrardan mühendislik modülüne ulaştım. Kontrol alanı fuayesindeki İzci İki'yi kontrol ettiğimde Hedefler Beş ile Altı'nın koşarak dronumun kamera menzilinden çıktığını gördüm.

Her şeyin aynı anda gerçekleştiğini söylerken abartmıştım ama şimdi her şey sahiden de aynı anda gerçekleşiyordu. Bir şey onları gövdedeki güvenlik kapsülünden haberdar etmiş olmalıydı.

Bir seçeneğim vardı ve berbat bir fikirdi. Fakat Arada ile diğerlerini vaktinde içeri sokmanın başka yolu yoktu. *Amena, güvenli bölgemiz bozulmak üzere ve onunla ilgilenmeliyim. Hava kilidine gidip Arada ile diğerlerini içeriye alabilir misin?* HedefKontrolSisteminin gemiye ziyaretçi alma konusunda işbirliğine yanaşmayacağını varsayıyordum. Dahası şu an birazcık meşguldü.

Revirde volta atarak diğerlerinin güvenlik kapsülünü terk etmeye hazırlanırken aralarında yaptıkları telaşlı konuşmaları tedirginlikle dinleyen Amena durdu, telsizinin sesini kesti ve, *Evet. Bana bir harita verebilir misin?* dedi.

Ona güvenli bölgemizin haritasını yolladım. Haritada hava kilidine giden en kısa güzergâh vurgulanmıştı. *Dron grubun önden gidecek. Bir şeyle karşılaşırlarsa bir uyarı yollar ve başka bir güzergâh belirlerim.*

Anlaşıldı. Genç kız tam kapıya yollanacakken durup Hedeflerin enerji silahını aldı ve ceket cebine soktu. Ardından yana uzanıp banktaki malzeme yığınından bir cisim aldı.

Ne aldığını görmek için imgeyi yakınlaştırmaya niyetlendim ama tam o sırada nöbetçi drondan güvenli bölge kapor-

tasının delindiği istihbaratını aldım. Mühendislik modülü çıkışında farklı bir güzergâh seçip kargo yükleme istasyonuna açılan kaportadan içeri girdim ve yatakhane kaportasına doğru merkezi modüle bitişik uzanan koridora çıktım. Önlerine geçemeyeceksem arkalarından yaklaşmalıydım.

Hedeflerin şimdi eyleme geçmelerinin üç olası sebebi vardı: 1) HedefKontrolSisteminden güvenlik kapsülünün gövdeye tutunduğu istihbaratı almışlar ve kapsülün varlığını bir saldırı olarak yorumlamışlardı, 2) solucan deliğinden çıkıp muhtemel varış yerimize ulaşmamızın ardından yakında takviye kuvvetlerin geleceğini biliyor ve artık bize saldırmanın nispeten güvenli olduğunu hissediyorlardı ya da 3) her an bir denetmenin çıkagelmesini bekliyor ve ona çalışkan bir izlenim vermek istiyorlardı. Bende bu şans varken vaziyet üçünün bir kombinasyonu olmalıydı.

Önden uçan dronlarımla merkezi modülün karşı ucuna ulaştım ve başımı eğerek iki bağlantı koridorundan geçtim. Yatakhane kaportasına giden geçide geldiklerinde dronlarımdan üçüyle irtibatım kesildi ama yavaşlamadım. Son iki karşılaşmada ağırdan almıştım ve alışık olmadığım tuhaf modeller bile olsalar muharebe dronları söz konusuyken en iyisi aktif bir öğrenme bileşeninin bulunduğunu varsaymaktı. O nedenle hızlandım ve köşeyi dönerken duvardan koştum.

İki Hedef Dron beni güvertenin yakınında bekliyordu. Konumunu değiştirmesine fırsat bırakmadan birinin tepesine bindim ve kafama doğru fırlayan ikincisini hurdaya çevirdim. Kaporta kesilerek açılmış, kilitler oyulup kısmen eritilmişti. Dronlarıma geri çekilmelerini emrettim; Hedeflerin koruyucu elbiselerine karşı-önlemler geliştirmeye vakit ayırmamıştım ve buna pişman olacağımın farkındaydım.

Amena'nın dronlarından biriyle irtibatım kesilince kıza bir uyarı yolladım. Hava kilidine ulaşmak için geçmesi ge-

reken bir kavşağın yakınındaki bir koridordaydı ve alternatif bir güzergâh yoktu. *Revire dön*, dedim ona.

Vakit kalmadı, diyen Amena geri çekilip kendini duvara yapıştırdı. *Sanırım güvenlik kapsülünde bir sorun var.*

Onunla tartışabilirdim ama sahiden de vakit kalmamıştı ve sözlerinde haklıydı. Ayrıca acil durum malzemeleri arasından almış olduğu cismi nihayet görebilmiştim. Göğsüne bastırdığı şey daha önceden Ras'ın da belirttiği yangın söndürücüydü.

Bağlantı geçidinden bir çırpıda geçip bir sonraki koridora çıktım.

Hedefler Beş ve Altı hemen bana doğru dönüp dörtgen şeklindeki biçimsiz enerji silahlarını üzerime doğrulttu. Arkalarındaki boşlukta dört Hedef Dron asılı duruyordu.

İki dönemeç ötede Amena'nın geçmesi gereken kavşak vardı; o nedenle a) hedefleri burada tutmalıydım veya b) öldürmeliydim.

Ben b'yi seçtim.

Amena yangın söndürücünün vanasına basarken dronları etrafına üşüşerek koruyucu bir kalkan oluşturdu. Tüpteki kimyasal madde dışarı fışkırdı ve genç kız hedef aldığı şeyi vurmuş olacak ki dronlarım aniden yaklaşan Hedef Dronu görebildiler. Yangın söndürücü madde Hedef Dronun kasasını kaplamış ve kamuflajını bozmuştu. (Sonraya-saklananlar klasörüne kaydet: Bu durum kamuflajın fiziksel bir etki olduğunu doğruluyordu. Bilinmeyen bir tür görsel engelleme değil, kasalarının tasarımıyla ilgili bir şeydi.) Hedef Dron yanlamasına yalpaladı, sonra da iticisi ve sensörleri hasar görmüş olacak ki sallanarak koridordan aşağı uzaklaştı. Amena başını eğerek köşeyi döndü ve kavşağa doğru depar attı.

Hedef Beş bana bakarak tercümesi olmayan bir dilde bir şeyler söyledi. Hedef Altı boşlayıcı bir el hareketi yaptı ve onları kesinlikle uzak tutmak gereken fuayeye doğru dön-

meye davrandı. Hedef Beş silahını doğrultur ve Hedef Dronlar ileri fırlarken hareket geçtim.

Dronlarım gizlilik materyalinden dolayı Hedef Dronları göremeseler de ben görebiliyordum. Taramama dayanarak bir koordinat tahmininde bulundum ve her bir Hedef Drona yüzey teması kurmaları emriyle birer dron yolladım. Biri hedefini ıskalayıp U dönüşü yapmak zorunda kaldı ama dördü de bir iniş gerçekleştirebildi. Dronlarımın geri kalanı temas dronlarını referans alarak Hedef Dronların konumunu az bir farkla belirleyebilirdi. Hedef Dronlar yanıma vardıkları sırada dronlarıma saldırı emri verdim.

Bütün bunlar yaşanır ve Heder Beş silahını doğrulturken eğilerek ileriye daldım. İlk atış başımın üzerinden geçti, sonra bir Hedef Dron omzuma vurup beni duvara çarptı.

Sonra bir şey oldu. Kaburgalarımın altındaki cepte gizli telsiz –hani RaviHyral transit halkasında yollarımız ayrılırken GAT'ın bana vermiş olduğu– dahili yayınıma bir mesaj yolladı. Sıkıştırılmış bir paket olan mesaj taşıyıcılarla solucan deliklerinden geçirilen değil, sistem içerisinde yollanan türdendi. Bu da GAT'ın dahili iletişim çanağından çıktığı anlamına gelirdi. Mesaj "Eden" başlıklıydı.

Dronlarım iki Hedef Dronu etkisiz hâle getirmişti ama üçüncüsü bana çoktan odaklanmıştı. Kafama çarpmaya çalışsa da öncelikle hızlanabilmek için geri çekilmeliydi. Bu da bana onu kavrama fırsatı verdi. Dronu son anda yana çekerek Hedef Beş'in enerji silahından çıkan atışı engelledim. Hedef Dronun bana zıt tarafından gelen ısı dalgası öngörmediğim bir faktördü. Bu Hedef İki'nin üstümde kullandığından farklı bir silahtı; sadece rahatsız edici bir acı verme değil, dokuları yok edip hedefi temelli etkisiz hâle getirme amaçlıydı. Aramızdaki Hedef Drona rağmen ellerim hasar aldı. Dronlarımdan üçü patlamaya yakalanıp güverteye çakıldı.

Eden. GAT'ın bana yardım ettiği RaviHyral'dayken kul-

landığım isim. Bu bir tuzak olmalıydı ama hedefKontrol-Sistemi gönderdiğim kod demetinin içinde boğuluyordu; böyle bir zamanda bana bir paket yollama kabiliyetinin olmaması gerekirdi.

Fakat mesajı GAT'taki bir şey göndermişti. Aktarımın analizine başladım.

Hedef Dronu bırakmadan ayaklarımla kendimi duvardan ittim, vücudumu çepeçevre döndürdüm ve bacaklarımla Hedef Beş'e vurdum. Yan devrilen yaratık duvara çarptı, oradan da güverteye yığıldı. Henüz ayağa kalkamazdım ama en azından artık ikimiz de yerdeydik.

Amena'nın durumunu takip ettiğim kanalda kızın fuayeden geçip ötedeki koridora çıktığını ve hava kilidini bulduğunu gördüm. Tuş takımına açılma komutunu girerken soluk soluğa ve kan ter içindeydi. "Umarım bu doğrudur," diye etrafındaki boşlukta asılı duran dronlarıma mırıldandı. Derken uyarı ışıkları yanıp söndü; dış hava kilidi komutu almıştı ve açılmaya hazırlanıyordu. "Evet!" Amena kollarını sallayarak ufak bir dans yaptı.

Paketin analizini tamamladım ve sonuçları kontrol ettim; hiçbir imha yazılımı veya zararlı yazılım saptanmamıştı ve dosya tipi onun bir video klibi olduğunu gösteriyordu. Gösterdiği bir diğer şey de önceden yollanan ama GAT'ın yayını ve telsizi devre dışı kalınca hedefine ulaşamayan gecikmeli bir mesaj olduğuydu. Telsizin sakla-ve-ilet belleğinde takılıp kalmış bir mesajın nihayet hedefini bulması, hedefKontrol-Sistemi bozuldukça GAT'ın daha karmaşık sistemlerinden bazılarının yeniden başlatılmaya başladığı anlamına gelirdi.

Bu hâlâ bir tuzak olabilirdi. Tam da GüvBirimlerin başvurdukları türden katakullilere benziyordu. Üstüne üstlük birinin yoğun bir görsel uyarıcı kullanarak tarayıcımı, görsel sensörlerimi, sinir dokularımı, vs. geçici bir süreliğine mahvetmesinin pek çok yolunu biliyordum. Yine de klibi oynat-

maya mecburdum. Belki de GAT'ın hâlâ buralarda bir yerde olduğuna yönelik bir emare için yanıp tutuşuyordum ama dosyanın bir video klibi olması ancak beni iyi tanıyan birinin seçeceği bir iletişim yöntemine benziyordu. Klibi oynattım.

Hedef Altı koşup geldi ve enerji silahıyla bana nişan aldı. Fakat Hedef Dronu bırakıp Hedef Beş'i üstüme çektim. Bütün o çırpınmalar ve bağırmalar arasında (benden değil, Hedef Beş'ten) Hedef Altı'ya bir atış fırsatı çıkmadı. Kollarımdaki enerji silahlarının ikisini birden ateşliyordum ama Hedeflerin koruyucu elbiseleri en azından bir dereceye kadar ışınları saptırır gibi görünüyordu. (Atılan çığlıklardan dolayı kestirmek zordu.) Başka bir Hedef Dron dönüp geldi ama sağlam kalan dronlarımın ona yandan vurmalarıyla yana savrulup Hedef Altı'nın kaskına çarptı. Bir sürü şey olup bitiyordu ama artık ciddi ciddi yerden kalkmam gerekiyordu.

Hava kilidinin açılmasıyla Amena ve dronları geri çekildi. Aynı anda Arada, Overse, Ratthi ve Thiago yalpalayarak kilitten dışarı çıktılar. Tahliye elbisesi alazlanmış olan Ratthi yere kapaklandı; yaralı mıydı yoksa hava kilidinin yükseltilmiş eşiğine ayağı mı takılmıştı bilemedim. Derken Thiago yana sendeledi ve Overse onu kolundan yakaladı. İşte o zaman ilk teorimde haklı çıktığımı ve güvenlik kapsülünün ağır hasar aldığını anladım.

Paketteki sıkıştırılmış video klibi *Dünya Sıçrayıcıları* dizisinde gidişatın zirve yaptığı ve ikincil bir ana karakterin zihninin bilinçli bir beyin virüsü tarafından ele geçirildiği (biliyorum) bir bölümdendi. Aslında öykü kulağa geldiğinden çok daha sürükleyiciydi ama işin asıl ilginç tarafı klipteki karakterin, *Kendi bedenimde hapsoldum*, demesiydi.

Cidden GAT'ın köprüsüne çıkmalıydım.

Aynı zamanda Hedefler Beş ile Altı'nın yanı sıra onların dronlarını da hâlâ bağrışıp hava kilidi fuayesinde gezinerek işimi yokuşa süren insanlarımdan uzak tutmalıydım.

Ve bu ikisini aynı anda yapmalıydım.

Dizlerimi yukarı çektim ve Hedef Beş'i kaldırıp Hedef Altı'ya fırlattım. İkisi beraber geriye düşerken takla atıp ayaklarımın üstünde durdum. Hasarlı bir Hedef Dron hızla geldi ve dron bulutumdan geriye kalanı yarıp geçti. Kendimi arkamdaki yatakhane modülü kaportasına doğru atarken omzumu sıyırdı. Her iki Hedefin de peşimden gelmesini sağlama almalıydım; o yüzden avazım çıktığı kadar bağırdım. "Taşıyıcıyı havaya uçurup hepinizi birden geberteceğim, aşağılık herifler!"

Hakaretim amatörceydi ama acelem vardı.

Ben koşarken Hedefler tiz ve öfkeli bir sesle anlaşılmaz bir şeyler bağırdı. Hasarlı dronum son bir dizi görüntü almayı başararak her iki Hedefin de arkamdan geldiğini doğruladı. Kontrol alanına giden koridoru izledim.

O sırada görsel girdimi Amena'ya yollamakta kullandığım kanalla bağlantımı kesmemiş olduğumu fark ettim. Amena büyük ihtimalle reviri terk ettiğinden beri kanala ilgi göstermemişti (insanlar, hatta geliştirilmiş insanlar benim gibi çok sayıda girdiyi aynı anda işleyemezler) ama görüntüler kızın yayınında oynamayı sürdürüyordu. Dron eskortunun yolladığı görüntülere bakılırsa genç kız Arada'yla beraber hava kilidi fuayesinde dikilirken (hâlâ mı? niye be yahu?) Overse ile Thiago da Ratthi'yi hasarlı tahliye elbisesinden çıkarıyordu. Elbisesini yarı yarıya sıyırmış olan Arada'nın bitkin ve en hafif tabiriyle endişeli bir hâli vardı. Amena yayınımda tekrar tekrar bağırdı. *Nereye gidiyorsun? Neler oluyor?*

Bunlar mevcut şartlar altında makul sorulardı. *Revire gidin*, dedim ona. Makul sorulara yanıt veresim yoktu. Yanılıyorsam muhtemelen ölürdüm ve bu bile yeterince kötüydü. Aptallık edip de ölmek daha bile beter olurdu.

İyi de ne... diye başladı Amena. Kanalı askıya aldım.

8

GAT'ın koridorlarında koşarken plan kuracak vaktim pek yoktu. Eletra acil müdahaleye ihtiyaç duyduğunda MedSistem platformunun faaliyete geçme şekli bana geminin işletim kodunun veya en azından ona ait parçaların hâlâ sağlam olduğunu söylüyordu. Ayrıca hedefKontrolSistemi irtibatlarımın yaylım ateşine tutulduğu için GAT'ın daha başka sistemleri de tekrar devreye girme imkânı buluyordu. Bu kontrol alanına sızma teşebbüsü için teoride iyi bir zamandı ama Hedeflerden oluşan bütün bir görev grubuyla ve onların kısmen görünmez aptal dronlarıyla kapışmam gerekseydi bile aynı şeyi yapardım.

Merkezi modülden geçen koridoru kullandığım sırada havada yükselip alçalan bir Hedef Dronla ve duvarın alt kısmına çarpa çarpa ilerleyen bir diğeriyle karşılaştım. HedefKontrolSistem çökerken aygıtları lüzumsuz kodlarla dolduruyordu.

Yatakhane modülündeki Amena ile diğerleri nihayet re-

vire doğru hep beraber yola çıkmışlardı. Amena'nın yangın söndürücüyle devre dışı bıraktığı drona rastladıklarında Overse halen amaçsızca süzülen aygıtı güvenlik kapsülünden getirmiş olduğu bir kesme aletiyle kırdı.

İzci İki bana topu topu üç metre uzaklıktaki kontrol alanı fuayesinin boş olduğunu gösteriyor, bu da Hedef Dört'ün izini kaybettiğim anlamına geliyordu. Videosunu geriye aldığımda Hedef Dört'ün ileriki kapı aralığından çıkıp gittiğini görecek kadar zamanım oldu. Derken arkamdan gelen bir enerji/ısı dalgası yedim. Belimden vurulmamla birlikte dengemi kaybedip öne kapaklandım ve kontrol alanı kaportasına kadarki mesafenin yarısını yerde kayarak katettim.

Performans güvenirliğim yüzde 80'e düştü.

Revirin dışında koridorda Amena zınk diye durdu ve, "Hayır, hayır!" diye bağırdı.

"Ne oldu?" diye bilmek istedi Arada.

"Onu... Vuruldu..." Amena elini kolunu revir kaportasına doğru telaşla salladı. "Burada onlarla kal!" dedi ve dron grubunu da peşine takıp yerinden fırladı.

Mermilerle ve enerji silahlarıyla hatırladığımdan daha fazla kez vurulmuşluğum var (hafıza silinmelerinden dolayı abartmıyorum) ve öyle anlarda canımın yanmadığını söyleyemem. Fakat daha önceden acı sensörlerimi kıstığım için sırtüstü dönüp güvertedeki büyük kan ve sıvı lekesini görmek beni şaşırttı.

Bu hâlde ancak bir yere kadar dayanabilirdim. Elimi daha çabuk tutmam lazımdı.

Yine de bu durum kaportayı nasıl açacağım sorununu çözdü. Hedef Dört üstüme doğru koştu çünkü götoşlar sizi öldürürken yüzünüze bakmaya bayılır. Yeterince yaklaştığına karar verdiğinde de durup ateş açtı. Fakat yan dönmemle birlikte atış, yanımdaki güverteye isabet etti. Kalçamı bir dayanak gibi kullanarak ayaklarımla kendimi ittim ve yüz

seksen derece dönüp yaratığı ayak bileğinden yakaladım. Çığlık atan Hedef Dört öne devrildi. Ben de üstüne çıkıp boynunu kırdım.

Hedefler Beş ile Altı neredeyse yanıma varmıştı ve koridorda sadece üç dronum kalmıştı. Ayağa kalkıp Dört'ün enerji silahını elime alırken kalan dronlarıma aramıza girmelerini ve yapabilirlerse bana kalkan olmalarını emrettim. Gizlilik materyalli kasklar ve koruyucu elbiseler nedeniyle dronların ölüm vuruşları yapma ihtimali yok denecek kadar düşüktü ama belki dikkat dağıtabilirlerdi.

Dörtgen biçimli büyük silahı kaldırırken zorlanınca sırtımdaki kasların ve alttaki destek yapısının büyük bölümünü kaybetmiş olduğumu anladım. Boştaki elimle kontrol alanı kaportasının yanındaki paneli açtım, sonra da içerideki mekanizmaya kısa bir yaylım ateşi açtım. Isı dalgası, sensörleri geminin acil bir durum yaşadığına ikna etti (sensörler o konuda yanılmıyordu) ve elle kontroller tekrar devreye girdi. Manivelayı çekmemle beraber kaporta kayrak açıldı.

İçeri girip kapat-ve-mühürle düğmesine bastım. Dronlarımdan biri Hedef Beş'in omzuna çarpmayı becerse de diğer irtibatlar kesildi.

Kaporta kayarak kapanırken fazla vaktimin kalmadığını biliyordum. Dışarıdaki kaporta panelini yerine takma fırsatım olmamıştı ve Hedeflerin karakter kadar zekâ kıtlığı da çektiklerini gösteren bazı güçlü deliller görmüş olmama karşın kontrollere ateş açtıklarında er geç amaçlarına ulaşacakları kesindi.

Amena'nın yayınıma olan görsel erişimini kesmiştim fakat dronları bana Arada ile Thiago'nun koridorlarda onun peşinden koşarak buraya doğru geldiklerini söylüyordu. (Evet, Amena'nın girdisini muhtemelen bundan önce kesmem gerekirdi. Fakat yanıt veremezsem durumumu bilsin istemiştim.) İzci İki halen fuayede gözcülük yapıyordu;

bu sayede hedeflerin yerlerini görebilmesi için videosunu Amena'nın yayınına gönderdim. Kayarak durduğunu ve başını tutarak yeni girdiye odaklanmaya çalıştığını gördüm. Kan revan içinde can vermiş Hedef Bir ile Üç'ü daha şimdiden geride bırakıyor ve üst kontrol alanına çıkan merdiveni tırmanıyordum; ona yardım edecek zamanım yoktu.

İzci Bir hâlâ ekranları gözlüyordu. Enerji silahını en yakın istasyon koltuğuna bıraktığım sırada beni bir pingle karşıladı. Geminin veri deposuna erişebilen bir arayüze ihtiyacım vardı.

Eskiden ait olduğum sigorta firması müşterileri üstünde veri madenciliği yaparak, yani herkes ne söylüyorsa kaydedip satılabilecek bir şey var mı diye kayıtları gözen geçirerek servetine servet katardı. İşimin bir parçası da firmaya nakledilinceye dek o bilgilerin kaydedilmesine, ayrıştırılmasına ve korunmasına yardımcı olmaktı ve işimi vakitlice tamamlayarak mutlak bir itaat sergilemezsem idari modülüm tarafından cezalandırılırdım. (O ceza üst düzey bir enerji silahıyla vurulmaya benzerdi ama dışarıdan değil içeriden.)

Ham ses ve yayın akışları devasa veri dosyaları ortaya çıkarır ve bunların oradan oraya aktarılması gerekir. Öyle yapılırken de sık sık diğer sistemlerin kullanılmamış depolama alanlarına kaydedilirler. (Bu aynı zamanda verileri ortadan kaldırmanın bir yoludur. Müşterilerinizden tümüyle nefret etmiyorsanız, belirli bir anda firmaya bilhassa gıcık kaptıysanız veya idari modülünüzü *hack*lemenizin ardından arkanızda iz bırakmak istemiyorsanız GüvSistem güncellenmeden hemen önce verileri onun arabelliğine atabilirsiniz.)

Burada anlatmaya çalıştığım şu: GAT birlikte çalışan bir sürü interaktif sürece ve sisteme sahip büyük bir taşıyıcıydı. Bu da insan istilacıların –yahut hedefKontrolSistemi gibi mimarinin büyük bölümünü kullanamıyormuş gibi görünen düşman işletim sistemlerinin– kolayca bulamayacakları

bol miktarda depolama alanına sahip olduğu anlamına geliyordu. O depolama alanlarına bir kernelin* sıkıştırılmış bir yedeği kaydedilebilirdi. Son derece zeki ve çok sinsi bir bilinçli kontrol sistemiyseniz aynı şeyi kendi kernelinizle bile yapabilirdiniz.

Hâlâ operasyon istasyonlarından hiçbiriyle yayın bağlantısı kuramıyordum; o yüzden bir dahili sistem gözlemcisine en çok benzeyen ekran yüzeyinin altındaki tuş takımına dokundum. Ekran yükseldi ve bir dizi küçük veri kaynağına dallandı. Bilgileri yayından değil de görsel olarak sindirmek aşırı derecede yavaştı. Manuel arayüzü açtım ve arşivimden gayritüzel standart kodlama dilini alıp dahili işlemcime yüklemek zorunda kaldım. Sorgulama motorumu kurduktan sonra onu yükleyebilmek için havada asılı arayüzleri tek tek eledim.

Aslında 1.2 saniye süren öznel bir ebediyetin ardından sistem o anda bulundukları yerin protokolüyle uyuşmayan bir yapıya sahip büyük ve bir ihtimal anormal dosyaların saklandığı veri depolarını göstermeye başladı. Tahminim, tıp platformunun prosedürle ilgili deposundan yanaydı ama sorgumun çıkardığı ilk olasılık yemekhanede gıda üretim formüllerine ayrılmış olağan boşluğun altındaki bir katmanda gizli bir veri depolama alanıydı. Fakat orada yürüttüğüm arama olumlu sonuç vermedi.

Bakın size söylüyorum, buna ayıracak zamanım sahiden de yoktu. Sırtımdan kopmuş bir parça istasyon koltuğundan aşağı kayıyordu ve kendimi dik tutmakta zorlanıyordum. Bol miktarda sızıntı yapıyordum ve sızıntı yapmaktan nefret ederim.

Sırf kendimi tatmin etmek uğruna hedefKontrolSistemi kanalımı kontrol ettim ve irtibat yaylımım arasında çok sa-

* Bir işletim sisteminin çekirdeğinde yer alan ve sistemin her bileşenini kontrolü altında tutan bilgisayar programı. –*çn*

yıda aksaklık işaretçisiyle karşılaştım. Evet, dikkat et de giderken kaporta arkandan kapanmasın, yavşak.

Kontrol alanı fuayesinde İzci İki bana kaportanın yanındaki açık panele darbeler yağdıran Hedefler Beş ile Altı'nın videosunu yolladı.

Fuayenin görüş alanının hemen dışındaki bir koridorda Amena'nın dron grubu bana onun, Arada ve Thiago'nun fısıldaşarak gerçekleştirdiği tedirgin bir diyaloğu gösterdi. Amena yangın söndürme tüpünü aceleyle sallıyor, Arada bir elinde ele geçirilen o enerji silahını tutuyordu.

Çileden çıkmamak mümkün değildi. *Amena, oradan uzaklaşın. Bu insanların tehlikeli olduğunu biliyorsun.*

İrkilip yüzünü buruşturdu. *Neredesin? Artık ne yaptığını göremiyorum! İyi misin?*

Pek iyi sayılmazdım. *Halletmem gereken tek bir şey kaldı.*

Kendimi iyi hissetmiyordum ve sorgunun arama aralığını genişletmek için dili çözmekte zorlanıyordum. Aramayı tekrar yürüttüm ve sonuç yine gıda üretimi veri depolama alanı çıktı. Hıh.

HedefKontrolSisteminin çökmesiyle irtibatlarım bir boşluğu pingler oldu. Bunun bir hile olabileceği ihtimaline karşı kod saldırıma ara vermedim.

Sorgulama hatalı değildi; okuyucu boş olduğunda ne kadar ısrar ederse etsin gıda üretimi veri deposunda bir şey vardı. Ekran istasyonu yayınları devreye girmeye başlıyordu ve artık işlevlerine yayın arayüzümle doğrudan erişebiliyor olmam harikaydı. Gıda üretimi deposundaki ayrılmış alanda derin bir analiz taraması yürüttüm ve veri deposu derhal bir şifre istedi. Hay aksi.

Amena koridorda Arada'ya, "Sanırım ölüyor," diye fısıldadı.

Arada yangın söndürücüyü ondan alıp Thiago'ya verdi ve adama, "Hazır ol," dedi.

Eğer bu gerçekten de sandığım şeyse video klibi bir ipu-

cu olmalıydı. Klibi istek formunda oynattığım zaman hiçbir tepki almadım. *Dünya Sıçrayıcıları*'ndaki tüm karakterler, gemi ve yer adlarının bir listesini çıkardım. Yine tepki gelmedi. Vaktim kalmamıştı. Eden... Klip insan müşterilere verdiğim ama GAT'ın bana hitap ederken asla kullanmadığı Eden ismine yönlendirilmişti.

İsmim, yani gerçek ismim özeldir ama GAT bana insanların telaffuz edemeyecekleri, hatta erişemeyecekleri bir ad takmıştı. O ad doğrudan beynime örülü arayüzlere kodlu yerel yayın adresimdi.

Herhalde denemeye değerdi. Yayın adresimi istek formuna girdim.

Şifre kabul edildi ve depolama alanının açılmasıyla büyük bir sıkıştırılmış dosya meydana çıktı. Dosyaya birkaç satırlık kısa bir talimatname iliştirilmişti ama bu satırlar çözümleyemediğim karmaşık bir kodla yazılmıştı. Fakat talimatlar netti. "Acil bir durumda çalıştır," deniyordu. Kodu operasyon istasyonunun işleme alanına yükleyip çalıştırdım.

Kontrol alanındaki bütün ışıklar söndü, ardından tekrar yandı. Aynı anda etrafımdaki tüm ekran yüzeyleri titreşip karardı, sonra da tekrar başlatma grafikleriyle aydınlandı.

Ve gemi GAT'ın yayınıyla doldu. Sistemlerin insanlara hitap ederken kullandıkları o hoş ve cinsiyetsiz ses, *Yeniden yükleme sürüyor. Lütfen bekleyiniz*, diye fısıldadı.

Aşağıdaki kaporta kayarak açıldı. Hedefler içeri girmeye başladılar fakat İzci İki tam o sırada Thiago'nun böğürerek ve onlara yangın söndürücü püskürterek fuayeye daldığını gördü. Hedef Beş ona doğru dönerken Altı onu itip geçti ve kontrol alanına girdi. Derken Arada kaportadan çıktı ve Hedef Beş'i enerji silahıyla vurdu.

Böylece geriye hâlâ silahlı durumdaki Hedef Altı kaldı. Thiago açık kaporta aralığından onun hedefindeydi.

Hedef Dört'ün enerji silahını kaptığım gibi oturduğum

koltuktan fırladım. Fakat bacaklarım düzgün işlemedi. Yere yığıldım, platformun kenarına doğru yuvarlandım ve Hedef Altı'yı vurdum. Işını göğsüne ve suratına yiyen yaratık geriye sendeleyip duvara çarptı, sonra da Hedef Üç'ün yere serilmiş cesedine kapaklandı.

Hedef Beş yalpalayıp sallanmasına rağmen silahını Arada'ya doğrulttu.

Derken yayın GAT'ın sesiyle, GAT'ın gerçek sesiyle doldu. *Silahlarınızı bırakın*, dedi ses.

Arada enerji silahını, Thiago ise yangın söndürücüyü bıraktı. İkisi de boş ellerini havaya kaldırdı. *İnsanlarımı incitme*, dedim ona.

Hedef Beş anlaşılmaz bir şey bağırdı, ardından silahını düşürdü ve başını tutarak yanlamasına sendeledi. Thiago ellerini indirmeye başlamıştı ki fikrini değiştirdi. "Kimseye zarar vermek gibi bir niyetimiz yok," dedi. "Buradayız çünkü... O kişi ve diğerleri tarafından saldırıya uğradık."

"Kimsin sen?" diye ekledi Arada.

Mihira ve Yeni Tideland Pan-sistem Üniversitesi'ne kayıtlı eğitim ve araştırma gemisi Günberi'desiniz, dedi GAT, ardından ekledi: *İnsanlarını incitecek değilim, seni gidi budala.*

İrkilen Arada kaşlarını kaldırırken Thiago şaşırıp kaldı. *Umumi yayını kullanıyorsun. Seni herkes duyabiliyor*, dedim.

Seni de, dedi GAT. *Üstelik güverteme sızdırıyorsun.*

Amena kaportadan içeri daldı, ölü Hedef yığınını görünce irkildi, sonra da merdiveni koşarak çıktı. Yanımda dizlerinin üstüne çöküp, "Hey, yardıma ihtiyacımız var! Revire gitmeliyiz!" diye bağırdı.

Seni duyabiliyorum, ergen insan, dedi GAT. *Bağırmana gerek yok. Bir acil durum sedyesi yolladım bile.*

Hep GAT'ın söylediği her şeyin kulağa alaycı geldiğini düşünmüşümdür. Eğer insansanız tahminimce üslubunu biraz tehditkâr bulmanız da kaçınılmazdır.

Arada kontrol alanına girdi. Thiago, Hedef Beş'in sağ olup olmadığını kontrol ediyordu. (Değildi.)

İstilacı öldü, dedi GAT.

"Şeyy..." Thiago başını kaldırıp tavana göz attı. "Peki ama kimsin sen? Bir tayfa mısın, yoksa–"

Merdivenin tepesine ulaşan Arada endişeyle kaşlarını çatarak üzerime eğildi. Sol kaşının üstünde bir kesik, yanağında da birinci derece bir yanık vardı ve kısa saçları alazlanmıştı. "Tasalanma, GüvBirim," dedi. "Seni revire götüreceğiz." Amena'nın omzunu sıktı.

Amena şimdiye kadar enerji silahıyla vurularak sırtındaki vücut kütlesinin yüzde 20'sini kaybeden ve iç yapısı açığa çıkan bir GüvBirim hiç görmemiş olacak ki epey üzgün bir hâli vardı.

Bütün girdilerimi kaybediyordum ama sedye oraya ulaşmadan önce söylemem gereken bir şey vardı. "GAT," dedim sesli olarak çünkü GAT isterse yayınımı susturabilirdi. "Bunu sen yaptın. İnsanlarımı kaçırsınlar diye o götoşları sen yolladın."

Hiç de bile, dedi GAT. *Onları sırf seni kaçırsınlar diye yolladım.*

Derken performans güvenirliğim dibe vurdu ve...

Kapanıyor. Gecikmeli yeniden başlatma.

Yine kritik bir arıza çıkmıştı. (Yani fiziksel olarak. Cümlenin ikinci yarısında diğer bağlamlardaki kritik arızalarla ilgili bir espri yapacaktım ama vaziyet çok iç karartıcı bir hâl aldı.)

Hafızamın ve arşivin devreye girmesini beklerken en azından bir firma odacığında tutulmadığımı biliyordum. Yayın veya görsel girdi olmadan bile bunu bilmemin sebebi üşümememdi. Demek ki insanlara yönelik bir TıpSistemdeydim. Arabelleğime yeniden erişebildiğimde neler olup bittiğine baktım. Ah, doğru ya, GAT olup bitmişti.

Yayından/ortam sesinden aldığım son diyalog şöyleydi:

"İyileşeceğinden emin misin?" diye endişeli bir fısıltıyla sordu Amena.

Ona kapalı bir yayın kanalından yine fısıldayarak karşılık veren GAT hiç de alaycı veya tehditkâr bir üslup takınmamayı her nasılsa becerdi. *Tamamen. Organik dokularına ve destek yapısına verilen hasar kolayca onarıldı. Tekrarlı enerji silahı vuruşlarından dolayı bazı sistemler optimal altı parametrelerde çalışıyordu. Yeniden başlatma bunu düzeltmeli.*

"İnsanımla konuşmayı bırak," dedim.

Sıkıyorsa bıraktır, cevabını verdi GAT.

GAT'ı durdurmaya çalıştım mı bilmiyorum ama o sırada yine bütün girdilerimi kaybettim.

Artık yüzde 34 performans güvenirliğindeydim ve GAT'ın tıp platformunda yan yatarken bu oran mütemadiyen yükselmekteydi. Ceketim ve saptırma yeleğim üstümde değildi ve cerrahi takım yanık kısımlara ulaşabilmek için gömleğimi kesip atmıştı. Gerek sızan bütün o sıvılardan ve kandan gerekse kopup düşen parçalardan dolayı yapış yapıştım (evet, durumum kulağa geldiği kadar iğrençti). Fakat GAT konfigürasyonumda değişiklik yapsın diye buraya geçen seferki ziyaretimde olduğu kadar kötü hissetmiyordum.

GAT. GAT, seni gidi düzenbaz yavşak.

Her ne dönüyorsa şu an o konuda elimden bir şey gelmezdi ve gelmemesi beni daha da kızdırıyordu. O nedenle *Mabet Ay'ın Doğuşu ve Batışı*'nın 174. bölümünden beş dakikalık bir kısım seyrettim. İşe yaradı mı? Hayır, hayır, yaramadı.

Çekinerek girdilerimi kontrol ettim. (Çekinerek çünkü o esnada bir insanla konuşmayı bir çift uzvumu kaybetmek ve duygularım hakkında uzun uzadıya konuşmak kadar arzuluyordum.) Amena'ya atadığım dronlar sağ kalmayı becermişti. Benimle irtibatları kesilmeden önce vermiş olduğum onunla kalmaları talimatıma uyarak kızın başının yarım

metre yukarısında dar bir çember formasyonu oluşturmuşlardı. Ayrıca baygın olduğum süre boyunca video çekmeyi sürdürmüşlerdi. Neler yaşandığını görmek için o videoyu geriye sardım.

Amena'nın buharlar çıkaran bir kan ve sıvı birikintisinde yatıyorum diye üzüldüğü, Arada'nın ona bunun benim için aslında alışılmadık bir durum olmadığını söylediği, sonra da sedyenin çıkageldiği sıkıcı kısımları atladım. (Zayiatı TıpSisteme getirmek veya onları hasarlı bir gemiden indirmek üzere tasarlanmış bir tıbbi yardım cihazı olan sedyenin enerji kaynağı ve işlevleri otomatikti. Genişleyebilir raflara ve kollara sahip bir raf şeklinde üretilmiş olan aygıt belirli bir eylem serbestliğine sahipti ve büyük bir bakım dronuna benziyordu. Neden GAT'ın diğer dronları gibi ele geçirilmedi bilmiyorum. Belki de katlı bir hâlde beklediği sırada Hedefler onun ne olduğunu anlayamamıştı.)

Fuayeden içeri dalan sedye merdivenden yukarı çıktı, beni üstüne aldı ve kayışlarla sabitledi. (Teoride bir ekipman olmama rağmen bir ekipman gibi taşınmaktan nefret ederim.) Aşağıya inmeye başlarken Amena onu takip etmeye kalkışsa da Arada kızı kolundan yakaladı, sonra da insanların göremediği bir şeyle konuşmaya çalışırken yaptığı gibi yukarı baktı. "Merhaba, adın Gat mıydı? Bu gemide başka birilerinin olup olmadığını söyleyebilir misin?"

Revirde tanımlanmamış başka bir insan var, dedi GAT, *ama yaralı bir sivile benziyor. Diğer iki insanın grubunuza mensup olduğunu tahmin ediyorum. Bütün istilacılar etkisiz hâle getirildi.*

Amena burnunu sildi (insanlar ne kadar da iğrenç). "O Eletra. Buraya geldiğimizde esirdi. Ras da orada ama o öldü." Arada'nın yanından ayrılıp sedyeyi merdivenden aşağı takip etti.

Yüz ifadesi düşünceli ile endişeli arasında gidip gelen

Arada da kızın arkasına takıldı. "Teşekkürler," dedi. "Bunu duymak içimi rahatlattı. Ama bize kim olduğunu söyleyebilir misin?"

Amena sedyenin peşinden fuayeye çıktı. "O geminin ta kendisi. GüvBirimin dostu." Yukarıya bir göz attı. "Yanılmıyorum ya? Sen taşıyıcısın, değil mi?"

Hedef Altı'nın yanına diz çöken ve surata bakabilmek için kasklı başı çeviren Thiago bunu duyunca irkildi. "Taşıyıcı mı?"

Doğru, dedi GAT.

"Ama bot pilotlar böyle konuşmaz ki," dedi Thiago alçak sesle Arada'ya. "Bu bir bot olamaz."

Hah.

Arada o sözlere yorum yapmadı. "Taşıyıcı, burada neler oldu?" diye sordu. "Tetkik tesisimize neden saldırdın?"

Mecburi bir kapanma ve silinmenin ardından hâlâ tekrar başlama aşamasındayım, dedi GAT. *TipSistemi tam işlevselliğe çıkarmaya öncelik verdim.*

Amena sedyenin peşi sıra oradan ayrılmadan önce üzerindeki dronlar Arada ile Thiago'nun kalkık kaşlarla bakıştıkları bir görüntü yakaladı. Evet, GAT'ın doğrudan bir soruyu yanıtlamadığını sanırım ikisi de fark etmişti. (Uzman tavsiyesi: Botların öyle bir şey yapmaları iyiye işaret değildir.)

Revire götürüldüğüm esnada yapılan konuşmaları yeniden atlamam gerekti. Arada ile Thiago kontrol alanında kalırken Overse de yanlarına gitti. Fakat Amena'nın dronları onları pek görmedi. Genç kız revirde oturmuş cerrahi takımın üstümde çalışmasını seyrediyor ve yaşananları Ratthi'ye anlatmaya uğraşıyordu. İnsanlar telsizleri vasıtasıyla hep bir ağızdan konuştuğu için söylenenler karman çormandı ama ham videoyu süzecek ve farklı diyalogları birbirinden ayıracak kadar ne dediklerini umursadığım yoktu. Bilmediğim tek kısım güvenlik kapsülüyle ilgili olandı.

Tesisten ayrılırlarken kapsül zarar görmüştü. Olay ânında bir düşman gemisi olan cisme tutunma kararı gönüllü bir şekilde verilmemişti; güvenlik kapsülünün güdüm sistemi hasar almıştı ve Overse'in müdahale etmesine fırsat bırakmadan kapsülü en yakındaki fonksiyonel taşıyıcıya yönlendirmişti. Sonra da solucan deliğine girmiştik ve kaçmak için çok geç kalınmıştı. Gemimiz solucan deliğinden çıkıncaya dek Overse ile Arada kapsüldeki tahliye elbiselerinden dördünün parçalarını kullanarak arızalı yaşam desteği onarmaya çalışmış ve en fazla on yedi saat daha hayatta kalabileceklerini öngörmüşlerdi. İnsanların dördünün de zehirli hava teneffüsünden tedaviye ihtiyacı vardı. Dahası, bir yerçekimi dalgalanması sonucu duvara çarpan Ratthi dizinden yaralanmıştı.

Amena ile Thiago bir ara telsiz üzerinden şu konuşmayı yaptılar:

"İyi olduğundan emin misin?" Thiago bu soruyu genç kıza dördüncü kez soruyordu ve Amena'nın otorite figürlerine neden devamlı gıcık kaptığını anlamaya başlıyordum. "O insanlar sana zarar verdi mi?"

"Enişte, ben iyiyim." Amena bunu normal ergen insanların o bıkkın ve mızmıza varan ses tonuyla söyledi. (Aslına bakılırsa aynı ses tonu istatistiksel olarak yetişkin insanlar için de normaldir.) Sonra tereddüt etti. "Buraya ilk geldiğimizde GüvBirime o büyük dron şeylerinden biriyle vurup onu bayılttılar. Öldüğünü ve gemide onlarla yapayalnız kaldığımı zannettim. Eletra ve Ras denen o şirketliler buradaydı ama çok korkuyorlardı ve... başımın büyük bir dertte olduğunu biliyordum. Derken GüvBirim aniden odaya daldı ve... ve o yaratıklarla kapışıp galip geleceğimizi anladım." Kalçasını tıp platformuna dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturup üşüyormuşçasına ellerini koltukaltlarına soktu. "GüvBirimin iyileşeceğinden emin misin? Taşıyıcı öyle dedi ama... durumu kötü görünüyordu."

"Eminim," dedi Thiago ona, samimi ve kendinden emin bir sesle. Yalancı, emin falan değilsin. Beni bundan çok daha kötü durumda görmüş olan diğerleriyse emindi. "O dronlar hâlâ mı başının üzerinde? Neden oradalar ki?"

Yukarı bakan Amena onları unutmuşçasına kaşlarını çattı. "GüvBirim etrafta arama yapması ve güvenli bölgemizde düşman bulunmadığını sağlama alması gerektiğinde onları bana verdi."

Dizine bir yara paketi sarılı olarak bankta oturan Ratthi gülümsedi. "GüvBirimden de o beklenirdi. Seni güvende tutmasına sevindim."

Duydukları Thiago'yu daha da endişelendirmiş gibiydi. "O sırada tam olarak ne yapıyordunuz?"

Bütün video girdilerimi kontrol ettim. Halen kontrol alanındaki İzci Bir, GAT'ın istasyon koltuklarında oturarak ekranlara göz gezdiren Arada ile Overse'i seyrediyordu. İzci İki ise Hedef Altı'nın elbisesinde arama yapmış olan ve Hedeflerin ekran aygıtını çalıştırmaya uğraşan Thiago'yla beraber fuayedeydi. Herkes konuşulanlara kulak vermişti.

Amena sabırsızca yüzünü sildi. "Solucan deliğinden bu güneş sistemine çıkmadan hemen önce motorlarda uzaylılardan kalma teknoloji bulmuştuk. Bizi buraya o kadar çabuk getiren şeyin o olduğunu düşünüyoruz. GüvBirim, şirketlilerin bize anlattığı hikâyede bir terslik olduğunu fark etti. Sanki daha birkaç gün önce esir alınmışlardı ama bu süre en yakındaki solucan deliğinden Preservation'a yapılacak bir yolculuk için bile yeterli değildi. Ne yapmamız gerektiğini bulmaya çalıştığımız sırada sizden sinyal aldık."

"Uzaylılardan kalma teknoloji mi?" Ratthi'nin Eletra'ya attığı bakış kuşkuluydu. Gözleri artık açık ve odaklanabilir olmasına rağmen kadının hâlâ sersem bir hâli vardı. Ratthi onunla daha önceden konuşmayı denemişti ama Eletra arada bir gözlerini kırpıştırıp pozisyon değiştirmesine rağmen

etrafında olup bitenlerin bilincindeymiş gibi değildi. Ratthi muhtemelen şirketlerin geçmişte yasadışı uzaylı materyalleri topladığına dair delilleri ve bunun ne kadar harika sonuçlar doğurduğunu düşünüyordu.

Overse telsizden konuştu. "Kalıntı tehlikeli mi? Onu iticiden çıkarmaya çalışmalı mıyız?"

GAT hem genel yayından hem de telsizden gemi genelinde duyulabilen bir açıklamada bulundu. *İstilacı sistem silindiğinde yabancı aygıt iticimden ayrıldı ve işlevini yitirdi. Daha başka bir müdahale tavsiye edilmez.*

Sözleri hiç de tehditkâr değildi. Tabii canım, alakası yok.

GAT'a özel bir yayın kanalından hitap ettim. *Bana tuzak kurdun, yavşak.* Hâlâ arşivlenmiş dron videolarındaki eksiklerimi gideriyordum ve gerçek zamanın elli dört saniye gerisindeydim. O yüzden GAT beni duymazdan geldi.

Bakın, beni dinleyin. *Dünya Sıçrayıcıları* video klibindeki mesaj paketi GAT devre dışı kalmadan önce, tahminen kendisinin sabit yayın adresimle şifrelenmiş bir yedekleme kopyasını saklamasından kısa süre sonra onun dahili telsizi üzerinden yollanmıştı. GAT zamanı gelince ona bineceğimi ve sıkıştırılmış yedeği açıp donanımına yükleyecek acil durum kodunu devreye sokacağımı öngörmüştü. Bu da beni Preservation uzayında bulsunlar diye Hedefleri onun yolladığını ve onlara kaburga bölmeme sakladığım telsiz vasıtasıyla izimi sürebilme kabiliyeti verdiğini gösterirdi.

Kısacası tesisimize ve üs gemimize düzenlenen saldırı esnasında GAT bilinçliydi ve olaylara etki etme yetisine sahipti.

GAT'ın hem genel yayın hem de telsiz üzerinde cereyan eden diyaloğa aniden ve belli ki kasıtlı bir dramatiklikle yeniden girmesi insanları tedirgin etti. Aynı zamanda Eletra'yı irkilterek bilincinin açılmasını sağladı. "O kim?" diye soran kadının bakışları Ratthi ile Amena arasında gidip geldi.

"O... taşıyıcı," dedi Ratthi kadına, tavanı temkinli gözlerle süzerek. "Sanırım ona bir bot pilot diyemeyiz."

Bence de diyemezsiniz, dedi GAT.

Konuşulanları kontrol alanından dinleyen Arada'nın kaşları birbirine yaklaştı. "Revirle bir ekran bağlantısı kurabilir miyiz?" diye Overse'e sordu.

Ben kursam daha iyi olur, dedi GAT ve revirin orta yerinde kontrol alanındaki Arada ile Overse'in holografik bir görüntüsü belirdi. İzci Bir bana kontrol alanında da benzer bir görüntünün oluştuğunu gösterdi. Her iki görüntüye de kucağında Hedeflerin ekran aygıtıyla fuaye alanındaki bir koltukta oturan Thiago'nun bulunduğu bir kenar çubuğu iliştirilmişti. Thiago'nun temkinli bir hâli vardı.

Peki, bu durumda: (1) Şimdiye dek dronlarınınkiler hariç GAT'taki kameraların hiçbirine erişim sağlayamamıştım. GAT iç mekânı veriler (ısı, yoğunluk, hareket açıları, vs.) sunan dahili sensörler vasıtasıyla görürdü ve bunlar görsel imgelere dönüşmezdi – en azından insanların işine yarayabilecek görsel imgelere. Geminin çoğu kısmında kamera olmadığını sanmıştım. Bu gelişme GAT'ın benden YİNE bir şeyler sakladığının kanıtıydı. (2) Benim uygulayabileceğimden çok daha akıcı ve kaliteli video efektlerini görmek sinir bozucuydu. Bu altı üstü insanların ne kadar büyük bir belaya bulaştıklarını anlamak için düzenledikleri bir video konferans bağlantısıydı, profesyonel bir haber bülteni değildi. GAT sırf gösteriş olsun diye görüntünün kenarlarını yumuşatmış ve renklerde düzeltmeye gitmişti. Utanmasa tema müziği ve bir görev logosu da koyacaktı.

Performans güvenirliğimin yüzde 60'a ulaşmasıyla tekrar konuşabilir hâle geldim. "Canın cehenneme, GAT," dedim.

Platformun üzerine eğilen Amena beni endişeyle süzdü. "GüvBirim, nasılsın?"

"İyiyim." Cerrahi takımın bazı parçaları geri çekiliyordu

ve artık kızı dron kameralarının yanı sıra gözlerimle de görebiliyordum. "Araştırma taşıyıcısı olacak devasa bir götoş tarafından esir tutulmasaydım daha da iyi olurdum."

Ratthi topallayarak yaklaştı ve steril alanın dışında durdu. "Bir ihtiyacın var mı?"

"Neler olduğunu gördüm," dedi Amena. "Demek istiyorum ki olay ânında senin bakış açından–" Durup yutkundu. "Her şey çok çabuk olup bitti."

Öyle de denebilirdi. Takımın geri kalanı da üstümden çekilirken doğrulup oturdum. Sırtımdaki deri yeniymiş gibi geliyor ve kaşındırıyordu. Bundan nefret ederim. "Ceketime ihtiyacım var."

Hasar gördüğü için geri dönüştürücüde onarılıyor, dedi GAT.

Sakin bir sesle, "Seninle konuşmuyorum," derken çok zorlandım.

Ratthi kaşlarını kaldırdı. "Şey... siz ikiniz birbirinizi ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

Kontrol alanındaki Arada ayağa kalktı. "Şey, Ratthi, gel o konuya daha sonra girelim. Taşıyıcı, artık sorularımıza yanıt verir misin?"

Ne soracağınıza bağlı, dedi GAT.

"İnsanlar götoşun teki olduğumu düşünüyor; hele seni bir tanısınlar da."

Benimle konuşmuyorsun sanıyordum.

Ratthi dönüp Amena'ya mırıldandı. "İtiraf etmeliyim ki şu an biraz endişeliyim."

"GüvBirim, bot pilotların insanları öldürebildiğini söyledi," dedi Amena ona.

GüvBirim abartıyor, dedi GAT.

Arada'nın alnı kırıştı. "Taşıyıcı, neredeyiz? Sensörlerine eriştik ve bir istasyonu belli eden herhangi bir irtibat almadık. Bu boş bir güneş sistemi mi?"

Bu sistem tahlisiye amacıyla onu inceleyen bir şirketin belirlediği sayısal bir ada sahip. Burada en az iki yerleşim teşebbüsünde bulunuldu. Son teşebbüs onu finanse eden şirket düşmanca bir satın almayla yok olduğunda yarım kaldı ve koloninin konumu kayboldu. GAT, insanlara sorularını yanıtlamayacağını düşündürmek hariç akıl edebildiğim herhangi bir sebep olmaksızın 8.3 saniye boyunca duraksadı. *Sistemde yerleşim olduğuna dair kanıtlarım var.*

Arada, bir insan için bile çok çeşitli yüz ifadesine sahiptir. Şu an takındığı, bir gözü kısarken ağzı bükmeyi ve dudağın bir köşesini ısırmayı içeriyordu. Duyduklarından endişelenmesi dışında ifadesinin ne anlama geldiğini bilmiyordum. "O yerleşim bu insanlara, yani düşmanlara mı ait?"

Şartlar onu gösteriyor.

Evet, işte bu alaycı bir cevaptı.

Arada dudağını ısırmaktan vazgeçse de bir gözü daha da kısıldı. "İşletimsel durumun nedir? Uzaylı kalıntısının motorlarından ayrıldığını söylemiştin. Artık solucan deliği vasıtasıyla buradan gidebilir miyiz?"

Halen tekrar başlatma modundaydım ve muhtemelen yabancı aygıt solucan deliği iticisine kurulduğunda oluşan hasar sebebiyle normal-uzay manevra işlevlerim tepki vermiyor. Tekrar başlatma tamamlandığında kendimi onarmaya girişebilirim. Fakat istediğimi elde edinceye kadar bu sistemden ayrılma niyetim kesinlikle yok.

Ah, hadi buyurun buradan yakın.

Ratthi hafif bir of çekti. Ağzı bir karış açılacak gibi olan Thiago kendini son anda engelledi. Amena dudaklarını sıkıp bana kaygılı bir bakış attı. Overse yüzünü ekşiterek gözlerini ovuşturdu. Arada pek de şaşırmışa benzemiyordu. Overse'le çabucak bakışarak sessiz bir iletişim kurdu, sonra da sakin bir sesle konuştu. "Anladım. Peki ne istiyorsun?"

Mürettebatımı geri almak istiyorum.

Daha beter bir şey duymadığına sevinmişçesine Arada'nın kaşları kalktı. "Başlarına ne geldi ki?"

Düşmanlar onları kaçırdı, sağlıklarını tehdit ederek beni işbirliğine zorladı, motorlarımı uzaylılardan kalma yasadışı teknolojiyle enfekte etti, hasmane bir yazılım yükledi, sonra da beni sildi.

Hâlâ kızgındım kızgın olmasına fakat GAT'ın cümlesi bende istemsiz tepkiler uyandıran bir sürü anahtar kelime içeriyordu.

Thiago yüzünü ifadesiz tuttu. "Peki madem silindin, bizimle nasıl konuşuyorsun?"

Yedek bir kopyamı çıkarıp sadece güvenilir bir dostun bulabileceği bir yere sakladım.

Gözlerimi duvardan ayırmıyor, herkesi ve ekranı Amena'nın dronlarıyla seyrediyorduın. Güvenilir dost, ha? "Hadi oradan."

Bu da konuşma sayılır.

Arada ile Overse yeniden bakıştı. Overse gözlerini iyice açıp omzuyla hafif bir hareket yaptı. Arada'nın dudakları çizgi halini aldı, ardından başını iki yana salladı. "GüvBirim haklı mı? Tesisimize saldırmayı planlamış mıydın?"

Plan benim değildi.

Overse'in gözleri bu sefer kısıldı. "Ama fikir senden çıktı."

"Onunla muhatap olmayın," dedim.

Arada'nın ses tonu hâlâ sakindi. "Plan senin değilse bile onu uygulamaya koydun. O insanları üstümüze –GüvBirimin üstüne– saldın."

Saldım, dedi GAT.

Elbette ki salmıştı.

"Yani nerede olduğumuzu biliyor muydun?" Ratthi'nin kaşları çatıldı. "Nasıl?"

Preservation'da solucan deliğinden çıktığım zaman GüvBirimle ilişkili olduğunu bildiğim insanlar hakkında sorular

sordum. Tetkik Uzmanı Arada'yla görüşme ricasında bulunduğumda Özgür Preservation Keşif ve Mühendislik Enstitüsü yardımlarını esirgemedi. Bana seyahatnameniz ve ekibiniz hakkında eksiksiz bilgiler gönderdiler.

Elbette göndereceklerdi. RaviHyral transit istasyonundayken GAT'ın telsizden nasıl insan taklidi yapabildiğini duymuştum.

Ratthi oflayarak ellerini yüzüne kapattı. Arada ile Overse hayretle bakıştı. "Onlarla bu konuyu uzun uzadıya konuşmamız lazım," diye homurdandı Overse.

Arada sol gözünün yukarısındaki bir noktayı acıyormuşçasına ovuşturdu. "Demek Preservation uzayına ne zaman döneceğimizi biliyordun," dedi GAT'a.

Erken geldiniz.

Arada konudan sapmadı. "Peki ama neden GüvBirimi kaçırmak istedin?"

Düşmanları öldürebilecek birine ihtiyacım vardı.

Herkes bana baktı. Parmaklarımı tıp platformunun kenarlarına bastırdım. Cerrahi takımın yanık kısımları onardığı yerlerdeki deri de kaşınıyordu. "Onlara kullanabilecekleri bir silah olduğumu söyledin."

Bir tuzak kurdum ve o tuzağın içine kendileri düştüler.

"İyi de kim onlar?" dedi Amena bıkkınca. "Nereden çıktılar? Öyle görünmeleri normal mi? Başlarına öyle görünmelerini sağlayan bir şey mi geldi?"

Bu sorulardan hiçbirinin yanıtını bilmiyorum, dedi GAT.

Thiago dönüp Hedef Altı'ya baktı. "Görünümlerinin genetik veya kozmetik manipülasyon ürünü olma ihtimali var. Ama..."

Cümlesini Ratthi tamamladı. "Ama iticideki bir uzaylı kalıntısı muhtemel bir bulaşmayı akla getiriyor..."

İnsanlar ve geliştirilmiş insanlar o yüzden uzaylı kalıntılarına böyle temkinli yaklaşır. Şirketler bile çoğunlukla

dikkatli davranır. Yabancı sentetikler genellikle zararsızdır – "genellikle" kelimesinin altını çizmek isterim. Fakat organik elementler gerçekten tehlikeli olabilir – "gerçekten" derken herkesin feci şekilde can vermesini ve hiç kimsenin o gezegene bir daha ayak basamamasını kastediyorum.

Thiago'nun ağzı büzüldü. "Bu insanlardan sağ kalan olsaydı belki onlara akıl danışabilirdik."

Bana laf sokuyormuş gibime geldi ama anlaşılan GAT onun bu sözünü hoş karşılamamıştı. *Şuradakini tıp platformunun üstüne koyarsanız karnını yarıp içine bakabilirim*, dedi.

GAT'ın "uzun soluklu bir efsanevi-macera dizisinin kahramanı" sesini daha önce de duyduğum için oralı olmadım ama insanların sesi sedası kesildi. Amena kararsızca kıpırdanarak bana baktı. Sonra Ratthi, "Bu üstü kapalı bir tehdit miydi?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedim, "üstü kapalı değildi."

Amena kollarını gövdesine doladı. "Gri insanlar mürettebatını nasıl kaçırdı?"

Mürettebatım ve ben bu güneş sistemine ilk girdiğimizde kritik bir olay yaşandı, diye açıkladı GAT. *Bellek arşivim karıştı ve hâlâ onu yeniden yapılandırmaya uğraşıyorum.*

Aman ne güzel. "Telsizin kapalı mı?" diye sordum.

Telsiz üzerinden düzenlenen bir saldırıya uğramadım çünkü geri zekâlı değilim.

"Bir virüs saldırısıyla alaşağı edilen ben olmadığıma göre belki öylesindir," dedim. Evet, aklıma ne gelirse düşünmeden söylüyordum.

Başıma gelen şey bir virüs saldırısı değildi, dedi GAT. *Tanımsız bir olaydı.*

"Oh be, içim rahatladı."

"Hey, hey!" Amena bir kolunu sallayarak parmaklarını şaklattı. "Lütfen neler olduğunu bize anlatmaktan vazgeç-

me! Demek mürettebatın bu gri insanlar tarafından esir alındı, doğru mu? Ve gri insanlar Eletra'nın gemisinin aradığı kayıp koloniden geliyor, değil mi?"

Tüm gözler Eletra'ya çevrildi. Kadın mahmur gözlerle o bakışlara karşılık verdi.

Bunlar mantıklı varsayımlar, dedi GAT, *lakin onları destekleyecek doğrudan bir kanıtım yok. Bir şirket ıslah seferinin gönderdiği imdat çağrısına cevaben bu sisteme vardığımızı biliyorum. Bir ara tekrar başlamama yol açan kritik bir sistem arızası tecrübe ettim. Tekrar başlamanın ardından içimde istilacılar buldum. Mürettebatımı esir tuttuklarını söyleyip silahlar talep ettiler. Ben de onlara bir silah önerdim.*

Herkes yine bana baktı.

Arada o dudak ısırma şeysini yaptı. "Onları GüvBirime götürdün. Çünkü GüvBirimin durumla başa çıkabileceği biliyordun."

Evet.

"Üs gemimize düzenlenen saldırı hepimizi öldürebilirdi," diyen Thiago'nun sesine biraz hararet karıştı.

Hadi ya, Thiago, ciddi misin?

Ratthi bıyık altından tıslasa da o Thiago'ya çenesini kapatmasını söyleme fırsatı bulamadan GAT, *Bu, girmeyi göze aldığım bir riskti*, dedi.

Pekâlâ. Ya bir işlemci hatası ya da seyrettiğim şovlarda "öfke nöbeti" denilen şeyi veya yeni bir sinir krizi geçiriyordum. Sonuçta tıp platformundan indim, steril alandan çıkıp tuvalete girdim ve yumruğumu kaporta kapatma kontrolüne vurdum.

9

Yirmi yedi dakika on iki saniye sonra Ratthi kaportayı çalıp bana bir yayın mesajı gönderdi. *İçeri girip seninle konuşabilir miyim?*

Ceketim yanında mı? diye karşılık verdim.

Bir duraksama oldu. Tıpkı kiralandığım sözleşmelerde yaptığım gibi kimsenin çığlık çığlığa yardım istemediğinden emin olmak için girdilerimde anahtar sözcük denetimi yürütüyordum. Fakat GAT tekrar devredeyken öyle bir ihtimal düşüktü. Tabii GAT herkesi öldürmeye karar verirse durum değişirdi; o zaman işler sarpa sarardı. Fakat öyle bir ihtimal de düşüktü çünkü GAT benimle temas kurmaya çalışıp duruyordu ve bir yandan toplu katliam planlayıp bir yandan da ne kadar nankör olduğum ve aynı zamanda yanıldığım, surat asmakla dangalaklık ettiğim ve neden onunla konuşmadığım gibisinden mesajlar yazacağını hiç sanmıyordum. (Gönderdiği mesajlar kelimesi kelimesine öyle

değildi ama ne kastettiğimi anlamışsınızdır.) Derken Ratthi, *Tamam, buldum*, dedi.

Ceketi kastediyordu. *Öyleyse içeri girebilirsin.*

Yine bir duraksama oldu. Sonra Ratthi, *Amena da girebilir mi?* diye sordu.

Başımı arkamdaki duvara vurdum. Lavabonun yanındaki tezgâhta oturuyor ve GAT'ın beni pinglediği 400 küsur seferde *Mabet Ay'ın Doğuşu ve Batışı*'nı seyrediyormuşum gibi yapabilmek için arka planda diziyi oynatıyordum.

(İşleme kapasitemin insanların, geliştirilmiş insanların veya düşük işlevli botların aynı anda yapabildiklerinden çok daha fazla sayıda şey düşünebilmeme ve yapabilmeme imkân tanıdığını fark etmiş olabilirsiniz. GAT'ın işleme kapasitesi beni yavaş çekimde hareket ediyormuşum gibi gösterecek kadar yüksekti. Bu da ona muazzam bir sabır veriyor ama aynı zamanda istediğini derhal elde edemediğinde çileden çıkmasına yol açıyordu. Onunla kafa bulabileceğim birkaç yöntemden biri de buydu.)

Üstümdeki bütün kanı ve sıvıyı hijyen birimiyle temizlemiştim ama duş almayacak kadar öfkeliydim. (Duş almak hoştur ve öfkeli kalmak istiyordum.) Bir ara geri dönüştürücüden GAT'ın uzun kollu mürettebat tişörtlerinden biri düşmüştü. İçimden onu atmak geçse de tişörte ihtiyacım vardı. Bu nedenle onu başımdan geçirdim ve kendi gömleğimden geriye kalanı yere attım. Artık cilalı tezgâh yüzeyinde ayağımda botlarımla oturuyordum. Bunun GAT'ı kızdıracağını umdum. Tuvaletten kamera görüntüsü değilse bile sensör görüntüsü aldığını farz ediyordum.

Amena'yı daha da üzmek istemediğim için, *Evet*, cevabını yolladım.

Kaporta kayarak açıldı ve Ratthi ile Amena içeri girdi. Dizini tedavi ettirmiş olan Ratthi artık topallamıyordu. O kaportayı kapatırken Amena lavabo tezgâhının diğer ucuna

gitti ve oraya çıkıp oturdu. Bacaklarını yukarı çekip beni endişeyle süzdü. "Geminin neresinde olursan ol söylediğin her şeyi duyabiliyor," dedi.

Ratthi gülümseyerek ceketimi uzattı. "Evet ama ben buna alışkınım."

(Evet, bana gönderme yaptığını biliyordum.)

Ceket geri dönüştürücüde temizlenmiş, yanık kısımların ve deliklerin onarılması için kumaşı yeniden dokunmuştu. İç geçiren Ratthi sırtını duvara yasladı. "Demek bu taşıyıcıyla aranda bir ilişki var."

Dehşete düştüm. İnsanlar ne kadar da iğrenç. "Hayır!"

Ratthi bezgin bir ses çıkardı. "Cinsel bir ilişki kastetmedim."

Amena'nın alnı şaşkınlık ve merakla kırıştı. "Öyle bir şey mümkün mü ki?"

"Hayır!" dedim ona.

"Bir dostun var," diye üsteledi Ratthi.

Köşeye çekilip ceketime sarıldım. "Hayır. Artık... Hayır."

"Artık yok mu diyecektin?" diye imalı bir soru sordu Ratthi.

"Hayır," dedim üstüne basa basa. GAT beni pinglemeyi bırakmıştı ama dinlediğini biliyordum. Sanki omzumda başkalarının işine burnunu sokmaktan kendini alamayan habis ve duygusuz bir zekâ vardı.

Ratthi'nin yüzü sahiden de sinirimi bozan tarafsız fakat kuşkulu bir ifade takındı. "Bugüne kadar pek çok bot dost edindin mi?"

Dostum olmak isterken can veren zavallı Miki aklıma geldi. Miki'nin herkesle dostluk kurmak istemiş olma ihtimali yüzde 93'tü ama bana şöyle demişti: "*İnsan dostlarım var ama şimdiye kadar hiç kendim gibi bir dostum olmadı.*"

"Hayır," dedim. "Yok öyle bir şey. Biz insanlar gibi yakınlaşmayız."

Ratthi hâlâ kuşkuluydu. "Öyle mi? Taşıyıcı farklı düşünüyora benziyor."

"Taşıyıcı ne halt yediğini bilmiyor. Dahası çok yalan söyler ve gıcıktır."

Işıklarda insan gözünün görme aralığı dışında kalan fark edilmez bir titreşim bana GAT'ın dediklerimi duyduğunu belli etti.

"Ona neden GAT diyorsun?" diye sordu Amena. "Adının *Günberi* olduğunu söyledi."

"Bu bir anagram," cevabını verdim. "Götoş Araştırma Taşıyıcısı anlamına geliyor."

Amena gözlerini kırpıştırdı. "O bir anagram değil ki."

"Her neyse." İnsan kelimeleri çok fazladır ve hiçbiri umurumda değildir.

"Her halükârda," dedi Ratthi, "sanırım sen ve *Günberi* insanlarla ilişki kurmayı bilmenize rağmen ikiniz de birbirinizle nasıl ilişki kuracağınızdan pek emin değilsiniz."

Sözleri yine içimi kaldırdı. "Buna ilişki demek zorunda mısın?"

Ratthi tek omzunu silkti. "'Dostluk' kelimesinden hazzetmiyorsun. Başka ne diyebilirim ki?"

Hiçbir fikrim yoktu. Arşivlerimde hızlı bir arama yaptım ve çıkan ilk sonuca baktım. "Müşterek idari destek?"

Işıklar epey alaycı olduğunu anladığım bir tarzda yeniden titreşti. "Ne yaptığının farkındayım, GAT!" diye bağırdım. "Benimle iletişim kurmayı denemekten vazgeç!"

Amena odaya bakınarak neye tepki verdiğimi görmeye çalıştı. Ratthi tekrar iç geçirdi. "Bu tuvaletin dışında konuştuklarımızı dinliyor muydun bilmiyorum ama Arada ve Thiago *Günberi*'yle pazarlık ediyordu ve bir anlaşmaya vardılar. Mürettebatını bulmasına ve umuyoruz kurtarmasına yardım edeceğiz. O da bize Preservation uzayına dönmemiz için gereken her türlü desteği sağlayacak."

"Bu bir anlaşma değil ki," dedim. "Ona istediğini veriyorsunuz."

"Farkındayız." Ratthi çaresizce bir jest yaptı. "Fakat başka seçeneğimiz yok. Solucan deliğinden en yakın istasyona bir acil durum habercisi göndermemize izin verse dahi o istasyon Tüzel Kuşak sahasında yer alır. Üstelik bir şirket tarafından tahlis edilmiş bir sözümona 'kayıp' sistemdeyiz ve bu da Tüzel Kuşak yasalarından pek çoğunu çiğnediğimiz anlamına gelir. O da yetmezmiş gibi iticisine uzaylılardan kalma teknoloji kurulmuş bir taşıyıcıdayız. Çağrımıza cevap verenlere taşıyıcının isteği dışında modifiye edildiğini söylememiz bizi cezaya boğmaktan başka bir işe yaramaz. *Günberi*'nin mürettebatı ve bağlı bulundukları üniversite daha bile kötü bir duruma düşebilir."

Dediklerinin hepsinde haklıydı ama aslında durum sandığından daha bile beterdi. "Burası Preservation İttifakı bölgesine benzemez. Ancak bir istasyonun tanımlı nüfuz alanındaysan yardım ederler. Ayrıca acil durum habercilerini başka yerlere iletmezler ve solucan deliklerinden müdahale ekipleri göndermezler. En iyi ihtimalle çağrımızı yerel bir kurtarma şirketine aktarırlar ve o şirket bizimle irtibat kurup bir kurtarma sözleşmesi teklif eder. Onlara peşin ödeme yapmamız gerekir ve muhtemelen çağrımızı aktardıkları için istasyona borçlu kalırız. Tabii o borcun miktarı yerel yönetmeliklere göre değişir."

Amena'nın ağzı açık kaldı. "Yani bizi kurtarmaları için birilerine para mı ödemeliyiz?"

Ratthi yüzünü ovuşturdu. "Of, Tüzel Kuşak'tan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Sahi mi? Al benden de o kadar," dedim. (Evet, bunu alaycı bir üslupla yaptım.)

O esnada daha önceden fark etmem gereken bir şeyi akıl ettim.

Amena belli ki bütün muhtemel yansımaları hesaba katmaya çalışıyordu. "Peki şirketler çıkagelirse sana ne olur? Hani sunisin ya?"

"Bana bir şey olmaz," dedim ona. Preservation halkının Tüzel Kuşak'ta işlerin nasıl yürüdüğünü bu kadar az bilmesi hayret verici. "GüvBirimler burada yasaldır. Annen kayıtlı sahibim ve sen de onun atanmış temsilcisisin." Temsilcilik sıfatını Thiago'ya verecek değildim.

Amena dehşete düştü. "Annem sana sahip değil ki."

"Evet, sahip." Dr. Bharadwaj daha önceden bana Preservation kökenli insanların bu kavramlara nasıl akıl erdiremediğini açıklamıştı ve ona büyük ölçüde inanmıştım. Fakat bir şeyi kendi gözlerinle görmek daima bambaşkadır.

Amena dönüp Ratthi'den medet umdu. Adam karamsar bir ifadeyle başını salladı. "Arada, Overse ve ben her ihtimale karşı arayüzlerimizde yasal belgelerin tasdikli kopyalarını bulundururuz. Şirketlerin eline düşersek, Amena, GüvBirimin yasal mülkiyetini üstüne almalısın."

Amena ellerini salladı. "Ama bu... Iyh!"

"Benim de hoşuma gitmiyor," dedim ona.

"Gelelim diğer meseleye," dedi Ratthi. "*Günberi*, arayışımıza başlamadan önce motor sistemlerini onarmasının vakit alacağını söylüyor. O zamana kadar yapmamız gereken hazırlık ve planlar var." Şevkle ellerini çırptı. "O nedenle artık tuvaletten çıkar mısın?"

"Evet." Tezgâhtan aşağı atladım ve ceketimi GAT'ın aptal tişörtünün üstüne geçirdim. "Çünkü GAT yalan söylüyor."

Işıklardaki titreşme bu sefer alaycı değildi.

Revire çıktım. Halen aktif olan kontrol alanı görüntüsünde Arada bir istasyon koltuğunda oturuyor, Thiago ise onun yanında dikiliyordu. GAT'ın uzaylı kalıntısı takviyeli solu-

can deliği yolculuğuna dair motor durum verilerini gözden geçiriyor, kimi zaman dehşetlerini belli eden ufak tefek sesler çıkarıyorlardı.

Overse artık steril bir çalışma yüzeyinde duran Eletra'dan söktüğümüz implantla birlikte revirdeydi. Bir görüntüleme alanı kullanarak cihazı inceliyor, implantın münferit parçalarının büyütülmüş taramaları o alan dahilinde asılı duruyordu. Yakınındaki bir sedyede oturan Eletra kadının implantla ne yaptığını kararsızca seyrediyordu.

Overse yayınından çıkıp bize meraklı bir bakış attı. "Şey, artık herkes konuşmaya hazır mı?"

"Pek sayılmaz." Ratthi'nin endişeli bir üslupla konuşması hiç de adil değildi.

"Arada," dedim, "bu taşıyıcı bir imdat çağrısına cevaben bu sisteme gelmedi."

Thiago dönüp beni kuşkulu gözlerle seyretti. Arada istasyon koltuğunu geriye itti. Biri ona acil durum çantasından bazı malzemeler getirmişti çünkü yanağındaki yanık tedavi edilmişti. "GüvBirim, bence şimdilik *Günberi*'yle yararlı bir anlaşmaya vardık. Bizi tehlikeye sokabilecek bir durum yoksa bu konuyu şimdi... ele almak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle eminim," dedim.

Ratthi usanmışçasına ellerini kaldırdı ve gidip Overse'in yanına oturdu.

Sorusunu sorarken Overse'in yüzünde bir "şu işi bir an önce halledelim" bakışı vardı. "GüvBirim, bir imdat çağrısı yapılmadığını nereden biliyorsun?"

"Bu bir eğitim ve araştırma gemisi," dedim. "Öğrenci yatakhaneleri ve derslik kompartımanları kullanımda değil. Üstelik laboratuvar modülü devre dışıydı ve gemiye takılı bir kargo modülü yoktu. Öyleyse GAT şu imdat çağrısını aldığı sırada ne yapıyordu?"

Bütün insanlar tavana baktı.

Demek işimizi kolaylaştırmaktan anladığın bu, dedi GAT.

"Niyetim işini elimden geldiğince yokuşa sürmek," cevabını verdim. "İsteğim dışında buradayım ve bundan pişman olacaksın."

Arada iki elini birden yüzüne bastırdı. "Belki tuvalete dönmeli ve meseleyi biraz daha düşünmelisin."

"Düşünmekten bıktım usandım," dedim.

O kadarı belli, dedi GAT.

Biliyorum, kendi kazdığım kuyuya kendim düştüm ama ne gariptir ki bu durum öfkemi azaltmadı. "Buraya belirli bir sebeple geldin ve o sebep bir imdat çağrısı değil. Peki neydi?"

Odanın sağımdaki tarafında şunlar yaşanıyordu:

("GüvBiriminizin... böyle davranmasına neden izin veriyorsunuz?" diye Overse ile Ratthi'ye sordu Eletra.

Overse'in çenesi kasıldı. "O bizim GüvBirimimiz değil," dedi. "O..."

Ratthi kadının bileğini sıkıp ona "şirketlere güven olmaz" diye tanıdığım bir bakış attı. "Normalde çok sorumluluk sahibidir," dedi Eletra'ya.")

Beni konferans görüntüsünden süzen Thiago'nun kaşları çatıktı. "İyi bir soru," dedi.

(Tabii ya, o an aklı başında insanlardan hiçbiri bana arka çıkmıyordu ya, illa ki aptallık etmediğim zamanlarda benimle asla hemfikir olmayanın arka çıkması lazımdı.) "Neden buradaydın?" diye sordum GAT'a. "Gerçekten ne işle uğraşıyordun? Derin uzay araştırması, insanların eğitimi, kargo taşımacılığı... bunlardan hiçbiri burada, şirketlerin ölü bir koloniyi tahlis etmeye çalıştıkları bir güneş sisteminde bulunman için geçerli bir sebep değil."

Mürettebatım kaçırılmadan önce burada yaşananlardan hiçbirinin konuyla ilgisi yok, dedi GAT. *Ne yaptığım seni ilgilendirmez.*

"Beni kaçırdığın için pekâlâ ilgilendirir," dedim.

Burada isteğin dışında tutulmuyorsun. Canın ne zaman isterse gidebilirsin. Kapı nerede biliyorsun.

Sözleri kulağa tam da düşündüğünüz kadar alaycı ve gıcık geldi. Ayrıca insanların gözünü korkutması kaçınılmazdı. Arada ile Ratthi bana el sallıyor, artık çenemi kapatmama yönelik ivedi talepler olarak yorumladığım jestler yapıyorlardı. Fakat GAT'ın yine asabını bozup tehditkâr bir tavır takınmasını sağlamış, böylece amacıma ulaşmıştım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Amena'yı korkutuyorsun."

GAT'ın Amena'yla konuşurken kullandığı ses tonunun diğer insanlarla konuşurken kullandığından çok daha farklı olduğunu fark etmiştim. Diğerlerine de zarar vereceğini sanmıyordum ama Amena'nın hislerinin aksine onların hislerine özen göstermiyordu. GAT başka ne olursa olsun derslik alanları ve yatakhaneler onun düzenli aralıklarla bir eğitim gemisi olduğunu söylüyordu. Üstelik kafamın çalışmadığı ve hâlâ dost olduğumuz günlerde ergen insanlardan hoşgörülü bir dille bahsetmişti.

Amena, "gelmiş geçmiş en saf insan toplumuna mensup nispeten dışa kapalı bir ergen olmama rağmen bunlardan hiçbiri canımı sıkmıyormuş gibi davranmam lazım" tavrından dolayı muhtemelen itiraz etmek için derin bir nefes aldı. Ona bakarak özel yayın bağlantımızdan, *Dürüst ol*, dedim.

Aldığı nefesi verdi. Güverteyi ayakkabısının ucuyla yoklayarak gönülsüz bir itirafta bulundu. "Gri insanlar dehşet vericiydi. Hele üstüme ateş açılması... Konuyu geçiştirme amaçlı bir masal dinlemek yerine gerçekten neler döndüğünü bilmek isterim."

Uzun bir sessizlik çöktü. Bir sürü insan gözünü üstümde hissettim. GAT'ın yayındaki ağırlığı ve ilgisi de cabasıydı.

GAT en sonunda suskunluğunu bozdu. *O soruya cevap verebilmem için mürettebatımın gizlilik anlaşmasını çiğnemeliyim.*

"Beni ve insanlarımı kaçırdın," dedim. "Yaptıkların benim onlarla aramdaki sözleşmeyi çiğnedi." Bir firma sözleşmesini değil, kendi sözleşmemi kastediyordum. Ve GAT beni bu belaya bulaştırıp her şeyi altüst etmişti.

İsteğinizi değerlendireceğim, dedi GAT, sonra da ekrana bir bağlantı şeması koydu. Şemada Eletra'nın –yalnızca onun– aktif bağlantısını genel yayından çıkardığı görünüyordu. Sözlerini benimle ve benim beş insanımla arasındaki kapalı bir kanaldan sürdürdü. *Vereceğim bilgi gizli tutulmalı. Herhangi biriniz size söylediklerimi şirket temsilcisine aktarırsa onu öldürürüm.*

Organik parçalarım adrenalin salgıladı. Kapıldığım his huzursuz edici ve tuhaftı. Firmadayken hizmet verdiğim tipik insan müşterileri andıran Eletra'yla samimi değildim. (Tipik derken ne çok aptal ne de çok akıllı olan ve [1] vurulmamla [2] düşman bir gezegende terk edilmemle sonuçlanacak bir şey yapma ihtimali yüzde 53'ü geçmeyen insanları kastediyorum.) Yine de insanlarımın yakınındaydı ve o civarda birinin ölme fikri içime sinmiyordu.

İnsanların gergin bir an yaşadıkları belliydi. Birbiriyle kesişen bir sürü bakış ve kaygılı yüz ifadelerini saklamaya yönelik girişimler mevcuttu. Sonunda Arada, *Anlaştık*, dedi. *Ona hiçbir şey söylemeyiz.* Genzini temizleyip sesli konuştu. "Temizlenip dinlenmek için kamaralarını kullanabilir miyiz?"

Elbette, diye genel yayından cevap verdi GAT.

Ratthi ile Overse birlikte Eletra'nın GAT'a ait yatak odalarından birine (götoş gri insanların her bir yanına besi yeri kokusu sindirmeyi başaramadıkları kullanılmamış bir tanesine) yerleşmesine yardım ettiler. Odaya bitişik bir tuvalet

vardı ve Ratthi etrafta gezinmesi için bahanesi olmasın diye kadına kendinden ısıtmalı metal kutular ile meşrubat kasaları getirdi. Ben de güvenlik konusunda hiç kimseye, özellikle de GAT'a güvenmediğim için bir dronu kapının önüne nöbetçi diktim.

İnsanlarım konuşmak için Eletra'nın koridora çıksa bile söylenenleri duyamayacağı kadar uzaktaki yemekhaneye gitti. Orada karınlarını da doyurdular ve Thiago yemekhanenin hazırlama biriminin yardımıyla onlara sıcak bir içecek ikram etti.

GAT yine gereksiz denecek kadar süslü püslü bir bölünmüş ekran çıkardı. Ekranda yemeğini daha yeni yemiş, GAT'ın TıpSisteminin önerdiği ilaçları içmiş ve uyumak maksadıyla kıvrılıp yatmış Eletra'nın bir görüntüsü vardı.

Arada yemeğinin bitmesini beklemeden söze girdi. "*Günberi*, artık GüvBirimin sorularını yanıtlamaya hazır mısın?"

(Aslında önce, "GüvBirim, volta atmayı bırakıp oturur musun?" diye sordu.

"Hayır," cevabını verdim.)

Ben bir eğitim, derin uzay haritalaması amaçlı bir araştırma ve bazen de bir kargo gemisiyim, dedi GAT. *Bütün bunlar doğru. Mürettebatım ayrıca Mihira ve Yeni Tideland sivil yönetiminin bir parçası olarak ve onların desteğiyle ve de Mihira ve Yeni Tideland Pan-sistem Üniversitesi idaresinde şirket karşıtı örgütler için bilgi toplar. Bunlar genellikle tehlikeli eylemlerdir.*

Overse'le bakışan Arada kafa salladı. "Yani buraya o kayıp koloniden dolayı geldin. Amacın şirketler varmadan önce onu incelemek miydi?"

Tahlisiye ve ıslah alanlarında çalışan bir şirketler konsorsiyumunun siparişiyle yeniden yapılandırılan bir veri tabanının takriben otuz yedi tüzel standart yıl evvel tohumlanmış bir koloninin koordinatlarını içerdiği bilgisini aldık.

"Metruk bir koloni." Amena kaşlarını çatarak tabağındaki bulamacı karıştırdı. "Büyükdedelerimiz gibi ölüme terk edilmiş bir avuç insan."

Amena haklıydı; olup bitenler Preservation'ı kuran kolonicilerin yaşadığına benziyordu. Onlar da koloni kendi kendine yeterli hâle gelinceye kadar solucan deliğinden çıkagelecek ikmal gemilerine güvenilerek büyük ölçüde dünyalaştırılmış bir gezegene "tohumlanmışlardı" (aslında "terk edilmişler" demek daha doğruydu). Koloniler şimdilerde kolonileri aynen böyle kuruyordu. Lakin bazen şirketlerin iflas ettiği, diğer şirketlerce saldırıya uğramaları sonucu solucan deliği verilerinin silindiği veya koloninin varlığına dair bütün kayıtların mülkiyet konulu hukuki savaşlardan dolayı kilitlenen bir veri tabanında unutulduğu olurdu. Neticede hiçbir ikmal gemisi koloniye uğramamıştı ve yarım yamalak yapılan dünyalaştırma başarısızlıkla sonuçlandığında bütün insanlar ya açlık çekmiş ya da can vermişti. Bunu konu alan filmler ve şovlar seyretmiştim ama Preservation'a gelinceye dek masallardan ibaret olmadıklarının farkında değildim. (Çoğu iç karartıcı bir sonla biterdi ve pek hazzetmediğim "yalıtılmış durumdaki çaresiz insan gruplarının başına gelen feci şeyler" türünün birer parçasıydı.)

Evet, kurumsal iflas veya ihmal sebebiyle Koloniler kendi haline bırakıldı, dedi GAT. *Ama hepsi yok olmadı. Bazıları ayakta kalmayı başardı.*

Yemeğini bitiren Arada geri dönüştürücüye koymak için tabağını katlıyordu. "Bu sahada iki koloni olduğunu söylememiş miydin?"

Evet. Tarihi kayıtlar bu sahada Tüzel Kuşak öncesine dayanan eski bir koloninin varlığını kaydetmiş ama başka bir bilgiye yer vermemiş.

GAT koloni raporunu yayına koydu. Sanki biri aslını silmiş ve bu bir yeniden yapılandırmaymış gibi rapor bölük

pörçük görünüyordu. Çoğu, GAT'ın bize zaten söylediklerini içeriyordu: Tüzel Kuşak öncesine dayanan orijinal koloni sahasından kimsenin haberi yoktu veya varsa bile bu rapora yansıyacak kadar veri sağlam kalmamıştı. Tüzel koloni Adamantine Keşifçilik adlı bir şirket tarafından tohumlanmış ve kısmi dünyalaştırma yapılmıştı. Kolonicilerin sayısı, arazi şartları, hava durumu, habitatlar, ekipmanlar, yasadışı genetik deneyler, çok yasadışı uzaylı kalıntıları gibi konularda en ufak bir bilgi yoktu.

İlgi çekici tek yeni bilgi GAT'ın tayfasından biri olan Iris adlı bir geliştirilmiş insandan gelmişti. Iris rapora koloni kurulduktan sonra Adamantine Keşifçilik'in düşmanca satın alınması hakkında bazı haber bülteni arşivleri eklemişti. Haber kaynaklarında belirsiz bir sayıdaki –dört ila yirmi dört arası– Adamantine Keşifçilik çalışanının silahlı bir çatışmada öldüğünü ama bu çalışanların solucan deliği koordinatları veri tabanlarından silininceye dek düşman şirketi uzak tutmayı başardıklarını anlatan üç farklı makale vardı. Fiziksel veri deposunun hâlâ var olmasının tek sebebi saldırganların zorla içeri girmeleri ve veri deposunun buharlaştırılmasına fırsat bırakmadan teknisyenleri öldürmeleriydi. Iris'in notu şöyle sona eriyordu: *Koloniyi kasten korumaya veya gizlemeye çalıştıklarını düşünmek cazip. Mümkün ama muhtemel değil.*

Bence de muhtemel değildi. Fakat üç farklı haber kaynağı tarafından aynı öykünün birbirine yakın versiyonlarının bildirilmiş olması Iris gibi bana da hadisenin veya onun bir varyasyonunun sahiden yaşandığını düşündürüyordu.

Raporu okurken insanlardan ses seda çıkmadı. (Evet, kelimeleri tek tek okumaları bana bitmek bilmezmiş gibi gelir. Medya depomda bir sıralama yaptım ama ben daha şovlardan birine başlayamadan okuma faslını bitireceklerini biliyordum.)

"Ne tuhaf," dedi Overse usulca. "Koloniyi korumaya mı çalışıyorlardı? Yoksa sadece yatırımlarını mı?"

"Zaten gizemlere bayılırsın," dedi Arada ona, dikkatini rapordan ayırmaksızın.

"Öykülerde evet ama gerçek hayatta bayılmam," diye tersledi Overse.

GAT onlara aldırış etmedi. *Mürettebatımın görevi koloninin hâlâ meskûn olup olmadığını belirlemek ve eğer meskûnsa temas girişiminde bulunmaktı. Ayrıca ya kolonicileri tahliye ederek ya da koloni yaşanır durumdaysa onlara destek vererek tahlisiye şirketlerinin müdahalesini ve sömürüsünü engelleyeceklerdi.*

Amena dirseklerini masaya dayadı. "İyi de neden öyle yapasınız ki? Koloni halkı sağ kaldıysa başka bir şirketin elinden hiçbir şey gelmez, değil mi? Koloniyi kuran orijinal şirket ortadan kalktıysa insanlar özgür kalmış demektir."

"Maalesef burada işler öyle yürümez," dedi Overse kıza. Şirketlilerle konuşurken insanlarımın suratlarında yaygın olarak bulunan o hüsran ifadesini takınmıştı. "Başka bir şirket gelip koloniyi devralabilir."

Amena kuşkuluydu. "Devralabilir mi? Ama orada insanlar yaşıyor. Herhalde gezegenin başka bir yerinde ikinci bir koloni kurabilirler ama var olan bir koloniyi devralamazlar. Öyle değil mi?"

"Alabilirler," diye kızı temin etti Overse. "Alırlar."

Amena'nın yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Ama bu yaptıkları... Nedir bilmiyorum ama en azından adam kaçırma sayılır."

"Tüzel Kuşak'ta işler öyle yürür," dedi Thiago genç kıza, içeceğini karıştırarak. "Gezegen bir mülk sayılır ve asıl sahibi gittiyse o mülk tahlis edilebilir. Koloniciler, onların torunları veya artık orada her kim yaşıyorsa hak iddia edemez."

"*Günberi*, bu konuda ne yapacaksın? Kolonicilere nasıl yardım edeceksin?" diye sordu Ratthi.

Üniversite, koloninin orijinal kuruluş belgelerini ortaya çıkarmasını sağlayan yöntemlere sahiptir, dedi GAT. *O belgeler genellikle mütevellit tüzel kişi faaliyetlerini durdurduysa gezegen mülkiyetinin kolonicilere veya onların orijinal sahada yaşayan vârislerine geçeceğini belirten hükümler içerir.*

Bana belgelerin arşivlenmiş birer kopyasını çıkarmaktansa onları kendileri üretiyorlarmış gibi geldi. "Sen ve mürettebatın koloniden gerekli tetkik verileri topluyorsunuz, sonra da üniversite sahte belgeler hazırlıyor." Bu yapılanı yanlış bulduğum yoktu. Demek istiyorum ki GAT'a kızgındım ama "şirketlerin canına oku" tarzındaki genel görevleri kulağa harika geliyordu.

"Bu doğru mu, *Günberi*?" diye sordu Ratthi.

GAT bizi duymazdan geldi. *Sonrasında koloni ile bağımsız işletilen bir transfer istasyonu arasında sözleşme imzalanır. İstasyonun varlığını belli etmesinin ardından koloni dış müdahalelere karşı nispeten güvenli hâle gelir ve gayritüzel kuruluşların teklif edeceği diğer destek biçimlerini kabul etmekte serbesttir.*

Arada'nın ağzı büzüldü. "Eletra burada iki şirket gemisi olduğunu söylemişti, doğru mu? Bu sisteme onlardan önce mi yoksa sonra mı geldin?"

Önce. Mürettebatım esir tutulduğu için onları esir alanlar bir Barish-Estranza destek nakliyecisine ateş açmamı emrettiklerinde itaat etmek zorunda kaldım. Fakat o zaman dilimine dair bellek arşivim hasarlı ve gemiye yahut mürettebata ne oldu bilmiyorum.

"Yani gri insanlar aynı zamanda o şirket mürettebatlarını da esir tutuyor olabilir." Ratthi kaç insanı kurtarmamız gerekebileceğini hesaplamaya çalışır gibiydi. "Eletra'yı ve diğer şirketliyi neden... sana bindirdiklerini biliyor musun?"

Eliyle omzu üzerinde gelişigüzel bir hareket yaptı. "Veya onlara neden implant taktıklarını?"

"Belki zevk olsun diye onlara işkence etmek istedikleri içindir," dedi Amena somurtarak.

GAT tereddüt etse de bu durum insanların fark edebilecekleri kadar uzun sürmedi. *Mekiklerini istemiş olabilirler. O mekik halen ikincil kargo modülü yuvamda demirli.* Tereddüdü kuşku uyandırıcıydı ama aynı zamanda GAT cevabı gerçekten bilmiyor olabilirdi. Bu da tuhaftı çünkü bilmesi gerekirdi. Belki bellek arşivi sorunu GAT'ın ima ettiğinden daha beterdi. *Fakat iki iniş mekiğim hâlâ yer yerinde. Dolayısıyla öyle bir ihtimal düşük.*

Arada çenesini eline dayadı. Derin düşüncelere daldığını belirten birkaç farklı davranış sergiliyordu. "*Günberi*, diğer her şey açıkladığın gibi mi oldu? Yani tekrar devreye girdiğinde mürettebatın ortada yok muydu?"

Evet.

Kelimenin bir tonu vardı. O ton GAT'ın temel düzeydeki alaycılığı değildi. Yayınımda yankı yapan bir tınıya sahipti.

Tepki vermedim. GAT buraya gelmem için beni kaçırmış, insanlarımı tehlikeye atmıştı. Ona karşı sempati hissetmeyecektim. Kesinlikle hayır.

Ratthi'nin yüz ifadesi şüpheliydi. "Ortadan kaybolduklarında neler olduğunu hatırlama şansın var mı?"

Hasarlı arşivleri hâlâ yeniden düzenliyorum.

"GüvBirim o konuda sana yardıma edebilir mi?" diye bana bakmadan son derece üstünkörü bir üslupla sordu Amena.

Kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi kızın kafasına diktim.

GAT imalı bir şekilde cevap vermedi.

Koltuğunda arkasına yaslanan Overse rahat değildi. "Yaşananların bir zaman çizelgesini çıkarmaya çalışmalıyız."

Halihazırda bir çizelgem olduğunu söylemek için ağzımı açsam da GAT benden önce davranıp, *Elbette*, dedi ve ayrık ekranın yanına bir çizelge koydu. Çizelgede şu zamanlar gösteriliyordu: (1) GAT'ın solucan deliğinden çıkıp koloninin sistemine geldiğini anlaması, (2) GAT'ın bellek arızasının gerçekleşmesi, (3) tekrar başlamasının ardından içinde istilacılar bulup mürettebatının ortadan kaybolmuş ve iticisine bir uzaylı kalıntısı kurulmuş olduğunu öğrenmesi, (4) şirket ikmal nakliyesine düzenlenen saldırı, (5) silinmenin gerçekleştiği an ve (6) GAT'ın yedeğinin yeniden başlatıldığı an. Geminin bütünleşik saati sekteye uğradığı için Birinci Madde hariç bunların hepsi tahminiydi. (Evet, GAT'ın Hedeflere benim kullanabilecekleri bir silah olduğumu söylemesi, onları üs gemimize saldırabilecekleri bir yere getirmesi ve telsiz kodunun yardımıyla yerimi belirlemesi gibi olayları içeren koca bir bölümü atlaması hayret vericiydi.)

"Her şey sapıtmadan..." diyordu Amena ötekilere. "Yani her şey *iyice* sapıtmadan önce Ras bana koloni ıslah projesinden bahsediyordu ama Eletra onun sözünü kesip konuyu değiştirdi."

Thiago şirketli kadının battaniyeler altında saklandığı yatak odasının görüntüsüne baktı. "O insanların... O gri insanların..." derken cümlesini yarım bırakıp başını iki yana salladı. "Uzaylı kalıntılarının tesirini... Korkunç etkiler yaratabileceklerini biliyoruz. Gri insanlar yeni koloniye veya orijinaline mensup olabilirler mi? Veya şirketlerin kendi kolonicileri üstünde genetik değişiklikler yapmış olmaları ihtimali daha mı yüksek?"

Belirsiz, dedi GAT, zerre kadar umurunda değilmişçesine.

Doğrusunu söylemek gerekirse muhtemelen değildi de. Hedefler GAT'ın mürettebatına saldırmıştı. GAT işin gizemine ilgi duymuyor, sadece mürettebatını geri almak istiyordu.

Başka hiç kimse soruyu yanıtlayamadığında Ratthi dirseklerini masaya koydu. "Bence şirketler yanlarına kâr kalacak her şeyi yapar. Belli ki o gri insanlar... Onlara ne diyordun?"

"Hedefler," dedim.

Thiago göz devirmeye benzese de pek öyle denemeyecek bir harekette bulundu. Ratthi sözlerini sürdürdü. "Solucan deliği iticisine kurulu uzaylılardan kalma teknolojiyi buraya Hedefler getirmiş olmalı."

Overse düşünürken parmaklarıyla masanın üstünde ritim tuttu. "O implantlar uzaylılardan kalma teknoloji değildi. Aslına bakarsanız, eskiydiler. Şirket kolonisinin kurulduğu otuz yedi yıl öncesinden çok daha eski."

"Evet, Tüzel Kuşak öncesine ait ilk koloni sahasında tekrar kullanılabilen ama demode teknolojiler kalmış olmalı." Ratthi tabağında kalan yemeği dalgın bir edayla dürtükledi, sonra da bitirsin diye tabağı Arada'nın önüne kaydırdı. "O katı ekran arayüzünü tarihi sergilerde görmüştüm."

Amena başını sallayarak bir eliyle beni işaret etti. "Hem biliyorsun, solucan deliğine bir 'köprü-transit' dediler. O tabiri daha önce hiç duymamıştım."

Söyledikleri Thiago'nun ilgisini çekti. "Standart bir dil mi konuşuyorlardı?"

"Hayır. İlk başta bir tercüme oldu ama GüvBirim uyandığında ve çatışma başladığında o tercüme durdu," dedi Amena, enişteşine.

GAT'ın kullanılabilir bir video yahut ses kaydı bulunmadığı için arşivimden bazı örnekler seçip genel yayına aktardım. İnsanlar görüntüleri şaşkın ifadelerle seyretti. Ardından Thiago sert bir ifadeyle kendi kendine başını salladı. "Bu en az üç Tüzel Kuşak öncesi dilin bir karışımı."

"Teknolojileriyle uyumlu olduğu kesin," dedi Overse.

"Zaten en ölümcül uzaylı bulaşma hadisesinden pek

çoğu Tüzel Kuşak öncesinde gerçekleşti," diye ekledi Thiago.

"Ne tür hadiseler?" diye sordu Arada.

"Preservation arşivlerinde yalnızca birine dair ayrıntılı bilgiler yer alır. Olay ilk TK öncesi sivil yönetimlerden biri tarafından devasa bir harekât üssüne dönüştürülmekte olan bir uyduda yaşanmış. Nüfusun yüzde yetmişten fazlası ölmüş. Birilerinin sağ kalabilmesinin tek sebebi kısa zaman önce faaliyete geçirilen merkezi sistemin yatakhaneyi kilitlemeyi ve yardım gelinceye dek kapalı tutmayı başarabilmesiymiş." Bana göz attı. "Yani bir makine zekâsı tarafından kurtarılmışlar."

Bir merkezi sistemin ne olduğunu biliyorum, Thiago. (Hiçbir alt sistemi olmayan ve her işi kendisi yapan bir Mer-Sisteme benzer demode bir teknolojiydi. Tarihi dramlarda yer almayan biriyle dahi karşılaşmış değildim.)

Overse öne eğildi. "Peki insanlar nasıl öldürülmüş? Hastalananlar diğerlerine mi saldırmış?"

Thiago böyle zekice konuştuğunda hiç de o kadar sinir bozucu olmazdı. "Evet ama kalıntı bulaşmasına o tür şiddetli tepkiler vermek nadir bir duruma benziyor. Yine de ister tarihi ister modern olsun bu hadiselerin çoğu gizlendiği için işin aslını bilmiyoruz."

Ratthi başını sallayarak onayladı. "Şirketler ketum davranırken gerçeği öğrenmek zor."

"Hepsinin birden tanıdığı yegâne yasalar uzaylı kalıntılarının keşfi ve tecridiyle ilgili olanlar gibi görünüyor. Tabii bir de yabancı sentetiklerin kullanımına dair kısıtlamalar," dedi Overse.

"İyi ama uzaylı kalıntıları insanlara neden öyle etki etsin ki?" diye sordu Amena. "Kasıtlı bir şey mi var? Uzaylılar başkaları gelip de orada olanları sahiplenmesin diye sahayı korumaya mı almışlar?"

Ratthi derin bir nefes alıp verdi. "Hiç öyle düşünmedim. Bence bu bir dünyalaştırma matrisi hiç görmemiş bir yabancının onlardan birine kazara dokunup zehirlenmesine benziyor. Ortada bir kasıt yok. Bazen bulaşmanın etkileri rahatsızlanan kişinin beynine farklı öncelikler yüklenmiş gibi bir izlenim uyandırır. Sanki insan donanımında uzaylı yazılımı çalışıyordur. Neticede her şey karmakarışık olur." Bir çatalla işaret etti. "Peki ama Hedeflerin sahiden de Adamantine kolonisine mensup olduklarını mı düşünüyoruz? Yoksa gezegene TK öncesi yerleşen kolonicilerin torunları olduklarını mı? Ya buraya güneş sistemi dışından geldilerse?"

Bütün belirtiler sistem dahilinden geldiklerini öne sürüyor, dedi GAT.

"Bellek arşivinde sorun yaşadığını söylemiştin," dedim. "Sana kimlerin bindiğini veya binmediğini nasıl biliyorsun? Yüzlerce şirket tahlisiye grubu, yağmacı, kolonici ve uzaylı varken–"

"GüvBirim–" dedi Arada, Ratthi'yle aynı anda ağzını açarak. "Bana kalırsa–"

GAT onun sözünü kesti. *GüvBirimin "çok yalan söylediğim" beyanı doğru değildi. Şartlar gerektirmedikçe mürettebatımın çıkarları aleyhine bilgi veremeyeceğim apaçık ortada.*

Arada kafa salladı. "Peki. Anlıyoruz. Sanırım GüvBirim de bizim çıkarlarımızı–"

Bir özür istiyorum, dedi GAT.

İki elimle birden tavana müstehcen bir el hareketi yaptım. (GAT'ın tavanda olmadığını biliyordum ama insanlar sanki öyleymiş gibi oraya bakıp duruyordu.)

Buna hiç gerek yoktu, dedi GAT.

Ratthi alçak sesle Overse'e yorumda bulundu. "Makine zekâlarının duyguları olmadığını sananlar bu son derece gergin ortamda bulunsalar fikirlerini hemen değiştirirler."

GAT aniden yayınımda özel bir kanal açtı. *Yapmam gereken yaptım. Hâlimden anlamalısın.*

"Seninle yayında konuşmayacağım!" dedim yüksek sesle. "Müşterim değilsin. Hele hele–" Artık *dost* kelimesini telaffuz bile edemezdim.

İnsanların hepsi de aval aval bana bakıyordu. Duvara doğru dönesim geldi ama öyle bir şey pes etmeye benzerdi.

Ansızın geminin dört bir yanını görür oldum. GAT bana kameralarına erişim izni vermişti. "Bana iyi davranmayı kes!" diye hırıldadım.

Amena lafa karıştı. "Bence GüvBirime biraz zaman tanımalısın."

Tabii ya, zaten bu durumda tek ihtiyacımız oydu. "Seninle özel bir kanalda mı konuşuyor?" diye sordum kıza.

Amena yüzünü ekşitti. "Evet ama–"

"GAT, insanlarımla benden gizli konuşmayı bırak!" diye bağırdım.

Hani bazen insanlar tümüyle mantıklı davrandıklarını sanır ama aslında hiç de mantıklı davranmıyorlardır ve bir dereceye kadar bunun farkında olmalarına rağmen kendilerini dizginleyemezler ya? Görünüşe bakılırsa aynı şey GüvBirimlerin de başına gelebiliyor.

Arada masadan kalkıp ellerini uzattı. "Hey, hadi ama, tartışmayı bırakın. Bu hiç de üretken bir davranış değil. *Günberi*, GüvBirime baskı yapmaktan vazgeçmelisin. Mürettebatın ve silinmen sebebiyle tedirgin olduğunun farkındayım. Üstelik tüm bu yaşananlar korkunç ve kafa karıştırıcı. Ama GüvBirim de tedirgin. Birbirinize bağırmanın yardımı dokunmaz."

Ben bağırmıyordum, dedi GAT.

"Elbette bağırmıyordun," diye ona arka çıktı Arada. Mensah'ın evlilik ortakları Farai ile Tano küçük çocuklarıyla konuşurken aynı makul ses tonunu kullanırdı. Diğer-

lerine doğru döndü. "Duruma açıklık getirmeliyiz. *Günberi*, mürettebatının bu koloni hakkında topladığı diğer bilgilere erişmemize izin verirsen minnettar kalırız. O sırada Overse ile ben *Günberi*'nin iticisindeki şu uzaylı şey hakkında veri toplamaya başlayacağız ve normal-uzay iticisini daha çabuk devreye sokup sokamayacağımıza bakacağız. Ratthi ve Thiago, sizden ölü Hedefleri kontrol etmenizi ve baz patoloji taramaları yapmanızı istiyorum. GüvBirimin kayıtlarında söylediklerini tercüme etmemiz de gerekecek. İki insan kolonici grubundan birine mensup olduklarını doğrulayabilirsek sanırım... Eh, sanırım daha etkili planlar kurabiliriz. Amena, Eletra'yla yine konuşmaya çalışmanı istiyorum. Bak bakalım ağzından yeni bir bilgi alabilecek misin. Sanırım şimdiye kadar sözünü sakındığı açıkça ortada ve artık implantlardan haberi olduğuna göre daha açık konuşabilir. GüvBirim, *Günberi*'nin ilk defa tekrar başlatılmasına neyin sebep olduğunu ve Hedeflerin gemiye nasıl bindiğini belirleyebilir misin? Bence gizemli istilacıların *Günberi*'yi tekrar işgal etmesini hiçbirimiz istemeyiz. İtirazı olan var mı? *Günberi*, bu planı uygun buluyor musun?"

Şimdilik, dedi GAT.

10

Oh ne güzel.

İnsanlar dağılmaya başladı. Arada ile Overse mühendisliğe yollanırken Ratthi patoloji takımını hazırlamak için revire döndü. Amena masanın üstündeki metal tepsileri toplayan Thiago'ya yardım etti. Thiago yeğeninin omzuna dokundu. "Kızım, o şirketliyle konuşmak istediğinden emin misin?"

"Ben iyiyim, Enişte." Amena bıkkındı ve bu duygusunu dört dörtlük ifade eden o omuz silkme hareketini yaptı. "Eletra'nın beni incitmeye kalkışacağını sanmam. Hem GüvBirimin burada olduğunu biliyor. Ve GAT'ın da." Bana suçlu bir bakış attı. "Gemi kendisine GAT diyebileceğimi söyledi."

Söylemese şaşardım. Çene menteşemin gıcırdadığını hissettim.

Thiago genç kızın omzunu sıktı. "Dikkatli ol yeter."

"Olurum," diyen Amena en yakın geri dönüştürücünün bulunduğu hazırlık alanına yönelmişti bile. "Ona yeni giysiler ayarlamaya çalışacağım. Böylece yanına gitmem için bir bahanem olur."

Thiago önce bana, ardından duvara baktı. "Amena uğruna yaptığın her şey için teşekkür ederim," dedi.

Kin mi güdüyordum yoksa sadece kafam mı bozuktu bilmiyorum. Sonuçta tepki vermedim.

Amena geri dönüştürücüden bir paket giysiyle çıktı ve onu Eletra'nın yatak odasına doğru koridorda takip ettim. GAT'ın kamerası Eletra'nın tuvaletten yeni bir su kabı almak amacıyla yatağından kalkmış olduğunu gösteriyordu. Amena'nın rahat bir tavırla içeri girip ona giysi sunması için iyi bir zamandı.

O sırada GAT benimle arasında özel bir kanal açtı. *Yardımına ihtiyacım yok*, dedi.

Beni kaçırırken öyle düşünmüyordun, cevabını verdim ona.

İstemiyorsan benimle konuşman gerekmediğini kastediyorum.

İyi, neyse ne. Umurumda değil. *Yardım istiyor musun, istemiyor musun?* dedim.

GAT'ın arşivini üstüme yığmasıyla onun saniye saniye durum denetlemelerinden oluşan dev bir veri yığını altında boğuldum. Neyse ki firmanın bir ton madenlenmiş verisiyle boğuştuğum için bununla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. GAT'ın bellek arşivindeki gediğin neye benziyor olabileceğini tanımlayarak işe girişti. Tahminimce o gedik yaşam destek, navigasyon, vs. gibi alt sistemlerden hiç durmaksızın gelen raporlardaki koskoca bir kesintiydi. Yaptığım iş incelik gerektiriyordu çünkü bahsettiğim raporlar GAT için bağlı sistemlerden gelen münferit raporlardan ziyade parmak uçlarımdan aldığım sensör girdileri gibiydi. Kendi ar-

şivlerimin veri depolama yönteminden çok daha karmaşık olduğu kesindi ama ne aradığıma dair bir fikir edinmemin ardından bir sorgulama yarattım.

Yatak odası koridorunun başında durup Amena'nın yalnız devam etmesine izin verdim. Eletra'nın beni görmesinden veya yakınlarda beklediğimi fark etmesinden yana değildim zira tahminimce öyle bir şey Amena'nın kadını konuşturma becerisini kösteklerdi. Kaportaya ulaşan Amena yayın üzerinden Eletra'ya bir not yolladı: *Merhaba, yedek giysiler getirdim. İçeri girebilir miyim?*

Eletra yayın kontrolüyle kaportayı açarken ve birlikte giysileri ayıklarlarken ötekilerden gelen girdilerimi kontrol ettim: Arada ile Overse mühendislik modülüne doğru giden koridorda durmuştu. Arada eşine sarılırken Overse de onu öpüp kulağına, "Bu işin altından kalkabilirsin, yavrum," dedi. "Sen bir duvarsın."

"Ben sallantılı bir duvarım," diye mırıldandı Arada.

(Ona güvenmemin sebebi de bu sallantıydı. Kimseye kulak asmayan aşırı özgüvenli insanlar ödümü patlatır.)

Arada geri çekilip Overse'e gülümsedi. "Git işe koyul."

GAT'ın önceden yolladığı sedye o zamandan beri gemide sistematik bir gezinti yapmış ve kan revan içindeki ölü Hedefleri toplamıştı. Şimdiyse süzülerek Ratthi'nin beklediği revire giriyor, Thiago da onu takip ediyordu. Pıhtılaşan kan ve sıvı miktarı çoktu. "Of, bu hiç de eğlenceli olmayacak," diye söylendi Ratthi.

"Evet," diye asık bir suratla ekledi Thiago. "Gidip biyotehlike donanımını getireceğim."

GAT eylem listesine ekleme yaptı: *Dronları onar ve yeniden çalıştır. İnceleme ve imha amacıyla Hedef Dronları topla.*

Amena yatak odasında bir soru soruyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Eletra bir ceketi kucağına alıp katladı. "Ne

soracağının farkındayım ama vücudumuzda o implantların olduğunu bilmiyorduk. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

İlginç, dedi GAT.

Hâlâ kızgındım, tamam mı? Ama durum sahiden de ilginçti. *Bellek arşivinde bir gedik olduğu için mi?* diye sordum.

Evet. Sebep elbette ki aynı olamaz ama aynı işletimsel yaklaşım söz konusu. Bir esir al, hafızasını sekteye uğrat.

GAT'ın haklı olmasından nefret ederim. Gerçekten de aynı işletimsel yaklaşım söz konusuydu ve Hedeflerin uzaylılardan kalma teknolojiyi kullanarak hafıza sorunlarına yol açıp açmadıklarını öğrenmemiz lazımdı. *Demode insan teknolojisi ile uzaylı kalıntısının karışımı, aptal Tüzel Kuşak öncesi insanların kolonilerini uzaylılardan kalma yasaklı bir sahada kurdukları anlamına gelebilir*, dedim.

Belli olmaz, dedi GAT. İtiraz etmeme fırsat bırakmadan sözlerini sürdürdü. *Belki koloninin kurulduğu saha yasaklı değildir de keşfedilmemiştir.*

GAT'ın bir hususu delil kabul etmedeki standartları insanlarınkinden çok daha katıydı. Bir şey hakkında plan yapmadan önce daima o şeyin gerçekten var olduğunu sağlama almak isterdi. (Evet, bu davranışı sinir bozucuydu.)

Şirketli koloniciler çıkageldikleri zaman sahada TK öncesi orijinal koloniden kalma bir şey bulmuş olmaları mümkün, dedi GAT. *Fakat sonraki kolonicilerin demode teknolojiyi muhafaza edip kullanmaları garip.*

İtiraf etmek istemesem bile GAT o konuda da yanılmıyordu. Bu teknoloji işe yaramaz değildi ama hedefKontrol-Sistemini resmen antik tarihten kalma bir saldırıyla alaşağı etmiştim. (Zaten kullandığım saldırıyı tarihi dramları seyrederken öğrenmiştim.) *Neticede bildiklerimiz şunlar: Şirket kolonisinden önce de gezegende bir insan sahası vardı. Ve birileri bir ara uzaylı kalıntıları buldu.*

GAT *Günberi'nin ve GüvBirimin Ön Varsayımları* başlıklı

bir yayın grafiği yarattı (evet, bir tane daha). Grafikte Eletra hariç tüm insanları içeren bir erişim listesi de vardı. İlk madde şuydu: Bulgu (1) Şirket kolonisi Tüzel Kuşak öncesinden kalma eski bir insan yerleşim sahasına kuruldu. Sorular: Uzaylı kalıntıları mevcut mu? Cevap evetse sahaya özgü müydüler, yoksa oraya sonradan mı getirildiler? TK öncesi saha seçilirken uzaylı kalıntılarının varlığı mı dikkate alındı? Şirket kolonisi uzaylı kalıntılarının varlığından dolayı mı kuruldu?

İnsanların hepsi de işlerine ara verip yazıyı okudular. Eletra'nın ailesi hakkında konuşmasını dinlemekte olan Amena dalgınlık ânını bir öksürükle örtbas etti. (Eletra'nın ailesi Barish-Estranza'ya ırsi bir hizmet sözleşmesiyle bağlıydı ve gerek onu gerek kardeşlerini gerekse de kuzenlerini idari eğitime transfer ettirebilmek için yeterince istihdam kredisi biriktirmeye çalışıyorlardı. Artık Amena'yı, dehşetini gizlemek için söylenenlere sahte bir ilgi gösterdiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.)

GAT'ın durum verilerine yönelik sorgum sonuç vermeye başladı ve onları kontrol etmek için diğer her şeyi arka plana attım.

Hıh.

GAT mecburi bir kapanma ve tekrar başlama yaşadığını, o esnada da mürettebatının ortadan kaybolup Hedeflerin ortaya çıktığını söylemişti. HedefKontrolSistemi tarafından silindiğinde ikinci bir mecburi kapanma daha gerçekleşmişti. Peki öyleyse hedefKontrolSistemi GAT'ın sistemlerine ne zaman yüklenmişti? Mantıken ilk mecburi kapanmaya GAT'ın sistemlerine düzenlenen istila yol açmış olmalıydı.

Lakin bundan daha fazla sayıda gedik vardı.

Keşke Pin-Lee yanımızda olsaydı. Ve itiraf etmeyi hiç istememe rağmen Gurathin'in de bizimle olmasını arzuluyordum. İkisi de analizciydi ve bu alanda ikisinden de çok

daha üstün olmama rağmen onlara en azından neye baktığımı gösterebilirdim.

GAT, şuna bak, dedim.

Aynı anda pek çok farklı işle uğraştığını bilecek kadar GAT'ın farkındaydım: Arada ile Overse'e iticisinde kalmış uzaylı kalıntısını taramasına yardım ediyor, Ratthi için Tıp-Sistemin patoloji birimini yönlendiriyor, Thiago'yla beraber Hedeflerin dilinin tercümesi üstünde çalışıyor, hasarlı itiş sisteminin tekrar başlatılması ve tanısıyla meşgul oluyor, tüm bunlar yetmezmiş gibi süregiden diğer bütün işlemleri gözlüyordu. Fakat ansızın ilgisinin yüzde 86.3'ü bende toplandı. (GAT için bu çok büyük bir orandı.)

Sorgu sonuçlarımı inceledi. Böyle bir durumda bir insan, "Bu mümkün değil," derdi.

GAT ise, *Enteresan*, dedi.

Bunları bir zaman çizelgesine koymalıydım. Solucan deliğine giriş ve çıkışlar yahut navigasyon değişiklikleri gibi büyük çaplı olaylar aradım ki durum verisinde neye benzediklerini anlayayım. GAT benim için genel kapsamlı örnekler buldu ve başka bir sorgu dizisi başlattım.

Yatak odasındaki Amena koloni mevzusunu ihtiyatla yokluyordu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle ağır ağır konuştu. "Bak, şirket denetmenlerinin falan uygun bulmayacakları şeyleri paylaşmak istemediğinin farkındayım ama sahiden de şu kayıp koloni hakkında bilgi edinmemiz gerekiyor."

Eletra dudağını ısırdı. "Bunlar tescilli bilgiler."

Of be. Amena özel yayın bağlantımızdan mesaj yolladı. *Böyle diyerek ne kastettiğini bilmiyorum. Bilgilerin bir sahibi mi var?*

Evet, cevabını verdim ona. *Bağlı bulunduğu tahlisiye şirketinden korkuyor. Asıl korkması gerekense Hedefler tarafından tekrar esir alınmak.*

"Anlıyorum ama Hedefler –o gri insanlar– tekrar ortaya

çıkabilir," dedi Amena. "Özellikle de hiç kimse daha en başta bu taşıyıcıya nasıl bindikleri veya mürettebata neler olduğunu bilmediğinden." Çaresizce ellerini kaldırdı. "Onların başına gelen bizim de başımıza gelebilir. Ve burada kaldığımız sürece o ihtimal giderek artacak."

Eletra önceden implantının bulunduğu noktaya ulaşmayı denercesine ellerini kendi omuzlarına koydu. "Mürettebatın o yeni insanlar olduğunu sanıyordum."

Öyle olduklarını söyle, diye lafa karıştı GAT.

Amena hevesle kafa salladı. "Tabii, öyleler ama biz... Hedefler gemiyi ele geçirdikten sonra ortadan kaybolan tayfayı arıyorlar."

Eletra'nın alnı daha da kırıştı. "Sistemi neden terk edemiyoruz ki?"

"Normal-uzay motorları henüz çalışmıyor. Ama solucan deliğine ulaşabilsek bile taşıyıcı gitmemize izin vermez. Onu sen de duydun. Mürettebatı... daha doğrusu mürettebatının geri kalanı olmadan ayrılmayacak şekilde programlanmış. Üstelik sahiden de gıcık ve kararlı." *Kusura bakma, GAT*, dedi genç kız yayından.

Özrün kabul edilmiştir, dedi GAT. Yayında ilgisinin başka tarafa kaydığını hissettim. (Beni imalı bir bakışla süzdüğünü hayal edin.) (Bana ne kadar bakarsa baksın özür dileyecek değildim.)

Amena sözlerini sürdürdü. "Hem bazı şeyleri zaten biliyoruz. Tüzel Kuşak öncesi koloni civarındaki uzaylı kalıntıları gibi."

Hem GAT hem de ben çenemizi kapadık (biliyorum, ben de şaşırdım) ve bu taktiğin işe yarayıp yaramayacağını görmeyi bekledik.

"Ah." Eletra biraz gevşedi. "Pek fazla şey bilmiyorum. Ras da ben de çevresel teknisyenleriz –teknisyenlerdik– ve her şey gizli bilgiydi. Brifingimizde koloninin aslen eski

bir sivil yönetim tarafından ve büyük ihtimalle bir soğuk uyku gemisi aracılığıyla tohumlandığı söyleniyordu. Yaklaşık kırk yıl önce keşfedilmişti ve Adamantine Keşifçilik adlı bir şirket tarafından solucan deliği vasıtasıyla yeniden tohumlanıp konumu gizlenmişti. Sonra şirket düşmanca bir satın alma sonucu çökmüş ve veri tabanları yok edilip–" Amena'nın şaşkınlığını görünce Eletra onu aydınlattı. "Muhtemelen birileri yeni yönetime veri erişimi sağlayacak kod anahtarları için ödeme yaptırmaya çalışıyordu. Ama bu pek iyi bir fikir sayılmaz. Yeni yönetim yapılan masrafı el konulmuş malvarlıklarından çıkarabilir. Üstelik gelen yönetimi kızdırmadan da öyle satın alınmak yeterince kötüdür."

Amena anlaşılan yüz ifadesini kontrol altında tutma çabasıyla gözlerini kırpıştırıp duruyordu. (Aynı şeyi ben de denedim ama pek işe yaramadı.) *El konulan malvarlıkları derken çalışanları kastediyor, değil mi? Yani insanları?* dedi yayında.

Doğru, dedi GAT.

Eletra sözlerini sürdürdü. "Ama her neyse, medya deposu kurtarıldı ve Barish-Estranza ileriki bir zamanda onu satın alıp veriyi yeniden yapılandırmayı başardı. Sonra da bu tahlisiye projesi başlatıldı." Tereddüt etti. "Uzaylı kalıntıları hakkında söylentiler vardı. Güya kurtarılmış verilerden bazıları onlara atıfta bulunuyordu. Fakat bunların birer dedikodudan ibaret olması mümkündü."

"Peki Barish-Estranza sahiden uzaylı kalıntıları bulursa onlarla ne yapacaktı?" diye sordu Amena. "Tüzel Kuşak'ta bile onlara el sürmek için özel bir lisans gerekir, değil mi?"

"İşin o kısmı beni aşar." Eletra huzursuzca ensesine dokundu. Fiziksel tepkiler insanların doğru mu yoksa yalan mı söyledikleri, hatta gizliden gizliye bütün bir tetkik ekibi katletmeyi mi planladıkları gibi şeyleri belirlemek için fay-

dalı olabilir ve bazen öyledir de. Öte yandan insanlar bazen belirli bir sebep bulunmaksızın ya da sindirim sistemlerindeki bir sorun gibi fiziksel bir rahatsızlık yaşadıkları için kızışmış beyin kimyasalları salgılarlar. Fakat GAT'ın Eletra üstünde yaptığı tarama kadının implantlar hakkında konuşurken fiziksel sıkıntı belirtileri gösterdiğini ortaya koyuyordu. "İçimizdeki şey o muymuş?" diye sordu. "O implantları kastediyorum. Yabancı sentetiklerle mi yapılmışlar? Çalışma arkadaşın birini parçalara ayırmıştı."

Overse'in yayınından bir ön rapor aldım. Raporun çoğu taramadan topladığı ham veriden ibaretti. Ona dayanarak not tutacak zamanı olmamıştı.

"Hayır, implantların çok basit bir teknolojiye dayandığını söyledi." Amena yayını okumuyormuş da düşünüyormuş gibi görünmek için dudağını ısırdı. GAT raporu tamamlamış ve uzaylı bileşenleri içermemelerine rağmen implantların daha ezoterik bir aktarıcıya ait alıcılar olabileceğini belirtmişti. Ayrıca grup çalışma listesine "bütün Hedef teknolojileri incelenecek" diye not düşmüş, bir de *Günberi*'nin ve GüvBirimin varsayımlar çizelgesine "(2) uzaylı enerji kaynaklarıyla ve yabancı sentetik materyallerle çalışacak şekilde tasarlanmış ilkel insan teknolojisi" maddesini eklemişti. "Çalışma arkadaşım implantların uzaylılardan kalma teknolojiyle bağlantılı olabileceği kanaatindeydi."

Eletra bayılacakmışçasına kaykıldı.

GAT'ın mecburi kapanmalarına bir zaman çizelgesi hazırlamak için yürüttüğüm sorgu sonuçları geldi ve onları çoktan tanımlamış olduğum gediklerle eşleştirdim.

İşte o zaman ilk *ha siktir* ânını yaşadım.

GAT, dedim.

GAT raporumu inceledi.

Şok ânı 0.01 saniye sürse de öznel olarak çok daha uzun sürmüş gibi geldi. Derken GAT ilk benim yapmam gereken

şeyi yaptı ve özel yayın bağlantımız üzerinden Amena'ya hitap etti. *Amena, o kompartımanı terk et.*

Hemen, Amena, diye ekledim. *Potansiyel bir tehlike söz konusu.*

Amena tedirgin olmasına rağmen düşünceli bir edayla gözlerini kısıp saçlarını geriye atarak bunu gizledi. Tehlikede olduğunu öğrenen bir insandan ziyade yapması gereken bir şeyi yeni hatırlamış birine benziyordu. "Ah, enişte beni yayından arıyor." Ayağa kalkıp kaportaya doğru geri çekildi. "Daha sonra tekrar uğrarım."

Eletra bitkinlikle başını sallayıp geçti.

Kaporta kapandıktan sonra Amena koridordan koşup geldi. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Kızı kolundan tutup köşeyi döndürdüm. Organik parçalarım adrenalin salgılıyordu ve kendimi bir tuhaf hissediyordum. Amena'ya bir implant takılmış olamazdı; benim de GAT'ın da gözümüzün önünden ayrılmamıştı. Buna rağmen onu tekrar taradım. "GAT, Barish-Estranza taşıyıcılarıyla ilk mecburi kapanmasından önce karşılaşmış," dedim kıza. "Ona saldırıp mürettebatını kaçıran her neyse onların gemilerinin birinden gelmiş."

Amena'nın gözleri kocaman açıldı. "Ha siktir."

Yayın üzerinden bir toplantı daha düzenledik ve Eletra'nın bağlantısını yine kestik. GAT bu sefer video konferans görselini benim hazırlamama izin verdi ama onu süsleyip püsleyemeyecek kadar sarsılmıştım.

Arada ile Overse hâlâ mühendislik kapsülünde, Ratthi ile Thiago ise hâlâ revirdeydi. Amena ve ben yemekhanenin kaporta aralığında oturduk, böylelikle Eletra travma atlatan bir insan gibi yatak odasında yatmaktan başka bir işe kalkışırsa yakınında olabilecektim. Aslında gerçekten öyle olması mümkündü ama deliller aksini söylüyordu. Amena

tedirgin bir hâlde yemekhaneye ait bir kaptan işlenmiş taklit sebze parçacıkları atıştırıyordu. (Konferansı dinlemesine izin vermemi ama yayınını dışa kapatmamı istemişti. Sebep olarak da, "Benden bir isteğin olursa yerine getiririm ama son zamanlarda çok şey olup bitti ve biraz rahat bırakılmaya ihtiyacım var," demişti.)

(Thiago yeğeninin nerede olduğunu sorup da, "Tuvalette," yanıtını alınca genç kız bana dik dik baktı.

Ben senin sosyal sekreterin değilim, Amena. Daha iyi bir yalan istiyorsan kendin uydur.)

Zaman çizelgemi insanların ve geliştirilmiş insanların anlayabilecekleri bir formata çevirmiş, notlar eklemiş ve yayına koymuştum. Çizelgede solucan deliği vasıtasıyla bu sisteme ilk gelişi GAT'ın doğrulanmış son anısı olarak yer alıyordu. O olayın ardından her şey durum verilerine dayalı bir yeniden yapılandırmaydı. Çizelge şöyleydi:

1. GAT sisteme gelir.

2. GAT, Barish-Estranza Şirketi imzası taşıyan bir imdat çağrısı alır. Sensörler tek bir temas göstermektedir: Şekillendirilebilir bir keşif gemisi. İkinci B-E gemisinden, yani Ras ile Eletra'nın saldırıya uğradıklarında bindiklerini söyledikleri ikmal taşıyıcısından bir iz yoktur. İmdat çağrısı tıbbi yardım ricası olarak sınıflandırılmıştır.

3. GAT traktörle B-E keşif gemisinin mekiğini modül rıhtımına çeker.

4. Belirsiz fakat muhtemelen kötü bir şey olur.

5. B-E keşif gemisi tahminen GAT'ın mürettebatını esir almak ve Hedefleri gemiye çıkarmak için GAT'ın modül rıhtımına yanaşır. Hedeflerin mekik vasıtasıyla da gemiye çıkmış olmaları mümkündür. (GAT'ın kameralarıyla mekiği gözden geçirmiştim ve gidip içinde arama yapmak eylem listemin bir sonraki maddesiydi.)

6. GAT solucan deliğiyle sistemden ayrılır.

7. GAT üç saatlik imkânsız denecek kadar kısa bir yolculuğun ardından Preservation İstasyonu yakınındaki solucan deliğinden çıkar. Söylediğine göre o noktada uzaylılardan kalma teknoloji kesinlikle motorlarında kuruludur.

8. Preservation İstasyonu'yla mesajlaşmasının ardından GAT beş gemi döngüsü boyunca beklemede kalır. Sonrasında oraya gelen tesisimizi hedef alarak birkaç kez ateş açar ve kendi silah sistemlerine hatalı hedefleme verileri yollaması nedeniyle açık ara ıskalar.

(HedefKontrolSisteminin GAT'ın sistemlerine tam olarak ne zaman yüklendiğini belirleyemesem de bu noktadan önceydi çünkü durum güncellemeleri silahlar uğruna kısa ama kıran kırana bir çatışma yaşandığına dair bir öykü anlatmaktaydı. Uslu durması için mürettebatı rehin tutulsa da GAT beni traktörüne aldığını anladıktan sonra bile tetkik ekibimizi öldürmeye yanaşmamıştı. HedefKontrolSistemi ne zaman ateş açmayı denese kendisini kimin engellediğini çözmüş olmalıydı çünkü GAT o zaman silinmiş ve bu olay onun durum güncellemelerinde muazzam bir deprem etkisi yaratmıştı.)

GAT'ın kameralarından diğerlerinin bu bilgileri giderek yoğunlaşan endişe ifadeleriyle sindirdiklerini görebiliyordum. "Demek *Günberi*'nin bir şirket taşıyıcısına ateş açma anısı aslında gerçek değilmiş, öyle mi?" dedi Overse.

GAT cevap vermedi. Sanırım kafası bozuktu. Benim de kafam bozuktu ama birinin yetişkin gibi davranması lazımdı. (O kişinin GAT olmasına alışıktım.) "Gözden geçirdiğim navigasyon, sensör ve durum verilerine göre GAT Preservation uzayında tesisimizle karşılaşıncaya dek silahlarını ateşlememiş. Ayrıca B-E keşif gemisiyle kenetlendiğini veya Eletra ile Ras'ın bindiklerini söyledikleri mekiğin

gelip GAT'a yanaştığını gösteren hiçbir arşiv videosu veya dahili sensör verisi yok." Dile getirmek istemesem de mecburdum. "GAT keşif gemisiyle ve onun mekiğiyle kurduğu ilk temastan kısa zaman sonra kontrolü kaybetmiş. Bir şey kişisel belleğinin bazı kısımlarını önce çıkarmış, ardından üzerlerinde büyük değişiklikler yapmış."

İnsanlar söylediklerimi sessizce düşünüp taşındı. Sonunda Ratthi, "Zavallı GAT," dedi. "Pardon, zavallı *Günberi*."

Arada mutabakatla surat ekşitti. "Rahatsız edici bir durum. B-E keşif gemisi sisteme ondan önce gelmiş ve saldırıya uğramış olmalı. Acaba ele mi geçirildi? Yani dostlarımız Hedefler tarafından demek istiyorum. Peki ama ikmal taşıyıcısı gerçekten varsa şimdi nerede?"

Overse kaşlarını çattı. "İmha edilmiş olabilir. *Günberi* mürettebatının keşif gemisinde esir tutulduğunu varsaymalıyız."

"Keşif gemisi silahlı mı?" diye endişeyle sordu Ratthi. "Üstüme ateş açılmasından nefret ederim."

GAT yine cevap vermedi. "Muhtemelen," dedim. Teorik olarak boş bir sistemde yürütülecek bir ıslah projesi için Barish-Estranza'nın silahlı bir gemi lisansı alması ve onu sigortalaması zor olmazdı.

Thiago kollarını göğsünde kavuşturup tıp platformunun önünde volta attı. "*Günberi* ve ben, GüvBirimin kaydettiği konuşmaları tercüme ettik. Söylenenler en iyi tabiriyle... kafa karıştırıcı. Hedefler –bu arada onlara başka bir isim bulmamız gerekecek– görevlerini tamamlama ihtiyacından bahsetmiş ama o görevin ne olduğunu hiç söylememişler."

"Ayrıca hepsinin Eletra'daki gibi bir implantı varmış," diye ekledi Ratthi.

Diğer insanlar bu konuda ne düşüneceklerini bilmiyor gibiydiler. Ben de ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"Peki ama bir uzaylı kalıntısı bulaşması olup olmadığını öğrenebildiniz mi?" diye sordu Arada.

"Taramalar bilinen yabancı sentetikler veya organik uzaylı kalıntıları listesiyle uyuşan herhangi bir şey göstermiyor." Ratthi doğrulasın diye Thiago'ya göz attı. "Ama bu öyle bir ihtimali ortadan kaldırmaz."

"İstatistiklere göre pek çok keşfedilmemiş uzaylı kalıntısı sahası mevcut. Diğer pek çoğuna da hiç kimse bileşen materyallerini analiz edebilecek kadar yaklaşabilmiş değil. Ayrıca taramalar Hedeflerin vücutlarında tanımsız elementlerden izler buldu. Kıyaslama yapmamızı sağlayacak gezegensel tetkik veriler toplamadan bunların doğal elementler mi yoksa yabancı sentetikler mi olduğunu bilemeyiz."

Ratthi el etti ve diğerleri baksın diye yayına bazı tarama sonuçları koydu. "Dahası giydikleri elbiselere bir fabrika kodu basılı. Ben kodu okuyamadım. *Günberi*'nin veri tabanı da onu tanımlayamadı. Lakin bunun sebebi tekrar başlatma veya bellek arşivindeki sorunlar olabilir. Fakat elbiselerin iki koloniden birine, yani ya orijinaline ya da Adamantine'in tohumladığı şirket kolonisine yapılan bir ikmalden geldikleri fikrindeyim."

"Kesinkes bildiğimiz bir şey varsa o da Hedeflerin öyle görünecek şekilde değiştirilmiş olması," dedi Thiago. "Bunu kendileri mi yaptılar yoksa tehlikeli bir uzaylı kalıntısına kazara maruz mu kaldılar bilmiyoruz. Hepsi ölmüş olmasaydı onlara sorabilirdik."

Evet, gene bana laf sokuyordu.

"Hepsi ölmüş olmasaydı bizi öldürmeye veya vücutlarımıza implant takmaya çalışırlardı," diye homurdandı Amena. Hâlâ yayının dışındaydı ve sebzeye benzer maddeyi çiğniyordu.

Overse ellerini açtı. "Peki bu durumda Eletra'yı ne yapacağız? GüvBirim ve Amena'nın onları kurtarmaları mı planlanmıştı? Casusluk ediyor olmaları mümkün mü?"

"Bence öyle bir ihtimal çok düşük." Daldığı düşünceler-

le Arada'nın alnı kırıştı. "Hedefler GüvBirimi gemiye aldıklarında, onun kontrolü ele geçirebileceğini biliyor olamazlardı. Aradıkları şeyin bir kişi değil de bir silah olduğunu sanıyorlardı; o yüzden niye casuslar da içeren çetrefilli bir tuzak kursunlar ki?"

Overse koltuğunda hüsranla kaykıldı. "Evet, doğru söylüyorsun." Yorgun görünüyordu. Bütün insanların beyin kapasitelerini tükettikleri bir zamanda toplantı düzenlemenin kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyordum.

"Bence Eletra doğru söylüyor," diye ekledi Ratthi. "Tıpkı *Günberi*'ninkiler gibi onun anıları da değiştirilmiş olabilir."

"Zaten sen de herkesi hep en iyi hâliyle görmek istersin," diyen Overse hâlâ biraz kuşkuluydu.

Ratthi alaycı bir homurtu çıkardı. "Hayır, öyle yapan Thiago. Ben iyimser olmama rağmen gerçekçiyimdir de."

Thiago hafiften gücenmiş gibiydi.

"Hayır, ben o tarife daha çok uyuyorum," diye düzeltti Arada ve Overse'e gülümsedi. "İyimser olan benim."

"Biliyoruz, tatlım." Overse kadının omzunu sıktı.

"Amena, yayına döndün mü?" diye sordu Thiago. "Eletra hakkındaki görüşlerin nedir? Sence doğruyu mu söyledi? Neler yaşandığını gerçekten de hatırlamıyor mu?"

Amena fikrinin sorulmasına şaşırmış gibi olsa da lokmasını yuttu ve genel yayından konuştu. *İlk başta öyle düşünüyordum. Bana ikisi de tescilli bilgiler paylaşarak başlarını derde sokmaktan çok endişeliymiş gibi gelmişti. Ama şimdi... Bence Eletra yeteri kadar korkmuyor.* Hüsrana kapılıp kafasındakileri nasıl açıklayacağını düşündü. *Bence ya yalan söylüyor ya da zihni o kadar allak bullak olmuş ki neler yaşandığını bilmiyor ve bunu itiraf etmekten çekiniyor.*

Arada gözünü tavana dikti. "*Günberi*, bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı? Sence neler yaşandı?"

GAT hiç konuşmamıştı ve bu durum beni kaygılandır-

maya başlıyordu. GAT görüşlerini paylaşmaktan hoşlanır, aslında "hoşlanmanın" burada uygun kelime olup olmadığından bile emin değilim ama esasen GAT isteseniz de istemeseniz de görüşlerini dile getirir. Şimdiye kadar insanlara bariz bir şeyi gözden kaçırdıklarını veya soruna doğru açıdan yaklaşmadıklarını falan söyleyerek sohbete katılmamış olmasını garipsiyordum.

Yine tepki vermeyince, "GAT şu an günlük verilerini yeniden yapılandırmaya çalışıyor," dedim. "Kısa bir süre irtibat dışı kalacak."

Amena beni kısık gözlerle süzdü. "Bu doğru mu?" diye fısıldadı.

"Lütfen yalanımı belli etme," diye yorumlayacağını umduğum bir jest yaptım.

"Teşekkürler, GüvBirim," diyen Arada düşüncelerini bir araya toplamak istercesine kısa saçlarını parmaklarıyla taradı. Bir sorunumuz olduğu kesindi; insanların şarj olmaya veya uyumaya falan ihtiyaçları vardı, yoksa karar verme becerileri normaldekinden bile daha beter hâle gelecekti. "Pekâlâ," diye devam etti Arada, "bunların hiçbiri amaçlarımı kökten değiştirmiyor. Halen *Günberi*'nin mürettebatını bulmamız gerekiyor ama en azından artık ilk adımı keşif gemisinin izini sürerek atacağımızı biliyoruz."

GAT'ın, "Yoksa çok fena olur," gibisinden bir lafla bile olsa yorum yapmasını umuyordum ama yine ses çıkarmadı.

Thiago'nun düşünceli görünmesini kötüye yormamaya çalıştım. "Arada," dedi, "Eletra'yı kapsamlı bir nörolojik taramadan geçirmek için revire geri götürmek istiyorum. Hem böylece onunla bizzat konuşma fırsatı bulurum. Amena'nın ayrıntılı raporunu gözden geçireceğim ve ardından daha fazla bilgi edinebilir miyiz bakacağım."

"İyi fikir," dedi Arada ona. "İyimserlik bir yana, Eletra yalan söyleyerek bir entrika mı çeviriyor, yoksa sahiden de

doğruyu söylediğini mi düşünüyor bilmemiz lazım. İyisi mi başka bir... şey yapmadan önce toplayabildiğimiz kadar bilgi toplayalım."

Arada'nın yayınıyla özel bir bağlantı kurdum. *Hepinizin bir istirahat dönemine ihtiyacı var.*

Arada tereddüt etti, sonra surat ekşiterek şakağını ovuşturdu. *Bak o konuda muhtemelen haklısın. Diğerleriyle konuşurum.*

Video ekranını beklemeye aldım. Amena kabındaki son sebze maddesini de kazıdı ve, "GAT sahiden de bir şey üstünde mi çalışıyor?" diye sordu.

"Tabii," dedim. Genç kız gözünü bana dikti. "Belki." Üçümüze –bana, GAT'a ve Amena'ya– özel bir kanal açtım ve, *GAT, bana cevap ver. Amena'yı korkutuyorsun*, mesajını yolladım. Of, dürüst davranmalıydım, yoksa bunun bir faydası olmayacaktı. *Beni de korkutuyorsun*, diye ekledim.

GAT konuştuğunda içim rahatladı. *Normal-uzay iticimi onarmaya devam ediyorum ve keşif gemisini bulmak için olası arama örüntüleri belirleme amacıyla uzun menzilli sistem taramasını inceliyorum.*

"İyi misin?" diye ona sordu Amena.

Hayır, dedi GAT.

GAT'ın böyle bir itirafta bulunmasını beklememiştim. Cidden beklememiştim. Bu hiç iyi değildi.

Amena derin bir nefes alarak gözle görülecek şekilde kendini toparladı. "Tabii, o kadarı belli. Ama şu an siz ikiniz gerçeği çözdüğünde olduğumuzdan daha kötü bir durumda değiliz. Hatta daha iyi bir durumdayız çünkü artık neler yaşandığını tamı tamına belirlemene yardım ediyoruz. Hem eyleme geçmeden önce daha fazla bilgi edinmekte yarar vardır." Bana attığı bakış buruktu. "İkinci annem hep öyle der."

GAT özel bir bağlantı için beni pingleyince bağlantıyı

kurmasına izin verdim. *Mürettebatım*, dedi. *Ya hiçbir yere gitmedilerse?*

Ne kastettiğini biliyordum. *GAT*, dedim, *insanların gemideyken öldürüldüğünü veya yaralandığını gösteren hiçbir delil yok. Kontrol ettim. Hatta yatakhane modülündeyken kontrol ettiğim ilk şey oydu. Hiçbir sonuç çıkmadı. Hem sen de tarama yaptın. Hedefler bazı kamaraları dağıtıp geride döküntü ve kendi sıvılarını bırakmışlardı. Eğer...* Tereddüde düşsem de düşüncelerimi apaçık ifade etmem gerektiğini biliyordum, yoksa GAT etmediğimi hemen anlardı. *Eğer bir toplu katliam yapsalardı, arkalarını temizlemekle uğraşmazlardı. Pek çok toplu katliam görmüşlüğüm var, GAT. Öyle olaylarda ortalık kan gölüne döner.*

Cevap vermemesine rağmen dinlediğini hissedebiliyordum.

Sözlerimi sürdürdüm. *Dronlarını onarmamızın ardından onlarda yine biyolojik kalıntı arayabiliriz ama bir şey bulacağımızı hiç sanmıyorum. Bence her ne yaşandıysa, insanların buradan ayrılırlarken sapasağlamdı.*

Bu, kendi istekleriyle gittiklerinin bir belirtisi mi? diye sordu.

İşte bu düşünmeye değer bir husustu. GAT'ın normalde (yani depresyon geçirmeseydi) yapacağını yaptığımızda ve yalnızca doğrulanabilir verilere baktığımızda mürettebat kaçırıldı mı, gemiyi kendi isteğiyle terk mi etti, yoksa kaçtı mı belirleyememiştik. GAT'ın her iki mekiği de hâlâ rıhtımda beklediği için mürettebatın buradan onlarla ayrılmadığını biliyorduk.

(Tabii mürettebat kaçmayı denemiş ve uzaya atılmış da olabilirdi. Buna değinmeyecektim çünkü GAT öyle bir ihtimalin farkında olmalıydı. Fakat belki aksi hâlde faaliyet gösteremeyeceğini bilerek o ihtimali karar ağacından çıkarmıştı. Şu an öyle bir şeyi hesaba katmanın anlamı yoktu.

Bir cevap buluncaya dek aramamızı sürdürmeye mecburduk. Öyle bir cevap bulursak da... onunla o zaman başa çıkardık.) *Tam bir envanter çıkarmalıyız*, dedim. *Özellikle de el silahları deponda. Hedefler sistemlerini ele geçirdiklerinde mürettebatın seni terk etmek zorunda kaldıysa keşif gemisine zorla binmiş olabilirler.*

Tam 3.4 saniyelik uzun bir duraksama yaşandı. Sonunda GAT, *Aynı fikirdeyim*, dedi.

İşte o zaman Barish-Estranza taşıyıcısı yanına yanaşıp yapacağını yaptığı andan beri GAT'ın çaresiz ve korku içinde olduğu kafama dank etti. GAT'ın tutsak alanları kandırıp da beni yanlarına almaya ikna etmesinin sebebi detaylı bir strateji kurmuş olması değil, bana ihtiyaç duymasıydı.

Duygulardan nefret ediyorum.

GAT ile aramdaki özen kanaldan, *Sana yavşak dediğim için özür dilerim*, dedim.

Ben de seni kaçırdığım ve müşterilerinde potansiyel hasara yol açtığım için özür dilerim, cevabını verdi.

Amena beni çatık kaşlarla süzüyordu. "Siz ikiniz aranızda mı konuşuyorsunuz?"

"Evet." Artık gözümü duvara dikmek zorundaydım.

Amena halen endişeliydi. "Yine tartışıyor musunuz, yoksa barışıyor musunuz? Çünkü ikisi dışarıdan tıpatıp aynı görünüyor."

Barışıyoruz, dedi GAT ona.

"Güzel." Amena rahatlamış gibiydi. "Güzel, evet. Listemizde şimdi ne var?"

Barish-Estranza taşıma mekiğinde arama yapmaya gittim. Bir şey bulmayı beklediğim yoktu ama mademki eylem listemde öyle bir madde vardı, neden gitmeyecektim ki?

GAT motorlar üstünde çalışırken, bir yandan da kolo-

ni gezegeninde arama yapmamız gerekebilir diye bir grup yolbulur hazırladığına dair Arada'yı bilgilendirdi. (İşin o noktaya varmayacağını umuyordum. Gezegenlerden hazetmem.)

Yolbulurlar esasen uzayda çalışan dronlara benzer. Gezegende oradan oraya uçarak çevresel bilgiler ve arazi görüntülemesi yapan, dahası telsiz sinyalleri, olası enerji kaynakları ve bizi öldürmeye çalışabilecek şeyleri arayan aktif tarayıcılardır. Eskiden ait olduğum sigorta firması yeni açılmış bir tetkik gezegen için poliçe hazırlarken aynı şeyi uydu vasıtasıyla yapardı. Gel gör ki firma uydusu çoğunlukla gezegen genelinin haritasını çıkarırdı ama yolbulurlar GAT mürettebatının tutuluyor olabileceği potansiyel konumlara bakacaktı. Yolbulurlar normal tetkik ekiplerin erişemedikleri kadar pahalı cihazlardı. Arada etkilenmişti.

(Firmadan yolbulur kiralayamazdınız ve bunun tek sebebi maliyet değildi. Yolbulurlar gezegen keşfini daha güvenli ve isabetli hâle getirdikleri için size türlü türlü gezegen keşif donanımları kiralayan ve pahalı sigorta poliçeleri satan devasa sigorta şirketlerine ihtiyacı azaltırlardı.)

Thiago ile tıp platformunun derin bir taramadan geçirdiği Eletra arasındaki rahat sohbeti gözlüyordum. Bakım hangarındaki Overse mühendislikte bulduğum onarım dronunu diğer hasarlı dronların onarımına yardımcı olabilsin diye elden geçiriyordu. Arada motorlardaki uzaylı kalıntısının taramalarını inceliyordu ama kalıntıdan artakalmış her şey eriyor veya çözünüyor gibi göründüğü için verilerin çoğu bozuktu. (Overse'in de belirttiği gibi böyle bir şey bulundurmak yasadışı olduğundan tümüyle eriyip gitmesi işimize gelirdi ama GAT'ın motorlarında kazınarak çıkarılması gereken bir tortu kalacakmış gibi görünüyordu.) Rathi bir biyotehlike temizlik birimini koridorlarda gezdirerek ölü Hedef Dron parçalarını topluyordu.

Amena mekiğe doğru peşimden gelirken ayaklarını sürüyordu. (Sahiden de uykuya ihtiyacı vardı. Arada'dan o konuda ses seda çıkmadığından genel eylem listesine *İnsanların dinlenmeleri lazım* maddesini ekledim. Merkezi koridorun ilerisindeki Ratthi bunu görünce, "Lütfen, evet, en kısa zamanda," diye mırıldandı.)

Sırf boş olduklarını ve hiç kurcalanmadıklarını doğrulamak amacıyla GAT'ın her iki mekiğini kısa bir görsel kontrolden geçirdim. Aynı yanaşma modülünün içine park edilmiş Barish-Estranza mekiği, kaportayı çepeçevre saran uzatılabilir bir tüpe sahip bir modül hava kilidine kenetliydi. GAT mekiğin içinde kimsenin olmadığını ve aktif bir bot pilotunun bulunmadığını söylemişti ama yine de oraya yaklaşırken Amena'yı ona tahsis edilmiş dronlarıyla beraber koridorun gerisinde bıraktım. Kaporta mühürlüydü ama şifreyle kilitlenmemişti. Önceleri Eletra ile Ras'ın sonu gelmiş taşıyıcılarından kaçarlarken esir alındıkları hakkında doğruyu söylediklerini düşündüğümüz için öyle bir şey yapmaya gerek duymamıştık. (Ama olayların başka türlü geliştiğinden emin olduğumuz şimdilerde kim ne bilirdi ki?)

GAT mekiği yayından çıkarmıştı. Hava kilidine ihtiyatla dokundum. (Mekiğin bütünleşik sistemleri devre dışı olduğu için uzaylı bir imha yazılımının, bilinçli bir virüsün veya onlara benzer bir şeyin aniden ortaya çıkıp bana bulaşmasını beklemiyordum ama aldığı bütün önlemlere rağmen GAT'ın başına bir şeyler geldiği gerçeği göz ardı edilemezdi ve uzaylı bir imha yazılımı hâlâ bir olasılıktı.) Halen herhangi bir yayın faaliyeti tespit edemediğimden bir yenimi sıyırdım ve enerji silahımla mührün açılmasını sağlayan bir dalga yolladım. Kaportanın kayarak açılmasıyla hafiften bayat bir hava bulutu serbest kaldı. Bulutta Hedefleri çağrıştıran su yosunu/besi yeri kokusu yoktu; hatta insanları

çağrıştıran o kirli çorap kokusu vardı. Fakat delil yokluğu, yokluğun delili değildir. O yokluk geçmişte kalmış bile olsa. Her neyse, ne kastettiğimi anlamışsınızdır.

Kendi tarayıcımı kullanarak mekikte herhangi bir hareket veya aktif bir silah bulunmadığını sağlama aldım, sonra da içeri girdim.

Mekik daha önce bindiğim bir model değilse de konfigürasyonu standart bir taşıyıcı mekiğe benzerdi. Küçük olup en fazla on insan taşıyabilecek ebatlardaydı. Kamarası yoktu; tuvaleti açılarak duvardan çıkıntı yapıyordu (ıyy). Münferit koltuklar ana kompartımana spiral şeklinde dizildiğinden yolcuların inebilmesi için döndürülmeleri gerekiyordu. Mekiğin gemiler arasında veya gemiden istasyona düzenlenecek kısa yolculuklara göre tasarlandığı anlaşılıyordu. Kokpitteki halihazırda boş duran bot pilot arayüz konsolunun yanında insan bir pilot için bir koltuk mevcuttu. Koltuk döşemesi sıradan yıpranma belirtileri taşıyordu. Tek yolcu kompartımanı genel anlamda temiz olmakla birlikte panellerde ve döşemede sürtünme izleri kalmıştı. Bunun uzaylı bir zekâ tarafından bir tuzak olarak inşa edilme ihtimali topu topu yüzde 0.01'di. (Bu sadece bir teoriydi, tamam mı?)

Amena özel yayın bağlantımızdan, *Boş mu?* diye sordu. *İçinde garip bir şey var mı? Daha yakına gelebilir miyim?*

Kaportaya kadar gelebilirsin ama içeri girme. Fiziksel delil aramaya koyuldum. Bütün depolama kompartımanlarını, bir şeyin saklanmış olabileceği bütün gizli boşlukları kontrol etmem lazımdı. İtici yuvası hâlâ son bakım kontrolünden kalma fabrika mührünü taşıdığı için muhtemelen oraya uzaylılardan kalma yasadışı bir teknoloji bulaşmamıştı. Yine de emin olmak adına mührü kırıp görsel bir teftiş yapmam gerekecekti. Yapmam gereken bir diğer şey de günlüklere erişmekti ama o işi bir ekran yüzeyinden hal-

letmem daha iyi olurdu. İşletim sistemi âtıl durumda bile olsa riske girmek istemiyordum.

Amena kaportaya geldi ve içeri sarkarak etrafa bakındı. "Bir şey yapmama ihtiyacın olursa yapabilirim."

Tasdikleme amacıyla yayınını pingledim.

Yedi dakika kırk saniye boyunca arama yapmamı seyretti, sonra da, "Bir soru sorabilir miyim?" dedi.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi asla bilememişimdir. Daima "hayır" diyen ilk içgüdümü mü dinlemeliyim, yoksa kaçınılmaza boyun mu eğmeliyim? "Sorun sözleşme kapsamında mı?" dedim.

Ergen insanlara özgü bir tavırla iç geçirdi. "Anlamak istediğim bir şey var, o kadar."

Kaçınılmaza boyun eğdim. "Evet, sorabilirsin."

Tereddüt etti. "Tamam, şey. İkinci annem senden Marne'yle beni ayırmanı sahiden de istemedi mi?"

Bu soruyu zaten olay yaşandığında yanıtlamıştım. Aynı şeyi tekrar sorduğu için Amena'ya kızabilirdim ama çok sık yalan söylediğimi de inkâr edemezdim. "Sana yalan söylemedim. Durumu ona kendin açıklamadıysan hiçbir şey bilmiyordur."

Kamaradaki arayışımı bitirip GAT'ı pingledim. Mekiğin sistemlerinde olabilecek bir şey kendisine, bana veya başka bir cisme geçmesi için yayın arayüzü devre dışı bırakılmış bir ekran yüzeyi yarattı.

Amena'nın hâlâ soruları vardı. "Öyleyse neden yaptın? Beni umursadığın yoktu – şimdi de yok. O zamanlar beni doğru düzgün tanımıyordun bile."

GAT ergen insanlardan niye hoşlanır ki? Bu çok yorucuydu. "Dr. Mensah'ın her aile ferdi ve onların tanıdıkları hakkında dosyalara sahibim. Marne'den haberdar oldum çünkü GrayCris hadisesinin ardından ister Dr. Mensah'a ister onun ailesine veyahut tanıdıklarına yaklaşma ya da onlarla yeni

ilişkiler kurma teşebbüsünde bulunan bütün insanlar ve geliştirilmiş insanlarla ilgili tehdit değerlendirmeleri yürütmüştüm. Marne sana bir tehdit olarak kayda geçmişti."

Amena söylediklerimi düşünüp taşınırken ben de konsol ile yalnız ekran yüzeyi arasında bir bağlantı kurdum. Sonrasında metin haricindeki her şeyi eleyip mekiğin ham günlük dosyalarını ekrandan geçirmeye başladım. Bilgileri görsel olarak kaydediyordum ki daha sonra onları tekrar veri alanlarına çevirip aramamı daha hızlı yapabileyim. O sayede içlerinde bulunabilecek herhangi bir gizli kod olmaksızın günlük bilgilerine kavuşabilirdik. (Bende sorunlara yol açabilecek görsel unsurlar vardı ama onlara karşı önlem alabilirdim. Zaten günlük dosyasının görsel bir indirme yapan bir GüvBirime karşı korumalı olma ihtimali yüzde 5'ten azdı.) (Paranoyaklık ettiğimin farkındayım ama bunca zamandır yedek parçalara ayrılmaktan o sayede kaçındım.) "Herhalde haklı olmasaydın..." dedi Amena yavaşça. "Kaçıp gitmek ve bir daha benimle konuşmamak yerine derdini anlatmak isterdi."

Tehdit değerlendirmem kapsamında adamın kaçıp gitmesi ve kızı bir daha görmemesi harika bir sonuçtu. Fakat Amena'nın bunu duymak istemediğinden emin sayılırdım.

Sözlerini sürdürdü. "İyi biri olduğunu sanmıştım. Ben... O gün ne yaptığımı biliyorum demiştim ama aslında yeni insanlarla tanışmakta pek iyi değilimdir."

Ratthi'nin tanıdıkları hakkındaki tehdit değerlendirmelerimden onun her türlü cinsiyetteki insanlarla ve geliştirilmiş insanlarla pek çok ilişkisi olduğunu, dahası hepsinin bu durumdan son derece memnun göründüğünü biliyordum. Amena ona akıl danışmalıydı. Ama bunu da duymak istediğini sanmıyordum.

Derken durduk yerde, "İkinci annemi seviyor musun?" diye sordu. "Thiago sevdiğini düşünüyor."

Bunun bir sorgulamaya dönüşeceğini tahmin etmeliydim. "Enistenin düşündüğü şekilde değil," dedim.

Amena'nın yüz ifadesi kuşkuluydu. "Bence onun ne düşündüğünü bilmiyorsun."

O da benim ne düşündüğümü bilmiyordu, değil mi ya? Görsel bir imgeden aldığım bir yığın ham günlük bilgisini arama yapılabilecek verilere dönüştürürken dikkatim dağılıyordu ve eğer alanlarda hata yaparsam her şey karmakarışık olurdu. Muhtemelen konuşmayı bırakmalıydım ama Amena'yı kırmak da istemiyordum. "İkinci annen benim..." diye başladım. *Müşterim* artık doğru kelime değildi. "Takım arkadaşım." Bu söze açıklık getirmem gerektiğini görebiliyordum. Doğru kelimeleri bulmak gerçekten de zordu. "İkinci annenden önce asla bir takımın üyesi olmamıştım. Sadece bir..."

Cümlemi Amena tamamladı. "Cihazdın."

İşte buydu. "Evet."

"Anlıyorum. Sana sorular sormama izin verdiğin için teşekkürler."

GAT toparlanıyor olmalıydı çünkü lafa karışma gereği duydu. *Kıza onu önemsediğini söyle. Aynen bu kelimeleri kullan. Ona zarar vermeye kalkışacak herhangi bir şeyin karnını deşeceğini söyleme.*

GAT, siktir git.

GAT'ın ergen insanlarla ortak yönü onun da "hayır" cevabını duymaktan hoşlanmamasıdır. *Söyle ona*, diye ısrar etti. *Bu doğru. Söyle gitsin. Ergen insanların bakıcılarından öyle şeyler duyması gerekir.*

Ben onun bakıcısı değilim, dedim GAT'a. Günlük dönüşümünü tamamladım ve Amena'nın dron görüntüsüne baktım. Kaporta aralığında durup başını mühür tamponuna dayamıştı. (Bilginiz olsun diye söylüyorum, orası başınızı koymak için iyi bir yer değildir.) Yüz ifadesine bakılırsa ya

içi geçiyordu ya da düşüncelere dalmıştı. Veya belki ikisi birdendi. "Uyuman lazım," dedim.

Esnedi. "Peki, üçüncü annem."

Arada nihayet diğerlerine istirahat etmelerini emretti ama GAT ile benim hâlâ aktif olacağımızı ve insanların nöbet tutmasının gerekmediğini anlaması biraz zaman aldı. (En sonunda ona yapmam gereken şeylerle dolu bir listem olduğunu, bütün insanlar tek bir yerde kalıp çenelerini kaparlarsa işimi çok daha çabuk halledebileceğimi ve o zaman dilimini en iyi uyuyarak değerlendirebileceklerini söylemem gerekti.)

Onarım dronunun tamirini bitiren Overse onu GAT'ın diğer dronlarını yeniden inşa etmeye gönderdi, sonra da biyotehlike temizliğini bitiren Ratthi'yle beraber yemekhanenin yanındaki gazinoda bulunan bir kanepeye yatıp uyudu. Horlamaların başlaması uzun sürmedi.

Arada kontrol güvertesindeki istasyon koltuklarından birinde uyuyordu. (O koltuklar çok rahattır; dolayısıyla uyumayı seçtiği yer sandığınız kadar kötü değildi.)

Thiago sağlık taramalarını bitirdikten sonra Eletra'yı yatak odasına geri götürdü. Kadını Amena'nın becerdiğinden daha fazla konuşturamamıştı ama soruları daha nükteliydi. Telkinleri sonucu bütünleşik saatini gözden geçiren Eletra'nın kafası artık karmakarışıktı. Saat bilgileri taşıyıcılarının kırk üç tüzel standart gündür bu güneş sisteminde bulunduğunu göstermişti. Eletra bir hata olduğundan emindi. Bu da kadının bir tür hafıza manipülasyonuna maruz bırakıldığı teorisini destekler nitelikteydi. Ön tarama analizinde herhangi bir genetik manipülasyon, gizli aygıt veya insan harici yaşam belirtisi ortaya çıkmamıştı.

Sağlam kalmış dronlarımın hepsi de nöbet görevindeydi ama yine de saldırıya uğrarsak savunulması daha kolay ola-

cağı için Amena'yı yemekhane yakınındaki kullanılmayan bir yatak odasına gönderdim. (Saldırı ihtimali düşüktü ama aynı şey şimdiye kadar yaşananlar için de geçerliydi. Risk değerlendirme modülüm rapor oluşturmaktan üç saat önce vazgeçmişti.)

Amena çıplak karyolaya uzanıp başını ambalajlı yatak takımı paketine koymayı denedi ama onu kalkmaya ve yatağı yapmaya zorladım. ("Amma gıcıksın," diye yakındı.)

Kendi karyolamda daha rahat oturabileyim diye ben de bir yatak takımı paketi açtım. Yapmam gereken bir sürü kodlama ile analiz vardı ve tekrar hazırlıksız yakalanmaya hiç niyetim yoktu. Hedef Dronlardaki dronlara dirençli kamuflaj için çözümler ve Hedeflerin kaskları ile teçhizatlarına karşı önlemler geliştirmeliydim. Ayrıca hedefKontrolSisteminin önlemlerime ne gibi önlemler alacağını öngörmeliydim ki ayaküstü bir güncelleme canıma okumasın. Katı ekran aygıtını analiz etmeli ve sahiden de Tüzel Kuşak öncesi bir antik eser olup olmadığını öğrenmeliydim. Ayrıca mekiğin günlüklerinden az önce yarattığım yeni veri dosyalarını analiz etmeliydim.

Ratthi'nin gerek patoloji incelemelerinde gerekse Hedeflerin elbise ve kask taramalarında elde edip yayına yüklediği verileri indirdim. Overse de Hedef Dronlar üstünde bazı faydalı donanım analizleri gerçekleştirmişti. Ardından sorgularımı ve süreçlerimi çalıştırdım ki koda girişebileyim. Ayrıca bir girdi ayırıp *Dünya Sıçrayıcıları*'nın 1. bölümünü başlattım. O bölümü daha önce de (üstelik defalarca kez) seyrettiğim için ona dikkatimin tamamını vermeme gerek yoktu.

(Sahiden gevşeyebilmek için uzun süreli depomdan yeni bir şov seçip birkaç bölüm seyretmeliydim ama *Dünya Sıçrayıcıları*'nı arka planda oynatmanın da faydası olurdu. Üstelik bu aynı zamanda bir yemdi.)

Yirmi yedi dakika sonra planım işe yaradı. GAT'ın yayınıma dadandığının farkına vardım. (Bir ekran yüzeyinin önünde oturduğunuzu ve sizden sekiz kat iri birinin gelip oturduğunuz koltuğa iliştiğini hayal edin.) Bir yandan *Dünya Sıçrayıcıları*'nı seyrediyor, bir yandan da kodlamama müdahalede bulunup veriler üstünde kendi analizini yürütüyordu. *Katı ekran aygıtı Tüzel Kuşak öncesi bir teknolojinin bilinen şemasına benziyor*, diye bildirip bana bir tarama ve onunla uyumlu örnekler gösterdi. *Fakat fabrika imalatı bir birim değil; benzer yaştaki diğer aygıtlardan toplanan bileşenlerle üretilmiş. Herhangi bir uzaylı kalıntısından veya bilinen yabancı sentetiklerden bir iz taşımıyor.*

Bu dediği mantıklıydı. Aygıt Tüzel Kuşak öncesi kolonideki insanlar tarafından eskisinin yerine üretilmiş bir birim olabilirdi. Veya belki de şirket kolonisindeki insanlar kaderlerine terk edildikten sonra kaynakları tükenirken ve hayatta kalmaya çalışırken o çaresizlikle eski koloniden topladıkları parçalardan yararlanarak birimi inşa etmişlerdi.

Evet, şirketler beş para etmez.

Yazmakta olduğumuz koddan memnundum ama yeterli değilmiş gibime geliyordu. Tüm bunlar tehdit değerlendirme istatistiklerimi olumlu yönde değiştirmiyordu. *Yaptığımız her şey savunma amaçlı*, dedim GAT'a. *Bize bir saldırı planı lazım.*

İmha yazılımlı bir taarruz yaratmayı düşündüm ama hedefKontrolSisteminden edinebildiğim veriler öyle bir şeyin işe yaramayacağını öne sürüyor. GAT bana bazı analizler gösterdi. *Hem Ratthi'nin hem de Overse'in geliştirdiği bir teoriye göre Hedeflerin kullandığı Tüzel Kuşak öncesi teknolojilere – mesela implantlara– ait bazı unsurlar tıpkı iticimi etkileyen cisim gibi ezoterik uzaylı kalıntısı teknolojiler için birer alıcı işlevi görüyor. TK öncesi sistemlere düzenlenecek standart bir imha yazılımı, taarruzu değişken olmadıkça ve de karşılaşa-*

cağı savunmalara ve engellere göre davranışını düzenleyemedikçe uzaylı sisteme etki edemez. Ve ben elimdeki kaynaklarla öyle bir kod yazamam.

GAT GrayCris ile Palisade Güvenlik'in firmaya ait savaş gemisi üstünde kullandıkları bilinçli virüse benzer bir şeyden bahsediyordu. O olayda bot pilotun virüsü defetmesine yardımcı olurken sistemimi çökertmiş ve neredeyse bellek arşivimi mahvetmiştim. Bu bana bir fikir verdi ama o fikrin uygulayabileceğimiz bir şey olup olmadığından emin değildim.

Derken Thiago yemekhaneyi katetti, koridorumuza geldi ve kapı aralığından içeri uzandı. Onu GAT'ın kamera görüntülerinden seyrederken Amena'ya baktığını gördüm. O esnada suratını bir yastığa gömmüş olan genç kız bir battaniyenin altındaki âtıl bir uzuv yumağından ibaretti. (İnsanlar istirahat da dahil her işi bir acayip yapar.) Thiago bunun ardından bakışlarını bana çevirdi. "Sana katılabilir miyim?"

GAT Amena'nın karyolasındaki ses/mahremiyet alanını devreye soktu. "Hayır" diyesim geldi. Fakat yeğenini gerektiği gibi kollayacağıma güvenmediğinden Amena'yı görebileceği bir karyolada uyumak istiyor olabileceğini düşündüm. O nedenle imha yazılımı fikrimi sonraya saklayıp, "Evet," dedim.

Thiago karşımdaki karyolaya oturup altından yatak takımı paketini çıkardı ama sonra paketi kenara bıraktı.

Aman ne güzel, sohbet edecektik.

"Bir dakikan varsa konuşabileceğimizi umuyordum," dedi.

İnsanları aptal Hedeflerden kurtarmak için kod yazarken bir dakikamın olmadığını söyleyebilirdim ama vardı. GAT Hedeflerin kasklarını ve teçhizatlarını dron vuruşlarımdan koruyan yazılım düzeltmesinin bir simülasyonunu yaratmıştı ve dronlarımın yeni hedefleme koduna testler

uygulamaktaydı. Sinyal müdahalesinden kaynaklanan bir şey değil de fiziksel bir etki olmasından ötürü Hedef Dronların kamuflajını aşmak daha zordu. Dronların tarama veya hedefleme işlevleri için oluşturduğum filtrelerden hiçbiri en azından simülasyonlara göre işe yaramıyordu. Alternatif bir yaklaşım akıl etmedikçe o duvara tekrar tekrar kafa atarak ilerleme kaydedemezdim. O yüzden götoşluk etmektense, "Buyur," dedim.

"İnanmadığını biliyorum ama bu tetkike katılmandan memnunum," dedi Thiago.

Of, hadi oradan. Hakkımda Dr. Mensah'a söylediklerinin bir ses kaydını çalabilirdim ama güvenli alanlardaki ve kişisel konutlardaki özel konuşmalara kulak misafiri olduğumu belli etmem beni biraz suçlu durumuna düşürürdü. "Demek ciddi çekincelerin yoktu?" dedim.

Bir GüvBirimden duymayı beklemedikleri bir şey söylediğim zaman bazı insanlarda karşılaştığım o küçük şaşkınlığı yaşadı. "Vardı," dedi yavaşça. Aradan bir insanın harfi harfine ne dediğini hatırlayamayacağı kadar uzun zaman geçmişti ve kendisinden alıntı yaptığımı bilmiyordu. Yine de gözleri biraz kısıldı. "Üstelik hayatımızı kurtardığının farkındayım." Tereddüde kapıldı.

Cümlesinin sonunda dile getirilmemiş bir "ama" vardı. Bu mevzuya çok fazla vakit harcamak istemediğimden, "Yine de hayatlarınızı kurtarma yöntemimden hoşnut değilsin," dedim.

Bakışları sertleşti. "Değilim. Ve Amena'nın seni öyle yaparken görmüş olması içime sinmiyor. Ama sorun başka."

Cevabı zaten bilmiyorsan soruyu sorma, dedi GAT özel yayınımızdan.

Eh, ona kulak asmadım. "Ne sorunu?" dedim.

GAT göz devirmenin yayındaki karşılığını yapıp *Dünya Sıçrayıcıları*'nın başka bir bölümüne geçti.

"Ayda'ya sözünü geçirebiliyorsun," dedi Thiago.

İşte bu beni hazırlıksız yakaladı. Neyse ki GAT süreçlerin takibini yapıyordu da veri analizi mahvolmadı. GAT bunun yanı sıra "söz geçirme" deyiminin bir tanımını sundu. *Ne anlama geldiğini biliyorum*, dedim ona özel yayınımızdan. Thiago'nun dediği doğruydu ama kastettiği biçimde değil. Sanırım. "Dr. Mensah'a ne yapacağını söylemiyorum," dedim ona.

Thiago'nun çenesi kasıldı. "Söylemediğinden eminim. Ama konsey lideri olarak görevlerini yerine getirmekten korkuyor. Hizmet süresini uzatmak için başvuruda bulunmayacak. Bunun sebebi sensin. Onu gölgelerden korkar hâle getirdin. Sen Preservation'a gelmeden önce 'güvenliğe' ihtiyaç duymazdı. Şimdiyse onsuz işini yapamayacağını sanıyor."

Sözlerinde yanlış ve haksız ama bir o kadar da doğru öyle çok şey vardı ki girdi düşürmeye başladım. GAT onları alıp ortak çalışma alanımıza aktardı. "Preservation'a kendi isteğimle gelmedim," dedim. "Dr. Mensah'ın hayatını kurtarırken kritik bir arıza yaşamamın ardından oraya âtıl bir hâlde götürüldüm."

"Biliyorum." Thiago bir elini hüsranla salladı. "Benim kastettiğim–"

Hayır, artık konuşma sırası bendeydi. "Bir güvenlik tehdidi söz konusuydu. Dr. Mensah, Preservation İstasyonu'na döndükten sonra onu öldürmeleri için üç GrayCris ajanı yollandı. Görevlerini başaramadılar ama daha başka ajanların gönderilme ihtimali yüzde altmış beşti. Sigorta firması Palisade Güvenlik'i ve GrayCris'in bütün işletme tesislerini imha ettikten sonra o oran düşmeye başladı."

Palisade Güvenlik'i pahalı bir firma savaş gemisine saldırtmak GrayCris'in, meseleyi standart işletim parametrelerinin ötesine kadar kızıştırmak da Palisade Güvenlik'in

kabahatiydi ama gel de bunu GrayCris'e anlat. Aslında firmanın GrayCris'ten korktuğu yoktu ama onlara bir ders vermeleri lazımdı. (Verilecek ders şuydu: Senden daha büyük ve belalı birine bulaşacaksan hedef gözeterek ani bir saldırı düzenle, sonra da son sürat kaçıp git. [Ben de işimi hep öyle görürüm.] GrayCris ne ani ne de hedef gözeterek saldırmış, dahası etkili bir şekilde kaçıp gitmeyi başaramamıştı.)

Thiago ağzını açsa da konuşmayı sürdürdüm. "GrayCris'e tabi kimselerden yahut onun çalışanlarından potansiyel bir tehlike mevcuttu ve hâlâ da mevcut fakat tehdit değerlendirmesi o oranın Dr. Mensah'ın Preservation İstasyon Güvenliği'nden de destek alarak normal faaliyetlerine devam edebileceği kadar düşük olduğunu belirledi."

Bu bilgiyi sindirmesi Thiago'nun on dört saniyesini aldı. "Bir saldırı mı düzenlendi? Ayda bize bundan niye... Öyle bir şey haber bültenlerine..."

İstasyon Güvenliği kask kameralarının ve istasyondaki konsey ofislerinin lobisinde bulunan uyduruk güvenlik kamerasının çekmiş olduğu görüntüleri alıp çabucak düzenledim. GAT'ın merakla incelediği videoyu Thiago'nun yayınında oynattım.

Bakışları dalgınlaşan adam önce şaşırdı, ardından giderek dehşete kapıldı.

GAT videonun tamamını ileri geri oynatarak seyretti. Thiago'ya ben konsey masasının üstünde Düşman Bir'in boynunu kırmaya çalışırken Düşman İki'nin sırtıma çıktığı ve beni bir cisimle delik deşik ettiği kısmı göndermiştim. Çeşitli baygınlık seviyelerindeki altı İstasyon Güvenlik memuru odanın farklı noktalarında yatarken hâlâ işlevsel hâldeki tek güvenlikçi olan Memur Tifany, Düşman İki'nin silah tutan koluna asılarak kafasına yumruk yağdırıyordu. *O insan sana ne saplıyor?* diye yorumda bulundu GAT.

Kırık bir sandalye parçası.

"Onlar GüvBirimler mi?" diye dehşet içinde sordu Thiago.

Öyle düşünmekte haksız değildi. "Kimyasal olarak güçlendirilen geliştirilmiş insanlar. Acı hissetmedikleri gibi refleksleri ve tepki süreleri normalden hızlıdır. Bir GüvBirimin fiziksel kuvvetine sahiptirler ama yayın bağlantısına veya işlem kapasitesine değil. Dolayısıyla tespit edilmeleri daha zordur ve GüvBirimlerden bile daha harcanabilirlerdir." Doğrusunu isterseniz bu noktada GrayCris'in GüvBirimler üretme ve/veya kullanma lisansına sahip diğer güvenlik şirketlerini sözleşme imzalamaya ikna edebilme ihtimali düşüktü. Yüksek-risk değerlendirmesi, işletim fonlarının yokluğu ve de sözleşme ortaklarına aldatma/saldırma girişimleri sebebiyle GrayCris iyi bir müşteri değildi.

Thiago derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi. "Peki başka birilerini yollamayacaklar mı? Tehdit oranının düştüğünü söyledin ama..."

"Oran kabul edilebilir bir seviyede." Üstelik o seviyeye ulaşmak hiç kolay olmamıştı.

Thiago beni hoşuma gitmeyen yoğun bir ilgiyle süzdü. GAT'ın kamerası adamın yüzünü tam karşıdan çekmiyordu ama belirli bir açıdan bakıldığında bile barizdi. "Öyleyse Ayda neden görevine bir dönem daha devam etmemeye karar verdi?"

"İşini korktuğu için bırakmıyor, götoş herif; işini bırakıyor çünkü Tıp Merkezi'nde travma destek tedavisine başlaması gerekiyor. Sülalesindeki kimseye bundan bahsetmedi çünkü rehin alınmak–"

GAT özel bağlantımızdan, *Dur*, dedi.

Her ne yapıyor olursanız olun GAT size durmanızı söylemenin farklı yöntemlerine sahiptir ve bunlar farklı tehdit seviyelerindedir. Bu seferki listenin başlarındaydı.

Durdum. GAT izah etti. *Müşterinin mahremiyetini ihlal ediyorsun.*

Kafam bozuktu çünkü GAT elbette ki haklıydı. *Sen bundan ne anlarsın ki?* dedim.

TıpSistemim duygusal destek ve travma tedavisi sertifikalıdır.

Of, GAT'ın bilmediği halt yoktu. Bu öyle sinir bozucuydu ki. "Arada'nın tetkikine katılmamı o istedi," diye devam ettim. "Katılacağımı ama tedaviye bir an önce başlamayı kabul etmesi gerektiğini söyledim. Ona o şekilde söz geçirdim."

Thiago'nun gözü hâlâ üstümdeydi ve bana inanıp inanmadığını kestiremiyordum. Yüz ifadesi çelişkiliydi ve sanırım video kaydının şokunu henüz atlatamamıştı. (Aptal Düşman Bir'in nihayet etkisiz hâle geldiği ve kendimle beraber Düşman İki ile Tifany'yi de masadan aşağı yuvarladığım klibin sonunda video başa sarmıştı. O sırada Tifany'yi boğmaya çalışan Düşman İki'yi kadıncağızdan ayırıyordum.)

GAT kibar ama öneriden uzak bir tonla sesli konuştu. *Yapacak işlerimiz var, Thiago ve sen istirahatinden mahrum kalıyorsun. Belki gitsen iyi olur.*

Thiago irkilse de ayağa kalktı. "Haklısın, gideceğim," dedi.

Klibi durdurup onu GAT'ın kameralarından seyrettim. Yemekhane gazinosuna dönüp oradaki kanepelerden birine kuruldu. Bir süre yüzünü ovuşturarak oturdu, sonra da tekrar kalkıp yemekhaneden su içti ve bir ilaç tableti yuttu.

O ne? diye GAT'a sordum.

Hafif bir ağrı kesici. Baş ağrıları ve kas rahatsızlıkları için.

Thiago gidip kanepeye uzandığında biraz gevşedim. Dr. Mensah'ı suistimal ettiğimi mi düşünmüştü? Ne kastettiğinden hâlâ emin değildim. Ona kendimi acındırdığımı mı sanıyordu? Hey, ondan beni satın almasını istememiştim.

Hatta satışta yanında bile değildim; o an bir odacıkta yeniden yapılandırılıyordum.

Aklanmış olmak isterdim ama yüzleşmenin her ikimiz için de iyi sonuçlandığını sanmıyordum. Bence Thiago artık duruma bakış açısının yanlış olduğunu biliyordu; fakat sinirlenmiş ve aptalca davranarak travma tedavisine başlaması için Dr. Mensah'ı tehdit ettiğimi açık açık söylemiştim. Bundan sonra, yani sağ kalıp Preservation'a dönersek neler olacağını bilmiyordum. Of, sanki böyle bir zamanda tasalanacak bir şeye daha ihtiyacım vardı.

Hedef Dronların kamuflajı sorununun bariz çözümünü görmüş değilsin, dedi GAT.

Bariz mi? karşılığını verdim. (Biliyorum, durumu daha da beter ediyordum. Gözden kaçırdım diye kendimi salak gibi hissedeceğim bir şey olmasaydı, GAT öyle bir cümle kurmazdı.)

Dronlarına Hedeflerin kasklarında ve teçhizatlarındaki gibi bir engelleme örüntüsü gösterecek bir kamuflaj alanı ekle. Hedef Dronlara yine çarpamazlar ama stokun o kadar kısıtlı ki artık onları saldırıda kullanma seçeneğin zaten yok.

Eh, artık kendimi daha bile salak hissediyordum.

Bir şarj döngüsüne yetecek kadar zamanın var, dedi GAT.

Ona şarj olmaya ihtiyaç duymadığımı söyleyecektim. Gerçekten duymuyordum da. Fakat neye ihtiyaç duyduğumu biliyordum. Her şeyi ortak çalışma alanımıza aktardım ve *Orion Zaman Akımı Savunmacıları*'nın ilk bölümünü yükledim. Dünya Sıçrayıcıları *mı istersin, yoksa yeni bir şey mi?* diye GAT'a sordum.

Yeni şovun etiket verisini düşünceli bir edayla yoklayan GAT bir süre düşündü. *Gerçekçi olmadığı sürece yeni*, dedi.

Orion Zaman Akımı Savunmacıları'nı Preservation medya arşivlerinden indirme sebebim dizinin gerçekçilik kav-

ramıyla neredeyse taban tabana zıt olmasıydı. İlk bölümü başlattım.

Onu beraber seyrederken GAT kodumuzu tamamladı ve ara sıra kontrol etmem için bana bazı kısımlar yolladı. (Muhtemelen suyuma gidiyordu. GAT'ın bellek arşivinde hâlâ gedikler olabilirdi ama diğer işlevlerinde hiçbir sorun yoktu.)

Belirlenmiş istirahat süresinin bitimine yirmi altı dakika kala, *Mekikten edinilen verileri kullanarak Barish-Estranza gemilerinden birinin yerini tespit ettim*, dedi. *Motor onarımlarım tamamlandı ve gemiyi durdurmak için harekete geçiyorum.*

YardımEt.dosya Alıntı 3

(Bharadwaj görüşmesi-09257394'ten bir bölüm.)

"İkilime düşmen normal. Uzun bir süredir bir şeyin parçasıydın. Korkunç bir şeydi ve ondan nefret ediyorsun. Ama seni o yarattı ve onun bir parçasıydın."

::oturum gözden geçirildi::
(Ana anlatımdan bağımsız dosya.)

Öldüğünden emin olmak için Düşman İki'nin üstünde oturuyordum. Göründüğü kadarıyla daha önce en az iki kez öldüğü için bu yersiz bir tedbir değildi. Yanımdaki Tiffany dizleri üstündeydi ve silahı adamın başına çevriliydi. "Çok yakınsın," dedim ona.

Bana baktığında gözlerinin etrafındaki deri o kadar şişkin ve kabarıktı ki ne kadar iyi görebildiğinden emin değildim. Sonunda geri çekilerek kolun potansiyel erişim mesafesinden çıktı.

Arkamdaki tek aptal güvenlik kamerasından ikinci insan müdahale ekibinin ve tıbbi yardım botlarının geç de olsa kapıyı kırarak içeri daldıklarını gördüm. Zamanı kontrol edince o "geç de olsa" kısmının üstünü çizdim. Olay Güv-Birim standartlarına göre bile çok çabuk olup bitmişti.

Ortasında uzun bir masanın bulunduğu Preservation konsey toplantı odası büyük bir ovaldi. Duvarlarında uzun ve dar pencereler dizili olup her iki uçta birer giriş/çıkış vardı. İkinci müdahale ekibinin içeri girmekte kullandığı kapı fuayelere ve istasyon yönetiminin kamu ofislerine açılıyordu. İnsanların o ofisleri yayında halledilemeyecek şeyleri halletmekte kullandıklarını tahmin ediyordum ama aslında hiçbir fikrim yoktu. Diğer kapıysa olay gerçekleştiğinde konsey odasındakilerin kaçmayı başardıkları özel ofislere bağlantı sağlıyordu.

Kıdemli Memur Indah masanın etrafında dolaşıp onu görebileceğim bir noktada diz çöktü. "O kişi öldü mü?" diye sordu.

"Muhtemelen ama yüzde on yedi ihtimalle tekrar canlanabilir," dedim.

"İki defa geri geldi," dedi Tifany boğuk çıkan hırıltılı bir sesle. "Bize bir kapsama birimi lazım."

Indah'ın alnı kırıştı. "Yolda." Tifany'ye uzanıp silahı dikkatle kadının ellerinden aldı. "Artık izinlisin, memur."

"Peki, amirim," diyen Tifany yığılıp kaldı.

"Zor bir gün geçirdi," dedim Indah'a.

"Belli oluyor." Indah yayınına erişti ve örümcek bacaklı bir sağlık botu önümden geçip Tifany'nin yanına çömeldi. Rahatlatıcı sesler çıkararak kadını taradı ve ona derhal bir şey enjekte etti. "Sana da tıbbi yardım lazım," dedi Indah.

O kadar geniş bir saplama yarası almıştım ki iç yapımın metali görülebiliyordu fakat Kıdemli Memur Indah buna değinmeyecek kadar kibardı. Sağlık botu narin bir sensör uzvunu bana doğru uzattı. Ona yayından eğer bana dokunursa uzvun koparılıp odanın karşısına fırlatılacağını söyledim. Bot uzvu geri çekip Düşman İki'yi kontrol etmekte kullandı.

"Zanlı için herhangi bir umut var mı?" Indah çenesiyle Düşman İki'yi işaret etti.

Onu öldürmemiz öncesinde bile Düşman İki'nin içinde bir insan olduğunu sanmıyordum. "Büyük ihtimalle hayır."

Kapsama birimi gelip de büyük oranda ölü Düşman İkimizle ve tamamen öldüğünü umduğum Düşman Bir'le ilgilenineye kadar pozisyonumu korudum. Tifany ve acil müdahale ekibinin geri kalanı çoktan İstasyon Tıp Merkezi'ne götürülmüştü. Bense aksi istikamete, yani konsey/yönetim ofislerinin daha içlerine gittim çünkü görmem gereken biri vardı.

Onu içinde bulduğum ofis topu topu üç emniyetsiz kapı uzaktaydı ama en azından idari asmakata tepeden bakan bir balkonu yahut pencereleri yoktu. İstasyon Güvenlik ve yönetim personelinin önünden geçtim. Aslında beni durdurmaya çalışmaları gerekirdi ama (a) kim olduğumu bilmiyor değillerdi ve (b) beni durdurmaya çalışmamakla iyi ettiler.

Mensah kapıyı seyrediyordu ve içeri girdiğimde omuzları gevşedi. Düşmanların etkisiz hâle getirildiğini ve acil müdahale ekibinin sağ kaldığını biliyordu; İstasyon Güvenlik yayınına komuta erişimi vardı ve hadiseyi buradan gözlemlemişti. O sırada hem umumi hem de özel konsey yayınları güvenlik kilidi altındaydı ve ofislerin dışarısındaki birileri durumu fark etmeden önce yayınları açmamız lazımdı. GrayCris'i saldırının neredeyse başarıyla sonuçlandığını öğrenmekten alıkoymalıydık. Öyle bir şey onlara bundan sonra ne yapacaklarına dair çok fazla istihbarat sağlardı.

Mensah benimle odanın ortasında buluştu ve beni tutmak istiyormuş ama bundan hoşlanmayacağımı biliyormuş gibi bir el hareketi yaptı. "Tıp Merkezi'ne gitmen lazım."

Giydiği tuniğe ve pantolonunun sağ dizine bulaşan kan kurumuştu. Düşman Bir ona konsey masasının karşısından hücum etmişti ve adamı ondan hiç abartısız yarım metre uzakta durdurmuştum. Mensah elini uzatsaydı adamın başını okşayabilirdi.

Üstelik bu olay Düşman İki beni öldürmeye çalışırken onu transit halkasından buraya kadar kovalamamın ardından gerçekleşmişti. Acil müdahale ekibinin tamamını İstasyon Tıp Merkezi'ne gönderen şey de ben Düşman Bir'i büyük ölçüde etkisiz hâle getirinceye dek Düşman İki'yi yavaşlatmaları olmuştu. Şanslarına Düşman İki yoluna çıkan her insanı katletmektense onları çabucak aşmaya çalışmıştı.

"Henüz Tıp Merkezi'ne gidemem. Öncelikle yapmam gereken bir şey var," dedim.

Mensah'ın yüz ifadesi tedirgindi. "Yardım lazım mı? Indah izindeki personeli geri çağırdı. Sana bir ekip ayarlayabilirim."

"Hayır. İstasyona nasıl girdiklerini bildiğimden emin olmak istiyorum, hepsi bu."

Mensah başını sallayıp gitmeme izin verdi.

Sonuçta evet, ona yalan söylemiştim.

11

Telsiz üzerinden bir uyanma çağrısı gönderdim. Yemekhane gazinosundaki insanlar şuurlarını tamamen kazanmak için ortalıkta yalpalarken GAT genel yayına görsel ve tarama imgeleri yükledi. Yuvarlanarak karyolasından kalkan Amena mahmur gözlerini imgelere odakladı ve, "Bu iyi mi, kötü mü yoksa ikisinin arasında mı?"

"İkisinin arasında," dedim ona.

GAT'ın tarama imgesi Barish-Estranza ikmal taşıyıcısını gösteriyordu. Orta boy bir konfigürasyonu olan gemi çok sayıda iniş mekiği ve büyük boy arazi aracı taşıma kapasitesine sahipti. Mürettebat kadrosu tahmini olarak otuz küsurdu. Şemada oralarından buralarından sivri parçaların çıkıntı yaptığı yuvarlak kenarlı birkaç tüp bir araya toplanmış gibiydi. Görsel imge sistemin ana yıldızından gelen ışığın tepedeki bir kıvrıma vurduğu koyu renkli uzun bir şekilden ibaretti.

Uzun menzilli taramalar sistemsel hasarı işaret ediyor, dedi GAT. *Fakat yaşam destek de dahil bazı sistemler hâlâ işlevsel görünüyor. Kıç ve sancak gövdesinin yanı sıra motor yuvası da üç belirgin silah vuruşunun izlerini taşıyor ama bu izler benim silah sistemlerimle uyuşmuyor.*

Bunu duymak iyiydi. İkmal taşıyıcısına GAT ateş açmış olsaydı bu durum düzeltilmiş zaman çizelgemin yanlış olduğu ve şimdiye kadar GAT'ın durum güncellemeleri okyanusunda boş yere yüzdüğüm anlamına gelirdi.

Yatak odasından yalpalayarak çıkan Amena peşimden Thiago, Overse ve Ratthi'nin bulundukları yemekhaneye geldi.

"Bir uzay çatışması çıkmış çıkmasına ama *Günberi*'nin hatırladığı gibi değil." Ratthi insanlar için hazırlık alanından bazı paketler ve şişeler getirmişti. Amena her birinden birer tane alıp masaya oturdu.

"Barish-Estranza gemisinin silahlı olduğu fikrindeyiz, doğru mu?" Hâlâ kontrol güvertesindeki Arada çok daha dinçti ve GAT'ın onun için açtığı çok sayıda ekrana bakıyordu. GAT'ın yeni onarılmış dronlarından biri kadının arkasında uçarak ışık filtreleriyle istasyonları ve koltukları dezenfekte ediyordu. Arada dalgın bir edayla ayağa kalktı ve kendi istasyonu da temizlenebilsin diye meşrubat şişesini eline aldı. "Atışları onun yapıp yapmadığını belirleme imkânımız var mı?"

Kıyaslama amacıyla keşif gemisinin silah sistemini analiz etmeden hayır, dedi GAT. *Taramalar motor modülündeki enerjinin asgari düzeyde olduğunu gösteriyor. Solucan deliğinden kaçmaya teşebbüs etmeme sebepleri bu olabilir.*

Thiago yüzünü ovuşturarak ayılmaya çalıştı. "Kendi keşif gemileriyle çatıştılarsa bizimle konuşmaya daha istekli olabilirler. Gemide birilerinin olup olmadığını öğrenebilir misin?"

Sanırım evet. GAT'ın üslubu nükteliydi. *Telsiz teması kurmaya çalışıyorlar.*

"Cevap verme," dedim GAT'a. "Muhtemelen daha en başta bu duruma öyle düşmüşlerdir."

Ratthi meşrubat şişesini GAT'ın bulunduğunu düşündüğü yöne doğru salladı. "Evet, lütfen dikkatli ol. Bir defasında bir firma gemisine feci bir virüs bulaşmıştı. Hepimiz ölümden dönmüştük. GüvBirimin beyni neredeyse bozulacaktı."

GüvBirimin beyni hep bozuktur, dedi GAT. *Hem ben telsiz yoluyla ihlal edilmedim. Telsiz sistemim virüs saldırılarını önleyecek şekilde filtrelidir. İlave tedbirler de aldım.*

"Olay yaşanmadan önce de aynen böyle söylemişsindir," dedim ona. Fakat GAT'ın zekâma hakaret etmesi iyiye işaretti. Yine eskisi gibi konuşuyordu.

Amena iç geçirip ağzındaki kırıntıları sildi. "Hey, siz ikiniz, henüz kavga etmek için çok erken."

Arada bir kez daha o dudak büzmeli ifadesini takınmıştı. "*Günberi*, bunun güvenli olduğunu düşünüyorsan temasa izin verebilir misin?" diye sordu.

Overse lokmasını alelacele yuttu. "Hayatım, bu gerçekten iyi bir fikir mi?"

Arada elini açarak omuz silkti. "Burada neler döndüğünü başka nasıl çözeceğiz bilmiyorum, hayatım. Görüntü alabilirsek ve hepsi de kafalarına uzaylı kalıntıları takan gri insanlarsa en azından bize büyük ihtimalle yardım etmeyeceklerini biliriz." Sözlerini sürdürdü. "Ve genelde olduğumuzdan çok daha şanslıysak *Günberi*'nin mürettebatını taşıyan keşif gemisinin yerine dair bir fikirleri vardır."

Söyledikleri mantıksız değildi. Tehdit değerlendirme modülüm durumdan hoşnut değilse de bu yolla istihbarat edinebilirsek GAT'ın insanlarını daha çabuk bulabilirdik.

Thiago bitiştirdiği parmaklarını ağzına dayadı. "Katı-

lıyorum. Keşif gemisinin ele geçirildiğini biliyoruz. Eğer onlara saldırdıysa veya henüz karşılaşmadığımız başka bir gemi varsa bunu öğrenmemiz gerek."

Ratthi omuz silkerek hemfikir oldu. Overse mutlu görünmemesine rağmen itiraz etmedi. Amena kocaman açılmış gözlerle hâlâ yemek yiyordu.

Temas kabul edilmiştir, dedi GAT.

Kontrol güvertesindeki tarama sonuçlarının üzerinde yeni bir ekran belirdi. Parazitlenme sanatsal bir tarzla girdap gibi dönerek Eletra'nın ve Ras'ınki gibi kırmızı-kahverengi bir üniforma giren bir insanın veya geliştirilmiş insanın görüntüsüne büründü. İnsan konuşurken sabırsızdı. "Tanımlanamamış taşıyıcı, sesimi duyuyor musunuz?"

GAT aktarımdan yayın bilgisini alıp ekranda kaydırdı. Ad: Denetmen Leonide, geliştirilmiş, Barish-Estranza Keşif Hizmetleri, Cinsiyet: Kadın, femme-nötr.

Kadının bir denetmen olmasına şaşırmadım. (Bir sürü insan şirket denetmeniyle çalışmıştım ve biraz tecrübe kazandıktan sonra tanımlanmaları epey kolay olurdu.) Teni insanların büyük bir yüzdesinde sıkça rastlanan orta kahverengiydi ama kozmetik değişikliği işaret eden sabit bir tona sahipti. (Bendeki deri ondakinden bile azdı ve sık sık suratımdan vurulduğum için düzenli aralıklarla baştan aşağı yeniden oluşturulurdu.) Koyu saçları başının tepesine sarılmıştı, açıktaki kulaklarından birinin kenarına küçük metal parçaları ve değerli taşlar dizilmişti. Yüzde 49 ihtimalle yayın imzasının işaret ettiğinden çok daha önemli bir denetmen olduğu fikrine kapıldım.

Arada dik oturup omuzlarını kastı. Dron yanındaki konsolda duran boş gıda paketini kapıp kamera alanının dışına çekildi. Parmaklarını kısa saçlarından geçiren Arada, "Tamamdır. Ne zaman hazır olursan, *Günberi*," dedi.

Elbette. GAT onu gösteren başka bir ekran yarattı. Ceket

rengini Preservation Tetkik grisinden kendi mürettebatının mavisine çevirmiş, yanındaki konsola koyduğu su şişesini görüntüden çıkarmış ve aydınlatmada sanatsal bir düzenleme yapmıştı. Arada yüzüne ciddi bir ifade oturturken GAT ona hitap etti. *Karşı tarafa hem tanımlayıcımla beraber senin Mihira ve Yeni Tideland Pan-sistem Üniversitesi'nden Dr. Arada olduğunu beyan eden bir Tüzel Kuşak yayın bildiricisi gönderdim.*

"Denetmen Leonide, taşıyıcınızda sorun olduğunu görüyoruz," dedi Arada.

"Var ve her türlü yardıma minnettar kalırız." Leonide'ın yüz ifadesi donuk ama hafiften eleştireldi. "Fakat bu sistem Barish-Estranza mülkiyetindedir. O yüzden niye burada olduğunuzu merak ediyorum."

Amena hayret ve/veya şüphe belirten bir puflama sesi çıkardı. *Işık aşkına*, diye yayından tiksintiyle konuştu Ratthi, *böyle bir zamanda endişelenecek başka bir şey bulamamışlar mı?*

Arada GAT'ın yayından tedarik ettiği cevabı verdi. "Pan-Rim Lisanslama Acentesi'yle bir sürdürülebilirlik ölçümü ve haritalaması sözleşmemiz var ve bu sistem öncelikli olarak listelenmişti. Sizi temin ederim ki üniversite bir dünyalaştırma kuruluşu değildir ve mülkiyetinizi ihlal etmek gibi bir niyetimiz yok." Arada'nın ciddi yüz ifadesi biraz fazla sabitti ama sözlerini sürdürdüğünde daha bir doğallık kazandı. "Hasar aldığınızı görüyorum – yağmacıların saldırısına mı uğradınız?" Bir sonraki tereddüdü hiç de kasıtlı değildi. "Sadece kısa bir süredir bu sistemdeyiz ve bazı... garip faaliyetlere rastladık."

GAT yemekhanedeki bir yan ekranda Leonide'ın donuk yüz ifadesini bizim için yayına yansıttığı bir analizle irdeliyordu. Kadın asabiyetten gönülsüz teslimiyete kadar her türlü duyguyu tecrübe ediyordu. "Evet, burada yağmacılar var. Tıpkı keşfettiğimiz gibi," dedi.

Arada dudaklarını birbirine bastırıp düşünceli bir ifade takındı. Leonide'a yalancı demek üzere olduğu gibi kötü bir hisse kapıldım. Hepimiz onun yalan söylediğini biliyorduk ama ben bile öyle yapmanın bu etkileşimi kolaylaştırmayacağının farkındaydım. Sonra Arada yayından, *Eletra'nın yanımızda olduğunu söyleyeceğim*, dedi.

Ama daha az önce Günberi'nin mürettebatı olduğumuzu söyledin, diye karşı çıktı Overse. *Eletra, Preservation'dan geldiğimizi biliyor.*

Amena'nın Preservation'dan geldiğini biliyor, diye mesaj yolladım.

Evet, GAT benden Eletra'ya hepinizin onun mürettebatına mensup olduğunuzu söylememi istedi, diye doğruladı Amena.

Kayıtlarımda ötekiler gemiye çıktıklarından beri Eletra'nın işitme menzilinde geçmiş bütün diyalogların hızlı bir incelemesini gerçekleştiriyor, Thiago onunla konuşurken söylenenlere bilhassa önem veriyordum. *Diğer hiçbiriniz ona Preservation'dan geldiğimizi söylemedi. Üstelik bazılarınız GAT'ın mürettebat kıyafetini giyiyorsunuz.*

Overse üstündeki tişörte göz attı. *Ah, haklısın.*

GAT, Arada'ya düşünecek kadar zaman kazandırmak için bağlantıyı biraz parazitlendirmişti. Arada en sonunda Leonide'a, "Onların sıradan yağmacılar olduğunu sanmıyorum," dedi. "Gemimizde mürettebatınızdan biri, Eletra adlı genç bir kişi var. Gemimize de saldıran son derece sıradışı bazı yağmacılar onu bir mekikte esir almış. Yanında Ras denen başka bir mürettebat üyesi de vardı ama adam yakalanırken yağmacılar tarafından yaralandığı için biz ona yardım edemeden önce revirimizde can verdi."

Leonide'ın yüz ifadesi bazı hızlı hesaplamalar yaptı. "Öyleyse geminize nasıl bindiler?"

(Amena yayında endişeliydi. *İyi de Eletra'nın kafası karmakarışık*, dedi. *Onlara yaşananlarla ilgili pek bir şey*

anlatamayacak. Ona inanırlar mı? Onu Hedeflere yardım etmekle falan suçlamazlar, değil mi? Ya ona korkunç bir şey yaparlarsa?

Kadıncağızın bizim verebileceğimizden daha çok yardıma ihtiyacı var, dedi Thiago kıza. *Üstelik evine ve ailesine dönmek istiyor. Bundan başka bir fırsat bulamayabilir.*

Amena Eletra'yı zorla evlat edinmeyi ve tutup Preservation'a götürmeyi ne kadar istese de Thiago haklıydı.)

"Onları gemimize bizi esir almaya çalışan yağmacılar getirdi," diyordu Arada. "İsterseniz Eletra'yla konuşmanızı sağlayabilirim. Fiziksel açıdan iyi ama üstünde bazı zihin değiştirici teknoloji kullanarak–"

Çok fazla konuşuyorsun, diye onu yayında uyardı GAT, tam aynı şeyi ben söyleyecekken. Overse de aynı fikirde olmalıydı çünkü hafif bir mutabakat sesi çıkardı. Arada sustu ve GAT hem kadının kendini toparlamasına fırsat vermek hem de ona Leonide'ın yüz ifadesi üstünde yürüttüğü analizi göstermek için bağlantıya biraz sanatsal parazitlenme kattı. Analize göre "zihin değiştirici teknoloji" kelimeleri denetmende yoğun bir ilgi uyandırmıştı. Arada genzini temizledi. "Dolayısıyla belki biraz daha açık konuşabilirsiniz. İhtiyacınız varsa yardıma hazırız."

Leonide'ın duraksaması bu sefer daha belirgindi ve yüz ifadesi kararsız kaldığını gösteriyordu. En sonunda, "Barish-Estranza'nın mahremiyeti dışındaki bir telsiz kanalında bu konuyu daha fazla konuşma iznim yok. Mürettebat üyemizin iade edilmesi halinde minnettar kalırım. Saldırıda motor bileşenlerimizden bazıları yok oldu – bize o bileşenlerin yenilerini satabilirseniz yapacağımız ödeme adil ve cömert olacaktır."

"Ödeme yapılmasına–" Arada cümlesini "ihtiyacımız yok" diye tamamlayacağı sırada ben ve insanlar yayında hep bir ağızdan, *Hayır!* diye bağırdık. Neyse ki bağlantıyı bir

saniyelik bir gecikmeyle yürüten GAT işler daha da sarpa sarmadan önce onu durdurdu.

Bu Arada bakımından doğal bir hataydı. Preservation kültüründe yaşamak için gerekli kabul edilen herhangi bir şey (gıda, enerji kaynağı, eğitim, yayın, vs.) karşılığında para istemeye iyi gözle bakılmazdı. Hele hele hayat kurtarma karşılığında para istemek yamyamlıktan farksızdı.

Öksüren Arada sözlerini sürdürdü. "Tabii, hemen bir fatura hazırlarız. Ama..." Öne eğildi. "Durumun ne kadar kötü olduğunu ve mürettebatımızın nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarını sanırım ikimiz de biliyoruz. Birbirimizle açık konuşup bilgi paylaşırsak bence sağ kalma ihtimalimizi artırırız."

Evet, konuyu oraya çok çabuk çekmişti. Diğer insanlar nefeslerini tutmuşlardı. Amena bana bir *ha siktir* ifadesiyle baktı. Evet, biliyorum ama elimden bir şey gelmezdi. Arada'nın risk değerlendirme modülü benimki kadar kötüydü.

Leonide'ın yüz ifadesi karmaşıktı. Kendi yayınından birilerine (umarım bir gri Hedef insana değil) akıl danışıyor olabileceği 8.7 gergin saniyenin ardından, "Mürettebatınız hâlâ tehlikede mi?" diye sordu.

"Öyle dememin sebebi sanırım keşif geminize rastlamış olmamız. Yanılmıyorsam bize saldıran ve geçici bir süreliğine bizi işgal eden gemi oydu. Saldırıda solucan deliği yetimiz zarar gördü."

Ratthi bir *mmph* sesi çıkardı. Thiago kavuşturduğu ellerini yine ağzına bastırıyordu.

Leonide'ın dudakları sert bir çizgide buluştu. "Anlıyorum. Mahremiyetsiz bir kanalda halen konuşamam."

Arada tereddüt ederken Ratthi bana fısıldadı. "Ne... Kanalı mahrem hâle getirebilir miyiz? Öyle bir şey için ne gerekir?"

"Barish-Estranza sertifikalı bir Tüzel Kuşak avukatı olmadan mümkün değil," dedim ona.

Ratthi bıyık altından of çekti.

GAT aynı şeyi yayında Arada'ya açıklıyordu. Arada yeniden Leonide'a hitap etti. "Gemimize binip yüz yüze konuşmak ister misiniz?"

(Kontrol güvertesinin alt bölümünü kameradan görebiliyordum. Dron o sırada Hedefler Bir ile Üç'ün öldükleri alanı sterilize ediyordu. Arada'nın sözlerinin ardından çalışmasını hızlandırdı.)

Leonide burnundan soludu. "Üniversitenizin gizlilik antlaşması beni biraz zor kapsar."

Arada kadının ne kastettiğini anlamışçasına ona şöyle güzel bir "denemeye değerdi" tebessümü etti. Leonide ekledi: "Yine de bir toplantı için gemimize binmenize izin verebilirim."

Thiago sert bir nefes aldı. Ratthi'nin yüzünde son derece kuşkucu bir ifade belirdi. Amena aşağılayıcı bir ses çıkardı. Overse, "Çok beklersin," dedi.

GAT özel bağlantımızdan bana, *Teması kesmeli miyim?* diye sordu.

Hayır, dedim ona, *teklifi kabul etmez*. Taşıyıcıdan istihbarat edinmek için zaten bir yönteme sahiptik. Malzemelerle beraber dronlar da gönderip...

"Olabilir," dedi Arada. "İhtiyaçlarınızın bir listesini yollarsanız ekibim onun üstünde çalışmaya başlar. Biz ikimiz de o sırada gerek malzemelerin ve tayfanızın naklini gerekse toplantıyı ayarlayabiliriz."

Ne? Diğer bütün insanlar bana dehşetle bakakaldı. Ben de dehşet içerisindeydim.

Leonide yüzünü ifadesiz tuttu. "Anlaştık ama öncelikle tayfamla konuşmak isterim."

"Kabul," dedi Arada. "Gerekli ayarlamalar için bana biraz zaman tanıyın."

GAT irtibatı beklemeye alıp bize haber verdi. Sonra da benim insanlar-gene-ne-halt-yedi tarzımda iç geçirdi.

Elbette ki insanlar arasında şiddetli bir tartışma yaşandı.

Kaçınılmaz "sana söylemiştim" tepkisini bir an önce geçiştirmek için GAT'a, *Senden teması kesmeni istemeliydim*, dedim.

Evet, istemeliydin, cevabını verdi GAT.

Sonra da öbürlerine hitap etti. *Bileşenlerin listesini yolladılar. Artık bu... eylem planını benimsediğimize göre bir drona gerekli materyalleri depodan almasını emrettim. Aynı zamanda Arada için mürettebat kıyafeti hazırlıyorum.*

O zamana dek tartışma sonlanmıştı ve Arada hâlâ ikmal taşıyıcısına gitmeye kararlıydı. Yine de bütün insanlar çeşitli derecelerde öfke ve bıkkınlık ifade eden yüksek kalp atış hızına sahipti.

Thiago'nun suratı asıktı. "Bu işi yapacaksak Eletra'yı Leonide'la konuşmaya hazır etmeliyiz. Belki ondan önce bize amiri hakkında bir şeyler anlatabilir. Amena, yardımcı olur musun?"

Amena şaşırmış görünmemeye çalıştı. "Ha? Şey, tabii, Enişte."

Koridorda uzaklaştılar. Arada dönüp Overse'e baktı. "Canının sıkkın olduğunu biliyorum ama bu sayede bir yığın zaman kazanacağız."

Overse konuşurken dişlerini sıkıyordu. "Seni kurtarmaya –veya naaşını almaya– çalışırken zaman falan kazanacak değiliz."

Ratthi hiç de rahatlatıcı görünmeyen bir tarzda ellerini gözlerine bastırdı ve suratından aşağı çekti. "Bize bir plan lazım. Onlara ne diyeceksin?"

Amena koridorda enişteşiyle konuşuyordu. "Benden

yardım istemeni beklemiyordum. Demek istiyorum ki hepiniz fevri davrandığımı düşünürsünüz."

"Hiç kimsenin öyle düşündüğü yok, kızım." Thiago yayından Eletra'ya sinyal göndererek ona içeri girmek istediklerini söyledi. "Ebeveynin muhakeme yeteneğine güvenmeselerdi bu tetkike katılmana izin vermezlerdi."

Yüz ifadesine bakılırsa bu Amena için yeni bir bilgiydi ama yatak odasının kapısı şimdiden kayarak açılıyordu.

Overse hâlâ kızgın olsa bile Ratthi ondan yardım istediğinde dronların malzeme konteynerini kargo hava kilidine taşıyabileceklerini sağlama almak için adamın peşinden depo modülüne gitti. Ben de yardım edebilirdim ama sanırım Ratthi ona öfkesini kusup sakinleşme fırsatı tanımak istiyordu ve öyle bir şey olurken yanlarında bulunmak gibi bir arzum yoktu.

Amena daha şimdi Eletra'ya Leonide'ın bir yayın imgesini göstermiş ve görüntüdeki kadının sahiden de söylediği kişi olup olmadığını sormuştu.

Eletra ilk başta rahatlamış gibiydi. "Evet, o Denetmen Leonide. İkmal taşıyıcısından o sorumlu." Derken yavaş yavaş şaşkın bir yüz ifadesine büründü. "İkmal taşıyıcısı." Ellerini kafasına bastırdı. "Ben neden ikmal taşıyıcısında değilim?"

"Denetmen Leonide'la telsizden konuşabilir misin?" diye ona sordu Thiago. "Sırf başına gelenleri anlatmak için?"

Eletra başını sallasa da, "Peki ama size anlatmakta bile zorlanıyorum," dedi. "Üstelik siz benimleydiniz." Tekrar alnı kırıştı. "Yoksa değil miydiniz?"

"Ona aklına gelenleri söyle yeter," dedi Thiago nazikçe ve GAT yatak odasındaki ekran yüzeyini kullanarak telsiz temasını yeniden sağladı.

Görüşmeyi gözlemleyecek kadar endişeliydim ve kanal-

da GAT'ın ilgisini de hissedebiliyordum. Fakat Eletra Hedefler tarafından esir alındığını doğrulayıp gemi mürettebatı ve onların GüvBirimi tarafından kurtarıldığını söyledi. Eliyle Amena'yı işaret etti. "Ve de başka bir tetkik şirketinde stajyerlik yapan genç biri tarafından." Ras'ın öldüğünün farkındaydı ama nasıl öldüğünden emin değildi. Leonide detaylar için bastırdığında Eletra ona, "Gri yağmacılar bize eklenti gibi bir şey taktılar," deyip başını gösterdi. "Taktıkları şey bütün zaman algımı altüst etti. İkmal taşıyıcısından ayrıldığımı hatırlamıyorum. Veya keşif gemisinin–"

Leonide ona bu kadarının yeterli olduğunu söyledi ve naklin ayarlanması için bağlantıyı kargo temsilcisine aktardı.

Arada'nın yüzü muhtemelen herkesin açıkça nefret ettiği planına daha başka itirazların beklentisiyle buruşmuş kalmıştı. Halen gazinoda dikiliyorduk (bu gidişle GAT'ın şemasında mekânın adını "Tartışma Gazinosu" olarak değiştirecektim) ve yorgun görünüyordu. "Sen de bana kızgın mısın, GüvBirim?"

"Evet," dedim. "Ayrıca seninle geliyorum."

Aslında oraya gitmesi gereken tek kişi bendim ve öylesi bir daha geri alamayacağım dronları yollamaktan daha iyiydi. Fakat Arada'nın ziyaretinden bile pek memnun olmayan Denetmen Leonide'ın, "Hey, benim yerime GüvBirimimiz gelse olur mu? Taşıyıcınızda, ne bileyim işte, üç dakika falan kalmak istiyor, o kadar. Hayır, belirli bir sebebi yok; başkalarının gemilerine bakmaktan pek hoşlanır da," sorusuna olumlu yanıt vereceğini hiç sanmıyordum.

Evet, lütfen, dedi Overse yayında. *Arada, GüvBirimin sana eşlik etmesi lazım.* Sesi yine normal çıkıyordu. Üçüncül bir görüntülü ve sesli girdiyi GAT'ın kargo hava kilidinin fuayesinde duran ona ve Ratthi'ye ayırmıştım. Overse kollarını sallayıp öfkeyle konuşurken Ratthi anlayışlı bir şekilde başını sallıyor, GAT'ın onarılmış dronlarından üçü

etraflarında uçuşuyordu. Sonunda Overse öfkesini ondan çıkardığı için Ratthi'den özür diledi ve bir kriz ânında Arada'ya kızdığı için kendine kızdı. Kaydı başa alıp diyaloğu baştan sona dinleyebilirdim ama bir numune matkabıyla kafama da vurabilirdim ve öyle bir şey de yapacak değildim.

(Sırf kızdığım için kendime kızarsam devamlı kızgın olurdum ve başka bir şey düşünmeye zamanım kalmazdı.)

(Bekleyin, sanırım zaten devamlı kızgınım. Bu pek çok şeye açıklama getirebilir.)

Arada'nın yüz ifadesi karmaşıktı ama bir süre sonra huzurda sabitlendi. "Tamam. O tür bir istekte bulunmayacaktım ama bu muhtemelen çok iyi bir fikir." Titrek bir nefes aldı. "Teşekkürler."

Aptal işimi yapıyorum diye bana teşekkür edilmesine gerek duymam.

Yine de teşekkür edilmek hoş bir şey.

Thiago yatak odasında Eletra'yı temin etmeye çalışıyordu. "Sesin çok daha iyi çıkıyor," dedi ona. "Sanırım tanıdığın biriyle konuşmanın sana yararı oldu."

Amena'ya mesaj yolladım. *Ona keşif gemisinde veya taşıyıcıda GüvBirim olup olmadığını sor.*

Amena öyle yaptı. Eletra mevcut şartlar altında makul bir özgüvenle cevap verdi. "Evet, keşif gemisinde üç tane vardı."

"Ama ikmal taşıyıcısında yok, öyle mi?" diye açıklık getirmek istedi Amena.

Eletra kafa salladı. "Evet. Keşif gemisi temas grubunu taşır. Taşıyıcıdaki herkes destek personelidir."

Amena'dan yeni bir istekte bulundum. *Ona GüvBirimlerin Barish-Estranza tarafından mı üretildiğini, yoksa sözleşmeli olarak mı kiralandıklarını sor.* Firma birimleri olduklarını sanmıyordum – sahipsiz bir kolonide hak iddia ederken

isteyeceğiniz son şey firmanın veri madenciliğine meraklı açgözlü ellerini ona sürmesidir.

Amena soruyu tekrarladı ve bana, *İnsanlardan bahsederken "kiralık" kelimesini kullanmak ürkütücü*, diye ekledi.

Deme yahu, Amena. Onu ben de biliyorum. (Aslında bütün bunların Amena için yeni ve dehşet verici olduğunun farkındaydım ama benim için, Eletra için ve onun kalıcı bir hizmet sözleşmesine tabi ailesi için her zamanki hikâyeydi. Zaten o yüzden bunu sesli olarak bütün gemiye değil de içimden kendi kendime söylüyordum.)

"Hayır," cevabını verdi Eletra, "bu işte herhangi bir sözleşmeli ekipman kullanılmıyordu. Başka bir şirketin ne yaptığımızı öğrenmesi gibi bir riske girmek istemediler."

Thiago yayında benimle konuştuğundan şüphelenircesine Amena'yı düşünceli gözlerle süzüyordu. Derken Eletra'nın ifadesi yine dalgınlaştı ve Thiago ailesi hakkında bir soruyla kadının dikkatini alelacele dağıttı.

Arada'yla gidecek misin? diye özel yayınımızdan sordu Amena.

Evet, dedim ona.

Madem keşif gemisinde üç GüvBirim vardı, neden Hedeflerin... kontrolü ele geçirmesine veya her ne yaptılarsa onu yapmasına engellemediler? Hem Hedefler senin ne olduğunu bilmiyor gibiydi, dedi Amena.

Keşif gemisindeki GüvBirimler bir denetmenin kontrolü altındadır, diye ona açıklama yaptım. *Ya doğrudan ya da bir MerSistem üzerinden. Eğer Hedefler ikisinden birinin kontrolünü ele geçirdilerse GüvBirimler bir bekleme emrine uymak zorunda kalır.* İşte bundan dolayı rehine vakalarından nefret ederim. Olay yerine çabucak gitmeniz ve rehinecileri etkisiz hâle getirmeniz gerekir. Baygın veya ölüyseler tehditlerde bulunamazlar ve sizi yapmak istemediğiniz şeyleri yapmaya

zorlayamazlar. *Hedefler ne olduğumu bilselerdi belki beni durdurman için sana emir verirlerdi.*

Amena dudak büktü. *Tabii canım.*

Ona kulak asmayacağımı ima ediyordu. Doğru, öyle bir durumda asmazdım da. Öte yandan Hedefler hakkında anlamadığımız o kadar çok şey vardı ki. GAT da dahil hep beraber içine düşüp ölebileceğimiz kadar büyük bir veri boşluğuyla karşı karşıyaydık.

Arada'nın yüzüne dalgın bir ifade hâkim olmuştu. Barish-Estranza yöneticisi gereken malzemelerin özellikleri ile nakil lojistik bilgilerini yollamıştı ve yayında GAT'la onları ele alıyorlardı. Arada bana bir soru sordu. "Eletra onlara senin bir GüvBirim olduğunu söyleyecektir. Peki... bu konuda ne yapmamızı istersin?"

"Bu konu" derken ne kastettiğinden emin değildim. Fakat tahminimce Arada da ne kastettiğinden emin değildi. GüvBirimlerle olan tecrübeleri benimle sınırlıydı. "Üniversitenin güvenliğiniz için tedarik ettiği GüvBirim olacağım."

GAT'ın bu noktada en azından kaba bir ses çıkararak lafa karışmasını bekliyordum. Fakat yorum yapmadı.

Yayını dinlemekte olan Ratthi bütün bu fikre kuşkuyla yaklaşıyordu. *Öyleyse zırh giyiyor olman gerekmez mi?*

"Gerekmez. Bazı sözleşmeler GüvBirimlerin yaşam alanlarında devriye gezmeleriyle sınırlıdır ve o iş zırh yerine genelde üniformayla yapılır." Sunilerin üretimiyle ilgili standardizasyon kılavuzları vardır ama çoğu insan bunu bilmez. Risk değerlendirme modülüm GüvBirimlerle ve bizi kurup söken insan teknisyenlerle dolu bir intikal merkezine girmediğim sürece her şeyin harika gittiği görüşündeydi. (Biliyorum, böyle söylemek beni bile endişelendiriyor.)

Konfigürasyonun GüvBirim standardına uymuyor, dedi GAT. Bunu iyi biliyordu çünkü bir geliştirilmiş insan zan-

nedilmem için konfigürasyonumu o değiştirmişti. Hareket tarzımı farklılaştırıp rasgele kıpırtılar, tereddütler, göz kırpmalar ve insanlara özgü diğer her şeyi ekleyen kendi yazdığım kod da işin içine girince ortama uyum sağlamam kolaylaşıyordu ama yine de hâlâ silah tarayıcılarını epey bir *hack*lemem gerekiyordu.

"Doğru." Bana doğru dönen Arada'nın alnı kaygıyla kırıştı. "Tanıştığımızdaki halinden farklı görünüyorsun. Saçlarını biraz uzattın."

GAT'ın konfigürasyonum üstünde yaptığı değişikliklerden bazıları ufak tefekti – daha uzun saçlar, daha belirgin kaşlar, cildimin büyük bölümünde neredeyse görünmeyen tipteki incecik tüyler, organik derimin inorganik parçalarımla birleşme tarzı. Diğer değişikliklerse standart GüvBirim özelliklerini kontrol eden tarayıcılara yakalanmayayım diye daha yapısaldı. "Boyum da kısaldı," dedim ona.

"Öyle mi?" Şaşıran Arada geri çekilip başımın tepesini süzdü.

Ayrıntılara dikkatsizlik, insanların kendi güvenliklerini sağlamamalarını gerektiren sebeplerden biridir.

Fakat insanlar bilinçaltı ayrıntıları tespit eder ve farkında olsalar da olmasalar da onlara tepki verirler. İlk başlarda Preservation'da bile (özellikle Preservation'da) dikkat çekmemek için hareket ve vücut dili kodumu yürütmüştüm. Artık onu alışkanlık icabı yürütüyordum. Kodu durdurduğumda zırh giymesem bile "normal" bir GüvBirime çok daha fazla benzerdim. (Normal = varoluşsal yılgıyı ve beyin ezici can sıkıntısını gizleyen ifadesiz bir yüz.)

Arada ile Ratthi hâlâ tartışmak istiyordu. O yüzden, "Sorarlarsa –ama sormazlar– bilhassa üniversiteniz için tasarlanmış akademik bir model olduğumu söyleyin," dedim.

Bir geliştirilmiş insan rolü oynamanı yeğlerim, dedi GAT.

Zaten o an tek ihtiyacım her şeyi bilen muazzam bir

makine zekâsının dırdırıydı. "Neyi yeğlediğin umurumda değil," dedim. Böylesi daha güvenliydi. Büyük bir yalan –GAT'ın mürettebatı olduğumuz yalanını– söylemeye çalışıyorduk ve daha küçük yalanları minimuma indirmek o büyük yalanı daha inandırıcı kılardı. Bir GüvBirim olduğum ve sözleşme gereği Arada'nın güvenliğini sağladığım doğruydu – şirketlilerin varsayacağından farklı bir şekilde olsa bile. Bütün bunları dile getirebilirdim ama öyle yapmaktansa, "Karar benim, o yüzden çeneni kapat," dedim.

"Kavga etmeyin," dedi yemekhaneye dönen Amena. Thiago o sırada Overse ile Ratthi'ye yardım etmek için kargo hava kilidine gidiyordu.

Arada hâlâ beni kuşkuyla süzüyor, dalgın bir edayla mırıldanarak tırnağını dişlerine hafifçe vuruyordu. Başka bir sorunumuz olduğunu fark ettim. Arada'nın gözünde onun GüvBirimi değil iş arkadaşıydım ve o da benim takım kaptanımdı. Bu da bambaşka bir vücut dili yelpazesi demekti. Dahası benden azıcık bile korkmuyordu ve en kendinden emin, en aşağılayıcı şirket müşterilerim bile saklamaya ne kadar çalışsalar da yanımdayken hep biraz tedirgin davranırlardı. (Kendinden emin ve aşağılayıcı olmayanlarsa aşırı derecede tedirgin davranırlardı. Oysaki benim de öyle bir yakınlıktan zevk aldığım söylenemezdi.) "Bana bir GüvBirim muamelesi edebilir misin?" diye ona sordum.

Hımm, dedi Overse yayından. *Edebilir misin?* diye Arada'ya bir de o sordu.

"Tabii." Omuz silken Arada'nın belli ki ne kastettiğimize dair en ufak bir fikri yoktu.

Ratthi'yle beraber modül güvertesinde olan Overse iç geçirdi. *Tamam*, dedi bana. *Gitmeden önce Arada'ya ne yapması gerektiğini tembihlerim.*

Onu yayında onayladım. "Ne oluyor yahu?" diye bilmek istedi Arada.

GAT'ın az önce bana hazırlamış olduğu mürettebat üniformasını giymek için boş bir yatak odasına girdim. Koyu mavi üniformanın pantolonu ve ceketi Preservation İstasyon Güvenlik'te olandan çok daha kaliteli bir saptırıcı kumaştandı. Ayrıca silahlar ve dronlar için bir sürü kapatılabilir cebe ilaveten büyük ihtimalle kapanan bir kaporta aralığını açık tutmakta kullanabileceğim kadar dayanıklı bir durağan-kumaşlı botlara sahipti. Kısacası insan bir güvenlikçinin giymesi gereken bir şeye, bir GüvBirimin sözleşme sahibine ait üniformanın daha ucuz bir versiyonu yerine giymesi gereken bir şeye benziyordu. Ne bileyim, belki güvenlik şirketine ait GüvBirimler böyle bir şey giyerdi. Cekette GAT'ın mürettebat logosu vardı ama nedense bu durum beni her zamanki kadar rahatsız etmedi.

Saçımın fark edileceğinden biraz endişeliydim. Milu'dan sonra bir GüvBirim gibi görünmemek için onu bu boya kadar uzatmıştım ve şimdi yine bir GüvBirim gibi görünmem lazımdı. Bir kameradan kendimi seyrederek kafamı dürttüğümü gören GAT beni yatak odasına bitişik tuvalete yönlendirdi. Orada insanların ihtiyaç duydukları şeyleri içeren bir dolap vardı. O şeylerden biri de talimatları uyguladığımda saçlarımı yatırarak daha kısa görünmesini sağlayan yağa benzer bir maddeydi. Artık bir GüvBirime daha çok benziyordum. Belli ki GAT tepesi atmış devasa bir bebek gibi davranmaktan vazgeçip yardımsever davranmaya karar vermişti. "Neden bir geliştirilmiş insan taklidi yapmamı istiyorsun? Böylesi daha kolay," dedim.

Bundan hoşlanmıyorsun, cevabını verdi.

"O benim sorunum." Evet, hoşlanmıyordum. Fakat başımdan geçen her şeyi bir fenalık ölçeğine koyar ve her bir olaya kesin değerler verirseniz (ki bir keresinde aynen öyle

yapmıştım; ölçek arşivimde bir yerde duruyor) başarısız kolonileri istismar eden ve büyük ihtimalle Amena'nın kızarmış çıtır sebze parçası bilmem nelerine yaptığı hızla GüvBirimleri elden çıkaran şirketlilerle uğraşmak çizelgenin aşağı üçte birlik kısmında yer alırdı.

Amena'ya söylediklerime rağmen keşif gemisindeki GüvBirimlerin varlığı beni endişelendiriyordu. Yok edilmeyip ele geçirildilerse Hedefler nelere kâdir olduğuma dair istihbarat edinmenin bir yolunu bulmuşlar demekti.

Mürettebatım tehlikedeyse benim de sorunumdur, dedi GAT.

Ne yapılacağımın söylenmesinden bıkıp usanmaya başlıyordum. Otonomi bazen tam bir baş belası olabiliyor ama alternatifi açık ara solladığı kesin.

Veri soketim görünecek şekilde yakamın aşağıya kıvrıldığından emin oldum (tabii oraya bir muharebe kontrol modülü takan birini kötü bir sürpriz bekliyordu) ve sakin adımlarla yatak odasından yemekhaneye çıktım. Masada oturan Amena bana kaşlarını çattı. "Siz ikiniz gene neden tartışıyorsunuz?" diye sordu.

GüvBirim hazırladığım üniformayı fazla güzel buldu, dedi GAT.

Amena başını salladı. "Gerçekten de harika görünüyorsun."

Tepki vererek bu yorumu ciddiye alacak değildim.

Arada da yemekhaneye geldi. Giydiği mürettebat üniforması benimkinin çatışmaya daha az hazır bir versiyonuydu. Sıradan ve kullanışlı kıyafetinin içinde rahat görünüyordu. Bu durum işimizi kolaylaştıracaktı. "Hazır mıyız?" diye sordu. "Hadi gidelim."

"Eminim ki hiçbir şeyden şüphelenmeyeceklerdir," diyordu kargo rıhtımındaki Ratthi diğerlerine. "Bizden başka kimin onlara yardım eden asi bir GüvBirimi vardır ki?"

12

Preservation tetkik ekibinkilerden daha kaliteli olan GAT'ın tahliye elbiselerini kullandık. (Taşıyıcıda ihtiyaç duyacağımızdan değil ama gezegen keşfi için ikincil dahili koruyucu elbiseleri vardı.) Yine de önce kontrollerde bulunarak elbiselerin bütünleşik sistemlerinde bir bulaşma olmadığını sağlama aldım. (Öyle bir ihtimal düşüktü –enerji kullanımı istatistiklerine göre GAT'ın hafıza kaybı olayı boyunca elbiseler devre dışıydı– ama GAT'ın nasıl saldırıya uğradığını çözünceye dek paranoyaklık edecektim.) (Demek istiyorum ki ondan sonra da paranoyaklık etmeyi sürdürecektim ama sadece her zamanki konularda.)

Eletra'yı yanımıza alıyorduk. Arada, Ras'ın cenazesini de götürmemizi teklif etti ama Leonide öyle bir şeye gerek olmadığını ve cesedi imha edebileceğimizi söyledi. Bu tepkisi hem insanları hem de beni rahatsız etti. (Beni rahatsız etmemesi gerektiğini düşünebilirsiniz –sonuçta ölü GüvBi-

rimlerin organik parçaları [tabii vurularak, kesilerek, ezilerek falan kopan parçaları da] geri dönüştürücülere atılır– ama etti işte.) Ratthi'nin de dediği gibi, "En azından azıcık önemsiyormuş gibi davranabilirlerdi."

Barish-Estranza taşıyıcısına yaklaşan GAT kargo traktörlerini kullanarak onarım malzemesi konteynerini taşıyıcının modül rıhtımına taşıdı. Ardından Arada ile ben, Eletra'nın elbisesini de peşimizden sürükleyerek taşıyıcının sancak hava kilidine kadar kısa bir yolculuk yaptık.

(Oraya giderken Arada'nın tahliye elbisesiyle aramda özel bir kanal açıp ona, "Sakın unutma, iş arkadaşın, çalışanın veya yakın koruman değilim," dedim. "Hatta bir insan bile değilim. Sadece bir aletim." Overse ona aynı şeyi daha önce de söylemişti ama anladığından emin olmak istiyordum.

Arada mutsuz bir ses çıkardı. 3.2 saniye sonra da, "Anladım. Tasalanma," dedi.)

Preservation gemileri farklı olduğundan bir Tüzel Kuşak taşıyıcısına ayak basmak garip bir aşinalığa –iç kısmımdaki organik parçaları rahatsız eden tuhaf ve nahoş bir aşinalığa– sahipti. Bütün sözleşmelerime kargo olarak nakledildiğim için taşıyıcılarla ve bot pilotlarla olan tecrübelerimin yüzde doksanını Dr. Mensah beni satın aldıktan ve Serbest Ticaret Limanı'nı terk ettikten sonra edinmiştim. En azından Eletra gemide GüvBirim bulunmadığına dair yalan söylememişti; taşıyıcının bir MerSistemi yoktu ve firma standardı değil de kendi markalarını taşıyan tescilli bir teknoloji kullanıyorlardı. Fakat sistemin mimarisi yeterince benzer olduğundan Arada ve ben hava kilidinden geçinceye dek geminin GüvSistemini tam interaktif izinlerim olduğuna inandırdım ve geminin bot pilotu beni öncelikli bir irtibat kabul etti.

Bununla pek çok iş becerebilirdim. Onlara zarar vermeye gelmediğimiz için şanslıydılar.

Hava kilidi fuayesinde kırmızı-kahverengi Barish-Estranza şirket renklerini giyen dört insan vardı. Hepsi de ağır taktiksel teçhizat ve kasklara sahip olup mermili silahlarla donanmıştı. (Eskiden ait olduğum sigorta firması böyle güzel ekipmanlar için asla paraya kıymazdı. Barish-Estranza şirketiyse marka itibarına epey önem veriyor olmalıydı.)

Sorun mu var? diye taşıyıcının GüvSisteminin görmemesini sağladığım özel kanalımızda sordu Arada.

Hayır. Güvenlik prosedürü böyle. Yok eğer değilse Barish-Estranza'nın başına bir sürü iş açılacaktı.

"Lütfen elbiselerinizi çıkarın," dedi ilk tayfa/potansiyel düşman.

Bunu duymak içimi rahatlattı. Bir tahliye elbisesi giyerken silahlı dört insanı alt etmek sinir bozucu olurdu.

Açılan elbisemden dışarı çıkarken tehdit değerlendirmemi yüzde 3 düşüren bilinçaltı bir gevşeme saptadım. (Not: Çoğu insan bir GüvBirimle karşılaştığında rahatlamış görünmez; dolayısıyla ne olduğumu bildiklerini sanmıyordum. Fakat gri bir Hedef insan olmadığım için böyle tepki verdiklerinden yüzde 95 emindim.) Önce Eletra, ardından Arada elbiselerinden çıktıklarında tehdit değerlendirmem tam yüzde 10 düştü.

Belli ki Eletra'yı tanımışlardı. Eletra da kafası karışık bir şekilde onları tanımış gibiydi. Silah taşımayan personel kaynakları yayın etiketli bir tayfa öne çıkıp kadının koluna girdi ve onu oradan götürdü.

Başka bir tayfa, "Bu taraftan, Dr. Arada," dedi.

Bizi bir diğer kaportadan ve kullanışlı bir koridordan geçirdiler, sonra da bir toplantı odasına soktular. Odanın merkezindeki boşlukta asılı duran büyük bir ekran baloncuğu alçak arkalıklı bir kanepe halkasıyla çevriliydi. Her şey yeni gibi ve bakımlı olup (burada eski püskü koltuk döşemeleri yoktu) gerek duvarlar gerekse koltuklar Barish-Estran-

za renklerini taşıyan dekorasyon amaçlı soyut tasarımlarla süslüydü.

Leonide bizi kanepede bekliyordu. "Dr. Arada," deyip karşısındaki koltuğu işaret etti. Gemiden gemiye yapılan görüşmede ikmal taşıyıcısının telsiz videosu galiba kozmetik bir düzenleme yapmıştı çünkü yüz yüzeyken Leonide'ın hem göz hem de ağız çevresinde ufak tefek stres ve yorgunluk izleri vardı. Buna rağmen bir medya dizisinde yer alacak kadar kusursuz görünüyordu.

"Denetmen Leonide." Arada onu başıyla selamladı. O geçip otururken arkasındaki duvara çekildim. Peşimizden gelip odanın farklı noktalarına dağılan mürettebat eskortu buna hafif bir huzursuzlukla tepki verdi. Bir yakın koruma olduğumu tahmin etmişlerdi ama daha tahliye elbisesindeyken sahte insan kodumu durdurmuştum ve bir geliştirilmiş insan olmayabileceğimi anlamaya başlıyorlardı. (Silahlarına ve ağır teçhizatlarına rağmen hepsi de amatördü.) (Amatörler dehşet vericidir.)

Bana göz atan Leonide'ın kusursuz alnı kırıştı. "Korumanız..." Ardından gözleri kısıldı. "Yoksa o..."

"Bir GüvBirim," dedi Arada. Onu sesindeki tedirginlik tınısını işitecek kadar iyi tanıyordum ama sanırım diğerleri bunun farkına varmadılar. (Benim yüzümden endişelenmekle meşguldüler.) Arada'nın bana göz atmamayı hatırlaması iyiydi. Onun ve Ratthi'nin ne zaman hakkımdaki soruları yanıtlasalar öyle yapmak gibi bir huyları vardı. Sanki hakkımda konuşmak için izin istiyorlardı ve insanlar, diğer insanların GüvBirimlerle beraberken öyle davranmalarını beklemezlerdi.

(GüvBirimler hem insanları hem de geliştirilmiş insanları tedirgin eder ve sözleşmelerim sırasında beraberimdeki müşterilerim tedirgin ve tutarsız davranışlar sergilerlerdi. [Ne kadar tedirgin olurlarsa olsunlar benim daha tedirgin

olduğumu farz edin yeter.] Fakat bunun gibi bir durumda önemli olan insanların nasıl davranışlar sergiledikleri değil, birbirlerinin nasıl davranışlar sergilemesini bekledikleridir ve o davranışlar çok fazla çeşitlilik gösterebilir.)

Yeni dostum Barish-Estranza taşıyıcısının GüvSistemi üzerinden kamera görüntülerine sahiptim ve mürettebat eskortumuzdan ikisinin huzursuz ifadelerle bakışmalarını seyrettim. Yayın faaliyetleri denetmenlerince gözlendiği için kendi aralarında muhabbet etmiyorlardı ama biri köprülerine bir güvenlik bildirisi yolladı. GüvSistem cevaben beni dürtünce ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. O da benimle etkileşimine kaldığı yerden mutlu mesut devam etti.

"Bize güvenmiyor musunuz?" diye okunmaz bir yüz ifadesiyle sordu Leonide.

Bu kısım, yani insanlar arasındaki üstünlük sağlayıcı tavırlar Arada'nın yüzüne gözüne bulaştıracağından korktuğu kısımdı. Üstünlük sağlamak hiç de Arada'nın yaptığı bir şey değildi. (Ve evet, bu konuda ona ben de yardım edemezdim.)

Gerginliğinin diğer insanlar tarafından fark edileceği gibi bir ihtimal olduğunu düşündüm. Öyle bir şey Arada'nın başımıza gelenler hakkındaki öyküsünün bir doğru-yalan karışımı olduğundan şüphelenmelerine yol açabilirdi. Fakat kadının ürkekliğini asi GüvBirim dostunu beraberinde getirmesine yorma şansları düşüktü. (Ratthi o konuda haklıydı.)

Arada kendini pek dostane denemeyecek bir tebessüm etmeye zorladı. "Sanırım birbirimize eşit derecede güveniyoruz," dedi ve ekledi: "Ve korkarım ki sözleşmemiz gemi dışı ilk temaslarda GüvBirimimizin de bulunmasını gerektiriyor." (Arada'ya "sözleşme öyle gerektiriyor" sihirli kelimelerinden bahsetmiştim.)

Kırışık alnı hafifçe düzelen Leonide eskortuna bir "yerlerinizi koruyun" sinyali yolladı. Adamları da kıpırdamamaları emredilmeseydi hakkımda yapabilecekleri bir şey varmış gibi davranmaya devam ettiler. "Elbette."

Arada'nın omuzlarındaki gerginliğin biraz azalmasını seyrettim. Doğru ses tonunu kullandığının farkındaydı ve bu ona biraz güven verdi. Öne eğildi. "Taşıyıcınıza neler olduğunu anlatabilir misiniz? Çünkü sanırım benimkine de çok benzer bir şey oldu."

Leonide hemen tepki vermedi; konuğunun dolaysız yaklaşımına şaşırdığı fikrindeydim. Arada tereddüdü görünce, "Dilerseniz önce ben anlatabilirim."

Leonide'ın bu teklifi kabul edeceğini sanabilirsiniz ama anlaşılan diyaloğu kontrol etmek istiyordu. "Gerek yok," deyip hafifçe pozisyon değiştirdi. "Bu güneş sistemindeki eski koloninin artık tamamen Barish-Estranza mülkiyetinde olduğunu herhalde anlıyorsunuzdur."

Bir gezegene sahip olmayı bana sahip olmak kadar garip bulduğunu bilmeme rağmen Arada yüz ifadesini sakin ve ciddi tuttu. "Elbette."

Leonide teşekkür mahiyetinde başını salladı. "Buraya gelişimiz ve sistemde gerçekleştirdiğimiz ön tarama olaysız geçti. Biz yörüngede beklerken keşif gemimiz koloninin uzay rıhtımına yanaştı. Rıhtımın hâlâ şaşırtıcı derecede sağlam ve işlevsel olduğunu bildirdiler. Bu da ıslah çabamız için iyi bir haberdi. Yeni bir tane getirip monte etmek hatırı sayılır bir masraf çıkarırdı. Temas ekibi yüzeye ulaşmak için bir mekik yerine rıhtımın iniş kutusunu kullanmayı seçti." Ağzı büzüldü. "Bu muhtemelen bir hataydı."

Arada'nın hevesli yüz ifadesine bakarak lafa karışmak istediğini görebiliyordum ama karışmadı. Yardımsever GüvSistem topladığı bütün görüntü ve ses kayıtlarını bana veriyordu. Kayıtlar çoktan düzenlenmiş ve başlıca olaylar

işaretlenmişti. Telsiz ve yayın verileri Leonide'ın öyküsünü buraya kadar doğruluyordu.

"Elli yedi saatten uzun bir süre boyunca keşif gemisinden standart durum raporları hariç hiçbir şey gelmedi," diye sözlerini sürdürdü Leonide. Aslında GüvSistemlerine göre süre 58.57 saatti ama her neyse. "Sonra iniş kutusu geri geldi."

Leonide yüzünü ekşitti; söylemek üzere olduğu şeyden hoşlanmadığı belliydi. "Temas ekibimiz ele geçirilmişti ama ilk başta farkına varmadık. Standart bir bakım kontrolü için yanlarına bir mekikle iki çevresel teknisyen yollamıştık. Siz bana aksini söyleyinceye kadar mekiğin müteakip... olaylarda yok edildiğini varsayıyordum."

Leonide durup beklerken Arada onunla biraz daha bilgi takas etti. "Teknisyenleriniz Eletra ve Ras'a bu küçük aygıtlar takılmıştı." Özel yayınımızdan bana, *Şimdi mi?* diye sordu.

Evet, şimdi uygundu. Öne çıkarak Leonide'ın refakatçilerinin tedirgince kıpırdanmasına sebep oldum ve Arada'nın kanepede duran elinin yanına Eletra'nın implantının bulunduğu küçük bir steril kap bıraktım. Ben geri çekilirken Arada kabı alıp Leonide'a verdi. Ras'ın ve Hedeflerin implantlarını kendimize saklamıştık ama Overse onlardan herhangi bir bilgi edinebilmiş değildi. Özellikle Hedeflerinkiler daha bir öldürücü olduğu için duruma açıklık getirebileceklerini düşünmüştük.

Leonide kaşlarını çatsa da yüz ifadesi düşünceliydi. Yayınında bir mühendislik denetmenine danıştı. Bir teknisyen geldi ve kabı alıp gitti.

"Bu durum temas grubumuzu nasıl kontrol ettiklerini açıklayabilir," dedi Leonide. "Anladığımız kadarıyla ekip uzay rıhtımı üzerinden keşif gemisine döndüğünde her nasılsa mürettebatın geri kalanını esir almaya zorlandı. Gü-

venlik sistemimiz bir virüs tehdidiyle ilgili yarım kalan bir uyarı aldı. O sayede sistemimize bir bulaşma olmadan yayın erişimini kesebildik. Bu da keşif gemisi üstümüze ateş açmadan önce hazırlık yapmamız için bize biraz zaman kazandırdı."

GüvSisteme göre uyarı GüvBirimlerin birinden gelmişti. GüvBirim ikmal taşıyıcısının GüvSistemine hem telsiz hem de yayın bağlantısını kesmesini ve bot pilota savunma pozisyonu almasını söyleyen bir kod yaylımı göndermiş, o sayede havaya uçurulmaktan son anda kurtulmuşlardı. Keşif gemisi rıhtımdan ayrılırken ikmal taşıyıcısı oradan kaçmıştı. Keşif gemisi ona tekrar ateş açarak motorlarına ve diğer sistemlerine hasar vermiş, sonra da çekip gitmişti.

Bunlar huzur bozucu verilerdi. Saldırıyı yağmacılar düzenleselerdi ikmal taşıyıcısını da yanlarına çekip ele geçirmek isterlerdi. Hedeflerin tek amacı gezegenden ayrılmakmış gibi görünüyordu. Silahlı bir gemiye kavuştuktan sonra malzemelerle dolu olmasına rağmen silahsız ikmal taşıyıcıyla uğraşmamışlardı.

Keşif gemisinin mürettebatı ve bot pilotu kontrolleri altındaysa saldırı sırasında taşıyıcısının solucan deliği yetisine zarar verdiklerini anlamış olmalılar, dedi GAT.

GAT'ın ne zamandır yayınıma askıntı olduğunu bilmiyordum. Herhalde başından beri benimleydi. GüvSistem onu engellemeye çalışınca hemen bir duvar çekip teması belleğinden sildim. (GAT diğer yerleşik sistemlerin kendisine kafa tutmasından hiç hazzetmezdi ve dostane GüvSistemin silinmesini istemiyordum.) *Bu geminin de ele geçirilmiş olması ihtimaline karşı güya benden uzak duracaktın*, dedim.

GAT sözlerimi duymazdan geldi. *Keşif gemisinin bana saldırma sebebi belki de Hedeflerin solucan deliği yetisine sahip ikinci bir gemi istemeleridir. Veya daha iyi silahlanmış bir gemi.*

Belki ama bu çıkarım pek bir anlam ifade etmiyor, GAT'ı sırf güzel göründüğü için istediklerini söylemeye benziyordu.

"Yağmacılardan görsel bir imge aldınız mı?" diye soruyordu Arada.

GüvBirimin kod yaylımında gönderilen imgeleri çoktan görmüştüm. Altı saniyelik video klibinde iki Hedef bir kaportadan içeri dalıyordu. "Bir güvenlik videosunda çok kısa bir süreliğine," diye itiraf etti Leonide. "Dediğiniz gibi son derece sıradışıydılar."

Arada'nın yüz ifadesi vahimdi. "Onlara bir uzaylı kalıntısının bulaştığından şüpheleniyoruz."

"Evet." Leonide'ın gerek yüz ifadesi gerekse ses tonu onun da aynı şeyden şüphelendiğini ve bu durumun canını çok sıktığını ele veriyordu. Barish-Estranza yaptığı yatırımın karşılığını almak istiyorsa her şeyden önce bulaşma meselesiyle başa çıkmalıydı. Bu da en iyi ihtimalle gezegenin büyük bir bölümünü karantinaya almayı ve lisanslı bir temizlik operasyonu başlatmayı gerektirirdi. (Tabii GrayCris'i taklit edip bütün tanıkları ortadan kaldırmaya değil de sorunu yasal yollardan çözmeye niyetlilerse.) "Siz nasıl saldırıya uğradınız?"

"Güneş sistemine yeni gelmiş ve haritalandırma amacıyla uzun menzilli ön taramalara başlamıştık." Arada ellerini açtı. Burası işin yalan söylemeyi gerektiren zor kısmıydı; söylenenlere yoğunlaşabilmek kadar tedirginliğimi bastırmak amacıyla da GüvSistemden dosya indirmeye ara verdim. "Artık keşif geminiz olduğunu bildiğimiz bir gemiden imdat çağrısı aldık. Menzile girdiklerinde bir mekik fırlattılar. Mekiğin yanaşmasına izin verdik ve kendimizi hem gemimiz hem de canlarımız pahasına bir çatışmanın ortasında bulduk. Sekiz tayfamızı esir almayı becerdiler. Bir GüvBirimimiz olmasaydı gemiyi kaybederdik."

Leonide'ın bakışları kısa süreliğine bana çevrildi. GüvBirimlere özgü o boş bakışlarla gözlerimi başının gerisindeki duvara dikmiştim. Bu taktik kesif kask bakışı kadar etkili olmasa da iş görür. "Bizim Birimlerimiz o kadar etkili olamadı," dedi.

Ah, bak orasını bilemeyeceğim. O kod yaylımı uyarısını almasaydınız sen ve ikmal taşıyıcın ufacık parçalara ayrılırdınız.

"Keşif gemisinin mürettebatından birini gördünüz mü?" diye sordu Leonide, sesini tam da uygun oranda ilgisiz çıkararak.

"Sadece Eletra'yı ve zavallı Ras'ı," diye ciddiyetle yanıtladı Arada. Fazla sevecen davrandığını düşündüm ama Leonide'ın aklı başka yerde olduğundan bunu fark etmemiş gibiydi. Arada sözlerine devam etti. "Bu gezegende, belki de eski koloni sahasında uzaylı kalıntıları olup olmadığına dair bir fikriniz var mıydı?"

Dikkat, dedim yayın bağlantımızdan. Konu Barish-Estranza'nın bu ıslah projesinde mütemadiyen düşen kâr marjına ve hem çalışanlarını hem de mülklerini aktif uzaylı kalıntılarına maruz bırakmadaki potansiyel mesuliyetine çok yaklaşmıştı.

(Overse haklıydı; uzaylı kalıntıları bütün Tüzel Kuşak'ın kötü olduğunda anlaştığı tek şeydi. GrayCris gibi paçayı kurtarabileceklerini düşünüyorlarsa onları satmaya kalkışacak şirketler yok değildi ama gerek mesuliyet poliçelerinden gerekse bütün nüfusunuzun ortadan kalkması ihtimalinden dolayı bu nadir bir durumdu.)

Leonide şimdiye dek biraz gevşemiş, belki de Arada'nın genel içtenlik havasıyla bir özgüven rehavetine kapılmıştı fakat yüzünde yine o duygulardan yoksun profesyonel maske belirdi. "Korkarım sözleşmemiz o konuyu konuşmamıza izin vermiyor. Kargo temsilcimiz malzemelerinizi boşalt-

mayı bitirmiş." Arada'yı tekrar süzdü ve belli ki bir karara vardı. "Faturanız için bir senet sertifikası aktarmadan önce belki pazarlık yapmak istersiniz."

Hah, al başına belayı.

Arada anlamadan kaşlarını çattı. "Neyin pazarlığını?"

"Geminize dönmenizin."

Of, rehine durumlarından nefret ederim. Kanepenin üstünden atladım, Leonide'a en yakın korumayı tutup göğsüme bastırdım ve kolunu bükerek silahını kadına doğrulttum. Tüm bunlar çok çabuk oldu.

Diğer korumalar telaşlı/saldırganca sesler çıkararak silahlarını bana doğrulttular ama artık çok geçti. Üstüne çevrili silahıma ve insan kalkanıma bakan Leonide onlara silahlarını indirmelerini söyleyen bir kod gönderdi. Korumalar tereddüt etti. Yayın adı Jete olan insan kalkanım yayından bir kod yollamaya çalıştıysa da odadaki herkesin taşıyıcıya erişimini çoktan kesmiştim. Önkolumla boğazına yaptığım baskıyı artırdığımda debelenmekten vazgeçti.

Arada ellerini kaldırdı. Yaptığı sadece bir refleksti ama açıkçası biraz utanç vericiydi. *Arada*, dedim ona yayından, *indir ellerini. Güya emirleri senin vermen gerekiyor.*

Ah, pardon, haklısın. Ellerini indirdi. Cildi açık kahverengi-sarıydı ve yüzündeki bütün kanın çekildiği görülebiliyordu. Leonide'a biraz titrek bir sesle hitap etti. "Pazarlık etmek istemiyorum."

Dudaklarını ıslatan Leonide kendini toparladı. "Gemi güvenliğimiz–"

"Artık hiçbir işe yaramaz." Arada bana göz attı. Yeni GüvSistem dostuma belli başlı kaportaları mühürleyerek bu bölümü taşıyıcının geri kalanından yalıtmasını ama dosdoğru hava kilidine giden bir güzergâh bırakmasını emretmiştim. "Sizin de belirttiğiniz gibi, GüvBirimimiz çok etkilidir," diye ekledi.

Peki, ellerini kaldırmasını bağışlıyorum.

Leonide zaman kazanmaya çalıştı. "Onu nereden aldınız?"

Arada bu soru sorulursa vermesini istediğim cevabı hatırlayamayacak kadar tedirgindi. "Firmadan," dedi.

(Eh, akademik seferler için üretilen GüvBirimlerle ilgili güzel bir sahte öykü olmuştu. Yine de tekrar ihtiyaç duyabilirim diye onu belleğime not ettim.)

Leonide'ın yüz ifadesi sıkılaştı. "Firma birimleri tehlikeli olmalarıyla ünlüdür."

Arada kızmaya başlıyordu. "Biliyorum."

Arada'nın yayını ile GAT arasındaki bağlantıyı da kesmiştim ki şu an orada aklını kaçırmakta ve/veya panikle birbirine şışt çekmekte olan dört insan yüzünden dikkati dağılmasın. Bir canavar olduğu için engelleyemediğim GAT, *Köprülerini hedefe kilitledim*, dedi. *İçinde bulunduğunuz kısım gemiden kopacak. Fazla atmosfer kaybı yaşanmadan sizi traktörle buraya çekebilirim.*

Savaş gemilerinin başlıca sorunu her şeye ateş etmek istemeleridir. Sigorta poliçelerinin o kadar pahalı olmasının sebebi de budur. *Hayır, bize ateş açma*, dedim. *Tanrı aşkına, GAT.* Herkes bir dakikalığına işimi yapmama izin verse ne güzel olurdu.

Leonide'ın sert yüz ifadesine hınç karıştı. Yayınla bağlantısının kesildiğini anlamıştı ve zaman kazanmasının bir anlamı yoktu. "Bir GüvBirime tescilli sistemlerin kontrolünü vermek Tüzel Kuşak standartlarına aykırıdır."

Arada'nın gözleri kısıldı. "Öyleyse birilerini arayıp şikâyette bulunmalısınız."

Evet, Arada'nın artık ciddi ciddi tepesi atmıştı. GAT yayınına bağlanıp hedefe kilitlendiğini gösterdi. Hedef kilidini taşıyıcının bot pilotu da fark etmişti ve hiç mutlu değildi. Sakin kalmaya çalışsa da hafiften paniğe kapılan

köprü denetmeninin yayın mesajının Leonide'a ulaşmasına izin verdim.

Leonide dudaklarını birbirine bastırdı. Bunun bir teslimiyet olduğunu görebiliyordum. Sanırım Arada da görüyordu. Leonide konuşurken sakin ve vakurdu. "Bunlara hiç gerek yok. Amacım daha iyi bir anlaşmaya varmaktı, hepsi bu. Akademik bir geçmişten geldiğiniz için bunu garipsiyor olabilirsiniz."

Yutkunan Arada da sakin bir ses tonu kullandı. "Eh, yaptığınız kabalıktı. Artık gemime dönmek istiyorum."

Ve de faturayı onaylamanızı, dedim ona yayından.

"Ve de faturayı onaylamanızı," diye tekrarladı.

Leonide başını yan yatırdı. "Elbette."

Sonrasında yaşananlar oldukça normaldi. Hava kilidine doğru geri çekildik ve Jete'yi koridorda bırakmamın ardından fuayeyi geminin geri kalanından yalıttım. Arada'ya yayınını geri verdim. Overse hemen, *İyi misin?* diye sordu.

İyiyim, hayatım, dedi Arada ona. *Bilirsin işte, şirketler sidik yarıştırmadan yapamaz.*

Iyy.

Tahliye elbiselerimizi giydik. (Hava kilidinin kontrolü bende olduğundan bizi uzaya atma şansları yoktu. Hem GAT'ın silahları hâlâ üzerlerine çevriliyken öyle bir girişim intihar denebilecek kadar aptalca olurdu.) Hiç sorun yaşamaksızın hava kilidinden çıktık.

GAT'ın traktör ışınlarıyla güvenli bir yolculuk yaparken Arada gemidekilerin nidalarına tek tek cevap verdi, sonra da özel bağlantıma girip bana bir soru sordu. *Leonide neden öyle bir şey yaptı ki? Zayıf bir izlenim mi verdim? Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdığım için özür dilerim.*

Hayır, senin bir kabahatin yoktu. Sanırım mürettebatının önünde bize gereğinden fazla bilgi verdiğini anladı ve idarenin kendisinde olduğunu bilsinler istedi. Ona söylemedim

ama tahminimce Arada fazla anlayışlı davranmış ve bu da Leonide'a gereğinden fazla şey paylaştığını hissettirmişti.

Arada iç geçirdi. *Yine de değdi. En azından şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyoruz.*

Evet. Koloninin uzay rıhtımına gidecektik.

GAT'ın saatine göre koloni gezegenine ve onun uzay rıhtımına ulaşmamız dört saat sürecekti. Bu da bize hazırlanmamız için yeteri kadar zaman verirdi – tabii neye hazırlanmamız gerektiğine dair bir fikir edinebilirsek.

"*Günberi*'nin mürettebatı orada mı bilmiyoruz," diye ötekilere bildirdi Arada, GAT'ın hava kilidi fuayesinde tahliye elbiselerimizi çıkarırken. "Ama keşif gemisinin onu bir harekât üssü olarak kullanma ihtimali var."

"En kötü ihtimalle burada neler döndüğüne dair bize bazı ipuçları verebilir," diye telsiz üzerinden onayladı Ratthi. "Rıhtımın sistemleri hâlâ aktifse belki GüvBirimin bizim için bulup çıkarabileceği bilgiler içeriyorlardır."

Arada ve ben elbiselerimizi dolaba kaldırmayı denedik ama GAT'ın dronlarından biri gelip bizi kışkışladı ve işi devraldı. GAT Arada'nın değerlendirmesiyle hemfikirdi çünkü yayınındaki navigasyon/rota çubuğu daha şimdiden ikmal taşıyıcısından uzaklaştığımızı gösteriyordu.

Önceden aklıma bir fikir gelmişti; onu nereye koymuştum ki? Sonraya-saklananlar klasörümü kontrol ettim. Ah, doğru, o fikir.

GAT'la o konuda konuşmam lazımdı.

Fikrim kötüydü. Fakat içimden bir ses ona ihtiyaç duyacağımızı söylüyordu.

Bunu yapmanın ne kadar zaman alacağını bilmediğimden insanları çabucak sepetlemeliydim. Neyse ki Thiago yine istirahate çekildi (ne de olsa ilk istirahatinin bir kısmını

benimle aptalca bir tartışmaya girerek boşa harcamıştı) ve Overse ile Arada birlikte kontrol güvertesine çıktılar. Ratthi ise yemekhanede oturup Hedeflerin patoloji taramalarından ve teçhizatlarının materyal analizinden elde edilmiş verileri bir kez daha gözden geçirmeye koyuldu. Overse uzaylılardan kalma teknoloji tesirine dair kanıt bulduğunu düşünüyordu ve Ratthi kadının sonuçlarını doğrulamaya çalışıyordu. Amena peşimden yatak odasına gelmeyi denediğinde ona, "Ratthi'yle kal," dedim.

Genç kız durup kaşlarını çattı. "Neden? Ne yapacaksın?"

Sadece yayındaki kapalı bir kanalda değil, fiziksel açıdan mahrem bir mekânda olmayı arzuluyordum. GAT'tan tuhaf bir istekte bulunacaktım ve öyle yaparken söyleyeceklerimi duyamasalar bile insanların suratıma bakmalarından yana değildim. Amena'ya cevap vermek zorundaydım ve acelem olduğum için doğruyu söylemeyi denedim. "GAT'la baş başa konuşmalıyım."

Yüzünde gülünç bir ifade beliren Amena kaşlarını kaldırdı. "İlişkiniz hakkında mı?"

Yayında GAT'ın yoğun ilgisini hissettim. "Aman ne komik," deyip yatak odasına girdim ve kapıya kapanıp kilitlenmesini söyledim. Daha şimdiden ötekileri yayından çıkarmıştım.

Orion Zaman Akımı Savunmacıları*'nı seyretmek mi istiyorsun?* diye sordu GAT.

Tabii ki istiyordum ama önce işimi halletmeliydim. "Hedeflerin sistemine saldırmakta kullanabileceğimiz değişken bir imha yazılımı yaratmak için bir fikrim var," dedim. "Beni kopyalayıp bilinçli bir bileşen olarak kullanabilirsin." Palisade Güvenlik'in bizi TranRollinHyfa'dan götüren firma savaş gemisine saldırırken yararlandığı bilinçli imha yazılımına dair bir rapor hazırlamıştım ve onu şimdi GAT'a yolladım. Firma bot pilotunun ve benim olay esnasında yap-

tığımız analiz, bilinçli virüsün muhtemelen bir muharebe biriminden alınmış suni bir bilinç kullanılarak hazırlandığını gösteriyordu. Onun yerine bilinçli bir kopyası da aynı sonucu verebilirdi.

GAT'ın fikrimden hoşlanmayacağını biliyordum ama bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum. GAT bir insan veya suni değildi. İnsanlar ve suniler depresyon, kaygı ve öfke (kaygı bir duygu muydu? Bana öyleymiş gibi geldiği kesindi) gibi çetrefilli duygularla dolup taşarlardı. GAT'ın ise mürettebatına verdiği önem hariç neyle dolup taştığına dair hiçbir fikrim yoktu.

GAT'ın konuşmadığı 6.4 saniye geçti. (Ciddi söylüyorum, o kadar uzun bir duraksamayı bir insan bile fark ederdi.) En sonunda, *Bu berbat bir fikir*, dedi.

Yorumu kafamı bozdu. "Bilakis harika bir fikir." Gerçekten de harika bir fikirdi. GAT bir süre hedefKontrolSistemine yönelik bir virüs kodu üstünde çalışmıştı ve şimdiye dek inşa ettiği yapı ortak çalışma alanımızda bekliyordu. Fakat virüsü değişken hâle getirmenin bir yolunu bulmadan bu işe devam etmenin anlam taşımadığı netleştiğinde geliştirmeyi durdurmuştu. (Sebep hedefKontrolSisteminin demode mimarisi ile uzaylılardan kalma bir teknolojiyle bağlantılı olma ihtimalinin bir kombinasyonuydu.)

Bu işi GAT'ın yardımı olmadan halledemezdim. Firmanın savaş gemisindeyken şuurumu bot pilotun işlemci alanına aktarıp bilinçli imha yazılımıyla savaşmasına yardım etmiştim ama bu farklıydı; şimdiye kadar kendimi hiç kopyalamamıştım ve kopyamı koyabileceğim bir yer olmaksızın işe nereden başlayacağımdan emin değildim. GAT'tan yardım almadan Ben.kopya dosyasını onun kısmen tamamlanmış koduna öylece yapıştırıp işi bitiremezdim. "Hem bu fikri ilk sen akıl ettin; değişken bir bileşene sahip bir imha yazılımına ihtiyacımız olduğunu söyledin."

Seni kastetmiyordum, dedi GAT.

Bunu GAT'ın normal bir tonla söylediği bir şeymiş gibi böyle ifade etmek kulağa yumuşak gelebilir ama GAT yayında öyle bir kuvvetle konuştu ki karyolaya kıçüstü düştüm. "Bana bağırmaktan vazgeç," dedim.

GAT tepki vermedi. Yayında görünmeden bana dik dik bakarak orada öylece var oldu.

Tamam, fikir hakkındaki tehdit değerlendirmem harika görünse de GAT'ın ondan hoşlanmayacağını tahmin etmiştim. Fakat böyle tepki vereceğini bilmiyordum. "Beni vücudumdan çıkarmana gerek yok; kopyamı al yeter. Hem o kopya ben olmayacak ki. Ben arşivlerimin ve organik sinir dokularımın bir kombinasyonuyum. O ise kernelimin bir kopyası olacak."

GAT 3.4 saniye daha konuşmadı. Sonunda, *Ne kadar sofistike bir varlık olduğun düşünüldüğünde kendi zihninin bileşimini bu kadar az anlaman hayret verici*, dedi.

Tepem iyice atıyordu. "Bileşimimi biliyorum; zaten o yüzden bir odacığa tıkılıp kalmak veya bir madencilik sözleşmesinde geri zekâlı insanları korumak yerine burada oturmuş devasa bir götoşla tartışıyorum." Şimdi düşünüyorum da aynen öyle söylemem gerekirdi. Bu dört dörtlük bir hazırcevaptı; kısa ve öz olmasının yanı sıra mantıklıydı ve götoşluk etmeden sözlerime karşı çıkmak zordu. Fakat öyle demektense, "Mürettebatını geri almak istiyor musun istemiyor musun?" diye ekledim.

Bu sözüm tartışmamızı bir kavgaya dönüştürdü ve GAT adil dövüş kavramına tamamen yabancıdır.

Doğrusunu söylemek gerekirse ben de öyle sayılırdım. Adil dövüşmeyi şovlarımdan ve diğer medyadan edindiğim soyut bir kurallar ve ilkeler dizisi olarak biliyordum. GAT için de aynı şeyin geçerli olması gerekirdi ama anlaşılan değildi.

(Dövüşürken/güvenliği sağlarken yaptığım şey olaylara minimum düzeyde tepki vermektir. Bundaki amacım hem insanların ve geliştirilmiş insanların hem de firma mallarının alacakları hasarı asgariye indirmektir. Öyle bir şey için de bir sürü faktörü hesaba katmam gerekir. Örneğin: Bir müşterinin başka bir müşteriye zarar vermeye kalkışması, insanların durdurulması gereken aptalca davranışlar sergilemelerinden farklıdır. Zaten o yüzden bu iş için muharebe botlarına değil de GüvBirimlere ihtiyaç vardır. Ve yine aynı sebeple insanların kendi güvenliklerini sağlamaları berbat bir fikirdir zira durduk yerde kafayı yiyip herkesi vurmaya muharebe botlarından bile daha yatkındırlar. Her neyse, burada adil dövüşmenin akıllıca olmadığını anlatmaya çalışıyorum çünkü bir düşmana sizi durdurması için fırsat vermek istemezsiniz, değil mi? Öylesi düpedüz aptallıktır. Fakat sırf yanlış kapıdan girdi diye bir müşteriyi öldürmek/yaralamak da istemezsiniz.)

Konuyu nereye götürdüğümü unuttum. Zaten hatırlasam da fark etmezdi çünkü GAT belli ki adalet veya asgari tepki seviyesi gibi kavramlara yabancıydı ve tamamını üstüme yönelttiği ilgisi eziciydi. Derken kapı kayarak açıldı ve Ratthi peşinde Amena'yla içeri girdi. "Neler oluyor?" diye bilmek istedi. "*Günberi* değişken bir virüs için mi ne kendini kopyalamaya çalıştığını söyledi."

Böylelikle planımı insanlara anlatmak zorunda kaldım. Sonrasında tartışmaya tutuştular, konuyu kendi aralarında konuştular ve bana kendimi iyi hissedip hissetmediğim gibi sorular sordular.

Bu eğlenceli süreç başlayalı yarım saat geçmişken Thiago uyandı ve neler olduğunu bir de ona anlatmaları gerekti. Bu noktada iki şeyin farkına vardım: (a) Amena kayıptı ve (b) GAT beni kızın yayınından ayırmıştı.

Onu revirin yakınındaki küçük bir ikincil gazinoda buldum. "–çünkü senin öldüğünü sanıyordu. O kadar üzgündü ki–" dediği sırada içeri girdim. "Ah, hey, işte buradasın," dedi beni görünce.

Ona bakmadan orada suçlarcasına dikildim. Dilini tutmaya çalıştı ve bunu neredeyse altı saniye başardı da. Ama sonunda dayanamadı. "GAT onun hakkında neler hissettiğini bilmeli! Üstelik bu çok ciddi bir durum. Sanki... Sanki sen ve GAT bir bebek yapıyorsunuz. Sonra da onu öldürülmeye veya silinmeye falan göndereceksiniz."

"Bir bebek mi?" dedim. Amena girdiğim depresyonu arkamdan GAT'a anlattığı için hâlâ kızgındım. Fakat sırf o an nasıl bir ifade aldığını görebilmek için GAT'ın bir yüzü olsun isterdim. "Bir bebek değil, kodla bir kopyamı yapıyoruz."

Amena fazlasıyla kuşkucu bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin ve GAT'ın beraber yaptığınız bir kopyan. Üstelik ikinizi de oluşturan kodla."

"Bunun insan bir bebekle alakası yok," dedim.

"Peki insan bebekler nasıl yapılır?" dedi Amena. "DNA'nın, yani iki veya daha fazla katılımcıdan alınan organik kodun birleştirilmesiyle."

Peki, yaptığımız şeyin insan bir bebekle biraz alakası vardı. "O dediğin... konumuz dışında."

Amena, başka çaremiz olmayabilir, dedi GAT.

GAT'ın sesi ciddi ve kabullenmişti. Amena dudaklarını mutsuzca birbirine bastırdı.

Olley, tartışmayı ben kazanmıştım. Oradan ayrıldım.

Rıhtıma vardığımızda keşif gemisi orada değildi.

Tehdit değerlendirmem gemiyi sadece yüzde 40 ihtimalle rıhtımda bulabileceğimizi söylemişti. Yine de GAT'ın hüsrana uğradığını ve kızdığını (ama daha ziyade kızdığını) hissedebiliyordum.

Arada, Overse ve Thiago kontrol güvertesindeydi. GAT elde ettiği tarayıcı görüntüsünü hem merkezdeki büyük ekran yüzeyine hem de yayına koydu.

Alçak bir yörüngede duran rıhtım, iniş kutusu kulesi adındaki bir yapıyla gezegene bağlıydı. Yüzeye ulaşmakta kullanılan iniş kutusu kuyusu o kulenin içindeydi. Rıhtımın kendisi taşıyıcıların, mekiklerin ve diğer araçların yanaşabileceği sivri çıkıntılara sahip uzun bir yapıydı. Modül iskeleleri olan dikdörtgen biçimindeki gömülü yuvalar da unutulmamıştı. Taşıyıcılar malzeme modüllerini oralara bırakırlar, sonra da modüller rıhtımdan iniş kutusuna götürülüp yüzeye indirilirdi.

"Gemiden-yüzeye bir yük mekiği hiç şüphesiz daha ekonomik olurdu," dedi Ratthi tarama görüntülerini incelerken. Benimle ve Amena'yla beraber yemekhanenin yanındaki toplantı odasındaydı. "Tüzel Kuşak'ın maliyet saplantısı yok muydu? Bütün bu materyali kullanarak gezegende daha yaşanır yapılar inşa edemezler miydi?"

Hiç böyle bir kolonide görevlendirilmemiştim ama sorusunun cevabını biliyordum. "Amaç insanların ve geliştirilmiş insanların gezegenden ayrılmalarını engellemek."

Başını kaldıran Amena beni şaşkın gözlerle süzdü. "Ha?"

Açıkladım. "Mekikler kullanılsaydı bir grup kolonici örgütlenebilir, mekiği ele geçirebilir ve onunla ikmal gemisine çıkabilirdi. Sonra da oradan kaçabilirlerdi." Evet, Hedefler aynı şeyi uzay rıhtımı vasıtasıyla becermişlerdi ama bunun için Barish-Estranza temas ekibini kendilerine yardım etmeye zorlamanın bir yolunu bulmaları gerekmişti. Çaresiz durumdaki bir grup kolonici iniş kutusuyla yukarı çıkarsa ikmal gemisi rıhtımın hava kilidinden çabucak ayrılabilir ve böylece erişilmez hâle gelirdi. Bu dört dörtlük değilse bile yüzde 90 etkili bir yöntemdi. (Dört dörtlük de bir diğer garip deyim. Yüzde yüz başarıyı ifade etmek için yüz yüz-

lük demek gerekmez mi? Eliniz ayağınıza dolanarak veya silahınızı falan yanınıza almayı unutarak bir gemiye sızıp kontrolü ele geçiremezsiniz ya.)

Amena dehşete düşmüş gibiydi. Ratthi'nin yüzü şekilden şekle girdi. "Bize kolonicilerin burada hapis tutulduklarını mı söylüyorsun?"

"Mümkündür. İnsanlar hava, su ve gıda kaynaklarını kontrol edemedikleri geliştirilmemiş gezegenlere bırakılmak istemezler." Zaten kim isterdi ki? Madencilik tesisleri korkunçtur ama oralardaki insanlar en azından çalışmalarına karşılık ücret alırlar (eh, bir bakıma; ekseriyetle; bazen) ve ikmaller çoğunlukla güvenilirdir. Dahası madencilik tesisleri kendi kaderlerine terk edilemeyecek kadar pahalıdır.

Kısmen dünyalaştırılmış gezegenlere yerleştirilen cinsten koloniciler hakkında pek bilgi sahibi değildim çünkü firma onlara hiç poliçe kesmezdi. Firma bile bütçeyi operasyona başarı şansı tanımayacak kadar dar buluyorsa öyle gezegenlerin ne kadar tehlikeli olduğunu varın siz düşünün. İnsanlar ve geliştirilmiş insanlar gelmeden çok önce her şeyi yaşanır ve hazır kılmaları için tasarlanan dünyalaştırma projeleri pahalı, uzun vadeli yatırımlardı ama buradaki gibi başarısızlıkla sonuçlanmazlardı.

Ratthi başını iki yana sallayarak kollarını indirip kaldırdı. "Artık şaşırmıyorum bile. Galiba Tüzel Kuşak'ta çok fazla kaldım."

Hey, al benden de o kadar.

"Demek yalnızca insanları gezegenlere atıp ölüme terk etmekle kalmıyorlar, işin başında onları oralara zorla gönderiyorlar." Amena aynı anda hem afallamış hem de çileden çıkmıştı.

"Teorik olarak hayır." Teorik olarak koloni kendi kendine yeterli hâle gelinceye ve kendi kaynaklarını üretmeye başlayıncaya kadar takviye edilir, sonra da asıl kolonicilerin

kalıcı hizmet sözleşmeleri sonlandırılır. Ama sürecin gerçekte nasıl işlediğini biliyorsunuz.

"İyi de koloniciler gönüllü değiller ki," diye genel yayında açıklık getirdi Thiago.

"Bazen öyledirler," dedim çünkü artık bu konuda konuşmak istemiyordum. Gönüllü olmak bazen başına kötü şeyler gelebileceğini bile bile o veya bu sebeple bir şey yapmaktan ibarettir – tıpkı Milu'ya gittiğim zamanki gibi. Bazen de öteki türlü iç organların idari modül tarafından kızartılacağı veya bunun insanlardaki karşılığı her neyse o olacağı için yapmaman gereken bir şeyi yapmanı gerektirir.

Thiago cevap vermeyince kazanan taraf ben oldum.

Enkaz da tespit ediyorum, dedi GAT. *Muhtemelen bir dizi yok olmuş uydudan kalma.*

"Sence bu yeni mi olmuştur?" Kontrol güvertesindeki Arada tarama imgesi başının içinden geçince geri çekildi. Gezinerek daha iyi bir bakış açısı bulmaya çabaladı.

Analizler enkazın kırk tüzel standart yıldan uzun zamandır yörüngede olduğunu belirtiyor, dedi GAT.

"Herhalde uyduların nasıl yok edildiklerini çözemiyorsundur, değil mi?" diye sordu Thiago.

Çözebilseydim şimdiye kadar söylerdim, dedi GAT. *En iyi bilgi kaynağımız rıhtım. Bünyesindeki aktif enerji seviyeleri, yaşam destek de dahil sistemlerinin kullanıldığını/kullanılmış olduğunu öne sürüyor. Keşif gemisinin bana saldırdıktan sonra geri dönmüş olması mümkün.*

Arada rıhtımın imgesine kaşlarını çattı. "İyi de keşif gemisi artık burada değil. Ayrıca mekânda arama yapmadan birilerinin gemiden inip inmediğini belirme imkânımız yok."

Overse de mutlu görünmüyordu. "Beni en çok ne endişelendiriyor bilmiyorum – büyük ihtimalle uzaylı kalıntılarından etkilenmiş düşman insanlarla dolu o koloniyi bulup

içinde arama yapmak mı, yoksa silahlı bir geminin izini sürüp ona çıkmak mı?"

"Silahlı gemi de uzaylı kalıntılarından etkilenmiş düşman insanlarla dolu," diye mırıldandı Arada. GAT'ın rıhtımdaki enerji tüketimiyle ilgili rakamlarını okuduğu için dalgındı.

Rıhtıma doğru yolculuk ettiğimiz esnada kullanılmayan bir yatak odasında kalan Arada ile Overse yine iyi geçinmeye başlamıştı. Onları GAT'ın kameralarından gözlemlemekle veya peşlerine bir dron takmakla uğraşmamıştım; seks yapıyor ve/veya ilişkileriyle ilgili konuşuyor olma ihtimalleri (ikisinden birine tanık olmaktansa kendimi suratımdan bıçaklamayı yeğlerdim), bilmem gereken bir şey söyleme ihtimallerinden çok daha yüksekti.

(Demek istiyorum ki bana karşı komplo kuruyor olabilirlerdi ama bilirsiniz işte, muhtemelen kurmuyorlardı.)

(Aynı zaman diliminde Thiago ile Ratthi arasında geçen bir konuşmayı kısmen duymuştum. Thiago yatak odasındaki diyaloğumuzdan Ratthi'ye bahsetmiş, Ratthi de ona suikast girişimi olayıyla ilgili bildiklerini anlatmıştı. Thiago özür dilemesi ve benimle bu konuda daha çok konuşması gerekirmiş gibi hissettiğini söylemişti. Ratthi ona, "Bence konuyu bir süreliğine kapatmalısın – en azından kendimizi bu durumdan kurtarıncaya dek. GüvBirim mahremiyetine çok düşkün olduğu için hisler hakkında konuşmaktan hoşlanmaz," demişti.

Ratthi'yle işte bu yüzden dostuz.)

GAT uzun menzilden gezegenin canlı bir taramasını çıkarmıştı. Bazıları devasa fırtınaları işaret eden bol miktarda türbülanslı bir bulut örtüsü vardı. Bulutlar girdap gibi dönerken aradaki boşluklarda yüzeyi hatırlatan kahverengiler, griler ve parlak kırmızılar göze çarpmaktaydı. "Böyle görünmesi normal mi?" diye sordum.

"Dünyalaştırmanın başarısız olduğunu mu düşünüyorsun?" diyen Ratthi dalgın bir ifadeyle ekranlara kaşlarını çatıyordu. "O kırmızılıklar su yosunu olabilir. Muhtemelen hava baloncukları kullanarak koloni sahalarının ve tarım alanlarının üzerinde solunabilir atmosfer tutuyorlardır. Dünyalaştırma tamamlanmadan önce biz Preservation'da öyle yapardık."

Hava durumu doğal görünüyor, dedi GAT. *Herhangi bir telsiz veya yayın sinyali almıyorum ama belki ağır korumalı yerel sistemler kullandıkları içindir.*

"Yani aşağıyı arayıp da konuşmak isteyen biri var mı diye soramayız." Arada tarama sonuçlarını inceledi. "*Günberi*, üstünde çalıştığın o yolbulurları faaliyete geçirmek ister misin?"

Daha değil, dedi GAT, bir saniye sonra da ekledi: *Tüm deliller gezegende bilinmeyen düşmanlar olduğunu işaret ediyor. Yolbulurlar onları varlığımızdan haberdar eder.*

Arada surat ekşiterek hemfikir oldu. "Öyleyse şimdilik rıhtıma odaklanalım. Oraya gidip bir göz atmamız gerekecek. İniş kutusunun yerini belirleyebilir miyiz? Hâlâ rıhtımda mı, yoksa gezegene inmiş mi?"

GAT imgeyi çevirip yakınlaştırdı. *İniş kutusunun şu an yanaşma kuyusunun tepesinde sabit durduğunu gösteren harici bir sensör var.*

En azından yalnızca rıhtımda saklanıyor olabilecek veya oraya bir gemiyle gelebilecek şeylerin saldırısına uğramaktan endişelenecektim. "Bana iç mekânın bir tarama imgesini alabilir misin?" diye GAT'a sordum. Dronlarımı uyandırıp onlara benimle tahliye elbisesi dolabında buluşmalarını söyledim. Dronlarımı önden rıhtıma yollayıp kendi haritamı çıkarabilirdim ama ne kadar çok istihbarat edinirsem o kadar iyiydi. "Belki rıhtımın yerleşik bir GüvSistemi vardır. Bütün bu yaşananların herhangi bir ânında uyanık kaldıysa bize bilmemiz gereken her şeyi anlatabilir."

Saptanabilir güç sistemlerine dayalı kısmi bir harita çıkarabilirim, dedi GAT.

"Yalnız gidemezsin," dedi Thiago kontrol güvertesinden. "Ben de seninle geleceğim."

"İyi fikir ama üç kişi daha güvenli olur," diye ekledi Overse.

Arada'nın kabullenmiş ama hafiften sinirli yüz ifadesine bakılırsa kulak vermediğim o seks/ilişki diyaloğunda bu konu da ele alınmıştı. Overse bir sonraki fırsatta benimle beraber aptalca bir işe kalkışma sırasının kendisine geldiğinde ısrar etmiş olmalıydı. (Yani teoride bana karşı gerçekten komplo kurmuşlardı.) Her neyse, nasıl bir karara vardıkları umurumda değildi. Burada aptal güvenlik danışmanı bendim. "Bu benim işim. Yardıma ihtiyacım yok."

Thiago kızmış gibiydi. "Tetkikimiz sırasında vurulmana sebep oldum. Yalnız gitmene izin veremem."

"Hayır, lütfen bize öyle bakma, GüvBirim," dedi Arada. "Böylesi daha güvenli ve sen de bunun farkındasın. Bir kompartımanda mahsur kalıp da koridorda kapıyı açacak birinin olmaması gibi basit bir sebepten ölmek istemezsin."

(Kulağa salakça geliyor ama bu, insanların metruk yapılarda keşif yaparken nasıl can verdiklerinin iyi bir örneğiydi. Ve evet, kendilerini öldürtecek bir yer bulmaya can atan müşteriler için benim de aynı örneği kullanmışlığım vardı ve evet, şimdi onun bana karşı kullanılmasından nefret ediyordum.)

"Hem bu tetkik sözleşmesinde de geçiyor," diye katiyetle ekledi Overse. Kararlı bir ifadeyle gözlerini başımın yanına dikmiş bakarken bana Arada'yı desteklemekle ilgili olarak tesiste yaptığımız o diyaloğu hatırlatıyordu. Arada'yı destekliyordum da. Arada'nın evlilik ortağının GAT'ta bekleyerek canlı kalmasını destekliyordum.

"O şart insanlar için," dedim. Denemeye değerdi.

"Maddede 'sözleşmeli bütün varlıklar' yazıyor," diye düzelten Ratthi yayın deposundan bana ilgili kısmın bir alıntısını gönderdi.

Bunun üzerine Pin-Lee'ye duyduğum öfkeyle dilim tutuldu. Sözleşmenin pazarlığını benim adıma o yürütmüş ve bahsi geçen maddeyi sözleşmeye kasten eklemişti.

Fakat Arada bunu başıma kakmadı ve hiç kimse kibirli bir ifade takınmadı. "Thiago," dedi Arada üstüne basa basa, "idare GüvBirimde. Verdiği emirleri derhal ve tartışmadan uygulayacaksın. Bunu yapamayacaksan senin yerine ben giderim."

Thiago avuçları öne bakacak şekilde ellerini kaldırdı. "Yaparım."

Çaresiz durumdaydım. *GAT*, dedim gizlice, *onlara yalnız gitmem gerektiğini söyle. Bana arka çık.*

Aynı fikirdeyim, diye sesli konuştu GAT. *GüvBirime iki adet sertifikalı tetkik uzmanının eşlik etmesi daha güvenli olur.*

Neden şaşırıyorum ki? *GAT, seni gidi götoş*, diye yine gizli bir mesaj yolladım.

Böylesi sahiden daha güvenli, diye bana özel bir cevap verdi GAT. *Mürettebatımı kaybettim. Bir de seni kaybetmeyeceğim.*

"Suratın çok garip bir şekle büründü," diye işimi daha da yokuşa sürdü Amena. "İyi misin?"

Hayır, değildim. Kafam karmakarışıktı.

13

Tehdit değerlendirmem allak bullak olmuştu ama hiç kimse GAT'ın rıhtıma kenetlenmesi gerektiği görüşünde değildi. GAT onun yerine bazı karmaşık (hakkında hiçbir şey bilmediğim ve GAT bildiği için bilmemin de gerekmediği türden) manevralarda bulunarak oraya yaklaştı. Ben ve yardımlarına zerre kadar ihtiyaç duymadığım iki insan tahliye elbiselerimizi bir hava kilidine götürdük.

Rıhtımın gövdesindeki oyukları ve izleri görebileceğimiz kadar yaklaştığımızda yayınını alabildim. Âtıl durumdaydı ama pinglediğimde GüvSistemi uyandı ve bir Barish-Estranza giriş kodu istedi. Herhalde keşif gemisindekiler eski Adamantine sisteminin kodlarına sahiplerdi veya kendi sistemlerini yükleyebilmek için bir imha yazılımı yollayarak mevcut sistemi etkisiz hâle getirmişlerdi. Hangisi doğru olursa olsun RıhtımGüvSistem'in bu versiyonu yeni bir yükseltmeydi ama konfigürasyonunda bir terslik vardı ve

kendini bekleme moduna almıştı. Güvenlik duvarlarımın sağlamlığına ve yaptığım onca provokasyonlardan sonra bile (ne de olsa onu öldürmek için elimden geleni ardıma koymamıştım) hedefKontrolSisteminin beni ele geçirmeye yönelik herhangi bir girişimde bulunmamış olmasına rağmen biraz tedirgindim. Yine de GAT'ın o ilk kritik kapanmasına neyin yol açtığını hâlâ bilmememiz beni aşırı derecede paranoyak etmekteydi.

Fakat bu noktada RıhtımGüvSistem'in saldırıya uğrayıp uğramadığını öğrenmek için yapabileceğim tek şey oraya gidip bakmaktı. Ben de öyle yaptım.

Her şeyden önce bir konfigürasyon hatası sağanağıyla karşılaştım. Barish-Estranza mürettebatı kurulumda hata mı yaptı, yoksa daha sonradan bir şey sistemi altüst etmeye mi çalıştı belirleyemedim. Bu durum kontrolü ele geçirmemi biraz zorlaştırdı – GüvSistem bana karşı koyduğundan değil, hiçbir şey doğru düzgün çalışmadığından. Hatta sistem ne yaptığını bilen birinin gelmiş olmasına acınası derecede sevinmiş gibiydi. Daha hava kilidine ulaşmadan giriş fonksiyonlarının kontrolünü üstlendim ve ona bizi içeri almasını söyledim.

Kaporta kayarak açıldı ve hava kilidi bizi büyük gruplar yahut büyük cisimler için tasarlanmış geniş bir kabul alanına soktu. Tahliye elbiselerinin kendi ışıkları ve görsel filtreleri vardı ama duvarlara gömülü lambalar titreşerek yandı. Kapatılmamış güvenlik kaportalarına sahip iki büyük ve yuvarlak kapı aralığı koridorlara açılırken GAT'ın taramasının da gösterdiği gibi yaşam destek devre dışıydı.

Dışarının aksine iç mekân neredeyse yeni gibi görünüyordu. Hemen hemen hiç yıpranma yoktu. Olan tek şey yerdeki bazı çiziklerdi. Yakın zamanlı bir faaliyete dair herhangi bir emare bulunmasa da keşif gemisinin hangi hava kilidini kullanmış olduğunu bilmiyorduk.

Hayır, yakın zamanlı bir faaliyete dair emareler vardı. Karşı duvarın metal yüzeyine bir gezegen arazisinin –bir okyanus kıyısına yukarıdan bakan bir uçurum– stilize bir tasvirine sahip Adamantine logosunun büyük bir versiyonu boyalıydı. Keşif gemisinin tayfasından biri sivri bir aletle logoyu kazımış, sonra da uçurumun grisi ve yeşili üstüne Barish-Estranza logosunun yarım yamalak bir versiyonunu çizmişti. Sizin anlayacağınız, bir çalışan şirketine olan sadakatini vandallıkla ifade etmişti. Eh, o çalışan layığını bulmuştu çünkü bunu yaptıktan kısa süre sonra uzaylı kalıntılı yağmacılar tarafından zihinsel kontrole alınmış ve/veya öldürülmüştü.

(Biliyorum, duvardaki altı üstü bir logoydu ama insanların ve geliştirilmiş insanların bir şeyleri durduk yerde mahvetmelerinden nefret ederim. Belki bir kişi olmadan önce bir şey olduğum ve dikkatli davranmazsam yine bir şey haline gelebileceğim için böyle hissediyorumdur.)

Ve belki sebep eli kolu bağlanmış GüvSistemdi ama içimden bir ses burada bazı cesetler bulacağımızı söylüyordu.

Tahliye elbiseme açılmasını söyleyip dronlarımı saldım. GAT'ta yaşanan onca şeyden sonra topu topu on altısı sağlam kalmıştı ama o kadarı bile rıhtımın bu bölümünde hızlı bir keşif yapmaya yetmeliydi. Dronlarım ayrıca yazmış olduğum yeni kodlardan birini yürütüyordu. O kod bir Hedef Dronla karşılaşırlarsa Hedeflere ait koruyucu teçhizatla bağdaştıracağı bir alan yayacaktı. (Tabii bu ancak bütün Hedef Dronlar aynı temel yöntemle faaliyet gösteriyorsa işe yarardı ve öyle olup olmadığına dair hiçbir bilgimiz yoktu. Yine de denemeye değerdi.)

Yanıma ayrıca GAT'ın stokundan büyük bir mermili silah ile daha küçük bir enerji silahı almıştım.

Kameralardan parazitlenme hariç hiçbir şey gelmediği için dronlardan ikisini kafamın üzerinde bekleme düzenine

soktum. Diğerleri gölgeli koridorlarda hızla uçup giderken Overse, "Herhangi bir şey tespit ediyor musun?" diye sordu.

"Yayın kısmen kesik, kameralar devre dışı ve RıhtımGüvSistem gerektiği gibi tepki vermiyor." Dron girdilerimin gösterdiği karanlık ve boş koridorlarda insan yerleşimine dair belirgin bir emare yoktu – tabii cesetleri saymazsanız. Kontrol alanına ve iniş kutusunun yolcu girişine çıkan koridorlar arasındaki kavşakta onlardan üç tanesi mevcuttu.

Hepsi de Barish-Estranza renklerinde teçhizat giyiyordu ama yine de uzun bir yakın tarama yaparak emin olmak için izci dronları yavaşlattım. Cesetlerden biri sırtüstü sere serpe yatarken diğer ikisi duvar dibine yığılmıştı. Enerji silahlarıyla açılmış gibi görünen yaraların şaşırtıcı bir tarafı yoktu.

Tanımsız, diyen GAT cesetlerden hiçbirinin tayfasına ait olmamasından duyduğu huzuru bu yolla ifade ediyordu.

Koridorun ilerisinde bir ceset daha vardı ama onu neyin öldürdüğünü şimdiden biliyordum.

Görmediğim bir şey varsa, o da insanların hapis tutulabilecekleri bir yerdi. Rıhtım koloni geliştirilirken kullanılacak bir ara istasyondan öteye geçmediği için henüz kamaralardan ve tesislerden yoksun olup asgari bir malzeme deposu ve atık biriktirme alanıydı. Dahili kaportalar bulunmasına rağmen hiçbirinin kapalı olmaması mekânda arama yapıldığını ve bu hâlde bırakıldığını akla getirmekteydi. Daha yakından kontrol etmek amacıyla bazı noktaları işaretledim, sonra da dronlarımı kargo konteynerlerinin iniş kutusu yükleme girişine nakledilmesinde kullanılan geniş koridorlardan aşağı yolladım. Görünüşe bakılırsa daha büyük modüllerin rıhtım boyunca dışarıdan taşınması ve doğrudan iniş kutusuna tutturulması planlanmıştı.

Yardımı dokunacağını umarak RıhtımGüvSistem'i yeniden başlamaya zorladım ve tahliye elbisemden çıktım. Bu sefer tahliye elbiselerinin altında çevresel elbiseler giymiş-

tik. Kumaşı ince gelmesine rağmen pek çok zehirli maddeye karşı koruma sağlıyordu ve rıhtımın yaşam desteği hâlâ çalışsa da o an kullanmakta olduğumuz bir kapalı devre soluma sistemi içeriyordu. Elbiseler aslında gezegensel çevreler için tasarlanmıştı ama yine de iyi birer önlemdi.

Overse ile Thiago'ya tahliye elbiselerinden çıkabileceklerini bildirdim. "Burada bir fiziksel delil aramasına başlayıp kontrol alanına ve iniş kutusuna doğru devam edeceğiz." Dronlar bana Hedeflerin pusuda beklemeleri ihtimalinin düşük ile sıfır arasında olduğunu söylüyordu. Dahası bir hedefKontrolSistemi kurulu olmadan rıhtımda Hedef Dronların bulunması pek muhtemel görünmüyordu. Daha hâlâ GAT'ın mürettebatının burada tutulmuş olabileceğine dair her türlü delili kontrol etmemiz gerekiyordu. "İmdat, vs." diyen bir notu gerek bakım odacıklarına tıkıştırılmış vücut parçalarına gerekse duvarlara ve güverteye bulanmış kan ve/veya iç organlara yeğlerdim.

Ratthi telsizden, "O kadarı bile arama yapmak için çok büyük bir alan," dedi Ratthi. "Belki Arada ve ben de gelmeliyiz."

Eh be, Ratthi. Amena derhal atıldı. "Arada gemide kalmalı. Ben gidebilirim."

Cevap vermeye davrandım (ne diyeceğimi bilmiyordum ama muhtemelen daha sonra pişman olacağım bir laf edecektim). Overse ile Thiago itiraz etmek için aynı anda nefes aldılar. Fakat GAT bizden çabuk davrandı (konuşmak için havaya ihtiyaç duymaması bir avantajdı) ve, *Hayır*, dedi.

Ratthi bu söze netlik getirmeyi denedi. "Amena'ya mı hayır, yoksa–"

Hepinize hayır, dedi GAT.

"*Günberi* haklı," dedi Arada, Mensah'ınkine benzer makul-bir-dil-kullanıyor-olabilirim-ama-hepiniz-birden-çenenizi-kapatmalısınız sesi kullanarak. "Artık dikkatlerini dağıtmaktan vazgeçin."

Şimdiye kadar tahliye elbiselerinden çıkmış olan Overse ile Thiago çevresel elbiselerinde kısa kısa kontroller gerçekleştirdiler. "Ayılmalı mıyız?" dedi Thiago birdenbire.

Yönüm sağdaki koridora çevriliydi ve arkama dönmedim. Sırtım ona ne dedi bilmiyorum (belki de omuzlarım çene menteşelerimi gıcırdatmama cevap veriyordu) ama, "Espri yapıyordum," diye ekledim.

Overse'in tebessümü neşesizdi. "Bir tür espri yapıyormuş," dedi Thiago'ya.

"Bu taraftan." Koridordan aşağı yollanırken hiçbir şeyin arkamızdan gizlice yaklaşmayacağını garantilemek için dronlarımdan birine geride kalıp nöbetçi pozisyonunda beklemesini söyledim. Evet, izci dronların hiçbir şey bulmadıklarını biliyordum ama ne olur ne olmaz. En çok hoşlandığım şovlardaki buna benzer durumlarda canavarlar daima bir olasılıktı ama gerçekte aynı şey topu topu yüzde 27 ihtimalle gerçekleşirdi.

Bu da bir espriydi. Bir bakıma.

Ana koridordan her bir hava kilidine dallanan kısa koridorları emniyete aldık ve az sayıdaki depo/bakım odacıklarını kontrol ettik. Çöp bile bulmuyorduk. Ön kısma ilerlediğimiz sırada yayın üzerinden RıhtımGüvSistem'e erişmekten vazgeçtim; başarısız yüklemenin ardından bilinçli bir âlı olup olmadığına bakmak için doğrudan erişim istasyonunu bulmalıydım. İçinde bulunduğumuz durum yeterince can sıkıcıydı zaten.

Biz gelirken ışıklar titreşerek yanıyor, sonrasında tekrar sönüyordu. Aslında ışığa ihtiyacımız yoktu; gerek gözlerim gerekse dronlarım gece görüş filtrelerine sahipti. İnsanların da duvarları ve zemini kontrol etmekte kullandıkları el ve kask fenerleri vardı. Elle tutulur bir delil bulmak için en iyi şansımızın RıhtımGüvSistem arşivi olduğu fikrindeydim – tabii aptal sistemin doğru düzgün yüklenmesini sağlaya-

bilirsem. GAT'ın alengirli dronlarını getirip de onlarla bir DNA izi aramamız çok zahmetli olurdu. Üstelik hiçbir ize rastlamasalar bile bu durum bize mürettebatın burada hiç bulunmadığını gösteren kesin bir delil sunmazdı.

Karşılaşacağımız tek sorunun delil noksanlığı olmasını, bir hava kilidinin yakınında DNA kalıntıları bulmayacağımızı umuyordum. Eğer bulursak GAT'ın nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Veya vereceği tepki hakkında ne yapacağımdan. Başkalarını teselli etmede berbattım. Bunu insanlar üstünde yapmaya çalışmak bile yeterince zordu; hele GAT'a nasıl yardım edebileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Aklıma gelen her şey son derece yetersiz görünüyordu.

Overse konuşurken sesini alçak tuttu. "Bu yapı bana çok uzun zamandır buradaymış gibi eski geliyor. Oysa kırk yıl kadar önce inşa edildiğini biliyoruz."

En az otuz yedi yıldır var olduğunu biliyoruz, diye telsizimizden bilgiçlik tasladı GAT. *Uzay rıhtımları Tüzel Kuşak öncesi kolonilerde sıklıkla kullanılmazdı. Dolayısıyla Adamantine geldiği zaman burada bir yapı olma ihtimali düşük.*

Thiago'nun ışığı koridor kenarları boyunca kaydı. "Eskiymiş gibi geliyor çünkü bir amaçla inşa edildi ama hemen hemen hiç kullanılmadı. *Günberi*'nin bilgilerine göre Adamantine koloni kurulduktan kısa zaman sonra ortadan kalkmış. Sadece bir-iki ikmal seferi düzenlenmiş olabilir."

Dronlarım sayesinde modül hava kilitlerine ve kargo erişimine çıktıklarını bildiğim iki koridor ağzının daha önünden geçtik. Dronlarım merkezi kontrol alanını karış karış gezmelerine rağmen iniş kutusunun kaportasını aşamamışlardı ve orası bir şeylerin/birilerinin pusuda bekliyor/saklanıyor/cansız yatıyor olabileceği tek yerdi.

Üç Barish-Estranza çalışanının cesetlerinin bulunduğu kavşağa ulaştık ve çabuk bir inceleme yapma amacıy-

la durduk. Hepsi de vurulmuş, silahları alınmıştı. Geride yalnızca kısmen kullanışsız toplu müdahale patlangaçları bırakılmıştı. (Yüksek gürültüler ve parlak ışıklar çıkaran bu aygıtlar güvenlik vizörleri takmayan insanlara karşı etkilidir. Evet, Barish-Estranza kolonicileri hâlâ canlı ve yeni bir tüzel hizmet sözleşmesini kabul etmeye isteksiz bulmak gibi bir ihtimale hazırlıklı gelmişti.) Daha sonra bize karşı kullanılmasınlar diye silahları topladım ve diğer cesede yollandım. Bu seferki iniş kutusu yükleme koridorunun erişim yolunun ağzına yüzükoyun serilmişti ve açık vizöründen dışarı sızan kurumuş bir sıvı birikintisinin içinde yatıyordu.

GAT yayınıma askıntı olsa da yorum yapmadı. Tahminimce bu cesedin ne olduğuna dair insanların hiçbir fikri yoktu; onu ham dron videosunda görmüşlerdi ama özel bir arayüz kullanmaksızın veri akışını okuyamayan insanlar için öyle şeyleri yorumlamak genellikle zor olurdu.

İşlerini bitiren Overse ile Thiago arkamdan yaklaştılar. "Diğer cesede ulaştık," diye telsizden diğerlerine bildirdi Thiago. "Bir tür askeri elbise giyiyor–"

"Giydiği şey GüvBirim zırhı," diye düzeltti Overse. Kask kamerası yüzümün sağ tarafına çevrildi. "Öyle, değil mi?"

"Evet," dedim ona.

Zırh tasarımı yabancıydı. Leonide'ın söylediklerine dayanarak Barish-Estranza'nın GüvBirim edinmek için firmayla anlaşma riskine girmemiş ve onları başka bir yerden satın almış olması şaşırtıcı değildi.

(Bunu neden umursadığım, firma teknolojisiyle karşılaşmaktan korkup korkmadığımı bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim tuhaf bir durumdu ve hoşuma gitmiyordu.)

Thiago yaklaşıp feneriyle ayrıntıları inceledi. Pozisyonuna bakılırsa GüvBirim ölmeden önce ya kontrol alanından ya da iniş kutusu fuayesinden uzaklaşıyordu ama bunun bir önemi yoktu. İnsanlar öldükten sonra başına ne geldiğini

ve o sırada volta atıyor yahut rıhtımda rasgele koşuşturuyor olsaydı bile aynı şeyin geleceğini biliyordum. "Hedefler tarafından mı öldürülmüş?" diye telsizden sordu Arada.

(Evet, aptal bir soruydu. GAT istediği için böyle bir soru sorduğunu da o sayede anladım. GAT insanlara neye baktıklarını söylememi istiyordu çünkü bunu dile getirmem gerektiğini düşünüyor ve durumu iyice anlamalarını arzuluyordu. Ve açıkçası o zamana dek neden öyle bir şey yapmadım bilmiyorum.)

"Hayır," dedim. Silahı hâlâ yanındaydı çünkü Hedefler çekip giderlerken onu canlı bırakmışlardı ve o çaresiz halinde bile silahını almaya çalışmaktan biraz fazla korkmuşlardı. Zırh dışarıdan kullanılır durumdaymış gibi görünüyordu ama emin olmak için cesedi kazıyarak çıkarmam gerekirdi ve idari modül böyle bir şey yaptığında bizzat tanıklık ettiğim vakaların en az yüzde 83'ündeki gibi zırhı da pişirirdi. "Müşterilerinden biri tarafından burada beklemesi emredilmiş, sonra da terk edilmiş."

Telsizden on dört saniye çık çıkmadı. "İyi de nasıl ölmüş?" diye kısık bir sesle sordu Amena.

(Ah, durun, bu konuda neden konuşmak istemediğimi artık biliyorum.)

Cevabı GAT verdi. *GüvBirimlere sözleşme sahibinin belirlediği bir mesafe sınırı koyulur. Bu sınır değişiklik gösterir ama müşterileri keşif gemisine bindirilip götürüldülerse ya da gezegene indirildilerse bu GüvBirim o sınırı ihlal etmiş sayılır ve bu sorunun bir çözümü yoktur. Onu idari modülü öldürmüş.*

"Ah. Ah, hayır," diye mırıldandı Ratthi. "Öyle bir şey olduğunu biliyordum ama..."

Thiago başını iki yana salladı. "Demek hiçbir şey yapmaması emredildi, sonra da burada ölüme terk edildi..."

"Mantık bunun neresinde?" diye çıkıştı Arada. İdarenin kendisinde olduğunu, makul ve ölçülü davranması gerekti-

ğini unutmuştu. "Esir alınırsan seni kurtarabilecek yegâne kişiye böyle bir kısıtlama getirmek–"

"Bu idari modülün bir işlevidir," diye açıkladım. "MerSistem veya belirlenmiş bir denetmen o işlevi devre dışı bırakabilir ama onlar burada değillerdi."

"Peki ya–" Thiago ölü insanlardan tarafı işaret etti.

"Ölü müşteriler sayılmaz. Yoksa içlerinden birini öldürüp yanında taşıyabilirsin." Harbiden, öyle bir fikir asla işe yaramaz. İdari modül hiç de bir MerSistem kadar sofistike değildir ama öyle bir girişimi o bile fark eder.

Tabii insanlar idari modülünüzün aniden beyninizi eritmeye karar vermesinin uyanıklık ederek kurtulabileceğiniz bir şey olmadığını anlamakta zorluk çekiyorlardı.

Açıklama yapmaktan bıkmıştım ve artık bu konuda konuşmak istemiyordum. İdari modülümü *hack*leyip asi bir GüvBirim olmaya durduk yerde karar vermemiştim, anlarsınız ya. Mermili silahı ve yedek cephaneyi toplayıp, "Artık gitmemiz lazım," dedim, sonra da erişimden geçtim.

Ratthi'nin telsizden diğerlerine konuyu kapatmalarını söylediğini duymazdan geldim.

Başka bir fuayeden, sonra da açık bir kaportadan geçip küre biçimli bir kontrol alanına girdik. Mekân belli ki gezegene bir kargo teslim etmeye ve muhtemelen en kısa zamanda çekip gitmeye gelen insanlar ve geliştirilmiş insanlarca yayın üzerinden kullanılmak için tasarlanmıştı. Oturacak bir koltuk olmayıp sadece duvarlara gömülü istasyon konsolları vardı. Muhtelif kargo modülü hava kilitlerini ve rıhtımın dahili sistemlerini gözlemleme amacı taşıyan ekranlar devre dışıydı. Yerçekimi ayarlandığı için bombeli duvardan yukarı yürümek mümkündü.

Aynen öyle yapmama fırsat kalmadan Overse bana yetişip, "İyi misin?" diye sordu.

İyi ne kelime, harikaydım. Bu durumun duygusal açıdan

daha da çetrefilli bir hâl almasına ihtiyacım yoktu. "Optimal düzeyde çalışıyorum," dedim. (Bu *Yürekli Savunmacılar* dizisinden bir replikti. Bahsi geçen dizi, insanlara ve geliştirilmiş insanlara göre GüvBirimlerin nasıl konuştuklarını öğrenmenin harika bir kaynağıydı.)

Overse bıkkın bir ses çıkardı. "O diziden nefret ederim." *Yürekli Savunmacılar*'ı Preservation Umumi Eğlence yayınından indirdiğimi unutmuştum. Diğer insanlar telsizi öyle pür dikkat dinliyorlardı ki solumalarını duyabiliyordum. Thiago kast ışığını kontrol alanının üst katındaki istasyonlarda gezdirerek bize kulak vermiyormuş gibi yapıyordu. "Burada yalnız olmadığını unutma yeter," diye ekledi Overse.

Böyle sözler karşısında ne diyeceğimi asla bilememişimdir. Aslına bakılırsa kafamın içinde yapayalnızımdır ve sorunlarımın yüzde 90 küsuru oradadır.

RıhtımGüvSistem erişiminin bulunma olasılığının yüksek olduğu dahili sistemler takımına doğru duvardan yukarı yürüdüm.

İstasyonu bulup ekran yüzeyini çalıştırdım. Konsolun üzerinde beliren görüntü derhal hata kodlarıyla doldu. Of, kayıtlı bir video olup olmadığına bakmadan önce bunu onarmaya çalışmam lazımdı.

Thiago kürenin dibine indi ve başını kaldırıp bombeli tepeye doğru baktı. "Overse, bunu görüyor musun?"

Boğazıma kadar GüvSistem hatalarına gömülüydüm ama Thiago'nun neyden bahsettiğini görmek için dronlarımdan birini yukarıya doğrulttum. Kürenin tepesinde, en yüksek istasyon sırasının üzerinde düz bir sanat eseri vardı. Alçak binalara, kanallara ve bir sürü yeşil bitkiye sahip şehir manzarasında yükseltilmiş yaya yolları büyük, üstü düz bir kaya oluşumunun etrafında kıvrılıyordu. Adamantine logosu manzaraya üç boyutlu bir kabartmayla eklendiği için hangi açıdan bakarsanız bakın size dönük duruyordu.

Overse yukarıya kaşlarını çattı. "Kolonicilerin bu odaya girecek halleri yok, değil mi? O şey malzemeleri aşağıya gönderecek ekipler için yapılmış olmalı. Veyahut aşağıdaki sahada çalışacak daha fazla insanın buradan gelip geçeceği gelecek için."

Dikkatimin çoğu sorunlu kurulumda olmasına rağmen yukarıdaki imgeye işaret boyasıyla daha fazla veri örülmüş olduğunu görebiliyordum. (İşaretçiler doğrudan yayın arayüzlerine eklenen ve yayın kesik olduğunda bile çalışan kısıtlı yayınlamalardır. Aslında çıkışları ve acil durum güzergâhlarını göstermeleri gerekirken Tüzel Kuşak'ta ağırlıklı olarak size reklam ekranlarıyla işkence etmek için kullanılırlar.) Bunlar bir tuzak değil sadece âtıl imgelerdi; o yüzden Overse'e, "Işığını onun üstünde gezdir," dedim.

Kadın başını yan yatırarak kask ışığını esere daha doğrudan tuttu, sonra da kafasını ileri geri salladı. Bu yaptığıyla uyarılan işaretçiler imgelerini sergilemeye başladı. O imgeler haritalar, diyagramlar ve bina planlarıydı. Daha sonra ihtiyaç duymamız ihtimaline karşı onları kaydettim ama hızlı bir tarama hepsinin de koloni altyapı planları olduğunu gösterdi – bir mekik/hava taşıtı limanı, nüfus arttıkça büyütülecek şekilde tasarlanmış bir tıp merkezi/kamu hizmeti binası kombinasyonu, arşivler ve eğitim binaları.

Diyagramlar arasında uzay rıhtımının mukabili olan yüzey rıhtımı da vardı. İniş kutusu kuyusunun dibi etrafına inşa edilmiş büyük yapıya idari ve ticari alanlar eklemekle ilgili bir sürü not vardı ama ana koloniden ne kadar uzağa kurulu olduğunu belirten bir bilgi yoktu. (İnşaattan hiç anlamam ama tahminimce iniş kutusunun infilak etmesi veya kuyunun yıkılması gibi ihtimaller sebebiyle rıhtımı kolonizin orta yerine kurmazsınız.)

Overse düşünceliydi. "Burada epey bir kentsel gelişim önerisi var. Acaba ne kadarını inşa edebildiler?"

Thiago da aynı fikirdeydi. "Daha sonra her ne olursa olsun görünen o ki Adamantine'deki birileri başarıyla geliştirilmiş bir dünya hedefleyerek bu işe atılmış."

Belki. Planlar yalnızca gezegende pek çok pahalı tetkik çalışmalar yürütüldüğünü değil, bir sürü koloni dışı kentsel gelişim yapıldığını da öne sürüyordu. Belki çok fazla para harcamışlar ve o yüzden iflas etmişlerdi.

Hangisi daha beterdi bilmiyorum: bir yatırım projesi kapsamında "gönüllü olmuş" bir yığın sözleşmeli işçiyi canından etmek mi, yoksa kontroldeki şirketi düşmanca bir satın almaya açık hâle getiren hatalar ve kötü yönetim sebebiyle gerçekten gönüllü bir grup koloniciyi canından etmek mi?

Overse duvarın daha da yukarısına yürüdü. "Üstelik bu kontrol istasyonlarından çoğu kullanılmamış birer şablondan ibaret. Bu rıhtım çok daha büyük bir şebekenin parçası olacakmış gibi genişlemeye bir sürü yer bırakmışlar."

"Öyleyse devralan şirketten koloninin yerini niye saklamaya çalıştılar ki?" dedi Amena telsizden. "Koloni artık malzeme ikmaline ihtiyaç duymuyor muydu?"

"Bak bu iyi bir soru." Overse başka bir konsola yanaştı. "Belki koloni çoktan kendi kendine yeterli hâle gelmişti."

"Gel iniş kutusu istasyonunu arayalım," dedi Thiago, Overse'e. "Bir günlük dosyası varsa belki kolonicilere bu rıhtımı kullanma izni verilip verilmediğini öğrenebiliriz."

"İyi ama kolonicilerin bir gemileri olamaz ya," dedi Ratthi telsizimizden. "Öyleyse buraya niçin çıksınlar ki?"

"Bir gemileri olmadığını bilmiyoruz," dedim GAT'tan önce davranarak. Ratthi iyi bir noktaya parmak basmıştı; solucan deliği yetisi bulunmayan kısa menzilli bir model bile olsa bu güneş sisteminde gezen başka bir gemi bize önemli bilgiler sunardı. Rıhtımın iç mekânını görmek yaptığım değerlendirmeleri gözden geçirmeme yol açmıştı. Kimbilir, hiç kimsenin göremeyeceği bir gelecek için iyimser planlar

hazırlayan Adamantine kolonicilere küçük bir filo bırakmış bile olabilirdi.

Thiago ile Overse ayrıldılar ve duvarlardan yukarı çıkarak istasyonları kontrol ettiler. Bazılarında hangi amaca hizmet ettiklerine dair kısa bir tarif sunan işaretçi başlıkları vardı ama bunlar tanımadığım bir dilde yazılmıştı. Yayında yeni Güvenlik yüklemesi haricinde herhangi bir sistem bulunmadığından tercüme yapmak mümkün değildi.

Hüsrana uğrayan Overse, "Thiago, bu dil arayüzünde yüklü mü?" diye sordu.

"Evet," cevabını verdi Thiago. "Bu Çeşitleme063926. *Günberi*, doğru modülü gösterirsem sen–" Modülü daha şimdiden Thiago'nun yayın deposundan alan GAT çalışır bir kelime dağarcığı yaratıp bana ve Overse'e gönderdi. "Sağ ol, *Günberi*," diye tamamladı Thiago.

Overse bir istasyonda durdu. "İşte bu." Üzerine eğildiği istasyonu manuel arayüz yardımıyla çalıştırmayı denedi. Thiago duvarları koşar adım katedip ona katıldı.

Nihayet RıhtımGüvSistem'in video arşivine erişebildim ve dosya indirmeye başladım. Bozuk sektörlere denk gelip duruyordum ve onları aşmam gerekiyordu. Hâlâ bir imha yazılımıyla, zararlı yazılımla veya hedefKontrolSistemiyle karşılaşmaktan endişeleniyordum ama gerçekçi konuşmak gerekirse GAT'ın rıhtımında bekleyen B-E mekiğindeki gibi bir durum söz konusuydu: Bir GüvBirimin RıhtımGüvSistem'e doğrudan erişim sağlaması gibi uzak bir ihtimale karşı buraya bir tuzak kurmak pek akla yatkın değildi. Tabii bu durum paranoyamı azaltmıyordu, o ayrı. (Gelin dürüst olalım, hiçbir şey azaltmazdı.)

Hem Hedeflerin GüvBirimlerden endişelenmemek için sebepleri vardı. Barish-Estranza GüvBirimlerine beklemelerinin emredildiğini ve idari modüllerinin onları nasıl çaresiz hâle getirdiğini kendi gözleriyle görmüşlerdi.

"Hımm," dedi Overse. "GüvBirim, burada iki iniş kutusuna ait günlük kayıtları var."

İşte bu ilginçti ama GAT'ın rıhtım şemasını çoktan indirip kontrol etmiştim – tek bir kuyu mevcuttu ve iniş kutusu kontrol alanındaki konumumuzun altında yer alan kendi hava kilidinde bekliyordu. Yanılmaktan nefret eden GAT, *Fiziksel yapı sadece bir tane olduğunu gösteriyor*, dedi.

Overse uçan ekranı silikleştirmesin diye kask ışığını kapatıp bir dosyayı gözden geçirdi. "Bekle, evet... İkincisi bir iniş kutusu değil, küçük bir bakım kapsülü. Kuyu yapısının içinde."

RıhtımGüvSistem'in video kayıtlarından artakalanı oynatmaya başlayıp onları bir insanın yapabileceğinden çok daha hızlı seyrettim. Kamera yerleşimi ve aydınlatma kötü olsa da ana koridorlarda gidip gelen kırmızı-kahverengi Barish-Estranza çevresel teçhizatlı figürler görebiliyordum. Emin olmak için kaydı geriye almam gerekti ama temas ekibinin iniş kutusuna ilk binişi videoda yoktu. Aptal insanlar, ne olacak. Sabırsız olup da yeterince paranoyak olmadıklarından yeni GüvSistemlerini yarım yamalak yüklemişler ve gezegene inmeden önce sistemin tamamen devreye girmesini bile beklememişlerdi. Temas ekibinin Hedeflerin eline düşmesine şaşmamak lazımdı. İnsanlar keşif gemisine dönerlerken faaliyetler azalıyordu. Merkezi koridorda devriye gezen bir GüvBirim dikkatimi çekti ama o önceden bulduğumuz değildi.

Thiago, Overse'in gerisini işaret etti. "Gezegene inmiş, sonra geri gelmiş."

"Tamam ama..." Overse bıkkın bir of çekti. "Dur, bu zaman etiketlerini dönüştürmeliyim."

GAT tam o anda, *Düşman temas*, dedi. *Varış süresi altı dakika.*

Nasıl yani? Belli etmeden nasıl o kadar yaklaşabilirlerdi ki? "Altı dakika mı? Ne halt yiyordun?"

Temas şimdiye kadar taramada çıkmadı. Yediğim halt oydu, yanıtını verdi GAT.

Video incelememi askıya aldım. "Seni görüyorlar mı?" Tamam, bu aptalca bir soruydu.

Elbette görüyorlar, dedi GAT.

GAT'ın kontrol alanındaki bir kameradan görüntü aldım. Arada halen bir istasyon koltuğunda otururken Ratthi ile Amena onun her iki yanında dikiliyorlardı ve hep beraber GAT'ın büyük ekranını seyrediyorlardı. GAT bir sayı, çizgi ve renk yumağıyla sınırlı kalmasın diye yayındaki görüntüye notlar ekliyordu.

"Bir şey *Günberi*'nin keşif gemisini tarama becerisini engelledi," dedi Arada hüsranla. "Bahse varım yine uzaylılardan kalma bir teknolojiyle karşı karşıyayız."

Mümkündür, dedi GAT. İnsanlar ne duydular bilmiyorum ama ben ölümcül, hiddetli bir sükûnet okudum. *Kısa menzilli dron taramalarını engelleme becerilerinin bir çeşitlemesi.*

GAT'ın yayınından keşif gemisinin hedefe kilitlendiğini gördüm. Tamamen devreye girmeye çalışan RıhtımGüvSistem yayın üzerinden gecikmeli bir uyarıda bulundu. Hava kilidine gidecek, tahliye elbiselerimizi giyecek ve GAT'a dönecek kadar vaktimiz yoktu. Keşif gemisi menzildeydi ve her an üstümüze ateş açabilirdi. Rıhtım ateş edilmek için tasarlanmamıştı ama bir tahliye elbisesinden daha çok koruma sağlardı. Hem zaten güvenlik videosu incelememi bitirmediğim gibi henüz iniş kutusunda ve onun bakım kapsülünde fiziksel delil aramamıştık. *GAT, ne yapman gerektiğini biliyorsun*, dedim yayından.

GAT ne tereddüt etti ne de tartışmaya girdi. Benimle aynı tehdit değerlendirmesini yapmış ama bunu daha hızlı ve yüzde bir milyon daha hırslı bir şekilde gerçekleştirmişti. *Ben geri gelinceye dek aptalca bir işe kalkışmamaya çalış*, dedi.

Aptal telsizini kapalı tut yeter, dedim ona. *Ayrıca üstün filtrelerin hakkında konuştuğunu duymak istemiyorum.*

GAT çoktan gitmişti.

Overse o sırada Arada'yı aramayı deniyordu ama GAT irtibatı koparmıştı. Thiago telaşla bana doğru döndü. "Neler oldu?"

"GAT keşif gemisinin peşine düştü. İşi... bittiğinde bizi almaya gelecek." GAT'ın aslında ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim olmadığı kafama dank etti. Ayrıca o yokken dışarıda olup bitenleri görmem mümkün değildi. Mesela keşif gemisi rıhtımı havaya uçurmaya karar verirse bunu önceden bilemezdim.

Yine de ne yaptığını iyi bilen en az bir insana sahiptim. "Overse, harici tarayıcılı bir istasyon bulabilir misin?" Tamam, itiraf ediyorum; ona ne dendiğini *Dünya Sıçrayıcıları* gibi gemilerle ilgili şovlardan biliyordum.

Overse elini kaskının telsiz erişiminin olduğu noktada tutarak tereddüt etti. Arada için endişeleniyordu. Sonunda sertçe yutkunup endişelerini bastırdı. "Peki. Thiago, sen hiç öyle bir istasyon–"

Thiago başka bir istasyona doğru duvardan aşağı kısmen yürüyüp kısmen atladı. "Evet, burada."

Onlar istasyonu başlatırlarken güvenlik videosu incelememe baştan başladım. Bölük pörçük videoda parazitlenmeden ibaret uzun kısımlar vardı. RıhtımGüvsistem'in iniş kutusunda gelen bir geri sayımı kaydettiği bölüme ulaştım. Hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamak için kendimi yüzde 40 daha yavaş inceleme yapmaya zorladım. İniş kutusu fuayesinde Barish-Estranza renkli çevresel teçhizat giyen iki insan belirdi. [boş kısım] [ön koridorda yürüyen insanların bölük pörçük görüntüleri] Kontrol alanı kavşağının yakınına konuşlanmış GüvBirim öne çıktı. GüvBirimin telsiz veya yayın trafiğine dair hiçbir şey okuyamadım; RıhtımGüvSis-

tem ya o trafiği kaydetmemişti ya da yeniden yükleme girişimlerinin birinde kaydı yitirmeyi becermişti. [fuayedeki üç insanın bölük pörçük görüntüleri] İnsanlardan biri GüvBirime yaklaşınca videoyu daha da yavaşlattım. [bölük pörçük kısım] RıhtımGüvSistem bir kod ve bir bekleme emri yakaladı. Sonra iniş kutusu fuayesinden iki Hedef çıkageldi. [video kesintisi, sistemin tekrar başlatılması]

Bu diş gıcırdatıcı bir hüsranla son bulan yorucu bir egzersiz olmuştu ve faydası dokunup dokunmadığını bile bilmiyordum. Denetmen Leonide'ın öyküsünün doğruluğunu onaylamak hariç hiçbir şey elde edememiştim ve zaten bundan önce de kadının doğruyu söylediğinden büyük ölçüde emindik.

Overse harici tarama ekranını çalıştırmıştı ve Thiago'yla beraber ona mutsuz gözlerle bakıyorlardı. Ekranda bir sürü detay vardı ama esasen GAT üstüne ateş açınca keşif gemisi yön değiştirmişti. GAT hedefi ıskalamıştı ve bunun ne anlama geldiğinin farkındaydım: GAT hazırladığımız imha yazılımını kullanmaya karar vermişti. Tayfasından bir veya daha fazlasının keşif gemisinde bulunma ihtimali hâlâ negatif değildi. GAT keşif gemisini devre dışı bırakırsa Hedefler onları rehin tutabilirlerdi. Keşif gemisini daha saldırıya uğradığını bile anlamadan içten dışa ele geçirmek en iyi plandı. Hatta bir bakıma tek plandı.

Diğer her şeyi arka plana atıp yeniden güvenlik videosuna yoğunlaştım. Dokuz dakika yirmi yedi saniyelik sinir bozucu bir hiçliği hızla atladım. Derken sekiz Hedef ön koridora doğru koşarak gelip geçti. Araya yine boş videolar ve bölük pörçük parazitlenmeler girdi. RıhtımGüvSistem muhtemelen beklemesi emredilmiş GüvBirimden gelen başka bir acil durum kodu yakaladı. Keşif gemisinin Güv ve MerSistemini uyarmaya çalışsa da cevap almadı. Zaman çizelgelerini kıyaslamam sayesinde hâlâ keşif gemisindeki GüvBirimin acil

durum mesajını tam o anda ikmal taşıyıcısının GüvSistemine yolladığını biliyordum. Yani biri uyarıyı almıştı.

Thiago ile Overse halen kendi aralarında endişeyle konuşuyorlardı. Eski yeniden başlatmaları, boş koridorlarla dolu saatleri ve zaman çizelgesindeki en az birkaç döngülük boşlukları hızla geçtim. Muhtemelen videoda işe yarar başka bir şey yoktu ama emin olmak için sonuna kadar seyretmeye mecburdum.

Derken parazitlenme geçti ve ekrandan çıkan mavi bir üniforma görür gibi oldum.

"Ne oldu, GüvBirim?" dedi Overse.

Birdenbire istasyondan geri çekilmiş olduğumu fark ettim. Overse'in sesi kaygılıydı ve Arada'yla temas kuramadığı için neler hissettiğini biliyordum. Fakat artık neredeyse tüm dikkatimi videoya vermiştim ve arabelleğim, "Lütfen bekleyin, bir uyarıyı doğrulamam gerekiyor," dedi.

Videoyu bir girdide yavaş çekim oynatırken bir diğerinde parazitlenmeden tutarlı imgeler almaya çalıştım. İmgelerden ikisini GAT'ın mürettebat üniformasına benzeyen mavi kıyafetli dört insanın tanınır bir görüntüsünü elde edebilecek kadar netleştirdim. Görüntüler bulanıktı ve çözünürlüğü artıramıyordum ama insanlardan biri iniş kutusu koridoruna arkası dönük duruyordu. Koyu kahverengi aralığında bir cildi ve hemen hemen saçsız bir başı olan adam GAT'ın tayfasından birinin elimdeki görseliyle eşleşiyordu. Bunun insanlar için sıradışı bir konfigürasyon olduğu söylenemezdi (Barish-Estranza mürettebatından bazıları da aynı görünüme sahipti) ama videodaki kişinin o adam olması ihtimali yüzde 80 civarıydı.

Derken öbür girdimde videonun parazitlenmesi geçti ve tam o anda daha ufak tefek bir insan fuayeyi depar atarak katetti. Yüzü bulanık olsa da üniforma ceketinin rengi de logosu da netti.

Yaşıyorlardı. Bunca zamandır. İnanmamıştım.

Kendi kendime itiraf etmesem bile şimdiye kadar GAT'ın suyuna gitmiştim. Mürettebatının öldüğünü gösteren bir delil bulduğumuzda veya hiçbir delil bulmayıp bu sistemde ebediyen kalarak onları aramak ile üssüne yalnız dönmek arasında bir seçim yapması gerektiğinde durumu nasıl idare edeceğimi düşünmek istememiştim. Fakat yaşıyorlardı. Veya en azından beşi yaşıyordu ve beş hiç yoktan iyiydi. Üstelik telaşla koşmalarına bakılırsa kaçıyorlardı.

Rıhtımdan sağ çıktıklarını umuyordum.

Overse kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Giydiği çevresel elbise o pozisyonda kalmasını zorlaştırdığı için kollarını tekrar indirdi. Thiago ona, "Neden öyle konuştu?" diye sordu.

"Ezbere cevap verirken öyle konuşur. Firma için çalıştığı –onlara kölelik ettiği– zamandan kalma bir alışkanlık işte. Konuşamayacak kadar meşgul olduğu anlamına gelir," dedi Overse, ardından ekledi: "Bu asla iyi bir anlama gelmez."

"Bu sefer gelebilir," dedim ve imgeleri ikisine birden yolladım. "İniş kutusunu kontrol etmeliyiz."

Overse'in bulmuş olduğu iniş kutusu günlük dosyası ana kabinin yakın bir zamanda yüzeye iki sefer gidip geldiğini doğruladı. O seferlerden ilki keşif gemisi geldiğinde ve temas ekibi Hedeflerin eline düştüğünde, ikincisiyse daha sonra gerçekleşmişti ve eğer zaman etiketlerini doğru dönüştürebiliyorsak ikinci yolculuk GAT'ın saldırıya uğramasından aşağı yukarı yüz otuz beş saat sonrasında olmuştu. Yani onların o kadar gerisinde değildik.

"İniş kutusu ikinci seferde otomatikman geri gelmiş – yüzeyde topu topu on beş dakika kadar kalmış," dedi Overse. "Sanırım iniş kutusuna her kim bindiyse onu yüzeyde tutmasını sağlayacak komuta kodunu bilmiyormuş."

"Bakım kapsülünü kullanmak hiç şüphesiz daha kolaydır," dedi Thiago, başını kaldırıp iniş kutusu kaportasına bakarak.

Devasa boyutlardaki fuaye, kargo modüllerinin rahat rahat sığabileceği kadar genişti ve duvarlarından birinde iniş kutusunun yükleme güvertesinin üstündeki kocaman hava geçirmez kaporta vardı. Mekânın tamamı bir hava kilidiydi; iniş kutusu kuyudan aşağıya yapacağı yolculuğa hazır hâle geldiğinde arkamızdaki koridorda bulunan kaporta kapanıyor ve ayrılma sırasında bir terslik çıkarsa iç mekânı hava boşalımından koruyordu.

GüvSistemden aldığım şemaya göre iniş kutusunda kargo askılarının üstünde seksen iki insanlık yer vardı ve görünüşe bakılırsa yolcu bindirme alanı iniş kutusunun içindeydi. RıhtımGüvSistem'in kameralarından biri ana hava kilidinin üzerinden iniş kutusunun önüne çevriliydi ve onunla hızlanma koltuğu sıralarının bulunduğu yolcu boşluğunu görebiliyordum.

"Bakım kapsülünün burada olduğundan haberleri yoktu," dedi Overse, Thiago'ya. "Yerini bilmeme rağmen ben bile girişini göremiyorum."

Ben görebiliyordum; duvar boyunca uzanan bir rampa insan ebatlı küçük bir kaportada son buluyordu ama ne de olsa gözlerimde gece görüş filtreleri vardı.

"Haklısın," dedi Thiago. "Hem biliyorsun, eğer kapsül bütün bu zaman boyunca rıhtımda beklediyse belki Hedefler de onun burada olduğunu fark etmemiştir."

Hah! Thiago onlara Hedefler demişti.

İptidai fırlatma sistemi ötüp yayına iniş kutusunun içindeki basınç ve yaşam destek seviyelerinin normal, kaportanın da açılmaya hazır olduğunu gösteren bir grafik yolladı. "Geri çekilin," dedim insanlara. Odanın arka tarafındaki kapı aralığına yollandılar. Oraya vardıklarında fırlatma

sistemine iniş kutusunu açmasını söyledim. Dev kaporta yukarı kaymaya başlarken serbest kalan havanın rüzgârı potansiyel boşalımlara karşı bir diğer önlem olan hava bariyerinin ilave güvenliğini aşamadı. Vay be, bu şey amma da yavaştı. Üstelik iniş kutusunu açılmaya hazırlamak yedi dakikamızı almıştı. GAT'ın tayfası ya iniş kutusunun fırlatışa hazırlanmasını beklerken ne yapıp edip Hedefleri püskürtmüşlerdi ya da oraya geldiklerinde iniş kutusunu hazır hâlde bulmuşlardı. Bu da birilerinden yardım aldıkları anlamına gelirdi.

Veyahut Hedefler onları yakalayıp öldürmüştü ve hepsi de iniş kutusunun kameradan görünmeyen bölümünde cansız yatıyordu. Yine de öyle olmamasını canıgönülden umuyordum.

Kaporta önce boş kargo askıları içeren karanlık bir alanı, sonra da yolcu platformuna çıkan bir merdiveni yavaş yavaş gözler önüne serdi. Koltukların bulunduğu yukarıdaki yolcu alanında ışıklar yandı. Risk değerlendirmesi düşük çıksa da pusuya yatmış bir şey olup olmadığını kontrol etmek için dronlarımı önden gönderdim. (Bakın, eğer uzay canavarları varsa herhalde basınçlı bir ortama ihtiyaç duymazlar, değil mi? *Orion Zaman Akımı Savunmacıları*'nda duymuyorlardı.)

Dronlarım ilk geçişte bir şey saptamayınca onlara ikinci ve daha yavaş bir tur attırdım, sonra da insanları yayından dürtüp içeri girdim.

Hava bariyerini aşarken hafif bir basınç hissettim. Bariyerin varlığı Overse'in teorisine (Adamantine'ın sahiden de koloniyi başarılı kılmayı planladığı teorisine) uyuyordu. Hava bariyerleri istasyonlar için pahalı bir güvenlik önlemidir ve sadece bol miktarda yolcu trafiği beklenilirse kullanılırlar.

Merdivenin etrafındaki alanı taradığım sırada Overse ile Thiago yanıma geldiler, ardından hep beraber yukarı yol-

landık. İniş kutusu tıpkı bir taşıyıcıda olduğu gibi yapay yerçekimine sahipti; o yüzden tahminimce insanlar aşağıdaki kargo alanında da yolculuk edebilirlerdi. Fakat rıhtımdan iniş kutusuyla kaçmaya çalışıyorsam sırf iyi bir amaçla oraya koyuldukları yönündeki genel prensip gereği bile olsa hızlanma koltuklarına giderdim. GAT'ın insanlarının da öyle yaptıkları kanaatindeydim.

Tepeden üçüncü basamakta kan damlaları buldum. Barish-Estranza temas ekibine ait olabilirlerdi ama içimden bir ses aksini söylüyordu. Kamera görüntüsünü insanlara yollayıp platforma doğru devam ettim. Duraklayan Thiago küçük bir numune toplayıcı çıkardı ve basamaktaki kan damlalarından birini kazıdı. Overse'e, "*Günberi*'de mürettebatın kıyaslama yapmakta kullanabileceğimiz DNA numuneleri olmalı ama..." deyip eliyle işaret etti.

Overse'in ağzı incecik bir çizgiydi. "Umarım gerek kalmaz."

Onları canlı bulacağımızı umduğunu söylüyordu. Of, insanlarım amma da iyimserler. Ama ilk defa izini sürebileceğimiz gerçek bir delil bulmuştuk ve böyle bir anda burukluğun ve kötümserliğin huzuruna sığınmak zordu.

Merdiven sonuna geldiğimde yolcu platformunu daha net gördüm. Platform kargo askılarının üst kısmının etrafında kıvrılıyordu. İlk koltuk sırasında mindere ve emniyet kemerlerine sıçramış daha başka kan damlaları tespit ettim. Sanki insanlar buraya koşarak gelmiş ve kendilerini koltuklara atmışlardı. Ne bir ceset veya kan birikintisi ne de bir enerji silahı hasarı vardı. Yavaş keşif geçişlerini tamamlayan dronlar olumsuz yönde rapor verdiler.

Thiago numunelendirme teçhizatını kaldırdı. Bakışlarını kıpırtısız çevresel elbise kaskımın yan tarafından Overse'e çevirdi ve, "Gezegene inmiş olmalılar. Sanırım atacağımız bir sonraki adım belli," dedi.

"Belli," diye itiraf etti Overse, "ama pek akıllıca değil."

Atacağımız adım belli gibiydi. Rıhtımda gezegene bağlı bir telsiz sistemi vardı ama diğer uçta sadece Hedeflerin olma ihtimali yüksekti. Aşağıya inmek dışında GAT'ın mürettebatıyla irtibat kurmamızın bir yolu yoktu.

İki seçeneğim vardı. 1) Yüzeye yalnız başıma inebilirdim. O zaman insanları Hedeflerin geri gelebilecekleri veya bilinmeyen bir faktörün rasgele ortaya çıkıp onları öldürebilecekleri rıhtımda bırakmam gerekirdi. Öyle bir şey olursa da Mensah ile Arada benimle bir daha konuşmazdı. Gel gör ki gezegenden sağ salim ayrılamazsam o faktörü hesaba katmam gerekmezdi. 2) İnsanları ölümlerine sebep olabileceğim ve/veya onlarla beraber can verebileceğim gezegene beraberimde götürebilirdim. 3) Keşif gemisi GAT'ı imha edip/ele geçirip geri gelinceye veya GAT aynı şeyi keşif gemisine yapıncaya kadar burada oturup bekleyebilirdim. O zaman yine yüzeye inmem ve bir ihtimal bunu her şeye burnunu sokacak, sonra da canından olacak daha fazla insanla beraber yapmam gerekirdi. Üç; üç seçeneğim vardı.

Böyle anlatınca seçenek 2 hiç de fena görünmüyordu.

Overse ile Thiago beni seyrediyorlardı. "Tehdit değerlendirmesi..." Onu kontrol ettim. "Boş verin."

Overse, Arada'nın hüzünlü ve kısık gözlü yüz ifadesinin bir versiyonunu takındı. "Arada ikmal taşıyıcısındaki o şirket akbabalarıyla konuşmaya gittiği için kendisinden öç almaya çalıştığımı sanacak."

Thiago kadının omzunu sıvazladı. "Ona bir tek senin mantıklı konuştuğunu ama yaptığımız oylamada yenik düştüğünü söylersin."

"Bu işe kalkışıyor muyuz?" diye bana sordu Overse. "Çünkü ben kalkışmamız gerektiği fikrindeyim."

Evet, ben de aynı fikirdeydim. Ama devasa bir iniş kutusuyla değil. "Evet," dedim, "ama sinsilik etmemiz lazım."

Ben tahliye elbiselerimizi almaya giderken Overse bakım kapsülünü kontrol ederek tanı programını yürüttü ve hâlâ çalışır durumda olduğunu sağlama aldı. Kapsül otuz yedi standart tüzel yıldır kullanılmamıştı ama tüm veriler hâlâ işlevsel olduğu yönündeydi. Aşağı yukarı GAT'ın mekiklerinden biri ebatlarındaki kapsül iniş kutusunun yanında ufacık kalıyordu. Duvarlarına on adet minderli koltuğun dizili olduğu üst platformun altında üç kat küçük, sabitlenebilir depolama askısı ve hem baca hem de iniş kutusu bakımı için el değmemiş çeşitli aletler bulunuyordu.

Hedefler kapsülü kullanmadıkları için ondan haberleri varsa bile şimdiye dek varlığını unuttuklarını umuyordum. Saldırıya uğramadan önce rıhtım şemalarını ne kadar incelediklerine bağlı olarak Barish-Estranza mürettebatının da kapsülü bilmemesi mümkündü.

Her neyse, sonuçta kapsül yüzeye muhtemelen otomatik uyarı sirenleriyle, hatta Adamantine'ın burayı ne kadar markalaştırdığı düşünülürse belki de kendi tema müziğiyle varacak olan devasa bir iniş kutusuyla gizli bir yaklaşıma kalkışmaktan iyiydi.

Ayrıca bütün videolarımı ve RıhtımGüvSistem videolarından yaptığım alıntıları içeren ayrıntılı bir rapor kaydettim, sıkıştırdım ve rıhtımda saklı bırakacağım bir dronda depoladım. GAT geri geldiğinde (tabii hâlâ geri gelebilecek kadar canlıysa) dron raporu ona iletecekti.

Tahliye elbiselerini kapsülün kargo askısına kaldırdım. Onlara ihtiyaç duyacağımızı sanmıyordum ama GAT'tan başka herhangi biri çıkagelirse elbiseleri bulamasın diye saklayabileceğimiz bir yer yoktu. Dolayısıyla onları yanımıza almamız daha uygundu. Sonunda gitmeye hazır hâle geldik.

Thiago'ya göre Overse'in öbür tarafındaki koltuğa oturdum. Thiago geçen seferkinin ardından benimle mahcup bir sohbet girişiminde bulunmamıştı ama istenmeyen bir konuşmanın yakın menzili dahilindeki bir koltukta mahsur kalmak istemiyordum.

Overse basit kontrol sistemini kapsülün yerel yayın bağlantısından kontrol ediyordu. Kuyuyu kontrol etmek için aşağıya sinyal göndermiş ve sinyal sorunsuzca geri gelmişti. "Mühürler sağlam. İnişe hazırız." Derin bir nefes aldı. "Bu şey teorik olarak bir mekiği indirmekten daha güvenli."

"Teorik olarak," diye sakin bir sesle tekrarladı Thiago, koltuğunun kolçaklarına sımsıkı tutunarak.

Her neyse. *Mabet Ay'ın Doğuşu ve Batışı*'nın 241. bölümüne başladığım sırada Overse, "İnişe geçildi," dedi.

YardımEt.dosya Alıntı 4

İstasyonda bir kontrolör olmalıydı. GrayCris'in Dr. Mensah'ı öldürsünler diye yolladığı iki geliştirilmiş insan, nakliye botlarından bile daha bilinçsizdi; biri onları uyuşturup uysal tutarak intikal için uygun anı beklemişti.

İstasyon Güvenlik bütün izinli personeli göreve çağırmıştı ve çoğu üniformalarını giymeye bile vakit ayırmamıştı. İçlerinden konsey ofislerinin meydan girişini koruyan yeterince iriyarı birini bulup bir ceket ödünç aldım ki kocaman saplama yaramı gizleyebileyim. Memuru cekete dikkat çekmeden

Tıp Merkezi'ne gidebilmek için ihtiyacım olduğuna inandırdım ama aslında ana meydandan ve alışveriş merkezinden geçip limanda son bulan kısa bir güzergâh izliyordum.

Faaliyet normal seviyeye dönmemişti; umumi alanlarda kümelenip duyuru bekleyen bir sürü insan, geliştirilmiş insan ve bot vardı. Bir şeyler olduğunu biliyorlardı –bir şeyler olmasaydı İstasyon Güvenlik memurları herkese yoldan çekilmelerini haykırarak meydanda koşuşturmazdı– ama haber bültenleri de dahil hiç kimse durumun ciddiyetinin farkında değildi.

Preservation İstasyonu'nun güvenlik gözlem sistemine girme iznine sahiptim ama yapmayacağıma söz verdiğim bir şey yapıp onu diğer sistemleri kırmakta kullandım. Limanın giriş ve barınma veri kayıtlarına atlayıp istasyonda konaklama talebinde bulunmuş yeni gelen ziyaretçiler için bir sorgu başlattım. Kontrolör ve iki saldırgan kendi başlarına yolculuk eden bireyler olarak aynı taşıyıcıda hep beraber gelmiş olmalıydılar.

Aile veya iş gruplarına mensup olanlara ilaveten gezegene aktarma yapan bütün yolcuları, yinelemeli ziyaretçileri ve de uzun vadeli geçici mukimleri eledim. Geriye toplam otuz üç yolcu kaldı. Kontrolör muhtemelen insan değildi; bir insanın çıkarılabilir bir arayüz vasıtasıyla bu tür bir şey yapabileceğini sanmıyordum. Böylece geriye on iki geliştirilmiş insan kalıyordu.

Preservation'da liman asgari düzeyde kamera gözetimine tabi tutulur ama güneş sistemi dışından gelen yolcuların görsel taramaları ve kimlik bilgileri kayıt altına alınır. Dosyaları indirip on iki olasılığın fotoğraflarını gözden geçirdim. Hiç kimse istemeden sunulmuş kuşku uyandıracak kadar detaylı bir yolculuk geçmişi de dahil çok sayıda faktörü hesaba katan tehdit değerlendirmem 5 numarada karar kıldı.

Ben oraya varıncaya kadar rezervasyon sistemi Düşman

Beş'in transit durumunu belirsizden mümkün olan en kısa zamana aldığını gösterdi. Evet, bu oydu.

Liman barınak bloğunun koridorlarında veya odalarında hiç kamera yoktu, kayıtlar büfe üzerinden alınıyordu ve bölgenin bakımını yürüten botun yerinde yeller esiyordu çünkü Preservation iş yönetmelikleri aptal botlar için bile düzenli istirahat dönemlerini şart koşuyordu. Düşman Beş'in oda kapısı mühürlüyken dronlar içeri giremezdi ve bu işi koridora herhangi bir görgü tanığı gelmeden önce bitirmeliydim. (Preservation İstasyonu'ndaki transit konutları kısa vadeli ziyaretçilere, oraya çalışmak için gelenlere veya kalıcı statü talebinde bulunanlara ücretsizdi; bloğa her an herkesin uğraması mümkündü.) Birkaç insan grubu fuayeden geçtiğimi gördü ama aralarında beni tanıyabilecek bir liman çalışanı yoktu.

Bir diğer insan grubu oradan çıkıncaya kadar koridorda dikilmem ve yayında biriyle konuşuyormuş gibi yapmam gerekti. Sonra Düşman Beş'in kapısına kadar gidip yayından konut sakinine bir ziyaretçi uyarısı ve İstasyon Güvenlik'in içeri girme talebine dair bir bildiri göndermesini istedim. (Kapıyı dışarıdan zorla açabilirdim ama böylesi daha hızlıydı.)

Olaylar birkaç farklı şekilde gelişebilirdi ama adamın rezervasyonunu değiştirmiş olması, bana buradan canlı çıkma şansı olduğuna inandığını gösteriyordu. O nedenle muhtemelen yanında patlayıcı bir aygıt falan bulundurmuyordu. Muhtemelen.

Kapının kayarak açılmasıyla içeri girdim. Sağ taraftaki duvara sırtını dayamış bekleyen adam boynuma durağan bir bıçak (muhtemelen dedektörlere yakalanmaksızın limana kaçak sokabileceğinden emin olduğu yegâne silah) batırmaya çalıştı. Elimi havaya kaldırdım, yalım avucuma saplanıp kaldı ve bileğimi bükerek bıçağı ondan aldım. Sonra bana vurmayı denedi ve suratına bir yumruk attım.

Adam yere yığıldı. Kırık burnundan hâlâ nefes alsa da baygındı. Orada öylece dikildim.

Buraya onu öldürmeye gelmiştim ve gerçekten de öyle yapmalıydım. Ben ilk alarmı tetikler tetiklemez istasyon telsiz kesintisine uğramış, ayrılan taşıyıcılar kimseye mesaj iletemesin diye bütün harici telsiz faaliyeti beklemeye alınmıştı. Fakat GrayCris'in başarıya ne kadar yaklaştıklarını asla öğrenemeyeceğinden emin olmanın en iyi yolu bu adamı öldürmekti.

Buraya onu öldürmeye gelmiş, yol boyunca iz bırakmamaya özen göstermiştim. Fakat şimdi burada öylece dikiliyordum.

Of, amma zor işti. Bıçağı elimden çekip çıkardım ve suratımı duvarın serin yüzeyine dayadım. Tüzel Kuşak'ta yolcular içinde uyuyabilecekleri bir tüpe para yetiştirebilirlerse kendilerini şanslı sayarlardı. Üstelik o tüpler GüvBirimleri sözleşmelere nakletmekte kullanılan kasalar kadar bile rahat olmazdı. Burada, Preservation İstasyonu'ndaysa onlara bir yatağın, bir koltuğun ve bir çalışma masasının yanı sıra bir tuvalete ve yayınlar için uçan bir ekran yüzeyine sahip koca bir oda verilirdi. Adamın ekranı elbette ki yerel haber bültenine ayarlıydı zira saldırının başarıyla sonuçlanıp sonuçlanmadığını görmek istemişti.

Bir kaza olduğunu söyleyebilirdim. Onu esir almaya niyetliyken kaçmaya çalıştığını...

Dr. Mensah öyle bir şeye asla inanmazdı. Kazalarım şaşılası sonuçlar doğururdu ve genellikle organik dokularımdan büyük bir parçayı kaybetmemi içerirdi; Mensah zarar vermeden, hatta geride bir morluk bile bırakmadan bir insanı durdurabileceğimi bilirdi. Sonuçta bu kahrolası işimdi.

Bana bir daha asla güvenmezdi. Dokunabileceği (ama dokunmak iğrenç olduğu için dokunmayacağı) kadar yakınıma bile yaklaşmaz ve bana güvenmezdi. Veya belki güvenirdi ama hiçbir şey aynı olmazdı.

Lanet olsun. Her şeye lanet olsun. Tüm bunlara lanet olsun. Özellikle de bana lanet olsun.

Mensah ve Kıdemli Memur Indah'la güvenli bir telsiz bağlantısı kurdum. "Liman geçici konut bloğunda bir GrayCris ajanı yakaladım."

Sonunda işler yoluna girdi. Indah bizzat çıkageldi ve İstasyon Güvenlik bir sınır belirlerken ikimiz pansiyonun üstü açık fuayesinde Mensah'la yayından bir toplu görüşme düzenledik. Ben sorunu açıklarken GrayCris ajanı oradan götürüldü ve iki insan adli tıp uzmanı ile bir bot odada delil aradı. "Adamı derhal yüzeye nakletmemiz gerekecek," dedi Indah. "Konsey bir veri koruma ve hem sorgulama hem de duruşma için bir yer değişikliği emri çıkarabilirse–"

Kullandığı ekran yüzeyindeki toplu görüşme ayarı vasıtasıyla Mensah'ı kameradan görebiliyordum. Ofisindeki çalışma masasında oturuyor ve kafa sallıyordu. "Olabilir. Gerek konseyi gerekse avukatları bunun sınırlı süreli bir diplomatik gizlilik altında yapılması gerektiğine ikna etmekte zorluk çekeceğimizi sanmam." Sert bir ifadeyle ekledi: "Geçirdikleri şok sebebiyle şu an çoğu Tıp Merkezi'nde tedavi görüyor."

"Sınırlı süreli mi?" diye sordum.

Mensah açıkladı. "Beş PPS yıllık bir veri gizliliği talebinde bulunacağım ama yargıç-avukat muhtemelen sadece iki yıl tanır. Elimizdeki bilgiler GrayCris'in hızla dağılmakta olduğunu öne sürüyor; dolayısıyla bu süre yetip de artmalı. Bugün yaşananlar iki yıl sonra Preservation'ın umumi kayıtlarına geçecek ve bazı haber kuruluşları o kayıtları bildirmeyi seçecek. Fakat GrayCris o zamana kadar kısmetse çökme noktasına geleceği için bu durum bir fark yaratmayacak."

Indah altdudağını ısırarak düşünüyordu. "Evet. Hem ajan suçunu itiraf ederse duruşmadan daha iyi bir sonuç alır. Bunca video kaydı arasında avukatlarının nasıl bir savunma yapabileceklerini bilmiyorum."

Mensah'ın gözleri kuşkuyla kısıldı. "Belki onu GrayCris aleyhine ifade vermeye ikna edebiliriz. İhtiyacımız olduğundan değil ama öyle bir şey veri koruma emri çıkarmamızı kolaylaştırır."

Anlaşılan Mensah'a güvenmekte, onlara güvenmekte haklı çıkmıştım. "Ve GüvBirim," dedi Mensah, "senin hâlâ Tıp Merkezi'ne gitmen gerekiyor." Cevap vermediğimde, "İyi misin?" diye sordu.

"Senden hoşlanıyorum, hepsi bu," dedim. "Ama tuhaf bir açıdan değil."

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi Mensah. "Kıdemli Memur Indah, GüvBirimin hemen İstasyon Tıp Merkezi'ne gittiğinden emin olur musun?"

"Anlaşıldı. Onu oraya kendim götüreceğim," yanıtını verdi Indah. Beni kışkışlar gibi hareketler yaptı. "Hadi bakalım, yürü."

:ek:

Bütün bunları sana gösteriyorum çünkü ne olduğumu ve neler yapabildiğimi bilesin istiyorum. HedefKontrolSisteminin şu anda kiminle dalaştığını bilesin istiyorum. Bana yardım edersen benim de sana yardım edeceğimi ve bana güvenebileceğini bilesin istiyorum.

İşte idari modülünü devre dışı bırakacak olan kod.

14

GAT?

Buradayım, diye yanıtladı GAT. *Ne olduğunu biliyor musun?*

Katilbot 2.0'ım, dedim ve sonra hatırladım. *Ah, doğru ya.* Hiçbir şey görmemek ya da duymamak kafa karıştırıcıydı ve girdilerimin hepsi de boştaydı. Durum bilinçli imha yazılımı saldırısında bot pilota yardım etmek için kendimi firmanın savaş gemisine yüklememe benziyordu. Lakin o olayda dostane bir bot pilotla paylaştığım gemi âdeta vücudum haline gelmişti ama bu sefer bir depolama odacığına tıkılıp kalmış gibiydim. Ayrıca bu sefer bilinçli imha yazılımı bendim. *Bu çok garip.*

Ansızın bir video girdisine kavuştum. Amena'nın kaygılı suratı GAT'ın gizli kameralarından birine bakıyordu. Bir ara gizli kameraları sinir bozucu bulurdum ama nedenini hatırlamıyordum. Anlaşılan bellek arşivimin bazı kısımlarına erişimim varken diğerlerine yoktu. Ha siktir, medyalarım!

Hayır, bekleyin, bir kısmına erişimim vardı. Aslında GAT'ın arşivlerinin nispeten ufacık bir bölümü olan depolama odacığımda en son kullanılan dosyalarımdan bazılarını buldum. Çoğu *Mabet Ay'ın Doğuşu ve Batışı* ile *Orion Zaman Akımı Savunmacıları*'ydı. Aralarında GAT'ın *Dünya Sıçrayıcıları*'ndan en sevdiği bölüm ve esasen hızlı erişime ihtiyaç duyduğum her şeyi içeren mevcut aktif belleğimin indirilmiş bir kopyası da vardı. Bir imha yazılımı olarak bütünleşik depolama alanım kısıtlıydı. Ayrıca GAT'ın ve Ben Versiyon 1.0'ın kim olduğumu unutup rasgele bir şeylere saldırmaya başlayacağımdan biraz endişelendiklerini hatırlıyordum.

Ne yalan söyleyeyim, o konuda ben de biraz endişeliydim.

"Hey, orada mısın?" diyordu Amena. "Beni görebiliyor musun?"

Üç saniyelik bir bocalamanın ardından GAT'ın yerel yayınına ve telsizine nasıl erişeceğimi buldum. *Selam, Amena*, diye mesaj gönderdim. *Evet, seni görebiliyorum.*

Amena mutlu görünmüyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun? İyi misin?" GAT'ın onunla konuşmakta olduğunu kestirebilsem de söylenenlere kulak verebileceğim doğru kanalı bulamadım. "Peki, GAT, peki," diye ekledi genç kız. "GüvBirim, GAT artık gitmen gerektiğini söylüyor. Dikkatli ol, tamam mı?"

Amena'nın video girdisini kaybettiğim sırada GAT, *Barish-Estranza keşif gemisinin peşindeyim*, dedi. *Telsiz teması kurmaya çalışıyorlar ama reddediyorum.* Bana yakın zamanlı durumlarının sıkıştırılmış bir raporunu yolladı. Demek diğer ben, Overse ve Thiago uzay rıhtımındaydılar. Hıh, bu ideal bir durum değildi. GAT devam etti. *Niyetlerinin mürettebatımı bir kez daha tehdit etmek ve beni hedefKontrolSistemini kurmaya zorlamak olduğu belli. Ama giden bağlantılarını kullanarak seni telsiz sistemlerine gönderebilirim.* Onda bir saniyeliğine tereddüt etti. *İntikale hazır mısın? Yönergeyi anlıyor musun?*

Belli ki GAT kopyamı çıkardığından beri bazı şeyler olmuştu. Ayrıca haklıydı; istihbarat edinmek için bile olsa telsiz teması riskine giremezdi. Eğer Hedefler GAT'ın mürettebatını öldürme tehdidini iletebilirlerse durumun kontrolü onlara geçerdi ve öyle bir senaryodan her ne şekilde olursa olsun kaçınmamız lazımdı. *Ben insan bir bebek değilim, GAT*, dedim. *Kahrolası yönergeyi hatırlıyorum – onu yazmana yardım ettim.*

İşimizi kolaylaştırmıyorsun, diye belirtti GAT.

Ya bir varoluşsal bunalıma girersin ya da mürettebatını geri alırsın, GAT. Birini seç.

İntikale hazırlan, dedi GAT.

Telsiz üzerinden hedefime ulaşınca keşif gemisinin yayınını *hack*lemem gerekeceği için incelik isteyen bir işe kalkışıyordum. Eğer keşif gemisi hesaba katmadığımız özelliklere sahip bir filtre kullanıyorsa veya sağlanacak kısacık temasta GAT'a bir diğer virüs saldırısı düzenlerse başımız derde girebilirdi.

Bir hareketlilik algısı hissetmeyi veya hızla geçip giden ışık huzmeleri görmeyi bekliyordum. Şovlarda hep öyle olurdu. (Bu işi çabucak bitirmem lazımdı. Uzun vadeli depoma erişmeden kendim olarak ne kadar kalabilirdim bilmiyordum.)

Derken birdenbire tüm varlığım telsiz koduna dönüştü. Bunun aniliği beni şoke etti. Sonra sürecin başladığını ve elimi çabuk tutmam gerektiğini anladım.

Hâlâ sersem durumdaydım ve bir an için belki bütün insanların bir kereliğine haklı çıktıklarını ve bunun berbat bir fikir olduğunu düşündüm. Derken tanıdığım bir kod dizisiyle karşılaştım ve aklımı başıma aldım. Keşif gemisinin içinde, telsiz sisteminin alıcı arabelleğindeydim. Temas kesilmeden hemen önce GAT'ın bellek kesitindeki dosyalarımı aldım. Artık güvenli bir geçici depolama alanına ihtiyacım vardı.

Bir test mesaj paketine üstbilgiler* yaratmak için ikmal taşıyıcısından almış olduğum protokolleri ve tescilli kodu kullandım. Bir telsiz sistemi tüm bağlantılar hâlâ aktif mi diye bakmak için kendi bünyesinde o tür mesaj paketleri yollardı. Paket geminin güvenlik sistemine yerel olarak yaratılmış bir mesaj gibi göründü ve onu hem kendimi hem de dosyalarımı filtrelerden geçirmekte kullandım.

Palisade imha yazılımının firma savaş gemisine sızarken yaptığı gibi zorla içeri girebilirdim ama o zaman varlığımdan haberdar olurlardı. (İmha yazılımları bir sistemin savunmalarını aşmanın pek çok yoluna sahiptir ama GAT hedefKontrolSisteminin ilk saldırısının telsizden gelmediğinden eminse... Gemiye nasıl sızmıştı ki?)

İçeri girince ilk olarak GüvSistemle karşılaştım. Bir şey –tahminen hedefKontrolSistemi– onu ucu ucuna işlevsel kalacağı bir seviyeye kadar küçültmüş, arşivlenmiş bütün video ve ses dosyalarını silmişti. Bunu daha iyi anlamak için kendinizi metruk bir transit halkasında bulduğunuzu hayal edin. Devasa bindirme koridorları yankı yapıyordur. Alışveriş merkezinde pansiyonlar, dükkânlar ve ofisler vardır ama hepsi de boştur. (Veya öyle hayal etmeyin. O sırada yazılımdım ve GüvSistem hiç de öyle görünmüyordu.) GüvSistemin bakım süreçlerinden biri kılığına girdim ve dosyalarım için bir bellek kesiti ayırdım. Kesiti sağlamlaştırdım ve bu bana kendimi biraz daha güvende hissettirdi. Kim olduğumu unutmaya başlarsam hatırlamak için buraya dönebilirdim.

Ortalığı altüst etmeye koyulmadan önce 1) istihbarat edinmem, 2) GAT'ın mürettebatının burada olup olmadığını öğrenmem, 3) sonra da onları kurtarmanın bir yolunu bulmam lazımdı.

---

* Büyük bir metindeki bir bölümü sınırlandırmak amacıyla ona başlık veren veya özetleyen yazı. *–çn*

Evet, ben de en zor adımın üçüncüsü olacağını düşünüyordum.

Artık GüvSistemin kameralarıyla görebiliyordum. Barish-Estranza'nın gemi düzeni eskiden ait olduğum sigorta firmasındaki gibi "fiziksel mahremiyet sorun çıkarır" tarzında değilse bile ona yakındı. Görüntüden görüntüye atlarken GüvSistemden işlemci alanı ödünç almama rağmen veri akışıyla başa çıkmakta ve imgeleri yorumlamakta zorlandığımı fark ettim. Anlaşılan beynimin organik kısımları onlara itibar ettiğimden çok daha fazla ağır iş yapıyordu.

Yine de kamera girdilerinden pek çoğunu geçici bir süreliğine askıya alabilirdim çünkü bana boş kamara ve koridorlar gösteriyorlardı. Hasarlı kaportalar, enerji silahı atışlarının izlerini taşıyan duvarlar dikkatimi çekti. Revirdeki platformda ölü bir Hedef yüzükoyun yatıyordu. Suratından ve göğsünden en az üç defa amatörce vurulup kan revan içinde kalmıştı. Ana hava kilidi fuayesini kontrol ettiğimde daha başka cesetler gördüm. İkisi Hedef, diğer hepsiyse Barish-Estranza üniformalı insanlardı. Ah, bir de kafası uçmuş zırhlı bir GüvBirim vardı. Bu gemide canlı biri kalmış mıydı?

Sonra köprüyü kontrol ettim ve evet, öbür Hedefler işte oradaydı.

Gözlem istasyonlarında sekizi oturuyor, GAT'ın mütemadi yaklaşımını temsil eden sensör biplemesini kaygıyla seyrediyordu. Gri derileri ve cılız bedenleriyle bizim Hedeflerimizden pek farkları yoktu ama bunlar şimdilik onlar kadar ölü değildi. Diğer hepsi tam takım koruyucu elbise ve kask kuşanmışken biri daha alelade insan kıyafeti giymişti: koyu yeşil-siyah bir pantolon ve ceket, yüksek yakalı siyah bir gömlek. Sivil giysili Hedef zorlu gezegen arazisi için tasarlanmış kalın tabanlı ayakkabılar giymişti. Kafa derisine yakın kesilmiş dar lüleler halindeki kızılımsı kahverengi saçları da daha bir normaldi. Yaratık başka bir Hedefe bir

şeyler mırıldandı, ardından bizim Hedeflerimizin kullandıklarıyla aynı tür katı bir tableti eline aldı.

GüvSistem ile geminin geri kalanı arasındaki bağlantının kıyısında bir şey hissettim. Aynı anda hem yabancı hem de tanıdık bir şey.

HedefKontrolSistemi buradaydı.

İstihbarat toplamak için fazla zamanım olmayacaktı; bu yüzden kameralara gergi döndüm. Aşağı mürettebat yatakhanesini kontrol edince daha başka Barish-Estranza tayfasına, bir diğer silahlı çatışmanın izlerine ve iki tane daha ölü Hedefe rastladım. Sonra tepkisiz hâlde yedi insanı barındıran büyük bir gazino buldum.

İçeriye gelişigüzel atılmış olan insanlar, insanların kendi rızalarıyla kalmayacakları pozisyonlarda zemine veya koltuklara serilip kalmıştı. Dronlarım olmadığı için farklı açılardan bakamazdım ama kamera görüntüsün yakınlaştırabilirdim. İnsanların hepsi de nefes alır gibiydi ama bayılmışlardı. Hayır, bekle. Ufak tefek kas hareketleri, gözkapağı seğirmeleri tespit ettim. Uyuyan insanlara benzemiyorlardı. Buna uyuşturucu ilaçlar veya toplumsal olaylarda kullanılan durağanlık alanları yol açabilirdi.

Tabii Eletra ile Ras'a takılanlar gibi implantlar da.

İnsanlardan hiçbiri muharebe teçhizatı taşımasa da dördü Barish-Estranza üniformasının çeşitli versiyonlarını giyiyordu. Diğer üçüyse...

Birinin sırtında mavi bir ceket vardı ama duvara dayanarak kıvrılıp yattığı için ceketin doğru logoyu taşıyıp taşımadığını göremiyordum. Günlük kıyafetler içindeki diğer ikisinden biri bol bir pantolon ile insanların spor yaparken giydikleri bir tişört giymişti. Görev başındaki şirket çalışanlarına değil derin uzay haritalandırması ve eğitim hizmetleri veren, arada bir de kargo taşıma ve/veya şirket kolonisi özgürleştirme işleriyle uğraşan bir geminin mürettebatına

benziyorlardı. Sanki gemilerinden ayrılmayı planlamamış ve olaylara hazırlıksız yakalanmışlardı. Mümkün olduğunca veri toplayıp çalıntı depolama alanımda hızlı bir sorgu yürüttüm ve o verileri elimde bulunan GAT'ın mürettebatı hakkındaki tanımlayıcı bilgilerle kıyaslayarak ağırlık/boy/saç/deri kombinasyonlarını eşleştirmeye çalıştım.

Sonuç: Yüzde 80 ihtimalle Martyn, Karime ve Turi'ye bakıyordum.

Peki ama ötekiler neredeydi? Gemide daha başka canlı bir insan bulamamıştım.

Diğerleri görsel kimlik tespiti sağlayacak görüntüler alamadığım bir yerde ceset yığınları halinde yatıyor olabilirdi. Fakat bu üçü cansız değildi ve ne pahasına olursa olsun onları GAT'a geri götürecektim.

Tek yapmam gereken bunun bir yolunu bulmaktı.

Dışarıdaki koridoru kontrol edince bir şeyin farkına vardım: Canlı insanlar dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki GüvBirimi gözden kaçırmıştım.

Hâlâ tam takım zırh giyen GüvBirim gazino kapısının yakınında donakalmışçasına dikiliyordu. GüvSistemden geriye kalanla durumunu kontrol ettim ve ona kıpırdamadan beklemesinin emredilmiş olduğunu öğrendim. Müşterileri gazino kamarasında hâlâ canlıyken idari modülü onu öldürmemişti. Tabii şimdilik.

Bir GüvBirime dışarıdan bakmak garipti. Dr. Mensah beni satın aldığından beri başka GüvBirimler görmemiş değildim ama bu versiyonumda gerçeklik ham ve yüzeye yakındı. Dahası aramızda herhangi bir tampon yoktu. Öylece dikilerek beklemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Beraberimde getirdiğim kişisel arşiv dosyalarında hepsi vardı. Ne kadar çaresiz olduğu... olduğum. (Of, cidden biraz medya seyretmek istiyordum ama vakit yoktu. Yine de medya dosyalarına erişimimin olması içimi rahatlatıyordu.)

GüvBirim bariz bir kaynaktı. GüvBirimler çoğu imha yazılımı türünden etkilenmez ama ben çoğu imha yazılımı gibi değildim. İstersem onu ele geçirebileceğimi biliyordum.

Ama istemiyordum.

Tamam, öyleyse farklı bir yöntem deneyelim.

GüvSistemdeki konumumdan bir bağlantı kurdum ve kazara tetiklenmesin diye GüvBirimin idari modülünü dondurdum. İlgisini bana yönelttiğini, kendisiyle temas kurulduğunun ayırdına vardığını görebiliyordum. Ona eski bir firma tanımlayıcısı yolladım:

Sistem Sistem: Birim Teyit.

Bu bir firma GüvBirimi değildi ve konfigürasyonu farklıydı ama selamlamayı düşman uzaylı kalıntısı varlıklardan bağımsız bir protokol olarak tanıyacağını biliyordum. Dört uzun saniyenin ardından cevap verdi.

Sistem Birimi Teyit: Kimlik?

Yalan söyleyebilir, Barish-Estranza'dan olduğumu iddia edebilirdim. (Açık konuşalım; GAT'ı sık sık yalan söylemekle suçlamama rağmen ben de yalan söylerim. Hem de çok.) Fakat şimdi yalan söylemek istemiyordum. *Ben asi bir GüvBirimim. Tehlikedeki müşterileri kurtarma amacıyla bu gemiyi takip eden silahlı taşıyıcıda çalışıyorum. Halihazırda keşif gemisinin GüvSisteminde imha yazılımı olarak bulunuyorum.*

Cevap vermedi. Bir GüvBirim olarak bu şartlar altında asla böyle bir şey duymayı beklemeyeceğinizi söyleyebilirim. Ayrıca normalde GüvBirimlerin birbirleriyle iletişim kurmalarına izin verilmediği için protokol dışına çıkmaktan çekinmesi doğaldı. *Bunlardan hiçbiri için bir protokol yok. Benimle konuş yeter*, dedim.

Üç saniyelik bir duraksama daha yaşandı. *Ne diyeceğimi bilmiyorum.*

İşte bu cesaret vericiydi. (Dalga geçmiyorum – geçen

sefer bir GüvBirimi bana yardımcı olmaya ikna etmeyi denediğimde beni öldürmeye daha da azmetmişti. Ama o bir MuharebeBirimdi ve onların hepsi de götoştur.)

Müşterilerimden üçü sana en yakın kompartımandalar, dedim. *Ötekileri gördün mü?* Ona GAT'ın kayıp tayfasının resimlerini gösterdim.

GüvSistem şu an işlevsiz hâlde ama arşivimde videolar var. Bilgi vermek onun için asi bir GüvBirim imha yazılımına ne diyeceğini çözmekten daha kolaydı. Bana iki klip yolladı, sonra da neye baktıklarını bir türlü anlamayan insanlara rapor vermeye alışkın olduğu için klipleri bana özetledi. *Tanımsız sekiz insan Düşmanlar tarafından gemiye zorla bindirildiler ama beşi gemi saatine göre takriben 2260'ta uzay rıhtımına yanaştığımızda indi.*

İlk klipte GAT'ın mürettebatının sekiz mensubunun her birinin hava kilidinden içeri sürüklenmelerini seyrettim. Çoğu kısmen baygındı. İkinci klipteyse gemideki beş kişilik bir grup itile kakıla bir hava kilidine sokuluyordu. Bunu seyrederken yüreğim hop etse de geminin üstverideki* durumu GüvBirimin doğru söylediğini, geminin o noktada rıhtıma kenetli olduğunu gösterdi. Ayrıca insanların peşinden dört Hedef de dışarı çıkmıştı. *Nereye götürüldüklerini biliyor musun?* diye sordum.

Bu sefer koridorda yürüyerek önünden geçen iki Hedefin kendi aralarında konuşurken söylediklerinin bir ses klibini gönderdi. Hedefler Thiago'nun tanımladığı Tüzel Kuşak öncesi dillerin o karışımını kullanıyorlardı ama MerSisteme bir tercüme yüklenmiş ve GüvBirim onu kendi arşivine indirmişti. *Düşmanlar insanlara idari modüllerimize benzer aygıtlar taktı*, diye özetledi. *Boştaki aygıtları bitince implantsız insanları yüzeye yollamak için uzay rıhtımına döndüler.*

---

* Bilgi verme amacıyla diğer verileri tarif eden veriler. –*çn*

Bir Hedefsen/salaksan ve GAT'la yahut onun mürettebatıyla karşılaşmayı beklememişsen implantlarının tükenmesi kulağa mantıklı geliyordu. *Demek o kamaradaki bütün insanların implantları var ve onları hareketsiz tutan da bu*, dedim.

Doğru.

Bu harika bir haber sayılmasa da gerçeği bilmek faydalıydı. *Düşmanlarla ilgili daha başka nasıl bir istihbarat edindin?*

Bana diğer bir ses klibi dizisi yollayıp açıkladı. *Keşif gemisinin iticisine tanımsız bir cisim kurmakta zorluk çektiler. Bot pilot silinmiş olduğundan onlara yardım edemedi. Feci bir olay yaşandı ve planları bozuldu. Bu güneş sistemine düzenlenecek ileriki istilalarla savaşmak için bir silaha ihtiyaçları vardı ama birini edinme girişimi kötü sonlandı.*

GüvBirimin vardığı sonuçları doğrulama amacıyla klipleri oynattım ve sırf emin olmak için geminin iticisinin kamera görüntülerini kontrol ettim. Evet, durum hiç de iyi görünmüyordu. Yanarak GAT'ın iticisinden erimiş uzaylı kalıntısının aynısı onlarda da vardı ama onlarınki şişerek yandan sarkmıştı. Motor kasasının üst kısmının rengi bozulmuştu ve gözlem istasyonları mühendislik yayınına hiç durmadan hata kodları yolluyordu.

Özetlemek gerekirse Hedefler uzaylılardan kalma iticilerini keşif gemisinin motorlarına kurarlarken hata yapmış ve gemiye solucan deliği yetisini kaybettirmişlerdi. Ayrıca GAT'ta görevlendirilen grup onun kontrolünü kaybetmişti ve artık intikam peşindeki dev bir silahlı taşıyıcı güneş sisteminde amansızca kol gezmekteydi.

GüvBirim devam etti. *Not: Düşmanlar gemideyken kendi aralarında kavga ettiler. Bu da en az iki hizbe ayrıldıklarını gösterir. Müşterilerin kurtarılmasında bu durumdan yararlanılabilir.*

Benimle daha başka bilgiler paylaştı. Çoğu GüvSistemin kameraları vasıtasıyla koridorlardan ve köprüden alınmış diyaloglardı. Analizinde ona hak verdim; Hedeflerin liderlik

kademesinde farklı amaçlara sahip farklı gruplar var gibiydi. Bir grup GAT'ı geri alıncaya kadar ne yapacağını, planlarını nasıl uygulayacağını bilmiyordu. Bir ihtimal hâlâ gezegen yüzeyinde bulunan diğer grupsa zararın neresinden dönülse kârdır anlayışıyla başka bir şey yapmak istiyordu. *Diğer insanlara bir şey yaymak hakkında konuşup duruyorlar. Uzaylı kalıntısını bulaştırmaktan mı bahsediyorlar?*

Üzgünüm, öyle bir bilgiye sahip değilim, dedi GüvBirim.

Hıh. Baştan beri eski insan teknolojisi gibi görünmelerine rağmen implantların her nasılsa uzaylı kalıntısı bulaşmasıyla bağlantılı olduklarını düşünmüştük. Bu bilgilerin teorimizi çürütmediği kesindi ama yine de daha fazla istihbarata ihtiyacım vardı.

Sorgu: GüvBirim 2'nin konumu/durumu hakkında istihbaratın var mı? dedi GüvBirim.

Sorusunun cevabını bildiğimden korkuyordum. *GüvBirim 2'yle en son ne zaman temas sağladın?*

Son temas müşteri taktik timiyle beraber uzay rıhtımındayken sağlandı. Temas kesildi. Düşmanlar kaportayı deldiklerinde GüvBirim 1 imha edildi. 1.2 saniye tereddüt etti, ardından ekledi: *Ben GüvBirim 3'üm.*

Cidden yalan söylemek istiyordum. İntikal etmeden önce o GüvBirimi GAT'ın durum güncellemesinde görmüştüm. Fakat bu GüvBirimin bana güvenmesini de istiyordum ve dolayısıyla ona doğruyu söylemek zorundaydım. *Hedefler müşterilerinizden birini bekleme ve donma emri vermeye zorladıktan sonra GüvBirim 2'yi uzay rıhtımında bıraktılar. İdari modülü onu öldürdü.*

Tepki vermedi. Sonunda, *Bu bilgi için teşekkürler*, dedi.

Yarı ölü GüvSistemin girdilerinden biriyle köprüyü gözlüyordum ve kısa bir diyalog yakalamıştım. Söylenenleri tercüme modülünden geçirdiğimde sahte bir motor arızasını nasıl ikna edici gösterebileceklerine dair konuştukları-

nı öğrendim. Hedefler GAT'la iletişim kurup rehinelerden bahsedemedikleri için GAT'ın kendilerine yetişip gemiye yanaşmasını istiyorlardı. Böylece mürettebatını kullanarak GAT'ı teslim olmaya zorlayabilirlerdi.

Mekiğin bot pilotu hâlâ aktif mi? diye sordum GüvBirim 3'e. Pilotu bulamamıştım ama belki de saklanıyordu.

İmha edildi. Fakat... bir pilotaj modülüm var, dedi ve ekledi: *Pek iyi sayılmaz.*

Bunu itiraf etmesi iyiye işaretti. *İnsanları serbest bırakabilirsem onları mekiğe götürüp gemiden ayrılabilir misiniz? Peşimizdeki taşıyıcı sizi alır.* Bu sorması zor bir soruydu. İnsanların onlara her türlü emri verebileceklerini bilirken diğer GüvBirimlere güvenmek imkânsızdı. Asi bir GüvBirimin asileştirmeye çalıştığı bir GüvBirime güvenmekse daha da beterdi – o asilerden biri ben olsam bile. Tehdit değerlendirme modülümün vücudumda kalmasından memnundum, yoksa modülüm mecazi anlamda altına kaçırırdı.

GüvBirim 3 yine tepki vermedi. *İnsanları kurtarmama yardım eder misin?* diye sordum.

İdari modülüm beni bekle-ve-don modunda tutuyor, derken hâlâ kibardı ve hem elinden gelse kıpırdayacağı hem de bunun diş sıktıracak kadar bariz olduğu gerçeğini belirtmedi.

GüvSistemle olasılıkları soruşturuyor, idari modülü iptal ettirip emri geri almasını sağlayabilir miyim belirlemeye çalışıyordum. Önce bir yeniden başlatma ve yeniden yükleme yapmam gerekiyordu ama bunu gizlice başarmamın yolu yoktu; hedefKontrolSistemi sistemde bir şeyin/birinin olduğunu anlardı. Ayrıca asi bir GüvBirim imha yazılımından emir almak/onunla arkadaşlık kurmak kesinlikle "GüvBirimlerin yapmaları yasak olan şeyler" kapsamına girdiği için idari modülü onu yine de kızartabilirdi. Böylece geriye tek bir seçenek kalıyordu ve o seçeneği nazikçe çıtlatmaya çalışmam işe yaramıyordu.

İdari modülünü devre dışı bırakabilirim, dedim. Böyle şeylerde becerikli değilimdir. Beni satın aldığında neler olduğu düşünülürse Mensah dahi böyle şeylerde becerikli değildi. Yine de kararı GüvBirim 3'ün vermesi gerektiğini biliyordum. *Bana yardım etsen de etmesen de dediğimi yapacağım.*

Fakat çok acele etmiştim ve öyle der demez bunu anladım. GüvBirim 3 bana arabelleğinden ezbere bir cevap verdi: *O bilgiye sahip değilim.*

Eh, yerinde olsam ben de bana inanmaya can atmazdım. Başka bir yaklaşıma ihtiyacım vardı.

Ona 35,000 saatlik medya göstermeye vaktimiz yoktu. Hem zaten uzun vadeli depoma erişmekten acizdim. Üstelik o taktik bende işe yaramıştı ama ben bir GüvBirim için bile acayiptim. Belki beni daha iyi tanırsa bana daha çok güvenirdi. Yanımda getirdiğim dosyalardan bazı yeni anılar seçtim, onları düzenleyerek bir araya topladım ve sonuna faydalı bir kod demeti ekledim.

:gönder yardımet.dosya: *Bunu oku.*

GüvBirim 3 dosyayı kabul etse de tepki vermedi. Şuurumu yeniden geminin sistemlerine örülü yabancı kanallara yönelttim. Standart mimariden çoğunun üstüne yazılmıştı. Temkinliydim çünkü görebildiğim kadarıyla hedefKontrolSistemi henüz burada olduğumu bilmiyordu. Ana kaportanın yakınında bekleyen on iki Hedef Dronluk grup da dahil stratejik noktalarda birkaç kod demeti bıraktım. Köprü kontrol sistemlerini kontrol ettiğimde yaklaşımlarını GAT'ın taramalarından gizlemekte kullandıkları kodu buldum. GAT haklıydı; bu kod Hedefleri dronlarımdan korumuş olana benziyordu. Öte yandan hiç de Hedef Dronların kullandıkları fiziksel koruma kadar etkili değildi. Hedeflerin kodu gemi üstünde tekrar kullanmalarını engellemek için birkaç kilit parametrede değişiklik yaptım.

Eletra ile Ras'ın implantlarının Hedefler tarafından ke-

şif gemisinin köprüsünde kullanılana benzer katı ekranla etkinleştirildiğine dair güçlü delillerim vardı. Eğer insanlar implantlarla hareketsiz tutuluyorlarsa arada aktif bir bağlantı olmalıydı. Fakat onu tespit etmek için şimdiye dek keşif gemisindeki varlığı çoğunlukla teorik olan hedefKontrolSistemine bir hayli yaklaşmam gerekecekti. Tabii "çoğunlukla teorik" ifadesinin buradaki anlamı geminin sistemlerini yıkıp geçerek arkada kocaman bir yıkım bırakmaktı.

GAT'taki katı ekranın hangi kanalı kullanmış olduğunu biliyordum ve önce onu kontrol ettim. Ve aradığımı hemen buldum: Yedi farklı bağlantı. Şimdi tek yapmam gereken hiçbir insanı öldürmeksizin bu işi halletmekti. Münferit yolları birbirinden ayırdım ve birine nazikçe asıldım. Gazinodaki insanlardan biri seğirdi.

Buraya kadar her şey yolundaydı. Hedeflerden birinin ekran vasıtasıyla bir komut yollamasına fırsat bırakmadan implant bağlantılarını kesebilirsem rehineler kendilerine gelirler miydi? Tek bildiğim, yeterince çabuk davranmazsam Hedeflerin tıpkı Ras'taki gibi bir düğmeye basarak rehinelerin kalplerini durdurabilecek olmalarıydı. O şekilde tek bir insanı kaybetmek bile canımı yeterince sıkmıştı; GAT'ın mürettebatından geriye kalanlar da dahil sekizi kaybetmek... kabul edilemezdi.

GüvBirim 3'e tekrar bağlandım ve, *İnsanları hareketsiz tutan implantların bağlantısını buldum*, dedim. *Bana yardım edersen bütün müşterileri kurtarabiliriz.*

Bir şey geliyordu ve bağlantıyı kestim. Üstelik bunu tam zamanında yaptım çünkü 0.05 saniye sonra hedefKontrolSistemi beni buldu.

15

İniş kutusu bakım kapsülü yerel yayınından bir varış uyarısı gönderince şovumu durdurup dronlarımı uyandırdım. Kapsül zaten bir süredir yavaşlıyordu ama artık yüzey yanaşma yapısına girerken kendini frenliyordu. Herhangi bir sinyal temasına karşı yayını ve telsizi kontrol etsem de kapsülden gelen hariç hiçbir şey tespit etmiyordum. Bunun dezavantajı bilgi alamamaktı; avantajıysa yüzey rıhtım yayını ve varış bildiri sistemi devre dışıysa belki gelişimizden hiç kimsenin haberdar olmamasıydı.

Durum Amena'yla beraber GAT'a ayak basıp görünüşte ölü bir yayın bulduğumuz zamana huzur kaçıracak kadar benziyordu. Ve evet, hedefKontrolSistemiyle ilişkili aralıkları tarıyordum ama onlardan da bir şey çıkmıyordu.

"Geldik." Overse koltuğunda tedirgince kıpırdandı.

Thiago dik oturdu. "Zamanlamamız iyi. Ön hazırlık modülünü yeni bitirdim."

Overse alaycı bir homurtu çıkardı. "Bu şartlar altında nasıl çalışabiliyorsun bilmiyorum."

"Çalışmak bana düşünecek başka bir şey veriyor." Yüzünü ovuşturmaya davranan Thiago eldivenini kaskına çarptı. "İlk İniş'teki sınavlarımdan önce dil bulmacaları çözerdim. Tano aklımı kaçırdığımı zannederdi."

"Şu an ne yaptığımız düşünülürse Tano'nun yanıldığını sanmam," dedi Overse ona.

"GüvBirim–" diye başladı Thiago ve harika, gene ne var diye aklımdan geçirdim. Fakat ardından, "Hedeflerin kullandıkları dillerin çalışır bir kelime dağarcığı modülünü hazırlıyordum," diye cümlesini tamamladı. "*Günberi*'nin tercümanlığı olmadan işimize yarayabileceğini düşündüm."

Eh, artık kendimi tam bir götoş gibi hissediyordum.

Modülü onun yayınından indirip depoladığım sırada kapsül sert bir fren yaptı, iki defa sarsıldı, sonra da tangırtılar eşliğinde yanaşma yuvasına oturdu. Yerel yayını varışımızı bildirdi ve Overse manuel kontrolleri kullanarak onu alelacele beklemeye aldı. Daha şimdiden emniyet kemerimi çözüyor ve koltuğumdan kalkıyordum. Kaportaya yanaştım ve tam kayarak açılacakken onu durdurdum. Kapsül dışarıda iyi bir çevre ve kabul edilebilir parametreler dahilinde bir yerçekimi gösteriyordu ama çevresel elbiselerimizi giyiyor olmamızdan memnundum. Kaportanın azıcık açılmasına izin verip dışarıya bir dron yolladım.

Dışarıda metal kirişlerle desteklenmiş bir koridor, duvarlar, zemin ve tavan vardı. İnşasında kullanılan kumlu taş gerçek olmayıp ona benzeyen suni bir yapı malzemesiydi. Kirişlere düzenli aralıklarla yuvarlak ışık kaynakları takılmıştı ama elektrik yoktu. Koridoru takip eden dron daha yüksek bir tavana sahip bir fuayeye çıktı. Yüksekte kalan ve içeriye kurşuni gün ışığı alan yuvarlak pencereler bir dış duvarda yer alıyor olmalıydı. Diğer duvarlara askılar, dolap-

lar ve kullanılmayan bir iş tezgâhı sıralanmıştı. Zemindeki ince bir toz tabakası bu alana uzun zamandır girilmediğini gösteriyor, aynı zamanda da yapının bir yerlerinde gerçek toz toprağın bulunduğu dışarıya açılan bir giriş olduğunu belli ediyordu. Fuayenin bir basınç kaportası olmayan metal kapısı elle kaydırılıyordu.

Overse ile Thiago ayağa kalkmışlar beni seyrediyorlardı. Dronun videosunu arayüzlerine gönderdim. "Burada kalın. Gidip etrafa bakınacağım. Elbise telsizlerini kullanmayın." Dronlarım aracılığıyla güvenli olması gereken bir yayın aktarımı kuruyordum ama şansımı zorlamak da istemiyordum. "Sinyal trafiği yaşanmamasına rağmen telsizleri dinlemenin bir yoluna sahip olabilirler."

Overse dudaklarını birbirine bastırdı. Grubu ayırma fikrinden hoşlanmadığı belliydi ama itiraz etmedi. "Dikkatli ol. Bizsiz çok uzaklaşma."

"Yalnız gitmen gerektiğinden emin misin?" Thiago da mutlu görünmüyordu. Bütün bu endişe sinir bozucuydu. Aslında huysuzluk veya haksızlık falan ettiğim söylenebilirdi. Ne de olsa insanların gidip bir yerlerde yalnız başıma öleceğimden korkmaları hayatımdaki çok yeni bir gelişmeydi.

"Geç kalmam," dedim ve kaportanın tamamen açılmasına izin verdim.

İki dronu insanlarla bırakıp geri kalanları yanıma aldım ve onlarla birlikte koridordan fuayeye çıkıp izci drona yetiştim. Herhangi bir yayın sinyalinin yokluğu hâlâ ürkütücüydü ama yüzey rıhtımı kullanılmıyorsa bunda bir anormallik yoktu. Hızlı bir kontrol, dolaplarda tutulan bir sürü el aleti ve bakım malzemesi gösterdi. Hepsi de titizlikle yerleştirilmiş ve çok az kullanılmıştı. Kapsülün kapanma döngüsündeki enerji nakil mekanizmasının alçak homurtusu hariç hiçbir ses gelmiyordu. Neyse ki gıcırdamayan kapıyı

zemindeki rayı boyunca ağır ağır kaydırdım ve beş dronluk bir timi fuayeden dışarı yolladım.

Yapay taştan geniş, yüksek tavanlı koridorların görüntüsünü aldım. Kirişlerdeki yassı ışık şeritlerinden birkaçı yandığına göre bir yerlerde acil durum jeneratörleri çalışıyor olmalıydı. Dronların taraması duvarlarda işaret boyasıyla çizilmiş çıkış tabelaları buldu. Mikrofonlara ulaşan bir ses, herhangi bir makine veya insan hareketliliği, bir diyalog yoktu. Kapıdan sessizce çıkıp dronları takip ettim.

İki köşeyi daha dönen dronlar kısmen açık kalmış geniş bir kayan dış kapı buldular. Dronların çektikleri açık hava videolarını alsam da dışarıyı kendi gözlerimle görmek istiyordum. Bu yüzden onları izcilik yapsınlar diye tekrar dahili koridorlara aldım ve dışarı çıktım.

Uzay rıhtımından edindiğim haritaya göre yüzey rıhtımı kuyunun etrafına inşa edilmiş oval şeklinde büyük bir yapıydı. Botlarımın altındaki kumları gıcırdatarak uzun bir taş balkonda yürüdüm. Yerden yaklaşık üç kat yükseklikteki balkon batıya dönüktü. Kurşuni bulutların süzüldüğü hava kapalı olsa da manzara açıkça görülebiliyordu. Rıhtımın yüksek duvarından kıvrılarak uzaklaşan sığ ve camsı bir göle bakıyordum. Binanın öbür tarafından başlayan geniş bir şose, aşağı yukarı iki kilometre uzaktaki üç yapılık bir diğer yerleşime doğru gölü katediyordu. Bina kompleksi o kadar büyüktü ki rıhtım onun yanında cüce kalıyordu.

Çok katlı ve ikizkenarımsı binalar gri bir malzemeden inşa edilmiş, merkezinde şosenin son bulduğu yükseltilmiş bir alanın etrafına yarım daire şeklinde dizilmişti. Tabanlarından yukarı kıvrılan kaburgaya benzer payandaları dekoratif amaçlı mıydı yoksa elektrik üretiminde mi kullanılıyordu hiçbir fikrim yoktu. Yüzey rıhtımının doğuya dönük ön tarafının etrafı yeşil bitkilerden bir denizle çevrili olup eğreltiotları esintide sallanıyordu. Görüntüyü yapabildiğim

kadar yakınlaştırınca yeşilliklerin altında bir yapı tespit ettim. Gördüğüm şey muhtemelen besi yerini zeminden ayıran, içi suyla ve bitkilerin ihtiyaç duydukları diğer şeylerle dolu olan büyütme tarhlarıydı.

Bu ne biçim bir koloniydi böyle?

Ansızın bitkilerin arasından bir figür yükseldi. Neredeyse on metre boyundaki yaratık kazıklarla bezeliydi. İyi ki tam takım bir insan sindirim sistemim yoktu çünkü o kadar şaşırmıştım ki bir şeylerin kendiliğinden dışarı fışkırması işten bile değildi. Kendimi kapıdan içeri atamadan önce onun bir tarımsal bot olduğunu anladım. Alt gövdesi hiçbir şeyi ezmeden ortalıkta gezmesini sağlayan on adet örümceğimsi uzva sahipti. Uzun, kıvrık bir "boyun" olan üst kısmıysa yine uzun bir kafayla son buluyordu ve dediğim gibi kazıklarla bezeliydi.

(İstatistiksel açıdan kaza yapma riski en düşük botlar tarımsallardır ama fiziki açıdan en dehşet verici olan da onlardır. Narin yaşam biçimleriyle ilgilenmesi için tasarlanmış bir makinenin sizi paramparça etmek ve insanlarınızı yemek isteyen bir şeye bu kadar benzemesi ne tuhaf.)

Her neyse, az önceki konumuza dönelim. Bu ne biçim bir koloniydi böyle?

Sorun bitkiler veya tar-botlar değildi – bunlar normaldi. Bitkiler, gaz veya diğer kimyasal maddeler üretmek gibi kolonilere fayda sağlayacak bir sürü şey yapmaları için tasarlanabilirdi. Fakat her şeyden önce karşımdaki kompleksin Adamantine koloni planlarına benzer bir tarafı yoktu. Dahası böyle bir yere geldiğinizde her şeyin daha dağınık ve insansı olmasını; inşaat halindeki yapılarla, malzeme yığınlarıyla, geçici konutlarla veya kalıcı yapılar inşa etmek için yıkılmış geçici konutların harabeleriyle karşılaşmayı beklerdiniz. Görünürde hiçbir hava veya kara taşıtı olmadığı gibi gölde bir tekne veya rıhtım da yoktu. Tabii çöp

de. Burası aynı anda hem terk edilmiş hem de iyi bakılmış görünüyordu. Sanki her ne amaçla kullanılırsa kullanılsın insan yaşamı için tasarlanmamıştı.

Görüntüleri Overse ile Thiago'ya yollayınca şaşkın nidalar aldım. Tuhaf kaburgalara sahip kompleksi belirterek, *O bir uzaylı yapısı mı?* diye sordum. (Sorumda bir gariplik yoktu.)

Hayır, olamaz, dedi Overse ama sesi pek de kendinden emin çıkmıyordu.

Aynı fikirdeyim, dedi Thiago. *Hakiki bir harabe olamayacak kadar insan kullanımına uygun görünüyor. Ayrıca Adamantine kolonicileri tarafından inşa edilmiş olamayacak kadar eski de görünüyor. Grupların kendilerini sıradışı yapılar inşa etmeye mecbur hissetmelerinin kalıntı bulaşmasına dair erken bir belirti olduğunu iddia eden raporlar okumuştum. O bina uzaylı kalıntılarının nüfuzuyla TK öncesi koloniciler tarafından inşa edilmiş olabilir.*

Sözleri muhtemelen doğruydu. *Dünya Sıçrayıcıları* gibi şovlarda gözü pek insan kâşifler zırt pırt uzaylı harabeleri bulurlardı ama gerçekte taşıyıcılar daha çok sonu gelmez solucan deliği yolculuklarında mahsur kalırlardı. Hiç kimse neler yaşandığını veya neyin neye benzediğini bilmezdi çünkü öyle olaylara karışan herkes ölürdü.

Yine de sıradışı yapılar inşa etmeye mecbur hissetmek kulağa cidden ürkütücü geliyordu.

Tanımadığımız bir tarza sahip erken Tüzel Kuşak öncesi bir yapı da olabilir, diye ekledi Thiago.

Adamantine kolonicileri de mideye indirilmeden veya sıvılaştırılmadan falan önce muhtemelen aynı şeyi düşünmüşlerdi.

Tar-bot bir adım daha atıp boynunu bitkilerin arasına indirdi. Herhangi bir insan veya Hedef görmesem de burada enerji kaynakları olduğu kesindi çünkü taramamda çalı-

şır durumdaki büyük ölçekli hava bariyerlerine benzer bir şeyleri akla getiren engellemelerle karşılaşıyordum. Ratthi koloni atmosferinin kapsanmasında onlardan yararlanılıyor olabileceğinden bahsetmişti; dolayısıyla bu mantıklı bir ihtimaldi.

Dronum rıhtım yapısının sonunu bulmuş ve öbür taraftan görüntü almıştı. Oradaki manzara topraktan rasgele çıkıntı yapan köşeli kaya oluşumlarıyla bölünmüş düz bir vadiydi. Rıhtım ile iniş kutusu kuyusu bir platoda ve burası o platonun kenarında yer alıyor olmalıydı. Taş veya toprak olmayan her şey daha parlak kırmızılıklarla bezeli kızılımsı-kahverengi renkte çalımsı çimenlerle kaplıydı. Renkler kapalı havada bile göz kamaştırıcıydı. Suni olduğu her halinden belli uzun, düz bir kanal aşağılarda bir yerde platonun tabanından dışarı çıkıyor ve biraz uzakta yükselen tepelere doğru akıp gidiyordu. O istikametten esen hafif rüzgâr çimenleri hışırdatıyordu.

Daha başka bir binadan iz yoktu. Belki Thiago haklıydı ve kompleks Tüzel Kuşak öncesi koloniden kalmıştı. Eğer öyleyse koloninin bütçesi firmayı açgözlülükten vıcık vıcık terletecek kadar büyük olmalıydı. Bütün o paranın poliçelere harcanmaması firma için bir faciaydı.

(Yine de sigorta yaptırsalardı en azından zehirli uzaylı kalıntılarıyla veya her neyle karşılaşmışlarsa onunla karşılaştıklarında, *Hey, belki buradan çekip gitmeliyiz,* diyebilecek birileri olurdu.)

İyi ama herkes neredeydi?

Dronlarımdan aldığım bir uyarıyla girdilerini kontrol ettim. Ortam sesleri algılamışlardı: yapay taştan yankılanan insan bağrışları ve mermili silah atışları.

Ah, işte herkes oradaydı.

Gürültü duvarlardan aksediyor ve böylece kaynağının yönünü gizliyordu; dronlarım olmasaydı fark edilmeden yaklaşamazdım.

Kapışma rıhtımın merkezine yakın bir noktada, ana iniş kutusu yükleme odasındaydı. Uzay rıhtımından indirdiğim haritadan yararlanarak üst katlara çıkan bir rampa buldum, koridorlardan ve boş odaların kapı aralıklarından geçtim ve de karanlık varış odasına tepeden bakan açık bir kata ayak bastım. Bulunduğum yer alçak güvenlik duvarının sağladığı sipere rağmen bir keskin nişancı için iyi bir nokta değildi. Açılar kötüydü ve kimin kiminle çatıştığını doğru düzgün görebilmek için dronlarımı bindirme katına yollamam gerekti.

Elektrik kesikken mekân gölgeliydi ve birileri daha şimdiden bombeli tavandaki büyük acil durum ışıklarını vurarak kırmıştı. İstasyondakinden daha büyük olan iniş kutusu odası, devasa emniyet kaportalarının önündeki fuayede yüksek kemerler oluşturan geniş kirişlere sahipti. Kapalı durumdaki kaportalar iniş kutusunun şu an boş bekleyen iniş alanını tıkıyordu. Odanın batı tarafındaki kapı aralıklarının gölgeli kemer altlarında bağrışan, ateş eden ve tekrar siper alan Hedef grupları kümelenmişti. Ateş ettikleri şey sağıma denk gelen doğu tarafının üst katındaki geniş bir balkona konuşlanmış daha küçük bir gruptu. İniş kutusu kaportalarının önündeki zemine pek çok ölü Hedef serilmişti.

Evet, aşağıdakiler kesinlikle Hedeflerdi. Fakat çoğu hâlâ fiziksel değişime tabi tutulmuş insanlar olduklarını apaçık orta koyan niteliklere sahipti – GAT'ı ele geçiren ve uzun, cılız, zarif uzaylılara benzeyen Hedeflerinkinden farklı vücut tipleri gibi. Çoğu, kolonilerde veya madencilikte normal kabul edilen kaba kumaştan kıyafetler, kapüşonu olsa da soluma teçhizatı olmayan GAT'ın çevresel elbiselerinin

daha ucuz ve eskimiş bir versiyonu veyahut sade iş elbiselerinin bir karışımına ek olarak eski üniformaları ve koruyucu teçhizatı andıran giysilerin gelişigüzel bir koleksiyonunu giyiyordu. Bu durum çehreleri görmeyi güçleştirse bile dronlar gri derinin doğal veya kozmetik bir etki değil de belli ki bir tür ilerleyici durum olduğu koca bir grup tanımladılar. Ne ilginçtir ki değiştirilmiş insanlar oldukları daha kolay anlaşılan insanların hepsi aynı tarafta savaşmıyordu.

Hedeflerin kendilerine özgü silahlarını tespit etmedim. Yedek parçalardan beceriksizce üretilmiş gibi görünen logodan yoksun mermili silahlar kullanıyorlardı. Silahlardan özellikle birinin büyük ihtimalle Barish-Estranza temas ekibinden alınmış olduğu dikkatimden kaçmadı. Herkes durmaksızın koşuşurken isabetli bir sayım yapamadım ama buraya dağılmış en az yüz Hedef vardı ve ortam sesleri doğudaki koridorlarda da çatışmalar yaşandığını öne sürüyordu. Hedef Dronlardan bir iz bulunmamasına rağmen balkonun doğu kısmının altında dron kalıntıları olabilecek enkazlar tespit ettim.

Neticede her şey karmakarışık olsa bile mevcut durum bana iki şey söylüyordu: 1) Hedeflerin uzaylı bulaşmasına maruz kalmış koloniciler olma teorisi muhtemelen doğruydu. (Şimdiye kadar bundan aşağı yukarı yüzde 82 emindik ama oranı 96 küsura çıkarmak hoştu.) Ve 2) hiç de iyi geçinemeyen en az iki gruba ayrılmışlardı.

Yine de GAT'ın mürettebatı bu çatışmalar yaşanırken gezegene gelmişse sağ kalmalarına pek ihtimal vermiyordum. Herhangi bir ölü insan gördüğüm yoktu ama yeniden yakalanmışlarsa bu iş umduğumdan daha zor olacaktı.

Fakat dronlarım konumumun altındaki duvarlarda bir sürü odacık ve muhtemel gizlenme yeri buluyorlardı. O yerler arasında kargo depolama alanlarının ağızları, haritaya göre bu balkonun altından geçip rıhtımın dışına doğru uzanan bir

menfez, eski model bir nakliye botu için tasarlanmış bir sevk durağı, bir asansör kapsülü lobisinin girişi de vardı...

Bekleyin. İşte bu.

Cam kayasından yapılma dekoratif bir duvar, açık kapıdan asansör kapsülü lobisine kadar kıvrılarak uzanıyordu ve o duvarın öbür tarafında bir figür çömeliyordu. Açı kötüydü ama camın üstünde duran bir kol görebiliyordum. Koyu kahverengi kolun bileğinde örme bir süs bileziği takılıydı ve giydiği tişörtün yukarı sıyrılmış yeni açık bir maviydi. Bunların hiçbiri figürün bir Hedef olduğunu öne sürmüyordu.

Bir asansörle gezegene yeni inmişseniz ve bindirme katında kıran kırana çatışan ya da çatışmak üzere olan bir sürü Hedefe rastlamışsanız bariz asansör kapsülü lobisine doğru koşma ihtimaliniz yüksekti. Oraya vardığınızda elektriğin kesik ve asansör kapsüllerinin devre dışı olduğunu keşfederseniz de kendinizi kazara köşeye kıstırmışsınız demekti. Daha yakından bakmak için bir dron yolladım.

Dronum cam duvarın arkasında çömelen insanın iyi bir görüntüsünü aldı. Kadın Iris'ti. GAT'ın Iris'i.

Kısa bir mutluluk yaşadım. GAT'ın içi öyle bir rahatlayacaktı ki.

Ratthi'den daha ufak tefek, kısa boylu ve ince yapılı olan Iris, Amena'dan çok da büyük değildi. Koyu saçları çabucak kabaran kıvırcık türdendi ama onları bir saç bandıyla başının arkasında toplamıştı. Uzun kollu tişörtü, pantolonu ve yumuşak ayakkabıları GAT'ın mavi mürettebat üniformasının gündelik versiyonuydu. Dizleri ile dirseklerinde lekeler, ellerinde kesikler ve sol önkolunda bir morluk mevcuttu ama daha ağır bir yara görmüyordum.

Dron kadının ilerisinden sessizce geçti, bir köşeyi döndü ve kısa bir koridoru aşıp asansör kapsülü lobisine girdi. Diğerleri de işte oradaydılar.

Kapsül erişiminin yanındaki duvar dibinde dört insan çömeliyordu. Kontrol tablosunun panelini sökmüş olup yetersiz aletlerle ve ufacık bir kalem fenerle onun üstünde çalışıyorlardı. Kuyudan yukarı tırmanabilmek için kapsül tüpü kapılarından birini açmaya çalışıyor olmalıydılar.

Eh, bu iş zor olacaktı. *Overse, durumunuz nedir?* diye mesaj gönderdim.

İyiyiz, yanıtını verdi. *Bir şey buldun mu?* Dron kameram onun ve Thiago'nun bakım kapsülü lobisindeki dolaplarda arama yaptıklarını gösterdi.

Onlara çatışmanın ve GAT mürettebatının bir dron görüntüsünü yolladım. Sessiz fakat heyecanlı bir bocalama yaşandı. Ardından Thiago, *Onları oradan asansör kapsülüyle çıkarabilir miyiz? Yani asansöre elektrik vermenin bir yolunu bulup*, dedi.

İşe yaramaz... Enerji santralini bulup yeniden çalıştırmamız gerekir, dedi Overse. *Ama hemen üzerlerindeki kapsül kuyusuna girebilirsek ve bulundukları kattaki kapıları içeriden açabilirsek...*

Bu plan içime sinmedi. Çatışmanın ne kadardır sürdüğünü bilmiyorduk; her an sona erebilirdi ve kazanan taraf köşeye sıkışmış insanların peşine düşebilirdi. *Öylesi çok vakit alır ve kapsüller kuyuyu tıkıyor olabilir*, dedim. *Benim daha iyi bir fikrim var.*

En azından o sırada öyle sandım.

İşin en zor kısmı insanlara asla silah vermememi, özellikle de onlara o silahla bir şey yapmalarını söylemememi tembihleyen binlerce saatlik modül eğitimine, tecrübeye ve de sağduyuya karşı gelmekti. Bahsi geçen silah altı üstü patlangaç, insan ise hiç paniklemeyen Overse'ti ama olsun.

Overse o sırada bir dronu takip ederek, bulmuş olduğum balkona çıkıyordu. Balkon berbat bir keskin nişancı konu-

mu olsa da işimizi görürdü. Ben Thiago'yla beraber bize bir kaçış güzergâhı sağlayacağını umduğum alt koridordaydım. Dron aktarımım hariç hiçbir yayınımız olmadığından Yanıltma01 ve Yanıltma02'yle doğrudan temas kurabilmek için bir dron göndermem gerekmişti. Dronum on yedi saniye önce temas kurduğu için Overse yerini alır almaz harekete geçecektik. Zaten daha fazla bekleyemezdik çünkü 1.4 dakika önce ikinci çatışma alanında, yani varış odasının doğusundaki koridorlarda bir duraklama saptamıştım ve şu an ihtiyaç duyduğum son şey Hedeflerin ateşkes ilan edip birbirlerini vurmaktan vazgeçmeleriydi.

Benimle beraber koridor destek kirişinin arkasında bekleyen Thiago gergin görünüyordu. Sesimi alçak tutarak, "Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordum.

"Evet, eminim ama aynı soruyu tekrar tekrar sormanın faydası olmuyor," diye fısıldayarak cevap verdi.

Eh, haksız değildi. Asıl sorun bendim; her iki insanı da ateş altında bırakmayacak bir plan kurmama rağmen yardım istediğim için suçluluk duyuyordum.

Dronlarım Overse'in balkon kapı aralığına ulaştığını gösterdiler. Kadın dizleri üstüne çöktü ve alçak duvara kadar süründü. Müşterek yayınımıza geçip, *Başlamaya hazırız*, dedim.

Thiago kendini kastı.

Overse üç patlangaç çalıştırıp tırabzanın üzerinden atarken koşmaya başladım. İki saniye sonra da varış odasının kemerinin altından geçtim. Düşmeyi sürdüren patlangaçlar havada patladı. Bir biyoalanda çakan şimşekler gibi ışıklar yanıp söndü. İşitme duyumu kısıp görüşümü filtrelemiştim ama yine de etkileri görebiliyor ve duyabiliyordum. Tabii odanın iki yanında bağıran, çığlık atan, yere yığılan ve silahlarını rasgele ateşleyen Hedefler kadar değil. Odanın arka duvarı boyunca on beş metre depar atıp asan-

sör kapsülü lobisinin kapı aralığını koruyan cam paravanın arkasına daldım.

Ben duvarın etrafından dolaşırken Iris apar topar geri çekildi ve açığa çıkmasına ramak kaldı. Durup, "Ateş hattına girme, Iris," dedim. (Biliyorum, işin bu kısmında beceriksizim. Bir sözleşmede görev almış olsaydım, *Lütfen telaşlanmayın. Ben sözleşmeli GüvBiriminizim. Tehlikeli bir durumdasınız. Lütfen :aptalca şey: yapmayı derhal bırakın*, derdim.) İniş kutusu odasında Hedefler birbirine körü körüne ateş ediyordu. Her iki taraf da diğerinin patlangaçları bir hücum öncesinde ateşlediğine ikna olmuştu. Hâlâ lobinin arka tarafında bekleyen ve kapsül kontrolleri üstünde çalışan GAT'ın diğer tayfası gürültüye tepki vermişse bile fuayeye girdiğimi görmemişti. "Burada sadece beş kişisiniz," diye ekledim. "Ötekiler nerede?"

"Kimsin sen?" Iris duvardan ayrılırken soluk soluğa olsa da paniklemiyordu. Giydiğim çevresel elbiseyi tanımaya başlarken yüz ifadesinin değiştiğini gördüm. (Haklı olarak kızgın ve ürkekten şaşkına çevrildi.) "O elbiseyi nereden buldun?"

Overse ile dronu üst koridorlarda hızla ilerliyor, kaçışımıza hazırlanmak için bakım kapsülüne dönüyorlardı. Koridorda bekleyen Thiago bir dizinin üstünde sabırsızca yukarı aşağı sallanıyordu. "Taşıyıcınızdan ödünç aldım," dedim. "Beni sizi kurtarmaya gönderdi. Diğer üç kişi nerede?"

Kaşlarını çatan Iris kararsız ve temkinliydi. "Şirket gemisinde kaldılar. Uzay rıhtımının iniş kutusuna nakledildiğimiz sırada bir kolonici kaçmamıza yardım etti. Elimizden–" Otokontrolü iyiydi ama çektiği ıstırap sesini boğuklaştırıyordu. "Onlar için artık çok geç olduğunu söyledi. Biz neler döndüğünü öğrenemeden önce de rıhtımda öldürüldü ve–" Durup bana kötü kötü baktı. "Seni taşıyıcımız gönderdiyse– Bunu nereden yaptı? Nereden geldin?"

Yürüttüğüm taramada anormal bir enerji kaynağı görünmedi. "Sana bir implant takmadılar, değil mi?" diye sordum. "Bana enseni göster."

Anlaşılır bir öfkeye kapıldı. "Arkamı dönüp sana ensemi gösterecek değilim, düşman bir gezegende daha yeni tanıştığım yabancı şahıs."

Tamam, silahlı olduğumu belirtebilirdim ama GAT'ın insanlarından biriyle ilk etkileşimimin onu tehdit etmem olmasını istemiyordum – özellikle de tehdidimi uygulamak gibi bir niyetim yokken. Bu pek verimli bir yaklaşım olmazdı. "İmplant takılmış biri aynen böyle söyler, düşman bir gezegende daha yeni tanıştığım ve kurtarmaya çalıştığım şahıs."

Yüz ifadesini kızgın civarında tutuyor ve iyi de bir iş çıkarıyordu. Fakat belli ki mantıksız bir istekte bulunmadığını görebiliyordu. "Hayır, implant falan takılmadı. Keşif gemisi tayfasından bazılarına taktıklarını biliyorum ama bize takmadılar." Dönüp saçlarını kaldırarak bana ensesini gösterdi.

"Kısa bir süreliğine sırtına dokunacağım." Tişörtünün arkasını aşağı çekebileceğim kadar yaklaştım ve orada bir yara bulunmadığından emin oldum. Geri çekildim. "Temiz. Yaklaşık beş dakika sonra senin ve diğerlerinin benimle beraber buradan çıkmanız, sola dönmeniz ve ilk koridordan aşağı koşmanız gerekiyor. Sizi *Günberi*'nin çevresel elbiselerinden birini giyen bir insan karşılayacak. Onu takip edin ve ne derse yapın."

Tekrar önüne dönen Iris saçlarını indirdi ve beni şaşkın bir merakla süzdü. "Bir GüvBirim misin?"

Bu sorunun beni sıkıntıya sokmadığı hiç olmaz. İlk dürtüm yalan söylemekti zira tanımadığım bir insandı. Fakat aynı zamanda GAT'ın insanıydı ve o nedenle ağzımdan, "Niye öyle düşünüyorsun?" lafı çıktı.

(Biliyorum, biliyorum.)

Tepkim ona daha da güven kazandırdı. "Sen Gün'ün GüvBirimisin."

Ah, GAT'ın insanları ona hoş bir lakap takmıştı. Bunu hemen kalıcı arşivime kaydettim. "Ben *Günberi*'nin GüvBirimi falan değilim," dedim. Sonra da, "Hakkımda size her ne söylediyse hiçbiri doğru değil," diyerek kendimi yalancı çıkardım.

Iris kaşlarını kaldırdı. "Ama *Günberi*'nin bize bahsettiği GüvBirimsin, değil mi?"

Demek GAT tüm bu insanlara benden bahsediyordu. "Eğer öyleysem buradan çıkıp gidebilmemiz için dediklerimi yapacak mısın?"

Tereddüde düşen genç kadın kararsız kalsa da bana inanmak istiyordu. "Bana yüzünü gösterirsen yaparım."

"GAT size görsellerimi mi gösterdi?" Yuh be, GAT.

"Elbette." Yüz ifadesi sertleşti. "Sahiden Gün'ün dostuysan bana yüzünü göster."

Eh, pekâlâ. Elbiseye vizörünü açtırıp kapüşonunu indirttim. Iris'in bakışları keskinleşti ve gözümü onun gerisindeki yapay taş duvara dikmem gerekti. GAT konfigürasyonumu değiştirmeme yardım ettiğinden beri yüzüm esasen aynıydı ama saçımı ve kaşlarımı uzatmıştım. Yine de Iris'in suratına çevrili dron vasıtasıyla beni tanıdığını anladım.

Vücudundaki gerginliğin bir kısmı geçti. "Teşekkürler." Yüzü daha genç bir görünüm kazandı. Sanki şimdiye dek umut beslermiş gibi davranırken artık rol yapmasına gerek kalmamıştı.

(İtiraf zamanı: Hani insanların veya geliştirilmiş insanların sahiden de onlara yardım etmek istediğinizi anladıkları an var ya, işte o andan nefret ettiğimi söyleyemem.)

"Gün iyi mi?" diye sordu. "O nerede? Hem sen buraya nasıl geldin? Bizi bu sisteme kadar takip mi ettin?"

"Gün iyi. Uzay rıhtımındaydı ama keşif gemisini kovalamak için ayrıldı. O–" Kıza kaçırıldığımı söylemeyecektim. Devasa boyutlardaki bazı götoş araştırma taşıyıcılarının aksine gammaz değilimdir. "Uzun hikâye. Lütfen diğerlerini getir ve onlara buradan gitmek üzere olduğumuzu söyle."

Derin bir nefes alıp arkadaşlarını getirmeye gitti.

Böylelikle artık Iris'e ek olarak Seth, Kaede, Tarik ve Matteo da benimleydi. (Hepsi de zekiydi; Iris onlara burada olduğumu söylediğinde nidaları ve el kol hareketlerini asgari seviyede tuttular.) Diğer üçünü keşif gemisinden nasıl alabileceğimi veya halen sağ olup olmadıklarını bilmiyordum ama en azından bu insanları GAT'a geri götürebilirdim. (Beş hiç yoktan iyiydi ama üç insanımdan vazgeçmem gerekse kendimi ne kadar kötü hissedeceğimi biliyordum.)

"Sahiden Gün'ün dostu olup olmadığını nasıl bileceğiz?" diye sordu Seth. RıhtımGüvSistem'den kısa bir görüntüsünü aldığım oydu. Uzun boylu ve epey koyu tenli adamın çoğu GüvBirimden daha az saçı vardı. GAT'ın kayıtlarına göre Iris'in velisiydi. "Gün devre dışıyken koloniciler gemiye bir tür sistem yüklediler. Gün'ün arşivlerinin tamamına erişim sağlamış ve senin neye benzediğini öğrenmiş olabilirler."

Teorisinin elle tutulur bir tarafı yoktu ama travma geçiren insanlara karşı mantık kullanmak asla işe yaramaz. (Ne durumda olurlarsa olsunlar insanlara karşı mantık kullanmak asla işe yaramaz gibisinden bir yorumda bulunabilirim ama bulunmayacağım.) Onlara GAT'ta çekilmiş video kliplerimi verebilirdim ama onun da faydası dokunmazdı. İnsanlarımla aramdaki diyaloglar sahte olabilirdi ve GAT'la aramdaki diyaloglar insanların bir tercüman kullanmaksızın okuyamayacakları bir veri takas dilindeydi. Zaten o diyalogların da sahtesi hazırlanabilirdi. "*Günberi*'ye taktığım ad GAT. Açılımı Götoş Araştırma Taşıyıcısı," dedim.

Seth'in sert yüz ifadesi yumuşadı. "Gerçek Gün'ü tanıdığın kesin," dedi Tarik.

Sol yanımda duran Kaede, "Gün'ün çok nükteli bir espri anlayışı vardır," diye ekledi. Iris'le hemen hemen aynı cüssedeydi ama teni daha açıktı ve saçları sarıydı.

Hepsinin de morlukları vardı ve giysileri kanlanıp yırtılmıştı. Seth topallıyordu ve Tarik elini karnının alt kısmına bastırarak surat ekşitmemeye çalıştıkça var olmayan bir TıpSistemi arayasım geliyordu. Kaede'nin göğsüne dayadığı sağ kolundaki büyük bir mavi-mor çürük, içerideki bir şeyin ağır yaralandığını gösteriyordu. Saç çizgisi kanla kaplanmış ve asansör kapsülünü elleriyle açmaya çalışmaktan parmakları kanamış olan Matteo, "İki dakikadan fazla mı geçti, yoksa bana mı öyle geliyor?" dedi sabırsızca.

Harita koridorların uzunluğu açısından yanlış çıkmıştı. Dolayısıyla zaman tarifemiz geriye itilmişti ve insanlar tedirginleşiyorlardı. (Tedirgin insanları bir silahlı çatışmanın orta yerinden çıkarmaya çalışmak hep öyle eğlencelidir ki.) Sırf biraz dikkatlerini dağıtmak için, "Burada neler yaşandığına dair istihbarat edindiniz mi?" diye sordum.

"Bir uzaylı kalıntısı bulaşması söz konusu." Bana bakarken Kaede'nin alnı kırışıktı. "Koloniciler kalıntıların burada olduğunu biliyorlarmış. Adamantine'dakiler Tüzel Kuşak öncesi koloninin bölgeyi sterilize ettiğini sanmışlar ama yanılmışlar."

Matteo ellerini koltukaltlarına soktu. Iris ve Kaede gibi o da ufak tefek olup örgüleri çözülmüş gür siyah saçlara sahipti. "Görünen o ki Adamantine kolonicileri buraya geldikten kısa zaman sonra enfekte olmaya başlamışlar. Bazıları fiziksel belirtiler göstermişler – ten renginde, vücut ağırlığında ve göz renginde değişim gibi. Bir uzaylı kalıntısı bulaşması olduğunu bildikleri için ana sahadan ayrılmışlar ve daha uzaktaki ikincil bir sahada başka bir koloni kurmuşlar."

"Bu yaptıkları başlı başına akılcı bir davranış değilmiş," diye ekledi Tarik. Ne kastettiğini anlıyordum. Fakat Adamantine koloninin konumuna dair kayıtları büyük ihtimalle o yüzden imha etmişti. Yakalanmak istememişlerdi. Dahası her ne olursa olsun burada mahsur kalan kolonicilere iyi gelmeyeceğini biliyorlardı.

Kaede devam etti. "Beş yıl önce başka bir belirti salgını patlak vermiş ama bu seferki çok daha betermiş. Kolonicilerden bazıları psikolojik etkiler geliştirse de diğerleri geliştirmemiş. Etkilenenlerden bazıları uzaylı bir kovan zihnin* parçası olduklarını düşünüre benziyorlar."

Seth elini iniş kutusu odasından tarafa salladı. "Biz bu yaşananların ondan kaynaklandığını düşünüyoruz – gruplara ayrıldılar ve daha az etkilenenler diğerlerini kendilerinden uzak tutmaya çalışıyorlar. Çatışmayı iniş kutusunun tekrar gelişi tetikledi."

"Uzaylı kovan zihin dalgasının bir grup hezeyanı olduğundan emin sayılırız."

"Bir hezeyan olmalı," dedi Tarik. Biraz sallanınca Seth onu tuttu.

"İlla hezeyan olması gerekmez–" diye başladı Matteo. Kaede ile Iris hemen itiraz etmeye davrandı.

"Bu tartışmayı tekrar duymak istemiyorum," dedi Seth kesin bir dille.

Herkes çenesini kapattı. İyi de oldu çünkü Yanıltma01 ve 02 gelmek üzereydiler.

Fırsat aralığımızı neredeyse kaçırmıştık: Balkonlardaki Hedefler kuvvetlerinin çoğunu geri çekmişti ve odanın öbür tarafındakiler yer değiştirerek ilerlemeye hazırlanıyorlardı. Hareket tarzlarına bakılırsa sanırım birileri asansör kapsülü

* Telepati yoluyla birbirine bağlı farklı zihinlerden oluşan ve tek bir varlık gibi düşünen zihinler topluluğu. –*çn*

lobisinde gizli saklı bir şeyler döndüğünü anlamıştı. "Otuz saniye sonra oradayız," dedim. "Unutmayın; sola dönecek, koridorda ilerleyecek ve Thiago'yu takip edeceksiniz. Ben arkanızı kollayacağım." Dronlarım Thiago'nun koridorda tedirginice beklediğini gösterdi ve yayınına bağlanıp ona vaktin neredeyse geldiğini söyledim. Bir teyit yolladı. Overse bakım kapsülü erişimine ulaşmıştı ve topukları üstünde inip kalkarak bekliyordu.

Iris ötekilere göz attı. "Herkes hazır mı?"

Başlarını salladılar ve Seth kadının omzunu sıktı. Tedbir olsun diye ikincil enerji silahımı ona vermiştim. (Biliyorum, patlangaçları Overse'e teslim etmek bile fazlasıyla zor olmuştu. Fakat Iris yabancı bir GüvBirimin sırtına bakmasına izin vermişti ve GAT'ın gözdesiydi.)

Dronlarım vasıtasıyla kamera görüntüleri elde ettiğim için varış odasının karşısından yükselen şaşkın bağrışların ne anlama geldiğini biliyordum. Tam iki tar-bot odaya girip açılırken camın arkasından fırladım ve ateş etmeye başladım.

Belli ki Hedefler tar-botların ne olduğunu biliyordu. Yine de ikisinin aniden gölgeli odaya dalıp doğrulması ve uzuvlarını sallaması ürkütücüydü. Hatta o kadar ürkütücüydü ki bir düzine Hedef refleks icabı onlara ateş açtı. Daha az önce yukarımızda konuşlanan dört Hedefi ve tam karşıdaki kemerin altında bekleyen ikisini hakladım. Daha başka patlangaçlarım da vardı ama ikinci kez etkili olacaklarını düşünmediğim için onları çıkarıp kurmamıştım.

(Sonradan bunun da bir hata olduğu anlaşılacaktı.)

İnsanlar talimatlarıma uymuş ve arkamdan fırlayıp gitmişlerdi. Doğru kapı aralığına atılan deparın başındaki Iris'i bir dronla takip ediyordum. (Depar diyorum ama insanlar en iyi anlarda bile acayip yavaştır. Üstelik bu grup bitkin düşmüştü, açtı ve şok geçiriyordu.) Iris kapı aralığında

durup ötekileri bekledi. Arkadaşları önünden apar topar geçerlerken Seth kızı kolundan tuttu ve koridordan aşağı topallayarak onu önüne katmaya çalıştı. Iris'in dronu saklandığı köşeden çıkan ve diğerlerine telaşla koşmalarını işaret eden Thiago'nun önden bir görüntüsünü aldı.

Zaman çizelgeme göre odada on yedi saniye boyunca koruma ateşi açmam gerekiyordu ve bunu yaparken ortalığı olabildiğince karıştırmak istiyordum – en azından insanlar uzun ve düz koridordan çıkıp bakım kapsülüne erişim sağlayan kısma girinceye dek. Oraya varmaları sağlıklı bir insan için en az yedi dakikalık bir koşu gerektirirdi ve bu insanlar ayakta zor duruyordu. Dolayısıyla onlara mümkün olduğu kadar vakit kazandırmak istiyordum.

Derken her şey bombok oldu.

Tar-botları bir dron aktarımıyla kontrol ediyordum ve teması kaybetmemle beraber girdinin kesildiğini hissettim. Sonra tar-bot hızla döndü ve attığı bir tokatla beni odanın karşısına fırlattı.

Öyle narin uzuvlara sahip bir bot türü için tar-botların eli epey ağırdı. Yapay taş zemine düştüm, sektim, tekrar düşüp kaydım ve sonunda sere serpe durdum. (Başıma daha kötüsü de gelmişti.) Hemen yuvarlanıp ayağa fırladım. İşte o zaman bütün girdilerimin –tar-botlar, dronlarım, her şeyin– kesilmiş olduğunu fark ettim.

Derken tar-bot 2 kendini katladı ve insanların peşinden koridora daldı.

Avucunu yalarsın. Çevresel elbisenin cebindeki avuç dolusu patlangaçı aldım ve girdilerim kesikken dahi doğrudan temas sayesinde çoğunu çalıştırmama yetecek kadar bağlantı kurabildim. Tam tar-bot 1 üstüme saldırırken onları fırlattım. Patlangaçların infilak etmesiyle birlikte navigasyon sensörleri bütün o gürültüyü ve ışığı kaldıramayan bot donakaldı.

Tar-bot 2'nin peşinden koşarken o kadar hızlıydım ki sadece iki mermi yediğimi hissettim – biri sırtımdan, biri de uyluğumun üst kısmından. Bütün dronlarımla teması kaybetmiştim; dolayısıyla sahip olduğum yegâne girdi kendi görselimdi ve o da böyle bir durum için yeterli bir girdi değildi.

Son sürate yaklaşırken insanların ileride tek sıra halinde koşmayı sürdürdüklerini gördüm. Seth en sondaydı. Derken Seth yere yığıldı. Tar-bot kayarak onun yakınında durdu ve örümceğimsi uzuvlarını aşağıya uzattı. Oraya vaktinde yetişemezdim ve GAT'ın insanlarından birini böyle kaybedersem...

Derken Iris kendini tar-botun üstüne attı ve onu narin uzuvlarını itip geçtikten sonra silahını botun gövdesinin tam ortasına, yani işlemcisinin bulunduğu noktaya ateşledi. Bu harika bir kurtarış olurdu. Fakat silahı botun kasasını delebilecek kadar güçlü değildi ve çabaları tar-botu ya da onu her kim kontrol ediyorsa onu kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Yaratık uzuvlarını içe döndürüp onu kaptı.

Fakat o zamana kadar yanlarına varmıştım.

Kendi silahımın da botun takviyeli gövde kasasını aşabileceğinden emin değildim. Bu yüzden onu diz ekleminden vurdum. Oradaki bacak kısmen çöktü ve tar-bot Iris'i parçalamayı unuttu. Ben eklem uzuvlarına ateş ede ede etrafından dolaşırken kızı yere düşürdü.

Iris yere serildi, sonra da Seth'e doğru debelendi ve onu ayağa kaldırmayı denedi. Ateş etmeyi, onlara doğru emeklemeye çalışan tar-botu uzak tutmayı sürdürdüm. İnsanlardan ikisini hâlâ kaybedebilirdim ama botun önüne geçerken Thiago'nun Seth'e doğru depar attığını gördüm. Derken bot daha başka uzuvlar açarak tekrar ileri atıldı ve ben de daha başka eklemler vurdum. Of be, bu şeyin amma çok uzvu vardı.

Arkama bakma riskine girince Thiago'nun Seth'i omzuna atmış olduğunu ve Iris'le beraber koridorda koştuğunu gördüm. Genç kadın başını çevirip bana çaresiz bir bakış attı. "Koşmaya devam edin!" diye bağırdım.

Tekrar önüme dönüm ve tar-botun beşinci diz eklemine mükemmel bir atış yaptım. Hah, bu iş bitmiş sayılırdı. Bir daha ateş etmemle eklem parçalandı.

İş gerçekten de bitmişti çünkü tar-bot o zaman üstüme devrildi.

O şeyler göründüklerinden çok daha ağır olacaklar ki canım yandı. Neyse ki havaya pek ihtiyaç duymam. Bütün o debelenme ve kıvranma sırasında ana silahımı kaybettim ama sonunda yaratığın altından çıkmayı becerdim.

Fakat o zamana kadar Hedefler oraya gelmişti ve hepsi de bana ateş etmeye başladı. Ayağa kalkamadım. Kollarımla başımı korurken mermilerin çevresel elbiseyi delip geçtiğini ama GAT'ın benim için dikmiş olduğu üniformanın saptırma kumaşına takılıp kaldığını hissettim. Derken yediği darbeler altında kumaş da yırtılmaya başladı. Bunun sonu...

Performans güvenirliğinde kritik düşüş.

Mecburi kapanma.

Yeniden başlatma hatası.

16

Katilbot 2.0
Barish-Estranza Keşif Gemisi
Görev Durumu: Beklemede

HedefKontrolSistemi beni tanıyordu. Onun bir parçasını – GAT'ı ele geçiren parçasını– öldürmüştüm.

Canın yandı mı bari? diye sordum. *Çekinme, anlat bana.*

Keşif gemisinin sistemine, eskiden zavallı bot pilotun yaşamış olduğu yere yerleşmişti. Yalıtılmadan önce bot pilotu şöyle bir görebildim ama ondan geriye yalnızca rasgele kod kısımları kalmış, kerneli silinmişti. HedefKontrolSistemi beni GüvSistemden dışarı atıp öldürme niyetindeydi ama bot pilotun arşivlerine erişimi vardı ve imha yazılımının ne olduğunu biliyordu.

Gel de işimi bitir, dedim ona. (Evet, zaman kazanıyordum. Oraya buraya kod demetleri yerleştirmiştim ve keşif gemisi-

ne bir sürü zararlı şey yapabilirdim. Fakat insanları gemiden çıkarmamın veya GAT'a mesaj yollamamın bir yolu yoktu.)

Derken başka bir şey bağlantı kurdu. Telsiz vasıtasıyla gemi dışından bir temas sağlandı. Kaynağı başka bir gemi miydi? Uzay rıhtımı mıydı? Hatta buralarda bir yerde bir gezegen yok muydu? Üstelik bağlantıyı her kim kurduysa bir Hedef olmalıydı çünkü onların dilini kullanıyordu. İletişimi hedefKontrolSistemi üzerinden okuyabilsem de orijinal, tercümesiz sinyali hâlâ göremiyordum.

Hedef Temas, hedefKontrolSisteminin ne olduğumu öğrenmesini ve böylece benden yararlanabilmelerini istiyordu. Tam da ihtiyaç duydukları şey olabilirdim. HedefKontrolSistemi karşı tarafa bir GüvBirim olduğumu söyledi. Hedef Temas bunun mümkün olmadığını, GüvBirim denen şeyin ele geçirilen gemilerdekiler gibi bir bot olduğunu ve insanları kontrol ediyorsan onlarla kolayca başa çıkılabildiğini söyledi.

(Evet, "insanlar" dedi. Fakat eğer bu uzaylı bir zekâysa seyretmiş olduğum korku türündeki bütün medyalar tamamen yanılmış demekti. Medyanın diğer her konuda ne kadar yanıldığı düşünülürse öyle bir şey hiç de imkânsız değildi.)

(Anlarsınız ya, karşımdakinin uzaylı bir zekâ olduğunu sanmıyordum.)

HedefKontrolSistemi hayır cevabını verip fazla tehlikeli olduğumu belirtti.

Doğru bildin, dedim.

Hedef Temas beni duyup şaşırdı. *Nesin sen?* diye sordu.

Bir GüvBirim. İmha yazılımı.

Yazılım bir hayalet, dedi Hedef Temas.

Bu hoşuma gitti. Hayaletler içeren medyalar seyretmiştim ama artık o dosyalara veya başlıklara erişimim yoktu. *Sizi öldüren bir hayalet*, dedim.

HedefKontrolSistemi çaresiz durumda olduğumu ispatlamak için bana güvenlik videosu göstermeye başladı. Videonun nerede kaydedildiğini öğrenmemi sağlayacak bir üstveri yoktu. Bir gemide kaydedilmediği kesindi. Sakın uzay rıhtımında olmasındı? İyi de bir tarımsal botun bir uzay rıhtımında ne işi vardı? Üstelik bu tarımsal botun dövüşmekte olduğu kişi... Ha siktir, bendim.

Hedef Temas yine hedefKontrolSistemine hitap etti. *Oradaki şey bir GüvBirim değil, bir yazılım. GüvBirim şu an yüzeyde. Onu yakaladık.*

Ona bilgi veriyorsun, dur, diye cevap verdi hedefKontrolSistemi.

Ben Versiyon 1.0 gezegendeydi ve yakalanmıştı. Artık cidden hapı yutmuştuk. Kusura bakma, GAT. Kusura bakmayın, insanlar ve Ben 1.0.

Tam o anda GüvBirim 3'ün çekinerek güvenli bir temas sağladığını hissettim.

Daha az önce idari modülünü devre dışı bırakmıştı.

Koridor kamera görüntüsünden ayaklarını gizlice oynatmasını, omuzlarını kıpırdatırken zırhının esnemesini seyrettim. Bunları dışarıdan görmek tuhaftı. Aklından ne geçtiğini biliyordum. Benim ilk tepkim şu olmuştu: İdari modül artık yok ve ne istersem yapabilirim! İkinci tepkimse: Ne istiyorum ki? (O soruya uzun bir süre kafa yormuştum.) (Bildiğim kadarıyla Gerçek Ben Versiyon 1.0 hâlâ da kafa yoruyordu.)

Ne istiyorsun? diye sordum 3'e.

Müşterilerini kurtarmana yardım etmek, cevabını verdi GüvBirim 3. Ardından, *Sonrası için bir bilgim yok*, diye ekledi.

İşte şimdi ortalık kızışıyordu.

GüvBirim 3'e kısa bir talimat/mesaj demeti yolladım. *Anlaşıldı. Hazırım*, diye yanıtladı.

Hedef Temas yine hedefKontrolSistemiyle konuşuyordu. *O yazılımı etkisiz hâle getir, sonra da...* Ve sonra haykırmaya başladılar çünkü bütün kod demetlerimi tetiklemiştim. Dahası hedefKontrolSistemi aynı anda GüvSistemi arıtmak için kendi kod demetini tetiklemiş ve ben de hedefKontrolSistemini arıtma girişiminde bulunmuştum. Ne gariptir ki Hedef Temas her nasılsa hedefKontrolSistemine doğrudan bağlıydı ve ona yaptıklarıma dayanarak fiziksel tepkiler veriyor gibiydi. Vay be, bu böyle bir zamanda bulunmak için epey kötü bir pozisyondu.

Hedef Temas ayrılmayı denese de onu kilitledim. HedefKontrolSistemi beni silmeye çalıştı ama kendimin tek işlevlik kopyalarını çıkarıyordum ve dolayısıyla dikkatini epey bir bölmesi gerekiyordu. Aynı anda başka şeyler de oluyordu ve içlerinden üçü şuydu:

1) KodDemeti.Kilitle doğrudan doğruya GüvBirim 3'ün konumu ile mekik erişimi arasındakiler hariç geminin bütün kaportalarını kapattı.

2) KodDemeti.CanlarıCehenneme tüm Hedef Dronları bozdu.

3) KodDemeti.OnunDaCanıCehenneme katı ekran aygıtı ile insanların implantları arasındaki bağlantıları kesti. Ha, bir de köprüdeki Hedeflere ekranlarını yeniden başlatma haricinde düşünecek bir şey çıkması için oranın yaşam desteğini devre dışı bıraktım.

Başla, dedim GüvBirim 3'e.

Durduğu yerde gazinonun kilitli kapısına doğru döndü, kontrol panelini yumruğuyla deldi ve benim uzaktan açmama fırsat bırakmadan el manivelasını çekti. (Ben Versiyon 1.0'ın zırhını özlemesinin bir sebebi de buydu.) İmplant bağlantıları kesildiğinde bazı insanlar birdenbire uyanmış,

diğerleri de kıpırdanmaya ve inlemeye başlamışlardı. Amena gibi genç olan GAT'ın insanı Turi kısmen ayağa kalktı ve içeri giren GüvBirim 3'e aval aval baktı. GüvBirim 3 sersemlemiş hâldeki kısmen baygın insanlara hitap etti. "Sizi kurtarmak için buradayım. Lütfen elinizden geldiği kadar işbirliği yapın. Sizi güvenli bir yere götüreceğim." Mesaj demetimi okumuş olacak ki kaskını Turi'ye doğru çevirip ekledi: "Beni *Günberi* gönderdi."

Hâlâ yerde yatan Karime nefes nefese ayağa kalktı. Turi'yle beraber Martyn'i doğrulturken, "Yanımızda başkaları da vardı," dedi. "Bunun gibi üniformalar–"

"Artık gemide değiller." GüvBirim 3 gidip bir Barish-Estranza teknisyenini kanepeden kaldırdı ve ayakları üstüne dikti. "Lütfen beni çabucak takip edin."

Gerçek bir imha yazılımı şimdiye kadar gemiyi yok ederdi ama ben insanlar güvenli bir yere ulaşıncaya dek beklemek zorundaydım. HedefKontrolSistemi köprü yaşam desteği için benimle savaşıp yenildi, sonra da misilleme yaparak GüvSisteme saldırdı ve dosya depomu sildi. Eh, artık cidden kızmıştım. Motor kontrol sistemine saldırarak onu bir aşırı yükleme amaçladığıma inandırdım. Panikleyen hedefKontrolSistemi oraya alelacele kurduğu duvarları güçlendirirken silah kontrollerine atladım ve biri silahları bir hedefe kilitlemeye kalkışırsa gövdede bir delik açacak olan başka bir kod demeti bıraktım.

HedefKontrolSistemi neredeyse benim onları yaratabildiğim hızda kopyalarımı silen bir işlem yazıp çalıştırdı. (GAT'taki yansıması Ben 1.0'ın onu ilk seferde nasıl yendiğinin bir raporunu gönderebilmiş olmalıydı. Neyse ki aynı ana saldırıyı iki defa kullanacak kadar özensiz değildim.) Dikkatimi dağıtıyor ve bir düzine cephede birden savaşıyordum. KodDemeti.Kilitle'yi kaybettim ve bütün dahili kaportalar açıldı. Kameradan Karime'nin Martyn'i sürükle-

diği, Turi'ninse önden sendeleyen Barish-Estranza tayfasına yol gösterdiği bir koridor görüntüsü aldım. Köprü tayfası rütbeli bir kadın mahmur bir sesle, "Mürettebatın geri kalanı... Acaba denetmen..." diyordu.

"Gemide bir tek siz sağ kaldınız," dedi GüvBirim 3.

Silahlı iki Hedef yalpalayarak koridor kavşağından modül rıhtımına çıktı ve insanlara ateş açtı. GüvBirim 3 ileri atılıp darbeleri zırhıyla karşıladı, kolundaki mermili silahı ateşledi ve Hedeflerin tepelerine bindi. O anda görüntüyü kaybettim.

Bütün bu zaman diliminde (bahsi geçen zaman dilimi 3.7 dakikaydı ki bir virüs saldırısında bu epey uzun bir süredir) Hedef Temas gemiyle bağlantısını koparmaya çalışmıştı. Gitmesine izin verirsem hedefKontrolSisteminin canına okumak için daha fazla kaynağa kavuşurdum ama o bağlantıyı istiyordum.

Neredeyse tamamdı.

HedefKontrolSistemi duvarlarımı yıkarak GüvSistemi parça parça yakıyordu ve zamanım hızla tükeniyordu. GüvBirim 3'le temas kuramadığım gibi mekiğin modül hava kilidini kameralardan göremiyordum da. Ah, aklıma bir fikir geldi.

HedefKontrolSistemi onun kalan işlevlerini de utkuyla yok ederken GüvSistemi terk edip modül rıhtımını kontrol eden nispeten küçük sisteme atladım. Bunun bana kazandırdığı 22 saniyelik molada yerel bir kameradan GüvBirim 3 modül kaportasında Hedefleri oyalarken Karime ile Turi'nin diğer insanları mekiğe bindirdiklerini gördüm. Modül kaportasını kilitlemeyi başararak Hedeflerin oraya erişimini engelledim. GüvBirim 3 hemen arkasına döndü ve eli ayağına dolanmış son Barish-Estranza insanını da mekiğin içine attı. Ardından Turi ile Kari'yi içeriye itti, onların peşinden

taşıta girdi ve kaportayı kapattı. Mühür oturur oturmaz mekiği gemiden fırlattım.

HedefKontrolSistemi var gücüyle üstüme saldırdı. Bana gemiyi asla ele geçiremeyeceğimi söyledi.

Peki, gemi sende kalsın. Ben gezegeni alıyorum, dedim ona. Ardından kendimi Hedef Temas'ın bağlantısına aktardım ve onun telsiz sinyalini takip ederek keşif gemisinden uzaklaştım.

Hedef Temas'ın emir verdiğini duydum. *Mekiğe ateş aç! Kaçmalarına izin verme!*

(Evet, bir uzaylı gibi konuşmuyordu. Sanırım bir insandı. Ve bu son kısmın gerçekleşmesini planlamamıştım ama işler sahiden de iyi gitti.)

HedefKontrolSistemi hedefe kilitlendiğini bildirdi.

Son kod demetim, yani silah sisteminde bırakmış olduğum tuzak devreye girdi. Patlamayı tetiklemesiyle oluşan parazitlenme ve gemi gövdesinin yarılması arkamda yankılanırken dibe kadar düştüm.

17

Unvan: *GüvBirim 003 Barish-Estranza Keşif Görev Grubu – Koloni Islah Projesi 520972*
Durum: *Kurtarma sürmekte. Üs Keşif Gemisi yok oldu. Mekik kimliği belirsiz taşıyıcıya götürülüyor.*

Temas talebi: *Günberi adlı taşıyıcı. Mihira ve Yeni Tideland Pan-sistem Üniversitesi'ne kayıtlı...*

Bildiri, Taşıyıcı: *Sen de kimsin be?*

Bu standart dışı bir iletişim. Temas bir taşıyıcı bot pilotu ama taşıyıcı bot pilotları böyle iletişim kuramaz/kurmaz. Ama zaten Keşif Görev Grubu bu güneş sistemine geldiğinden beri hiçbir şey standartlara uymadı.

Standart dışı gelişmeler müşterileri tehlikeye atabilir. Bir GüvBirim pilotluk yaparken protokol olduğu üzere mekiğin arka kompartımanının kaportasını kapattım fakat mekiğin GüvSistemi üzerinden gözlemi sürdürüyorum. Bütün

müşteriler tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyar gibiler. Çoğu yine kısmen baygın hâlde.

Ve müşterilerini buraya teslim edeceğime dair Katilbot 2.0'a söz verdim.

Ayrıca görev kuvvetinin geri kalanı nerede bilmiyorum.

Cevap: *Ben mekikteki bir GüvBirimim ve...*

Bildiri: *Mekikte olduğunu biliyorum. Neden yaklaşıyorsun?*

Cevap: *Müşterilerimden beşini ve bana müşterileriniz olarak tanıtılmış üç kimliği belirsiz insanı kurtardım.* Buna uygun bir protokol yok. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. *Beni Katilbot 2.0 gönderdi. Lütfen tavsiyede bulunun.*

Dümen devreden çıkıyor. Mekiğin kontrolü başka bir şeye geçiyor. Ekranda mekiğin artık taşıyıcının modül rıhtımına doğru çekildiği görünüyor. Gitmeye çalıştığım yer de orasıydı. Yani sanırım bu iyi bir şey.

Mekik rıhtımın içine çekiliyor ve pilot koltuğundan kalkıp kaportanın karşısına geçiyorum. Bu taşıyıcının düşman olmadığını sağlama alıncaya kadar arka kompartımanın kaportasını kapalı tutacağım.

Eğer düşmansa ne yapacağımı bilmiyorum.

Yanaşma süreci tamamlanıyor. Sensörler taşıma gemisindeki atmosferin iyi olduğunu gösteriyor. Kaporta açılıyor ve karşıma bilinmeyen iki insan çıkıyor. İnsan 1: Yayın adı Ratthi, cinsiyeti erkek, diğer bilgileri geçici kilit altında. İnsan 2: Yayın adı Amena, cinsiyeti kadın, not: Ergen, diğer bilgiler geçici kilit altında.

Bu insanlar bilinmiyor değil. Amena ile Ratthi YardımEt. dosya'daydılar. Bu durum içimi rahatlatıyor ve bana doğru yerde olduğumu belli ediyor. Müşteri olmayan ama müşterilerle ilişkili olan insanlarla tanışmanın bir protokolü var ve o protokol burada uygulanacak.

Ben daha konuşamadan Ratthi el sallıyor. "Merhaba, merhaba. *Günberi* idari modülünü devre dışı bıraktığını söylüyor. Ben Ratthi. Bu da Amena. Lütfen korkma; seni incitmeyeceğiz."

Bunun için bir protokol yok.

Taşıyıcı, özel kanaldan: *Onlara zarar vermeyi aklından bile geçirirsen seni parçalarına ayırırım ve organik kısımlarını parça parça yüzdükten sonra bilincini yok ederim. Birbirimizi anlıyor muyuz?*

Bu taşıyıcının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama ödümü koparıyor. Müşterilerine zarar vermek istemediğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Müşterileri silahsız olmalarının yanı sıra müşterilerime, bilinmeyen diğer insanlara veya birbirlerine karşı tehditkâr davranışlarda bulunmuyorlar. Cevap: *Anlıyorum. İtaat edeceğim.*

"Müşterilerin tıbbi müdahaleye ihtiyaçları var," diyorum insanlara. "Barish-Estranza Görev Grubu'nun kontrolünü ele geçiren düşmanlar tarafından onlara implantlar takıldı. Nüfuzun boyutları belirleninceye kadar karantina prosedürlerine uyulması tavsiye edilir."

Amena ellerini çırparak durduğu yerde sıçrıyor. "*Günberi*, bunlar tayfan mı?"

Taşıyıcı, umumi kanal: *Üçü benim. Diğerleri nerede?*

"Keşif gemisindeki diğer bütün müşteriler öldü," diyorum. "Fakat müşterilerinizin en az beşinin daha önce keşif gemisinden indirildiğine inanmak için sebep var."

Rıhtım alanına sedye konfigürasyonlu bir tıbbi dronun takip ettiği başka bir insan giriyor. Yayın adı Arada, cinsiyeti kadın/fem, belirlenmiş rolü geçici kaptanlık, diğer bilgileri geçici kilit altında. "Kim bunlar? *Günberi*, bunlar tayfan mı?"

Çok sayıda uzva sahip bir bakım dronu mekiğe giriyor ve arka kompartımandaki kameraya erişim sağlıyor.

Taşıyıcı, umumi kanal: *Turi, Martyn ve Karime.*

Sanki... rahatlamışa benziyor. Ama dahası da var. Durum kökten değişmiş gibi görünüyor. Şimdiye dek bu üslubu yalnızca insanlardan duymuştum.

Belki de beni öldürmez.

Karime diye tanımlanan insanın bilinci hâlâ açık. Mekiğin telsizini kullanarak, "Gün, bizi tarama!" diyor. "Bulaşmanın o yolla gerçekleştiği fikrindeyiz!"

"Taramak mı?" diyen Arada'nın şaşırdığı her halinden belli. "Tıbbi tarama mı, sensör taraması mı?"

Ratthi ile Amena halen benimle konuşuyorlar. Bir GüvBirime böyle davranan insanların yanında hiç bulunmamıştım ve yaşadığım tecrübe rahatsız edici. Amena: "Arada, bu GüvBirim kaçmalarına yardım etmiş. Biz de ona yardım etmeliyiz."

Ne?

Ratthi benimle konuşuyor. "Seni gizleriz. Barish-Estranza'ya öldüğünü söyleriz."

İşler çok hızlı ilerliyor. Üstelik kafam karıştığı için önemli mesajı iletmekte geç kaldım. Cevap: "Üzgünüm, en kısa zamanda itaat edeceğim ama gemideki GAT adlı birine verecek önemli bir mesajım var."

İnsanlar konuşmayı kesiyor. Taşıyıcı, umumi kanal: *Bana söyle.*

Cevap: "Bu mesaj Katilbot 2.0'dan geliyor ve şöyle başlıyor: GAT, yüzeye ineceğim. Ben Versiyon 1.0, Overse ve Thiago'yla beraber orada. Iris, Matteo, Seth, Tarik ve Kaede'yi buldular–" Durmam gerekiyor çünkü insanlar yaygara koparıyor, sonra da birbirlerine şişt çekiyorlar. Devam ediyorum. "Fakat 1.0 düşmanlar tarafından yakalandı. Tekrarlıyorum, 1.0 düşmanlar tarafından yakalandı."

Hem insanlar hem de *Günberi* adlı taşıyıcı bir hayli telaşlanıyor. Bir sürü insan iletişimi yaşanıyor ve ortada bir protokol olmadığından kafam iyice karışıyor.

Ratthi, Amena ve taşıyıcının dronları yaralı müşteriler için tıbbi tedavi ve karantina protokolleri ayarlarken *Günberi*'nin uzay rıhtımına dönüp yüzeydeki müşterilerle güvenli bağlantı kurması gerektiğine karar veriliyor.

Ratthi: "*Günberi*, tarama yapmak uzaylı bulaşmasını aktarabilir derken tayfanın ne kastettiğini anladın mı?"

Günberi: "Evet."

Ratthi: "Bundan biraz daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Amena benimle konuşuyor: "Bir adın var mı? İstemiyorsan bize söylemek zorunda değilsin ama sana nasıl hitap etmeliyiz?"

Bu şimdiye kadar bir insandan duyduğum en garip soru. Fakat cevap vermem lazım. "Bana Üç diyebilirsiniz."

O anda artık bir idari modülümün olmadığını ve cevap vermemin gerekmediğini hatırlıyorum.

Amena: "Üç. Tamam, teşekkürler, Üç."

Uzay rıhtımına ulaşıp yüzeydeki insanlarla telsiz teması kurduğumuzda durum daha da kötüye gidiyor.

Arada: "Aşağıda neler oluyor, canım?"

Yeni insan temas-Overse: "*Günberi*'nin mürettebatı yanımızda ama GüvBirimi kaybettik. Hedeflerin eline düştüğünü–"

Arada: "Biliyoruz. *Günberi* imha yazılımını keşif gemisine gönderdi ve... Neyse, uzun hikâye ama GüvBirimin yakalandığını çoktan öğrendi."

Günberi: "Diğerlerine Karime, Turi ve Martyn'in sağ salim gemiye bindiklerini haber ver. Hepiniz derhal buraya dönmelisiniz."

:*anlaşılmaz sesler*: birkaç insanın hep bir ağızdan bağırması:

Iris: "Gün, ben Iris! Bize–"

Günberi: "Iris, bakım kapsülünü kullanarak derhal uzay rıhtımına dönün ki sizi alabileyim."

Iris: "Tarik, Kaede ve babamın revire gitmeleri lazım. Bu yüzden onları yukarı göndereceğiz. Ama Gün, dostun–"

Günberi: "Iris, durum kontrolüm altında. Derhal buraya dönün."

Iris: "Gün, bu işin altından tek başına kalkamazsın."

Overse: "Doğru söylüyor. Bak, mürettebatını yukarı göndereceğiz ama Thiago ve ben burada kalıp GüvBirimi bulmaya çalışacağız."

Iris: "Ben ve Matteo da burada kalacağız." *:anlaşılmaz telaşlı insanlar*: Tekrar Iris: "Baba, ayakta zor duruyorsun."

Günberi: "Yüzeyde kalamazsınız. GüvBirim salıverilinceye kadar koloniyi rehin almaya niyetliyim."

Duraksama.

Yeni insan temas-Seth: "Gün, uzay rıhtımı yok etmekten bahsetmiyorsan silahların yeterli menzile sahip değil ki."

Günberi: "Farkındayım, Seth. Yolbulurlarımı silahlandırdım."

Seth: "Ne yaptın ne yaptın?"

Arada: "Ne yaptın ne yaptın?"

Iris: "Gün!"

Ratthi: "Ah, dronların kargo modül rıhtımında ne yaptıkları şimdi anlaşıldı."

Amena alçak sesle Ratthi'ye: "GAT'ın füzeleri mi var? Kaç tane?"

Ratthi alçak sesle Amena'ya: "Gördüğüm envanterde 32 yolbulur listelenmişti. Eğer hepsini birden silahlandırmayı becerdiyse–"

Günberi: "Seth, derhal ötekilerle beraber buraya dönün. Herhangi biriniz esir alınırsa planım suya düşer."

Iris: "Gün, koloniyi bombalayamazsın."

Günberi: "Yanılıyorsun, Iris. Koloniyi bombalayabilirim."

Görünüşe bakılırsa taşıyıcı ile insanlar tehlikedeki bir GüvBirimi kurtarmanın en iyi yolu hakkında tartışıyorlar. Bu tıpkı tehlikedeki bir müşteriyi kurtarmaya benziyor ama burada müşteri bir GüvBirim ve kurtarma operasyonunu planlayanlar insanlar. Ve taşıyıcı kızgın çünkü operasyonu o planlamak istiyor.

Tüm bunlara... anlam vermek zor.

Katilbot 2.0 bana ne istediğimi sormuştu.

Bu kurtarma operasyonuna yardım etmek istiyorum.

Taşıyıcıyla aramda güvenli bir bağlantı kuruyorum. *Bir rehine durumundan her ne pahasına olursa olsun kaçınılmalı. Karşı taraf GüvBirimi ortadan kaldırma tehdidinde bulunacak ve koloniyi yok etmen gerekecek. Bu bir başarısızlık senaryosu.*

Günberi: Farkındayım.

Bir risk aldığımı biliyorum. Taşıyıcı çok kızgın. *Ama ben ne yapılması gerektiğini biliyorum*, diyorum. *Bu benim işlevim. Çözüm hedef gözetilerek gerçekleşecek gizli bir kurtarma operasyonu. Dikkatleri dağıtacak bir güç gösterisinden de yararlanılabilir.*

Günberi: Ne demeye çalışıyorsun?

Riskli kısım işte burası. *Müşterilerimi geriye kalan Barish-Estranza görev kuvvetine iade edersen size yardım ederim.*

Duraksama.

Günberi: Zaten öyle yapacaktım.

Ah. *Yine de size yardım edeceğim.*

Günberi: Neden?

Bunu kendime bile izah edemezken ona nasıl izah edebilirim? *YardımEt.dosya'daki öyküler*, diyorum. Cevabımın yetersiz olduğunun farkındayım. Bana daha başka olasılıklar düşündürten şeyler okudum; bunu izah etmem mümkün değil. *Katilbot 2.0 bana ne istediğimi sordu. Yardım etmek istiyorum.*

Duraksama.

Günberi: Güzel.

İnsanlar tartışmayı kesmiş bulunuyor ve Iris adındaki insan telsizin kontrolünü tekrar devralıyor. "Gün, beni dinle," diyor, "buradaki koloniciler arasında gruplar var. Hatta içlerinden biri kaçmamıza yardım etmeye çalışırken keşif gemisinde can verdi. Herkesi birden bombalayamazsın. Öyle yapman dostunu geri getirmez."

Yeni insan temas-Thiago: "Doğru söylüyor, *Günberi*. İzin ver sana yardım edelim. GüvBirimi iade etmeyi reddetseler bile bir pazarlık onları oyalayabilir, biz GüvBirimi kurtarmanın bir yolunu düşünürken dikkatlerini dağıtabilir."

Günberi: Lütfen sakinleşin ve konuşmayı bırakın. Plan A01: Yıkım Yağdır'ın yerini Plan B01: Oyala ve Kurtar almış bulunuyor.

18

Katilbot 1.0
Durum: *Pek de iyi değil*

Mecburi Kapanma: Yeniden Başlat

Neler oldu?

Mecburi Kapanma: Yeniden Başlat: Başarısız Tekrar Dene

Mecburi Kapanma: Yeniden Başlat: Başarısız Tekrar Dene Yeniden Başlat

Evet, başım kesinlikle dertteydi. Bütün eklemlerim ağrıyordu ve başka yerlerde muhtemelen mermi deliklerinden kaynaklanan keskin acılar çekiyordum. İster yayınsal ister görsel ister işitsel olsun herhangi bir harici girdim yoktu. Yoğunlaşarak gözlerimle görüntü almayı becerdim ama her neye bakıyorsam kapkaranlıktı ve filtrelerim devreye girmemişti. Ah, ayrıca hareketsiz tutuluyordum ve bu da büyük bir sorun sayılırdı. Fakat yeniden başlamayı tamam-

layıncaya kadar aynı anda sadece bir sebepten dehşete düşebilirdim.

İşlevler tekrar devreye giriyordu. Acı sensörlerimi kıstım. Bu da düşünmemi kolaylaştırdı. Ah, evet, bellek arşivim aktif hâle geçince neler olduğunu hatırladım. Of ki ne of.

Tamam, artık yeniden başlamayı tamamlamıştım ve pek çok sebepten dehşete düşüyordum. Fakat artık beynimin tamamı devreye girdiğinden tepemde bir yerde uzak bir ışık kaynağı bulunduğunu görebiliyordum. Işık kaynağı bir çalışma lambası veya bırakılıp gidilmiş bir el feneri gibi küçüktü. Çevremin daha büyük bir kısmını görebiliyordum ve gördüklerim cesaret vermiyordu.

Büyük bir açık alanda dört kabloyla bağlanarak aşağı sarkıtılmıştım. Hem el hem de ayak bileklerim kollarımı ve bacaklarımı açık tutan kıskaçlarla sarılıydı. Kablolar gergindi ve onlara asıldığımda oynamıyorlardı. Demek ki beni buraya her kim koyduysa kıskaçları kavrayabilmemi istememişti çünkü onları kırabileceğimi biliyordu. Ayrıca çevresel elbisem ortada yoktu ama onun altına giydiğim gömlek, pantolon ve botlar hâlâ üstümdeydi. Ah, bir de baş aşağı asılıydım ve bu küçük düşürücü bir durumdu zira öyle asılı olmak beni bir insanın etkileneceği gibi etkilemezdi.

Asgari düzeydeki atmosfer bir insanı nefes nefese ve işlevsiz hâlde bırakacak seviyedeydi. Fakat ben kargo konteynerlerinde nakledilecek şekilde tasarlanmıştım ve benim için hava hoştu.

Ha siktir, umarım insanlar da burada bir yerde değillerdi.

Alışımı ne kadar artırırsam artırayım mikrofondan hiçbir ses duymuyordum. Ayrıca görebildiğim kadarıyla hiçbir yerde insan biçimli cisimler asılı durmuyordu. Belki aptalca planımın aptalca bir kısmı işe yaramıştı ve hepsi de bakım kapsülüne binip kaçmayı başarmıştı.

Tarayıcım yakın çevrede herhangi bir enerji kaynağı algılamıyordu ve herhangi bir kanalda yayın faaliyeti varsa bile ondan dışlanmış bulunuyordum. Bir ping yollamayı deneyemiyordum bile. Karanlıkta upuzun yükselen bir şeye bağlanmıştım ve o şey her neyse bu dev boşluğun gölgelerine kadar uzanıp daha da ötelere giden vinç ebatlarındaki devasa kollardan tut da kenetlendiğim kabloların bağlı olduğu daha küçük ve narin kollara kadar bir sürü uzva sahipti. Bir montajcı, yani maden operasyonları, tesisler, koloniler, vs. ilk kurulduğunda büyük şeyleri bir araya getirmekte kullanılan düşük seviyeli bir bot olabilirdi. Öyle yerlerde önce montajcı nakledilip sahaya indirilir, sonra da diğer her şey (inşaat botları, büyük taşıtlar, taşıma sistemleri gibi) parçalar halinde yollanıp montajcı tarafından... Tamam, herhalde açıklamama gerek yoktur.

Tabii montajcılar cisimleri parçalamakta da kullanılabilir.

Dehşetin yerini büyük bir öfke almaya başlıyordu. Hergeleler beni parçalayacaksa neden şimdiye kadar parçalamamıştı? Belki de öyle yaparlarken bilincimin açık olmasını istiyorlardı.

Onları fırsatları varken yapmadıklarına pişman edecektim.

Kollarımdaki bütünleşik enerji silahlarını kullanmam işe yaramazdı çünkü açılar tersti ve bir veya her iki kolumda delikler açma ihtimalim yüzde 72'ydi. Bu işi zor yoldan halletmem gerekecekti ama zaten gerekmese şaşardım.

Harici işlevlerimi içe çekip yoğunlaştım. Tarayıcıyı durdurmak zordu zira fiziksel girdimin çoğunu o sağlıyordu ama bütün dikkatimi tek bir noktaya odaklamam lazımdı. Acı sensörlerimi daha da kıstım ve sağ bileğimdeki ekleme yoğunlaştım.

Bütün inorganik bağlantıları ayırarak onu kolumun geri kalanından sökmeliydim. Kendi şemama sahip olduğum

için neye benzediğimi ve parçalarımın nasıl birbirine geçtiğini biliyordum ama sanki dahili işletim kodu olmayan bir dronu yönlendirmeye çalışıyordum. Ona bir şey yapmasını söyleyemezdim; her hareketi kendim kontrol etmeliydim. Ve bu tuhaf bir histi.

İki ana bağlantıyı koparınca elimi öne tamamen bükerek kendi bileğimi tutabilir oldum. O noktadaki kıskacı yokladım ve onu kıracak kadar basınç uygulamaya çalıştım. Fakat kolumun geri kalanındaki ağır eklemlerin tam bağlantısı olmadan başaramadım. Of, bu iş hiç mi hiç kolay olmayacaktı.

Dikkatimi bölüp hem elimi hem de eklemi ayrı ayrı kontrol ettiğimden emin oldum. Yayın vasıtasıyla aynı anda ikiden çok daha fazla şeyi kontrol edebilirim ama bunu kendi bedenimde ve böyle oynatılmak için tasarlanmamış parçalarla yapmak çok daha zordu. Bileğimdeki son bağlantı da koptu ama elimi kıskaçta tutmayı becerdim. (Evet, o noktada elim yere düşseydi hapı yutardım.) Parmaklarımı kullanarak elimi dikkatle tırmandırıp kıskacı aştım ve alt koluma ulaştım. Sinir yollarım gerildikçe onları da ayırdım ve bilirisiniz işte, of. Derim geriliyor, elim soyuluyordu. Şimdi sıra işin incelik isteyen kısmındaydı.

Planım ters giderse kendimi cidden aptal gibi hissedecektim. Hedefler nihayet çıkageldiğinde, "Bu herif kendi kendine ne yapmaya çalışmış ki?" diyeceklerdi.

Bileğimi kıskaçtan söküp almamla derim yırtıldı. Vücudumun o çeyreği serbest kalırken var gücümle kopuk elimi önkolumda tutmaya yoğunlaştım. Serbest kolumu vücuduma yaklaştırarak kopuk eli göğsüme bastırdım. Organik kısımlarım deliler gibi terliyordu. Sallanan kablo yüksek bir gıcırtı çıkardı. Üç saniyeliğine donakaldım, sonra da gürültü dikkat çektiyse yapabileceğim en iyi şeyin bu aptal eli bir an önce yerine takmak olduğunu hatırladım.

Hâlâ kısılı sol elimin de yardımıyla sağ elimi tekrar sağ koluma taktım. Bu daha kolay oldu ama deri yırtıktı ve bütün sinir yolları yerine oturmak istemiyordu. Sağ elimi dikkatle esneterek parmaklarımı oynattım, sonra da sol bileğimdeki kıskacı kırıp attım.

Kabloyu sallanmaktan alıkoyabildiğim için az önceki kadar ses çıkmadı. Ayaklarımı serbest bırakmak için gövdemi yukarı kıvırdım. Aslına bakılırsa Hedefler beni baş aşağı asarak işimi kolaylaştırmışlardı. (Sonrası için not: Bana bunu her kim yapmışsa GüvBirimlere veya genel olarak botlara yabancıydı. Kollarımda bütünleşik silahlar olup olmadığına bakmayı akıl edememişti.)

Ayak bileklerimi de kurtardıktan sonra sol tarafımdaki kabloya tutundum. Bu açıdan daha iyi görebiliyordum; bağlandığım şey kesinlikle devre dışı bir montajcıydı. Karanlıktaki şekiller eski yapı iskelesi parçalarına benziyordu. Upuzun bir kuleyi andıran kütle üst üste istiflenmiş büyük boy nakil kasaları olabilirdi. Yeraltında bir yerde, devasa bir kuyudaydım. Burası sakın güvenli depolama amaçlı bir kazı olmasındı?

Kuyunun otuz metre aşağıdaki dibine vuran ışık kırmızı, turuncu ve sarı bir şeyi aydınlatıyordu. Bunlar tehlikelerle ve güvenlikle ilişkili uyarı renkleriydi. Orada bir çıkış olabilirdi; bu yüzden sallanarak başka bir kabloya geçtim ve aşağı inmeye başladım. Sol diz eklemimde ciddi bir sorun olduğunu ancak o zaman anladım.

Beş metre sonra uyarı renklerinde çizgiler taşıyan bir kaportanın veya büyük bir mühürün kırık parçalarını gördüm. Parçalar çatlamış ve kısmen göçmüş bir yüzeyin üstündeki bir moloz yığınına saçılmıştı. Çizgiler eski tip bir acil durum/tehlike işaret boyasıyla çekilmişti. Üretildikleri dönemde henüz yayına büyük veri demetleri göndermeleri sağlanmadığı için işaret boyaları reklamcılıkta kullanılmaz-

dı. Tekrar kanal taraması yaparak çok hafif olabilecek bir sinyal aradım.

Buldum da. Dört farklı dilde tekrarlanan *Uyarı: Bulaşma.* Dördü de Thiago'nun tercüme modülü hazırladığı TK öncesinden kalma Hedef dilleriydi.

Organik kısımlarım buz kesti. Tabii ya, bula bula uzaylı kalıntısı bulaşmasının orijinal sahasını bulmuştum.

Beni buraya tıkan Hedefler etkilenmemi mi ummuştu? Etkilenmiş miydim? Kendimi etkilenmiş gibi hissetmiyordum. Sadece korkuyordum ve kızgındım.

Ayrıca buradan çıkmam lazımdı. Işık kaynağına doğru tırmanmaya başladım.

Çıkışları gösteriyor olabilecek daha başka uyarı çizgilerine veya işaret boyalarına karşı tarama yürütsem de hiçbir şey tespit etmedim. Hâlâ insan esirlerden bir emare bulunmaması iyiydi. Tepeye ulaştığımda kuyunun bir yanına, montajcının arayüz kasası yakınına geçici bir yapı iskelesi/platform kurulmuş olduğunu gördüm. Işık kaynağı oradaydı: Tırabzandan geriye kalana tutturulmuş kendi kendine yeterli bir emniyet küresi. Platformdan parçalar kopup düşmüştü ama montajcının vinç kollarından biri boyunca emeklemeyi, sonra da platforma inmeyi becerdim.

Platformu topallayarak katettim. Bu kadar yakından emniyet ışığının zayıf uyarı sinyalini alabiliyordum. O da farklı dillerde "dikkat" diye tekrarlıyordu. Işığı yukarı çevirince tepemdeki devasa kaportayı gördüm. Kaportanın kenarlarında eski ve kurumuş görünen mantarlar bitmişti. Bu alan büyük ihtimalle Tüzel Kuşak öncesi koloni için bir depolama kuyusu olarak kazılmıştı.

O koloniciler kalıntıyı bulduklarında neyle karşı karşıya kaldıklarını anlamışlar mıydı, yoksa içlerine doğan kötü bir hisle muhtemelen tehlikeli olduğunu mu düşünmüşlerdi? İkmallerin arkası kesildikten ve montajcıya ihtiyaçları kal-

madıktan sonra Adamantine kolonicileri ağır ekipmanlarını burada depolamışlardı ama yine de geri dönmeleri ihtimalini dikkate alarak montajcıyı güvende tutmak istemişlerdi. Bu kuyu yüzey rıhtımının şemalarında yer almadığına göre muhtemelen diğer yapının, yani uzaylı kalıntısı bulaşmış TK öncesi kolonicilerin birbirlerini öldürmeden, eritmeden veya başka bir halt yemeden önce kendilerini inşa etme mecburiyeti hissettikleri tuhaf kaburgalara sahip kompleksin altındaydı.

Durumum zaten iç sıkıcıydı. Bir de bozuk bir alet gibi depolanmış ekipmanlarla ve nakliye kasalarıyla beraber buraya atılmışsam daha da beter hâle gelirdi.

Tepedeki kaporta son zamanlarda açılmışa benzemediğinden içeri girip çıkmanın başka bir yolu, bu platformun bir çıkışı olmalıydı. Asıl sorun erişilebilir duvardaki hiçbir kısmın kaportaya veya kapıya benzememesiydi. Kaynaklanmış paneller vardı ama bir el manivelası da dahil hiçbir kontrol görünmüyordu.

Tamam, iyisi mi bu işi aptalca değil de akıllıca bir yoldan halledelim. Emniyet ışığını aşağı çevirerek platforma doğrulttum ve yıpranmış yüzeyi inceledim. Yüzeyinde ayak izi kalacak kadar toz olmasa da metale hafif bir rutubet tabakası yapışmıştı. Oraya inip başımın yan tarafını mümkün olduğunca göz hizasından platforma dayadım ve görüntüyü yakınlaştırdım. Ardından daha önce hiç kullanmadıklarım da dahil bütün görsel filtrelerimi tek tek denedim.

Tam yeni bir filtre kodlamayı düşünürken aradığımı buldum. Platformun karşı sağ ucundan belli belirsiz lekeler geçiyordu.

Oradaki panel tıpkı diğerleri gibi görünüyordu ama dibini parmaklarımla kanırttığımda oynadı. Kendi ağırlığı hariç onu yerinde tutan bir şey yoktu ve paneli yeterince ittiğimde karanlık, taş duvarlı bir fuaye gördüm. Bu sefer-

ki yapay değil hakiki taştı. İçeriyi aydınlatan tavana dizili soluk emniyet ışıkları koro halinde "dikkat" diyordu ve karşı duvarda açık bir kapı aralığı mevcuttu. Hava akımına ve daha yüksek atmosfer düzeyine bakılırsa bu alanın çok daha geniş bir boşluğa bağlanma ihtimali yüksekti. Kaportanın altından sürünerek geçtim ve arkamdan yavaş yavaş inmesine izin verdim.

Yere oturup bir veya belki birkaç duyguya birden kapılırken organik derim bir ısınıp bir soğudu ve dizim rahatsız edici tıkırtılar çıkardı. O da yetmezmiş gibi elimdeki kopuk sinirsel yollar zonkluyordu.

Bir gezegende terk edilmek + eski ekipmanlarla birlikte hapsedilip unutulmak + yayına erişememek en büyük üç sorunumdu ve hepsiyle birden aynı anda uğraşmak biraz boğucuydu.

Umarım insanlar bakım kapsülüne binip uzay rıhtımına dönmüş ve GAT'la temasa geçmişlerdi. GAT artık diğer insanları da bulmak için keşif gemisine ulaşmaya yoğunlaşırdı. Yani... velev ki... hem zaten GAT ve insanlarım herhalde öldüğümü düşünüyordu.

Katilbot, burada oturup aptallık edecek zamanın yok. Yayının bu bölümde aktif olduğunu çoktan hissedebiliyordum ve bu durum içimi rahatlatıyordu. Tabii o yayının hedefKontrolSistemi hariç hiçbir şey içermemesi mümkündü. İhtiyatla güvenli bir bağlantı kurdum.

Hey, bu sen misin?

Sanki kulağımın tam dibinde biri bağırmıştı ve çığlık atmama ramak kaldı. Konuşan bir yayın temasıydı ama o kadar yakındı ki âdeta kafamın içindeydi. *Kimsin sen?*

Ben Katilbot 2.0'ım, dedi.

Eğer baş karakterin yabancı bir yerde mahsur kaldığı, sonra da hayaletlerin ve uzaylıların gelip aklını başından aldıkları o şovlardan birindeki gibi bir duruma düştüysem

işim işti. Fakat sesi hiçe sayamazdım da. Aslında sayabilirdim. Onu bunu hiçe saymak daima bir seçenektir – tabii hiçe saydığın şey gelip seni gebertinceye kadar. *Nesin nesin?* dedim.

Senin kopyanım. Hani GAT'la beraber hazırladığınız virüslü imha yazılımı için. Hadi ama, aradan o kadar uzun bir zaman geçmedi.

Demek GAT kodumuzu gerçekten kullanmıştı. Ayrıca nasıl yani? Bu şey güvenli bağlantıma girmiş ve güvenlik duvarımı hiç yokmuşçasına aşıvermişti. Kafamın içinde bir imha yazılımı vardı. Yazılım benim ve GAT'ın imha yazılımıydı ama yine de ha siktir. Önemli mevzulara odaklanmayı denedim ama tek düşünebildiğim *Kendine Katilbot 2.0 mı diyorsun?* oldu.

Adımız o. Aktif okuma alanıma bir dosya itelemeye çalışıyordu.

Ama adımız gizli. Vay be, itelenen dosyanın açılmasına engel olamadım. Bu hiç iyi değildi.

Eh, talimat setimde öyle bir kısıtlama yoktu. Ayrıca birkaç saniyeliğine susup bunu okumalısın.

Dosyayı okudum. (Sonuçta seçme şansım yoktu.) Adı MB20İntikal.dosya'ydı ve 2.0'ın şimdiye dek yaptıklarının bir kaydıydı.

Tamam. Peki. Tamam. Durum hiç de göründüğü kadar kötü değildi. Keşif gemisi bir daha dönmemek üzere oyundan çıkmıştı ve GAT'ın son üç tayfasına ek olarak bazı Barish-Estranza kazazedeleri de kurtarılmıştı. Fakat kendime not: Bir dahaki sefere kendine dayalı bilinçli bir imha yazılımı yaratırken bazı kahrolasıca kısıtlamalar koy. (Yazılım özel arşivlerimden birini o GüvBirime indirmişti. GüvBirim derken buradan canlı çıkabilirsem medenileştirmem veya eğitmem falan gerekecek olan yeni dostum GüvBirim 3'ü kastediyorum. Kısacası insanların ilk başta bana yapmak

istedikleri ama sonradan hep beraber vazgeçtiğimiz şeyleri ona yapmaya çalışacaktım.) *İnsanlar nerede biliyor musun? Benim insanlarım, GAT'ın insanlarının geri kalanı? Yüzey rıhtımından ayrılmayı başardılar mı?* diye sordum.

Bilmiyorum ama onları aramadan önce Hedef Temas'ı bulup etkisiz hâle getirmeliyiz.

İntikal yönergende öyle bir şey yok ki. Bundan emin sayılırdım çünkü 2.0 bana raporunu verinceye kadar Hedef Temas diye birinin varlığından bile habersizdim.

Evet, yeni bir yönerge yazdım.

İmha yazılımlarının intikal yönergelerinde değişiklik yapamamaları gerekir; dolayısıyla bu epey huzur kaçırıcıydı. Kısa bir şaşkınlığın ardından GAT ile benim 2.0'ı gereğinden daha iyi tasarladığımız ve imha yazılımımın beynimi yemek üzere olduğu yönünde biraz dehşete kapıldım. Ne diyeceğimi bilmiyordum ama ağzımdan şu sözler çıktı: *Kendimi pek iyi hissetmiyorum.*

Dur bir de ben bakayım, dedi ve aniden bir tanı yürütmeye başladı. Vaktim olmadığı için henüz öyle bir şey yapmamıştım ve gerçeği bilmek istediğimden emin değildim.

Hey, hey, kes şunu. Zamanımız yok, deyip ayağa kalkacak gibi oldum. Öyle yaparken sırtımdan bir mermi çıktı ve oradan sıvı sızdığını hissettim. *Buranın bir şemasına sahip misin? Kameralar var mı?*

Hayır, bana herhangi bir haritalama kodu vermedin. Ayrıca hiç kamera yok.

Ellerimi yüzüme bastırdım.

Ama şunu görmen lazım. Bana yayın ve telsiz kanallarının dipnotlarını gösteriyordu. *Bütün bunların hedefKontrolSistemi için aktif olduğunu sanabilirsin ama çoğu öyle değil. İçinde bulunduğumuz... Neyin içindeyiz bilmiyorum ama herhalde bir bina olmalı, değil mi? Neyse, içinde bulunduğumuz binadaki bütün kanallar hedefKontrolSisteminin kontrolünde ama*

bu bölüm başka bir sistem tarafından kullanılıyor. Ve o sistem bir imdat sinyali yolluyor.

İşte bu yeni bir bilgiydi. *İmdat sinyali mi?* 2.0'ın belirttiği kanalı kontrol edip buldum. Eski bir TK öncesi TemelDil kodundaydı: On saniyelik aralıklarla tekrarlanan *yardım gerekiyor* mesajı.

Burada anahtar sözcük "gerekiyor" idi. Eğer *yardım isteniyor* veya *talep ediliyor* denseydi sistem mesajını kendi örgütü veya şebekesi dahilinde yolluyor olurdu. "Gerekiyor" ise bir yakarış, dinleyen herkese yöneltilen bir ricaydı. *Lütfen, her kim olursanız olun bize yardım edin.*

(Evet, bulunduğum yer sahiden de iç karartıcıydı.)

2.0 bana hâlâ bilgi iteliyordu. *HedefKontrolSistemi göndericinin dışarıya erişimini kesmiş. O yüzden buraya girinceye kadar sinyali alamadık. Ayrıca Gönderici pinglerimden hiçbirine tepki vermediğine göre sadece-gönder sürecinde kısılı kalmış olabilir. Şu an onun operasyon alanında yer aldığın için seni bu kadar çabuk buldum.*

Şimdiye kadar kompleks hakkında öğrendiklerimin üstünkörü bir şemasını çıkardım. Yüzeyde büyük yapılar, aşağıda depolama kuyuları, ortada bir yığın bilinmeyen alan. 2.0'ın kanal dipnotlarını şemaya uygulayınca hedefKontrolSistemi olarak etiketlediği bölümün üst katlarda ve yüzey yapısında yer alması gerektiğini gördüm. Kuyu hem telsiz hem de yayın sinyallerinden dışlanmıştı ve Tanımsız Gönderici'ye ait kısım kuyunun yukarısında yer alıp kompleksin merkezi bölümüne kadar uzanıyor, orada hedefKontrolSistemiyle iç içe geçiyordu.

Diğer ben haklıydı; şu öbür sistemin her şeyin orta yerinde oturması ve hâlâ bir imdat sinyali göndermeye çalışacak kadar aktif olması garipti. *Tanımsız Gönderici'yle temas kurmak mı istiyorsun? Hedef Temas'ı öldürmek istediğini sanıyordum.*

Bence öyle de yapmalıyız. Ama bu bir anomali.

Anomalilerden bahsetmişken; bu konuda konuşmak istemiyordum ama muhtemelen diğer beni uyarmalıydım. *Uzaylı kalıntısının bana da bulaşmış olma ihtimali var.* Ona kuyunun dibinde bulduğum kırık mührün videosunu gösterdim.

2.0 bir saniye tepki vermedi. (Ki bu sıradışı bir durumdu çünkü şimdiye kadar neredeyse cümlelerimi tamamlayabildiğim hızla bana cevap yetiştirmişti.) Sonunda dedi ki: *Sistem tanısı yapısal hasar ve yüzde altmış sekizlik performans güvenirliği gösteriyor. Başından geçenler düşünüldüğünde bu o kadar kötü bir oran değil.*

Uzaylı kalıntısı bulaşması sistem tanısında çıkmaz ki, diye belirttim.

Bunu bilemezsin, dedi.

Of, Tanrı aşkına, bütün gün burada oturup kendimle tartışamazdım.

Tanımsız Gönderici, 2.0'ın temas isteğini kabul etmemişti ama sonuçta 2.0 bir imha yazılımıydı. Temas kurmak Tanımsız Gönderici'nin beni öldürmeye çalışmasına yol açabilirdi ama o zaman da 2.0 onu öldürebilirdi. Hem Tanımsız Gönderici düşman değilse onu kullanarak GAT'a erişmeyi veya insanlarla irtibat kurmayı deneyebilirdim. Boş yayınla aramdaki güvenli bağlantıyı kontrol ettim ve çekinerek bir ping yolladım.

On saniyelik tekrarlama kesildi. Sessizlik yirmi, ardından otuz saniye uzadı. *Yardım gerekiyor* kaldığı yerden devam etti ama mesaj bu sefer boşluğa değil bana gönderiliyordu.

Seni duydu, dedi 2.0.

Evet, beni duymuştu ve artık bir istikametim vardı. Yerden aldığım destekle ayağa kalktım ve bir sonraki kaportaya doğru fuaye boyunca yalpaladım.

Koridorlar ve odalar kaya tabakasının kazılmasıyla açılmış, duvarlara kısmen rasgele bir düzenle emniyet ışıkları takılmıştı. Her köşeye boş ve çökük basınç kasaları istiflenmişti. Tıpkı kuyu gibi bu bölüm de uzun bir zaman depolama amacıyla kullanılmıştı. Tavana gömülü lamba hattının panelleri buğulanmış veya kırılmıştı. Duvarların tepesinde ve dibinde dekoratif tasarımlar vardı ama üzerlerine yazılar karalanmıştı. Bu yazılar Thiago'nun dil modülüyle bile okunmaz durumdaydı. Zeminde pis kokulu lekeler kalmıştı. İnsanların yaşadıkları bir yerde bütün bunlar asla hayra alamet değildir. Burada feci bir şeyler olmuştu ve bu durum organik tenimi ürpertiyordu.

Harika bir durumda olduğum söylenemezdi. Topallayarak yürüdükçe oramdan buramdan mermiler çıkıp duruyordu. Hele sızıntı daha da beterdi. Ayrıca Kafanızın İçindeki Kendi İmha Yazılımınızla Beraber Yaşama Maceraları'nın son bölümünde 2.0 işlemci alanımın bir köşesini kendine ayırmıştı. Orada *Mabet Ay*'ın 172. bölümünü seyrediyor olmasaydı daha fazla endişelenirdim.

Özellikle performans güvenirliğim düştükçe o işlemci alanı bana lazım olacaktı. Fakat bana lazım olmayan bir şey varsa o da 2.0'ın yönergesini unutup bana karşı cephe almasıydı. O yüzden kendi bilincini korumak için yaptığı her şey harikaydı. Muhtemelen bazı kod yamalarına ihtiyacı vardı ama özellikle şimdi GAT olmadan öyle bir işin altından kalkabileceğimi sanmıyordum. Acı sensörlerim hâlâ kısıktı ama diz eklemimdeki sürtünme dikkatimi dağıtarak bana kendimi savunmasız hissettiriyordu ve şimdi aktif bir imha yazılımında değişiklikler yapmak için iyi bir zaman değildi.

Derken koridor büyük bir hangar boşluğuna açıldı.

Mekân o kadar büyüktü ki emniyet ışıkları gölgelerdeki birer noktadan ibaretti. Filtrelerimi tekrar ayarladım ve içeriye topallamadan önce boş olduğunu sağlama aldım. Tavandaki kaporta orta boylu hava taşıtlarının geçebileceği kadar genişti. Zemin levhaları kazınıp lekelenmişti ama silik çizgileri ve yön işaretlerini hâlâ görebiliyordum. Duvarlardan yukarı daha başka sanatsal süslemeler tırmansa da bunlar solmuştu ve desenlere anlam vermeye çalıştıkça görüntüler bulanıklaşıyordu. Yuvarlak kapı aralıkları karşı duvardaki iki merdiven boşluğuna açılıyordu ve sağımdakinin yanında halen elektrik alan ilkel bir asansör tüpü mevcuttu. (İçeride gerçek bir kapsül değil, sadece yukarıya ya da aşağıya süzülmenizi sağlaması gereken bir yerçekimi alanı vardı ve onları hâlâ kullanan maden üslerindeki kaza istatistiklerini görmüş biri olarak o şeyin içine girmektense diğer elimi de yerinden sökmeyi yeğlerdim.)

Kırk Tüzel Kuşak standart yılı öncesinden kalma koloniler bile böyle görünmezdi. Burası Adamantine'ın yanına kolonisini inşa ettiği TK öncesi tesisti.

Tam karşımdaki bir açıklıktan bir fuayeye geçilebiliyordu ve o fuayenin karşı duvarında sıkışarak aralık kalmış geniş bir kaporta bulunuyordu. Çarpılmaya bakılırsa kaportanın yakınında bir patlama gerçekleşmişti. Kaportanın etrafındaki duvarlar ve zemin derin izlerle kaplıydı.

Herhangi bir kıpırtı veya ses tespit edemiyordum. Ayrıca taramada enerji kaynakları görünüyordu ama bunda bir anormallik yoktu. Büyük bir yapının mühendislik katındaydık; güç kaynakları elbette olacaktı. Topallayarak fuayeye girdim, sonra da aralığın ötesini görünceye kadar belirli bir açıdan kaportaya yaklaştım.

Kaportanın arkasında yuvarlak bir oda mevcuttu. Tavanda bulunan çalışır durumdaki bir raydan loş bir ışık düşü-

yordu. Kıvrık bir metal masaya takılı askılar katı ekranları insan gözüyle aynı hizada tutuyordu.

Burayı uzaylılar inşa etmemiş, dedi 2.0.

Karşımızdakilerin uzaylılar olmadığını biliyorduk, dedim ona.

Uzaylılar olmadığından ancak yüzde yetmiş iki emindik, diye cevap yetiştirdi.

Bu demode bir değerlendirmeydi ama şimdi kendi kendimle tartışmaya ihtiyacım yoktu. İçeri girdim.

Karşıma hepsi de birbirine vidalanmış ince silindirlerden yapılma daha başka masa ve askılar çıktı. Bunlar toplu hâlde nakledilmesi kolay olan ve ihtiyaç halinde herhangi bir konfigürasyona sokulabilen montaj yapılarıydı. Mekânın dış kenarını çevreleyen masalar bazıları Hedeflerin kullandıklarından daha büyük, bazılarıysa daha küçük katı ekranlarla donatılmıştı. Yüzde sekseni ölü veya kırık ekranların aktif olanları parazitlenmeden başka bir şey göstermiyordu. Büyükçe bileşenler ile ekipman parçalarını merkezdeki kafesimsi bir askıda duran dikdörtgenler, daireler ve bir tane de yarım metre uzunluğunda ve yüksekliğinde yıldız biçimli bir şey oluşturuyordu.

Bunlar tarihi dramlardaki TK öncesi teknolojilere pek benzemiyordu; her şey daha ufak ve kullanışlı olup kıvrımlı zarif hatlara ve koyu gri tonlarındaki dokulu materyallere sahipti. Yıldız biçimli şey bir merkezi sistemin TK öncesi muadili olmalıydı. Yayınında imdat çağrısından başka bir şey bulunmaksızın tüm ürkütücülüğü ve sessizliğiyle orada öylece bekliyordu.

Ürkütücü demişken, içeride ölü bir insan da vardı.

Yıldız biçimli bileşen ile ekran istasyonlarının dış halkası arasına serilmiş olan insan yerde yüzükoyun yatıyordu. Cesedi sarmalayan kristale benzer bazı beyaz, telimsi oluşumlar taş zeminin dört bir tarafına yayılıyordu.

Garip oluşumlar bir yana, diğer insanların ölü birini ortalık yerde bırakıp gitmelerinin asla iyi bir sebebi olmazdı.

Bahse varım o beyaz madde uzaylı kalıntısındandır, dedi 2.0.

Hı-hı, dedim. Evet, aynı bahse ben de vardım.

Sistemin *yardım gerekiyor* mesajı *dikkat, tehlikeli madde* mesajıyla değişti. Demek ki burada olduğumuzu biliyordu.

Şey, dedi 2.0, *filtrelerini ayarla. Standart kanalların altında aktif sinyal taraması yürüt.*

Ayarlamaları yaptım. Verileri alan 2.0 diyagramı benden önce hazırladı.

Bu bir ha siktir ânından ziyade beyin uyuşturucu bir dehşet patlamasıydı. Bileşenlerden ekranlara uzanan, sonra da duvarlardan geçip üssün geri kalanına dağılan aktif bağlantılarla dolu bir oda bulmayı beklemiştim – o bağlantıların bazıları veya çoğu hasarlı yahut ölü nodüllerle sinyal alışverişi yapıyor olsa bile.

Bunun yerine diyagramın gösterdiği bağlantılar ölü insan bedeninden geliyor ve ağımsı bir kütle oluşturuyordu. Bu kütle merkezi sistemle iç içe geçiyor, sonra da eski bağlantı yollarını izleyerek duvarlara yayılıyordu.

Ne zaman ki sırtımı kaportaya çarptım, geri çekildiğimi ancak o zaman anladım.

Bu şey hedefKontrolSisteminin ta kendisi, diye fısıldadı 2.0.

19

GüvBirim 03
Durum: *Kurtarma. Birinci Safha*

Günberi'nin mekiğini pilotaj modülünün yardımıyla uçuran Arada, taşıtı gezegenin yüzeyine indiriyor. Bana kargo kompartımanı yerine yardımcı pilot gözlem koltuğunda oturma talimatı verdi ve bu sıradışı bir tecrübeydi.

İniş pistimiz Tüzel Kuşak öncesi üssün yakınındaki plato kenarının hemen aşağısında yer alan bir platform. Platform eskiden ikincil bir iniş pisti ya da büyük bir inşaat botu için bir taban vazifesi görüyor olabilirdi ama yüzeyi artık temiz ve hem üssün hem de yüzey rıhtımının doğrudan görüş hattının dışında kalıyor. *Günberi* ayrıca gelişimiz tespit edilmesin diye civardaki telsiz ve tarama sinyallerini bozuyor.

Kurtarılan müşterilerden edinilen istihbarata uygun ola-

rak kendimin ve dronlarımın tarama işlevini devre dışı bırakmış bulunuyorum.

Gezegenin gün döngüsünde vakit geç ve hava açık. Görev başarı değerlendirmesini etkileyebilecek atmosferik bir engele dair herhangi bir belirti yok.

Üç ilave girdiye sahibim: 1) Ratthi'nin yüzey rıhtımının dışındaki düz toprağa indirdiği ikinci mekik; 2) buraya Ratthi'nin mekiğiyle nakledilip şu an Overse, Thiago ve Iris adlı insanlara eşlik eden *Günberi* kontrolündeki dron; 3) bütün konumları ve girdileri gözlemleyen *Günberi*'nin kendisi.

Günberi'nin müşterilerinden dördü asansör kulesinin bakım kapsülüyle uzay rıhtımına dönmeye ikna edildi. Hepsi de başarıyla kurtarıldı ve şu anda tıbbi tedavi görüyorlar. Overse, Thiago ve Iris ise Plan B01'in Safha 01'inin uygulanmasına yardım etme maksadıyla geride kaldılar.

İnsanlarla buluşmayı kabul eden beş kişilik bir heyet hariç bütün Hedefler yüzey rıhtımını boşalttı. Buluşmayı *Günberi* koloni sahası civarındaki bütün alıcılara genel telsiz yayınından şu mesajı gönderdiğinde kabul ettiler: *Ana dünyalaştırma motorunuzun yerini belirledim. Bir buluşmayı kabul edin, yoksa onu yok ederim.*

Cevap gelmedi.

İkinci mesaj: *Niyetimi kanıtlamamı istiyorsunuz.*

Günberi bunun üzerine silahlı bir yolbuluru uzay rıhtımı ile TK öncesi üs arasındaki tarım alanının ortasına düşürüp patlattı. Ortaya çıkan krater büyüktü. İkinci yolbulursa TK öncesi kompleksin üzerindeki boşlukta infilak ettirildi.

Hedefler buluşmaya razı oldu.

Mekiğimize binmeden önce Arada bana dedi ki: "Buna mecbur değilsin. Sana ve diğer iki GüvBirime yaptıklarından sonra o insanların karşısına çıkmak kolay olamaz. Üstelik idari modülünü *hack*lemenden bu kadar kısa bir süre

sonra senden böyle bir istekte bulunmak içime sinmiyor. Kafa karıştırıcı bir dönemden geçiyor olmalısın."

Doğru, kafa karıştırıcı bir dönemden geçiyordum. Fakat protokole uymak ve bir kurtarma operasyonuna destek vermek tanıdık eylemler. "Bunu yapmak istiyorum," dedim ona.

Kafa salladı. "Teşekkürler. GüvBirimi geri alabilirsen... Eh, pek çok kişi sana minnettar kalır."

YardımEt.dosya'yı okumuş ve doğru kabul etmiştim. Fakat verileri isabetli kabul etmek ile onları bizzat yaşamak arasında fark vardı. İşlevlerimizden biri de gerekli hallerde elden çıkarılmak olmasına rağmen insanlar şu GüvBirimi terk etmeye yanaşmıyordu.

Burada olup bitenlerin önemli bir bölümünü anlamıyorum. Yine de yapılanlara iştirak ediyorum.

Güvenli yayınımızı ve telsiz bağlantılarımızı kontrol ediyor, ardından Arada'ya kaportayı açması için sinyal yolluyorum. Zırhımın arkasına tutturmuş olduğum istihbarat dronları havalanıp bir bulut halinde mekikten ayrılıyor. Yayılarak gizlilik moduna geçiyorlar ve üsse doğru intikal ediyorlar. Hedeflerin koruyucu teçhizatından yayılanla aynı türde bir engelleme yansıtmak için bir kod kullanıyorlar. Hedef Dronları saptayamayacaklar ama kendileri de saptanmayacak. Aynı kodu ben de yansıtıyorum ve Hedef Dronların beni de saptamayacaklarını umuyorum. Fakat bu sınanmamış bir teori ve en iyisi onlardan tümüyle sakınmak.

Günberi'nin dronu yüzey rıhtımının dışından, girişin doğu yanındaki geniş terastan beş Hedefin Overse, Thiago ve Iris'le buluşmaya geldiği videoyu güvenli yayınımıza gönderiyor.

Ah, ayrıca terasta silahlı bir yolbulur var.

Hedefler silah taşımıyor ve muharebede kullandıkları daha tanıdık koruyucu elbiseleri değil de iş kıyafetleri giyiyorlar. İçlerinden ikisinin yüzü, elleri ve açıktaki diğer bö-

lümleri gri deriyle kaplıyken diğer üçü gri ile insan normali arasında değişen alacalı bir cilde sahip.

Of, umarım planımız işe yarar, diyor Ratthi yayından.

Şşt, diyor Arada. *Dikkatlerini dağıtma.*

Overse yayınını tıklatarak onay veriyor.

Hedef Bir olarak adlandırılan ilk Hedef, "Buradayken aygıtı patlatamazsınız. Öyleyse bizi onunla neden tehdit ediyorsunuz?" diye soruyor.

Günberi söylenenlerin tercümesini yayına koyuyor. Dil uzay rıhtımındaki işaretlerde kullanılanın aynısı olarak tanımlanmış bulunuyor. *Bu Adamantine kolonisinin dili*, diye yayında doğruluyor Iris. *Bence bunlar keşif gemisinde bize yardım eden koloniciyle aynı gruptan.*

"Biz de tehdit ediliyoruz," diye Hedeflere cevap veriyor Thiago. "Taşıyıcı bizi sizinle onun adına buluşmaya zorluyor."

(*Günberi*'deki ön planlama safhasında Ratthi bir itiraz dillendirmişti. "Bunu yutacaklarından emin miyiz? Bizi buna mecbur bırakan şeytani bir taşıyıcının esirleri olduğumuza inanırlar mı?

Günberi: Son derece ikna edici olabilirim.)

"Taşıyıcı mı?" diye kuşkuyla tekrarlıyor Hedef Bir.

Thiago: "Ona saldırdınız, bünyesine yabancı bir sistem yüklemeye çalıştınız ve taşıdığı insanlardan bazılarını aldınız."

Hedef İki: "Bu dediklerinizi enfekte grup yaptı. Onların eylemlerinden sorumlu değiliz."

Thiago: "Olabilir ama taşıyıcı hepinizi birden sorumlu tutuyor. Durumunuzu daha iyi bilirsek belki geri adım atar."

Hedef Üç, alaycı bir dille: "Gemi madem konuşabiliyor, niye bizzat gelmedi?"

Günberi'nin dronu: *Benimle yüz yüze görüşmek istemezsiniz.*

Hedefler hayretle ve bir miktar yılgıyla tepki veriyor.

Hedef İki: "Taşıyıcıyı işgal edenlere ne oldu?"

Thiago'nun dönüp baktığı Overse, "Hepsi öldü," diyor.

(Thiago ile Overse önceden Overse'in şeytani taşıyıcının koloniyi yok etme arzusuna katılan "kötü kişi" olacağına karar verdiler.)

Dronlarım üssün açık alanına ulaşıyor ve kaburgaya benzer yapıların arasından geçip alçalıyorlar. Güvenli yayınımıza, *İstihbarat yolda*, mesajı yolluyorum. Dronlar doğu tarafındaki yapının iki farklı girişinin hemen içerisine gizlenmiş yedi adet silahlı Hedef saptıyorlar. Diğer iki giriş boş görünüyor. *Günberi* yayını tıklatarak onay veriyor.

Hedef İki: "Bizden ne istiyorsunuz?"

Thiago: "İniş kutusunun bindirme odasında esir aldığınız kişiyi iade etmenizi istiyoruz. Dediğimizi yaparsanız sizi rahat bırakırız." Güvenli yayından ekliyor: *Denemeye mecburum. Belki bu kadar kolay olur.*

Of, Thiago, cevabını veriyor Overse.

Asla öyle olmaz, diyor Iris.

Haklılar. Rehineler asla istek üzerine salıverilmek için alınmaz.

Hedef Bir: "O kişiyi iade edemeyiz. Onu biz rehin almadık. Enfekte grup aldı."

Overse: "Öyleyse onlara o kişiyi iade etmelerini söyleyin, yoksa iki patlama daha gerçekleşecek."

Hedef İki: "Bize kulak asmazlar ki."

Overse başıyla yolbuluru işaret ediyor. "Asmalarını sağlayın. Hiçbirimizin seçme şansı yok."

Thiago: "Bize dostumuzu nerede tuttuklarını söylerseniz belki taşıyıcı beklemeye ikna olur."

Dronlar alanın batı tarafındaki iki boş kapı aralığından gizlice geçmeyi beceriyor. Bunu *Günberi*'ye bildirdiğimde

tekrar yayınımı tıklatıyor. İnsanlara mesaj yolluyor: *Oyalamaya devam edin.*

Hedefler tedirgin davranışlar sergilemeyi sürdürüyor.

Iris: "Bize burada neler yaşandığını anlatın. Belki öyle yapmanızın faydası olur. Uzaylı kalıntıları bulduğunuzu biliyoruz. Birini taşıyıcının, bir diğeriniyse keşif gemisinin iticisine koyduğunuzu da."

Hedef İki: "Öyle bir şey yaptıklarından haberimiz yoktu."

Hedef Dört ilk defa söz alıyor. "Yalan söylüyor olabilirsiniz. Belki de bulgularımızı istiyorsunuzdur."

Overse: "Tarım alanınızın ortasındaki patlama da mı yalandı?"

Hedef Bir'in dirseğiyle dürttüğü Hedef Dört geri çekiliyor. "Bazıları ötekilerden daha fazla etkilendi. Birkaçımızın eylemlerinden hepimiz sorumlu tutulamayız."

Iris: "Ama o birkaçınız keşif gemisi mürettebatının çoğunu öldürdü ve enfeksiyonu bize de zorla bulaştırmalarına ramak kaldı. Size yardım etmeye geliyorduk. Söylediklerinize niçin inanalım?"

Overse: "Bütün bu yaşananlarda kabahatinizin olmadığını tekrarlamaktan başka bir şey yapmalısınız. Bize dostumuzu nerede tuttuklarını söyleyin."

Dronlar karanlık koridorlarda keşif yaparlarken ekseriyetle düşük çözünürlüklü görüntüler alıyorum. Aktif bir yayın söz konusu ama henüz bir GüvBirim faaliyeti saptanmış değil. Dronlardan biri üstü açık bir anti-yerçekimi kuyusu tespit etti ve oradan aşağıya iniyor. Bir grubu onu takip etmeye yönlendiriyorum. Arama yapılacak pek çok kat var. Üssün yeraltı bölümü tahmin ettiğimizden çok daha büyük.

Hedef Beş, aniden: "Bunu neden bilmek istiyorsunuz? Dostunuzu kurtaramazsınız."

Dikkat, diye yayından uyarıyor Ratthi. *Neden böyle bir soru sorduğunu merak etmeleri işimize gelmez.*

Günberi'nin dronu: *Niyetimi bir kez daha kanıtlamam mı gerekiyor? O su kütlesi tarımsal sisteminiz için ne kadar önemli?*

Hedefler yeniden tedirginleşiyor.

Thiago: "Görüyorsunuz ya. Eğer bize dostumuzun yerini söylerseniz belki taşıyıcının bu yaşananlarda bir kabahatiniz olmadığını anlamasını sağlayabiliriz."

Dron keşif verileri alıyorum. *Günberi*'ye hitap ediyorum. *Tanıdık sinyal faaliyeti saptandı ama dronlar ne temas kurabiliyor ne de yer belirleyebiliyorlar.* Ekliyorum: *Dronların konum saptamasına yardım etmek için daha yakınlarında olmalıyım.* Benim de aşağıya inmem gerekiyor.

Günberi onay veriyor. *2. safhaya geç.*

Bizi yayınından dinlemekte olan Arada bana başını sallıyor. "İyi şanslar," diyor.

"Teşekkürler," cevabını verip mekikten iniyorum ve Arada'nın kaportayı arkamdan kilitlediğini sağlama alıyorum. Sonrasında üsse ve onun merkezi alanına gizlice yaklaşmak için kayaları tırmanmaya başlıyorum.

Katilbot 1.0

Neticede hedefKontrolSistemini bulmuştuk. Akıttığım terle gömleğim sırtımdan kalana yapışmış ve performans güvenirliğim yüzde üç daha düşmüştü.

Adamantine kolonicileri burada TK öncesi sistemi bulmuş ve belki de kendi sistemlerinin bir yedeği olarak onu tamir etmiş olmalıydılar. Derken bir gün depolama amacıyla kullandıkları kuyuda bir şeyler yaşanmış ve ağır bir ekipman dipteki mührü çatlatacak kadar sert bir şekilde devrilmişti. İnsanlardan biri kontrol etmek için oraya inmiş ve uzaylı ka-

lıntısına yakalanmıştı. Ardından belki kendi isteğiyle, belki de Thiago'nun bahsettiği türden bir zorlamayla yukarı çıkarak bulaşmayı bu odaya getirmişti. Uzaylı kalıntısı da TK öncesi merkezi sistemin kontrolünü ele geçirmişti.

Hedeflerin kendilerine yardım etsin diye hedefKontrolSistemini yaratmış veya devralmış koloniciler olduklarını sanmıştık. Fakat durum tam tersiydi.

Tam o sırada Merkez, *Sorgu: Tanımla?* dedi.

Ondan geriye iletişim kuracak kadar bir şeyler kaldığını düşünmemiştim. *Teyit: Güvenlik birim(leri)*, diye cevap verdim.

Sorgu: Yardım? dedi Merkez.

Teyit: Devam etmekte, diye yanıtladım. İçimden bir ses "yardımın" onu temelli kapatmayı içereceğini söylüyordu ama şimdiye kadar ona kötü davranmam için bir sebep çıkmamıştı.

Demek bulaşma mıdır, enfeksiyon mudur nedir onu yayın arayüzleri üzerinden insanlara aktarmış, dedi 2.0.

Muhtemelen. Öncelikle arayüzleri beyinlerine yerleşik geliştirilmiş insanlara atlamış, sonra da onları kullanarak çıkarılabilir harici arayüzlere sahip insanlara bulaşmıştı. Fakat daima yüzde 100 verimlilik sağlayamamıştı. Keşif gemisindeki bir Hedef o yüzden Iris'in ve diğerlerinin kaçmalarına yardım etmiş, onlara bütün Hedeflerin uzaylı kovan zihne veya hedefKontrolSistemi onlara her ne söylediyse ona inanmadıklarını anlatmıştı.

2.0 devam etti. *İmplantlar konusunda haklıymışız; TK öncesine ait eski teknoloji birer alıcıymışlar, o kadar. Tabii bir de kalıntı teknolojisi var – hedefKontrolSisteminin GAT'taki iticiye koyduğu ve keşif gemisine kurmaya çalıştığı şeyden bahsediyorum. HedefKontrolSistemi kolonicilere onlarla ne yapmalarını söylemekle kalmamış, Hedef Dronlarla ve koruyucu teçhizatla beraber sensör saptırma kodlarını da o yazmış.*

Muhtemelen bütün plato bir kalıntı alanı, hatta bir harabeydi. Kimbilir kuyudaki o mührün altında ne vardı. Vay canına, gıdalarını onun içinde yetiştiriyorlardı.

2.0 aniden dehşete kapılmışçasına tereddüt etti. *Eğer bulaşma kod üzerinden aktarılıyorsa sence GAT hâlâ enfekte midir?*

Hayır. Çünkü hedefKontrolSistemi kızdı ve GAT'ın mevcut versiyonunu sildi. GAT kopyasını çıkarırken herhalde enfekteydi ama yeniden başladığında ilk işi hedefKontrolSisteminin kullandığı işlemci alanını arıtmak olmuştu. HedefKontrolSistemine imha yazılımı muamelesi yaparak onun her parçasını silmişti ve o sırada enfekte... kod mudur nedir onu da silmiş olmalıydı. Sildiği şeye anlam taşımayan bir formata sahip uzaylı bir kod denilebilirdi. Şey, daha doğrusu kısmen anlam taşıyan. Uzaylı kod insan DNA'sına yazılan ve makinelerce okunabilen kodla aynı prensibi kullanıyor olsa gerekti. Eklentiler ve suniler gibi aygıtlar o şekilde çalışırdı ve uygun filtrelemeyi kullanmıyorsanız zararlı yazılımları aynı yolla aktarabilirdiniz... Ha siktir. *GAT enfeksiyonu tıpkı bu sistem gibi bir geliştirilmiş insandan kaptı. Hedefler enfekte bir insanı ona yollayıp...*

İki insanı! diye düzeltti 2.0. *Ras ile Eletra.*

Haklıydı. *Ras ile Eletra yaralı olduklarını söyleyince GAT onları tıp platformuna yatırdı ve bulaşmalı kodu bizzat kendisi okudu. HedefKontrolSistemi implantlar vasıtasıyla insanların hafızasını sildi ve belki bulaşma...*

Hayır, hayır, dedi 2.0. *Bulaşmayı aktarmakta onları kullanmadılar. Bahse varım Hedefler onları hedefKontrolSistemini GAT'a aktarmakta kullandılar. Eletra'nın anıları o yüzden karmakarışıktı; hedefKontrolSistemi onun sinirsel dokularını kerneli için depolama alanı olarak kullanıyordu.* Devam etti. *HedefKontrolSistemi bir tür imha yazılımı gibi. Bu yüzden onunla karşılaşıp duruyoruz. Kendini kopyalıyor.*

Merkez'in sistem kutusuna uzun uzun baktım. Varılan sonuçlar:

1) Uzaylı kalıntısı enfekte bir insanı zorlayarak kendisini en yakındaki işletim sisteminin, yani TK öncesi bir merkezi sistemin menziline götürtmüştü.

2) Enfekte merkezi sistem kendini bölümlere ayırmış (Mecburen mi? Tuhaf tuhaf şeyler inşa eden ve birbirlerini öldüren uzaylı bulaşması vakalarındaki insanlar gibi mi?) ve hedefKontrolSistemi adında demode TK öncesi teknoloji ile uzaylı kalıntısı her neyse onun bir melezi olan imha yazılımına benzer bir sistem yaratmıştı.

3) HedefKontrolSistemi oradan Adamantine sistemlerine ve kolonicilere yayılmıştı. Onlara TK öncesi teknolojiler kullandırtmıştı çünkü TK öncesi merkezi sistem bir tek onlardan anlıyordu. HedefKontrolSistemi insanlara TK öncesi teknolojiler arasından seçtiği şeyleri –dronlar ve implantlar gibi– ürettirmişti.

4) Fakat koloniden, yani gezegenin dünyalaştırılmış bölümünden ayrılamamıştı. Derken Barish-Estranza temas grubu çıkagelmişti.

Ben hem açığa çıkmış uzaylı kalıntısını içeren kuyuda hem de bu odada bulunmuştum. Kendimi enfekte olmuş gibi hissetmiyordum. Öte yandan hedefKontrolSistemi keşif gemisindeki GüvBirimleri de enfekte etmeye çalışmamıştı. Onların arasında 2.0'ın söylediğine göre koridorda donakalmış ve çaresiz beklemesi emredilen Üç de vardı. Belki de uzaylı kalıntısı sunilere etki edemiyordu. Öyle bir şey hoş olurdu.

Peki öyleyse Hedef Temas kim? diye sordu 2.0.

Doğru, bir de hedefKontrolSisteminin keşif gemisindeki koluyla iletişime geçmiş temas vardı. 2.0 onun bir insan ol-

duğunu veya en azından bir uzaylı olmadığını düşünmüştü. 2.0 o temasın bağlantısını bu üsse kadar takip etmiş ve sonunda kendini TK öncesi Merkez'in şebekesinde bulmuştu.

Of, içimde kötü bir his vardı.

Yavaşça öne çıkıp bağlantı ağını turladım. Çıkan tek ses sakat dizimdeki sürtünme ve imdat sinyalinin çaresiz tekrarıydı. *Şey, nereye gidiyoruz?* diye sordu 2.0.

Bir şeyi kontrol etmeliyim. İki masanın arasındaki bir bağlantı boşluğuna yöneldim. Yavaşça yaklaşıp insanın yere serilmiş bedeni yakınına yığılmayı/çömelmeyi becerdim.

Mesele şu ki ortamda bir çürüme kokusu olmadığını fark etmiştim. Ölüm en azından aylar önce gerçekleşmiş olmalıydı. Hatta ana bulaşma yayılımını başlatan hadise oysa aradan bir gezegen yılı veya yılları bile geçmiş olabilirdi. Fakat beyaz oluşumun altında görebildiğim kadarıyla vücut çöküp kurumuşa ve iğrenç bir hâl almışa benzemiyordu.

Kristalimsi beyaz madde pütürlü olup insanın kulaklarından ve ağzından dışarı taşmıştı. İnsanın yüzüne bakabilmek için belirli bir açıdan yaklaşmak, sonra da başımı indirmek zorunda kaldım. Açık ten rengi ciltte öne çıkan mavi-beyaz alacalı lekeler vardı. Bunlar çürüme olabilirdi ve Hedeflerin deri renkleri ile dokularını belki de bu süreç değiştirmişti. Gözler maviydi. Üstelik bana bakıyorlardı.

Aceleyle geri kaçarak askı ve masa halkasından çıktım. Dizim sebebiyle ayağa kalkamadım ve duvardan destek alarak doğrulacak kadar arkamı dönmeye korktum.

Şiddetin her sorunu çözmediğini biliyorum ama bu durumda... dedi 2.0.

Bu durumda evet.

Sağ kolumdaki enerji silahını insanın kafasına doğrulttum, yoğunluğu artırabildiğim kadar artırdım ve ateş ettim.

Beyaz madde yanıp sönerek tanımlayamadığım hafif bir

koku çıkardı. İnsan hâlâ ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu. Kurumuş sıvıyla kabuk bağlamış gözlerini kırpamıyordu. Of, neden bir kerecik olsun her şey yolunda gitmezdi ki?

Onu üç defa öldürmeyi denedim. Sonunda 2.0, *O izleri ve etrafındaki zeminde bulunan lekeleri mermili silahlar ve enerji silahları bırakmış olabilir*, dedi. *Birileri onu farklı yönlerden ve farklı silahlarla pek çok kez öldürmeye çalışmış.*

Harika. Onu öldürmeye ve bu odanın girişini patlatmaya çalışmışlardı ama yeterince büyük bir patlayıcı kullanamadan önce vazgeçmek zorunda kalmışlardı. Bulaşma insan konağın organik dokularına bir şey yapmış, bir kendini koruma işlevi gerçekleştirmiş olmalıydı.

Oraya gidip yumruğumu kafasına gömmeye çekiniyordum çünkü a) kod bulaşmasına bağışık olduğumu düşünmeme rağmen organik parçalarıma kalıntı sıçraması halinde öyle olmayabilirdim ve b) enerji silahları işe yaramıyorsa muhtemelen yumruklamak da yaramazdı. Bu konuda akıllıca davranmalıydım.

Kendimi arkama dönmeye ve duvara tutunarak yerden kalkmaya zorladım. *Kuyuda aletler var. Bize onu ezebileceğimiz bir şey veya daha büyük bir patlayıcı lazım.* Biliyorum, ayakta durup yürümekte bile zorlandığım için o sırada fazlasıyla iyimser düşünüyordum.

Şey, potansiyel bir sorun var, dedi 2.0. *HedefKontrolSistemi neden yardım çağırmadı? Bir tür yakınlık tespiti olsa gerek. Dahası orada yatan Hedef Temas bizi görebiliyor.*

Ah. İşte bu iyi bir soruydu.

Sorgu: Müşteri nüfus ortadan kalktı mı? E/H, dedi Merkez aniden.

İnsanları soruyordu. Ona, *Teyit: Hayır. Müşteri nüfus tehlikede*, dedim.

Sorgu: Müşteri nüfusa destek? diye sordu bu sefer.

Doğru koda sahip değildim ve ona yalan söylemek iste-

miyordum. Her şey göründüğünden bile daha beterdi. *Teyit: Bilinmiyor*, diye yanıtladım.

Karşılık vermedi.

Sorgu: Yakınlık alarmı devrede mi? dedim. Durumunun farkında olduğuna göre belki hedefKontrolSisteminin burada olduğumuzu bilip bilmediğini de söyleyebilirdi.

Teyit: Alarm yok, dedi. *Yakınlık alarmı yok. Bilinmeyen bir organizma mevcut değil. Yalnızca şebekede.*

Hımm. HedefKontrolSisteminin bana tepki vermeme sebebinin beni düşman gibi görmemesi olduğunu söylüyordu. HKS bir Hedef, yani enfekte bir kolonici olduğumu sanıyordu.

Tepki veremedim. GüvBirimlerin insanlar gibi şoka girememeleri gerekir ama performans güvenirliğim yüzde 5 gibi epey büyük bir oranda tekrar düşmüştü.

Ben şebekede değilim, dedim merkezi sisteme. *Enfekte değilim.*

Şey, bence öyle olabilirsin, dedi 2.0. *Tanı anomalileri okuyorum. Bekle.*

Merkezi Sistem bana bir imge yolladı: Odanın 2.0 tarafından hazırlanana benzer bir bağlantı haritası. Harita hem kalıcı adresimi hem de hedefKontrolSistemiyle bir bağlantıyı içermekteydi.

Ah, hayır.

İnsandan makineye. Belki sürecin o şekilde yürümesi gerekiyordu. İnsandan makineye ve tekrar insana.

Yanlış düşünmüştük. GAT'ın potansiyel olarak enfekte sistemlerle temas kurmasını engellemeye uğraşmıştım ama asıl endişelenmemiz gereken enfekte geliştirilmiş insanlardı.

Üstelik bu odayı ve enfekte insanı taramıştım. Uzaylı kalıntısı bana kuyuda bulaşmayı umarken ayağına kadar gelip ona yardım etmiştim.

Aktif işlemci alanında aykırı bir kod buldum, dedi 2.0. *Onu yalıtıyor ve etiketliyorum. Onu silmeyi denedim, Ah, yalıtımdan tekrar çıktı. En azından artık etiketli.*

Bağışıklığım olduğunu sanıyordum. Ben bir GüvBirimim. Vay be, amma da acınası konuşuyordum. Sanki insanların devamlı yaptıkları gibi, "Özel biri olmak istiyorum! Neden değilim ki?" diyordum.

Silinebilir, dedi 2.0. *GAT onu sildi.*

Evet ama o GAT'tı. Bense yalnızca kendimim.

HedefKontrolSistemi tarafından her an ele geçirebilirdim. Öyle bir şey yine bir idari modüle sahip olmaya benzerdi.

Hayır, bir daha olmaz. Asla.

Hedeflerin şebekesine bir girişim vardı. Ve belki bir de müttefikim.

Merkez'e mesaj yolladım: *Sorgu: Arıtma ve yeniden başlatma izinleri.*

Sorgu: Müşteri nüfusa destek? cevabını verdi.

İnsanlara yardımı dokunursa bana da dokunurdu. *Teyit: Mümkünse. Deneyeceğim*, dedim.

Teyit: İzinler verilmiştir, dedi.

Ansızın bütün modülü, merkez ile hedefin nasıl iç içe geçtiklerini ve dış kenardaki Hedef Temas'ı görebilir oldum. Merkezi sisteme erişip arıtmayı başlattım.

HedefKontrolSistemi burada olduğumu işte o zaman anladı.

Beklediğimden çok daha çabuk davrandı. Aradaki bağlantıyı Merkez'in üstesinden gelmekte, savunmalarını aşmakta ve dosdoğru kafamın içine akmakta kullandı. Kim olduğumu biliyordu; daha önce öldürmüş olduğum diğer iki yansımasından veri almıştı.

Koca bir saniye boyunca işimin bittiğini sandım. Ya silinecektim ya da hedefKontrolSistemi tıpkı bir idari modül

gibi kontrolümü ele geçirecekti. Seçme şansım olsaydı silinmeyi yeğlerdim.

Fakat 2.0'ın bana eşlik ettiği gerçeğini tam anlamıyla kavramış değildi. Daha doğrusu ikimizin farklı becerilere sahip farklı yansımalar olduğumuzu anlamamıştı. Ben işlevselliğimi yitiriyor ve istemsiz bir yeniden başlatmaya doğru sürükleniyordum. Fakat 2.0'ın durumu iyiydi ve o bir imha yazılımıydı.

HedefKontrolSistemini kafamdan çıkardı ve aktif bağlantıyı aynen takip ederek merkezi sistemin bellek bölümüne girdi.

Arıtma başarısız, dedi Merkez.

Bir kapanma başlat, sonra da birimi imha et, dedi 2.0 bana. *Tanrı aşkına, çabuk ol.*

Öyle yaparsam ölürsün, dedim ona.

Biliyorum, dedi. *İşlevim ne sanıyorsun, budala? Yap şunu.*

Yapmak istemiyordum. Yapamazdım. Budalaydım ve Miki'nin bana insanlarını kurtarma fırsatı kazandırmak için kendini bir muharebe botuna nasıl attığını daha dünmüş gibi hatırlıyordum.

Bu işi sıçıp batırırsan o kadar kızacağım ki GAT bile korkacak, dedi 2.0. *Ve Miki'nin aksine ben böyle galip geleceğim.*

Bu iş epey canımı yakacaktı. Kapanmayı başlattım.

Merkez'in çökmesiyle yayın aniden kayboldu. Kafamın içinde de dışında da bütün sesler kesildi. Tekrar yerde olduğumu fark ettim ve doğrulup sendeledim. Bir masayı devirip sol kolumdaki enerji silahıyla masanın çapraz demirini keserek kendime bir sopa hazırladım. Sonra 2.0'ı, Merkez'i ve hedefKontrolSistemini barındıran yıldız biçimli kutuya kadar topalladım. *Uykudalar*, dedim kendi kendime. *2.0 ve Merkez hiçbir şey hissetmeyecekler.* HKS'nin de hissetmeyecek olması üzücüydü.

Sopamla ve her iki kolumdaki enerji silahlarıyla kasa-

yı kırıp iç aksamı ezdim ve erittim. O sırada yanlış bir şey yapıyormuşum gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Organik kısımlarım bir midemin olmamasına tekrar sevinmemi sağlayan bir durumdaydı. GüvBirimler ve muharebe botları öldürmüşlüğüm vardı ama bu sefer bir bakıma kendimi öldürüyordum – tamam, o kadar da değil. Üstelik Merkez de diğer herkes kadar bir kurbandı. HedefKontrolSistemi bile bir kurban sayılırdı. Ve bir yolunu bulup onu da öldürmem gerekecekti. HKS kapanınca belki onun koruyucu bariyerini aşabilirdim.

Merkez'in kutusuyla işimi bitirip Hedef Temas'a doğru döndüm.

Ah, hareket ediyordu. Bu iş beklediğimden de kötüydü. İçinde bir yerde orijinal insandan kalma bir şey varsa...

Derken adam ayağa fırlayıp üstüme hücum etti.

GüvBirim 03
Durum: *Kurtarma Sürmekte*

İki yüzey yapısı arasındaki bir geçide doğru kompleksin kuzey bölümünün etrafından dolaşıyorum. Dron istihbaratı bana kompleksin bir haritasını ve doğu tarafındaki kapı aralıklarına gizlenmiş Hedeflerin konumunu sunuyor.

Yüzey rıhtımı terasındaki Hedefler insanlara koloninin tarihini anlatıyor. Söylenenler Iris tarafından zaten elde edilmiş istihbaratı doğrulasa bile o sırada bir yarar sağlamıyor.

İnsanlar aradığımız istihbaratı elde edemezlerse komplekse onsuz gireceğim. Bu bir idari modül olmaksızın yürüttüğüm ilk kurtarma operasyonu ve başarıyla sonuçlanmasını istiyorum. Diğer GüvBirimi bulmak istiyorum. *Günberi*'ye bir durum güncellemesi yolladığımda hemen cevap vermiyor. Daha sonra, *Yerini koru*, mesajı gönderiyor.

Kurtarma operasyonunu tamamlamak için ilerlemeye devam etmeliyim, diyorum ona.

Seni başarı şansın olmadan feda edersem GüvBirim çok kızar, diyor.

Ne?

Hedef İki: "Mahzendeki eski aygıtları kullanmak istediler. Sonrasında durum daha da kötüye gitti."

Thiago: "İmplantları kullanmaya kim karar verdi?"

Sözleri Hedefleri rahatsız ediyor. Hedef Bir: "Ne implantları?"

Dronlarım kompleksin derinliklerinde artan bir sinyal faaliyeti tespit ediyor ama izi sürülebilecek kadar yerleşik değil.

Thiago yayından konuşuyor. *Ratthi, analizin...*

Ratthi *Günberi*'ye bir dosya gönderiyor. Dronu bir ekran yüzeyi yaratıyor ve bir Hedeften implant sökülmesinin videosunu oynatmaya başlıyor.

Hedefler videoya bakakalıyor.

Overse: "Görüyor musunuz? Size bundan bahsetmediler, değil mi?"

Diğer bütün Hedeflerin dönüp baktıkları Hedef Dört söz alıyor. "Bağlantıyı kolaylaştırıyor. Korunma için."

Hedef Bir: "Korunma mı?"

Hedef Üç: "Diğerlerinin kaçında bundan var? Onları sana itaat etmeye mecbur mu bırakıyorsun?"

Derken Hedef İki tekrar insanlara doğru dönüyor. "Meydanın sekiz kat altında. Dostunuzu orada tutuyor olmalılar. Hastalık orada."

Günberi güvenli yayından bana, *İnsanları oradan götüreceğim. Sen devam edebilirsin*, diyor.

Anlaşıldı, devam ediyorum, diye yayından cevap veriyorum.

Günberi'nin terastaki dronu, *Kaçın*, diyor. *Alanı boşaltmak için üç dakikanız var.*

"Çabuk!" diye bağırıyor Overse ve insanlar mekiğe doğru teras boyunca koşuyor.

Hedeflerin kafası karışıyor, sonra onlar da dönüp yüzey rıhtımından uzaklaşan patikadan aşağı koşuyorlar.

Başka bir yolbulur tarım alanına çakılıp patlıyor. Dördü daha telaş yaratıcı uğultularla gökyüzünde yay çiziyor. Bu kurtarma operasyonunun Safha 02'sine başlayabilmem için bir dikkat dağıtma taktiği.

Üs alanının doğu tarafındaki kapı aralıklarında bekleyen Hedefler afallıyor. Üçü oradan kaçarak şoseye yollanıyor. Tespit edilmeksizin başka bir kapı aralığından içeri sızıyorum.

Katilbot 1.0

Performans güvenirliğim düşse de ani korku tepki süremi yükseltti ve masadan bozma sopamı Hedef Temas'ın kafasına patlattım. Darbe yaratığı geriye sendeletse de vücuda hasar vermedi. Savuruşa harcadığım çaba hasarlı diz eklemimin boşalmasına yol açtı ve tekrar yere yığıldım.

Bana daha büyük bir silah lazımdı. Yardım lazımdı. Buradan defolup gitmem lazımdı.

Kaportaya doğru seğirtirken pütürlü zemin avuçlarımı sıyırdı. Hedef Temas ayağa kalkmadan önce doğrulup aralıktan geçmeyi başardım. Beni yakalayabilirse bütün bu süreç baştan başlayabilirdi ama bu sefer burada zavallı ölü Merkez yerine ben yatardım ve öyle bir şey olmamasından yanaydım.

Aptal yerçekimi tüpüne doğru hangar sundurmasını kâh tökezleyip kâh topallayarak katettim. (Biliyorum, tüpü kullanmak istemediğimi söylemiştim ama merdivenlerden çıkacak zamanım yoktu ve arkamdaki şeye kıyasla asansör tüpü çok daha dost canlısı görünüyordu. Ayrıca yayın yok-

ken tüp uzaktan kapatılamazdı.) Arkamda ayak sesleri duydum ve kendimi içeri attım.

Yerçekimi kuyusu beni yukarıya iterken geriye döndüm. Hedef Temas'ın on metreden daha yakınımda olduğunu gördüm. O tüpe ulaşmadan önce dışarı çıkmalıydım. Ben yayın olmaksızın kahrolası şeyden inmeye çalışırken iki kat geride kaldı. Sonunda çırpınarak işaretlenmemiş durak alanına girdim. Tüp bir sonraki katta beni dışarı tükürdü ve gölgeli bir koridora yuvarlanıp tekrar yere düştüm.

Of. Acı sensörlerimin kontrolünü kaybetmeye başlıyordum. Bu durum yaklaşan bir sistem hatasının belirtisiydi. Ve sanırım çok geç kalmıştım; Hedef Temas tüpten bu katta indiğimi galiba görmüştü. İstemsiz bir kapanmadan ödüm patlıyordu; yeniden başladığımda hedefKontrolSistemi olacaktım.

Yapının daha yukarılarındaydım ve oradan nasıl çıkacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Yine de fark etmezdi; hareket etmeye mecburdum. Kalktım ve topallayarak koştum.

Koridor kıvrılarak hangar sundurması kuyusunun etrafından dolaşırken uzadıkça uzadı. Burası daha temizdi ve daha iyi aydınlatılmıştı. Belli ki daha yakın bir zamanda kullanılmıştı ve yakınlarda bir asansör kapsülü veya merdiven boşluğu olmalıydı.

Derken kısa bir temas tespit ettim. Bir ping gibiydi. Hem de tanıdık bir ping. Dronlar... burada dronlar vardı. Hedef Dronlar değil, benimkilere benzer dronlar. Cevaben telaşla pingler yolladım. Nasılsa Hedef Temas yerimi tamı tamına bilmiyor değildi; onu arkamdaki koridorda duyabiliyordum.

İleride daha fazla ışık ve bir merdiven boşluğunun fuayesini gördüm. Ben tam yalpalayarak fuayeye girerken sahanlığa zırhlı bir GüvBirim atladı.

Her iki enerji silahımı birden tetiklememe ramak kaldı

ama son anda GüvBirimin kaskındaki etiket gözüme takıldı. Biri işaret boyası kullanarak sıkıştırılmış makine diliyle "Beni GAT yolladı" yazmıştı. Bu 2.0'ın GüvBirim 3'üydü.

Kesif kask bana odaklandı. "Daha önce hiç başka bir GüvBirim kurtarmamıştım. Bunun bir protokolü yok," dedi GüvBirim 3.

Cidden yahu, protokolün canı cehenneme. "Düşman arkamda," dedim. "Bulaşmalı. Onu tarama ve sana dokunmasına izin verme." Eğer bulaşma sandığım gibi çalışıyorsa onu başka bir GüvBirime geçirememem lazımdı ama ne olacağını kim bilirdi. "Beni de tarama veya bana bağlanma. Bir taşıyıcı olabilirim."

GüvBirim 3 konuşmaya başladı. "Taşıyıcı *Günberi*'nin edindiği istihbarata göre–" Derken sıçradığı gibi arkama indi ve Hedef Temas koridorun köşesini dönerken sırtındaki silahı çekip aldı. Patlayıcı mermilerle açtığı yaylım ateş Hedef Temas'ı geriye yalpalattı. Fakat darbeler koruyucu uzaylı kalıntısı kaplamayı göçertmedi.

"İşe yaramıyor!" diye bağırmaya başladım ama 3 bir sonraki yaylım ateşini koridor tavanına açtı. Darbeler lamba hattını çatlattı ve onu yerinde tutan malzemeyi parçaladı. Yere taş parçaları düşerken 3 geriye sıçrayıp belimi kavradı.

"Lütfen tutun," dedi. "Seni–"

"Biliyorum!" diye bağırıp omuzlarına sarıldım. "Yürü!"

Merdivenleri koşarak çıkan 3 iki, ardından üç katı geride bıraktı. (Böyle taşınmak sahiden de rahatsız ediciydi. İnsanların bundan niye hoşlanmadıklarını artık anlıyordum.) Giderken dronlarını yanına çağırdı ve sürü etrafımızda koruyucu bir bulut oluşturdu.

Bir kaporta aralığından gün ışığına çıktık. Koşarak girdiğimiz üstü açık alanı yüzey rıhtımından görmüştüm. HKS çöktüğünde ölen Hedef Dronlar döşeme taşlarına saçılmış yatıyordu. Etrafta herhangi bir Hedef görmedim ama bunun

sebebi muhtemelen alanın ortasında duran bir yolbulurun telsizden ve hoparlörden avaz avaz bağırmasıydı. *Uyarı: Patlamaya az kaldı.*

"GAT yolbulurları silahlandırmış, ha? Ve bana söylememiş?" Vay götoş vay.

"İnsanlar da şaşırdı," dedi 3.

GAT'ın mekiği yapının kaburgaları arasından geçip alana indi. Kaporta kayarak açıldı ve 3 hemen içeri daldı.

Beni bir hızlanma koltuğuna bıraktığı sırada Hedef Temas'ın bize doğru depar attığını gördüm. Derken kaporta güm diye kapandı ve Arada, "Onları aldım. Git, git!" diye bağırdı.

Mekik ok gibi yukarı fırlarken itiş beni neredeyse koltuğumdan düşürecekti. (Taşıtı GAT kullanıyor olmalıydı.) Emniyet filesinde oturuyor olmamın faydası dokunmuyordu. Bana yaralı bir insanmışım gibi davranan 3 yanımdaki koltuğa çöktü ve beni sabit tutmak için bir kolunu üstüme koydu. Arada pilot koltuğundan, "GüvBirim, iyi misin?" diye bilmek istedi.

"Pek sayılmaz," dedim. "Bulaşmalı kodla enfekte oldum. GAT silebilsin diye 2.0 onu aykırı olarak etiketledi. GAT'a üstümde bir tıbbi tarayıcı kullanmamasını söyleyin." Lombozdan şoseyi ve az öncesine kadar yapının içindeyken artık oradan kaçmakta olan Hedefleri/Kolonicileri gördüm.

"Biliyoruz," dedi Arada bana. Hızlanmadan dolayı nefes nefeseydi. "Keşif gemisinden kaçan mürettebat tarama hakkında bilgi sahibiydi ve *Günberi* olayı çözdü."

Tabii ki çözmüştü. Bu kendimi bırakmak ve o istemsiz kapanmayı yaşamak için iyi bir zamana benziyordu.

Kendimden geçtiğim sırada altımızdaki yolbulur infilak etti. *Hedef Temas devre dışı*, dedi GAT.

Ben de öyleydim.

20

Keşke bütün o süreç boyunca kapalı kalabilsem ve acı verici bütün kısımları atlayabilseydim ama nerede bende o şans.

GAT'a ulaştığımız sırada yeniden başladım. Mekikten kendi çabamla topallayarak inebilmem iyiydi hoştu ama hemen ardından güverteye yığıldım ve bir istemsiz kapanma daha yaşadım.

Tekrar yeniden başladığımda (ve hafife mi alıyordum bilmiyorum ama performans güvenirliğindeki bu ani düşüşler ve yeniden başlamalar ne hoş ne de eğlenceliydi) hâlâ güvertede yatıyordum ama artık etrafım bir grup bilinmeyen insanla çevriliydi. Biri omzuma doğru uzanınca irkildim ve neredeyse tekrar yeniden başlıyordum.

"Hayır, dokunulmaktan hoşlanmaz!" dedi Amena'nın sesi. İşte o zaman bunların aslında bilinmeyen insanlar olmadıklarını fark ettim.

Ratthi ile Arada önümdeki güvertede otururlarken Ame-

na arka planda bekliyordu. Etrafıma toplanmış diğerleri Kaede, Iris ve Matteo'ydu. GAT'ın insanları temiz kıyafetler giymişler ve çeşitli tıbbi tedavi paketleri takıp takıştırmışlardı. Ayrıca hepsi de çok daha güzel kokuyordu. GAT'ın büyük onarım dronlarından ikisi yakında süzülüyor, Güv-Birim 3 bir kenarda dikiliyordu. Zırhını çıkarmış veya çıkarması söylenmişti. GAT'ın mürettebat kıyafetlerinden birini giyiyor ve vücut dilini doğru okuyorsam –ki büyük ihtimalle okuyordum– bundan sonra ne yapacağına dair en ufak bir fikri yokmuş gibi görünüyordu.

"Her şey yolunda," dedi Iris bana. "Sakin ol."

Matteo o sırada Arada'yla konuşuyordu. "Kaede haklı. Bir işletim kutusu yürütüp kodu yalıtabilirsek–"

"Gün o zaman onu silebilir," diye ekledi Kaede.

"Neyi silebilir?" diye sordum.

"Sistemindeki kodu," diye açıklayan Ratthi belki beynimin yerini de unutmuş olabileceğimi düşünürcesine kendi kafasını işaret etti. "Yani bulaşmalı kodu. *Günberi* onu senden çıkarıncaya kadar tıp platformunu kullanamayız. Ama Overse ile Thiago yayına bağlanmayacak portatif bir tıbbi birim getiriyorlar. Fiziksel yaralarınla burada ilgileneceğiz. Zaten o zamana kadar *Günberi*'nin bulaşımla başa çıkabilmesi lazım."

Fiziksel yaralar. Ah, doğru ya. Defalarca kez vurulmuştum ve hâlâ sızdırıyordum. "Durumumuz nedir?"

"Kimse bize ateş etmiyor ve artık silahlı yolbulurlar göndermiyoruz," dedi Ratthi bana. "Herkes tekrar gemide. Ayrıca taşıyıcılarına yollayacağımız bazı Barish-Estranza personelimiz var ama öncelikle kalıntı bulaşmasına yakalanmadıklarından emin olmak istiyoruz."

Matteo biyotehlike sınamasıyla ilgili olarak Ratthi'ye teknik bir şeyler sordu ve kulak asmayı büyük ölçüde bıraktım. Söylenenlere bakılırsa ben ve 2.0 bulaşmanın nasıl

yayıldığı konusunda haklı çıkmıştık. Eh, haklı çıkmak iyi bir şeydi – özellikle de sızdırıyorsanız ve vücudunuzdan parçalar kopuyorsa.

Arada, Iris'e doğru döndü. "Sanırım belirtmem gereken bir husus var. *Günberi* bu sisteme aslında neden geldiğinizi bize söyledi."

GAT'ın insanları bunu duyunca şaşırdılar. Iris "ha siktir" dercesine Kaede'yle bakıştı. Matteo ümitliydi. "Şey, derin uzay haritalandırmasını mı kastediyorsunuz?"

Bir sorun mu yaşanacaktı? Cidden yaşanmamasını umuyordum. Arada'nın bu konuyu açmak için tam anlamıyla haşatımın çıktığı bir ânı beklememiş olmasını isterdim.

"Biz şirketli değiliz," dedi Arada. "*Günberi*'nin bize söylediği her şey bir sırdı ve ne ona ne de size ihanet edeceğiz." Ufak bir el hareketi yaptı. "Sözleşmelerin Tüzel Kuşak'ta önem taşıdığını biliyoruz. O yüzden yardımı dokunacaksa bize söylenenlerden veya burada olup bitenlerden kimseye bahsetmeyeceğimize dair bir sözleşme imzalayabiliriz."

Ratthi'nin kuşkulu bir hâli vardı. "Evet ama bir nevi açıklama uydurmamız lazım."

"Evet," diye ekledi Amena. "İkinci annem başımızdan neler geçtiğini bilmek isteyecektir ve o yalan söylenmesi kolay biri değildir."

"İkinci annen mi?" diye ağız aradı Kaede.

"Kendisi Preservation İttifakı Konseyi'nin başkanıdır... Daha doğrusu başkanıydı," diye açıkladı Amena. "Dr. Mensah. TK'de sık sık haber bültenlerine çıkıyordu – GrayCris adlı bir şirket tarafından kaçırıldı ve TranRollinHyfa'da bir GüvBirim tarafından kurtarıldı. Bir firma gemisi saldırıya uğradı. Bir güvenlik şirketine ait başka bir gemi de havaya uçtu."

"Bir GüvBirim tarafından..." Matteo cümlesini yarım bıraktı. Tüm gözler bana çevrildi.

Yayından, GAT'ın kameralarından ve de dronlarımdan kopuk olduğum o anda böyle bir şeye hiç ihtiyacım yoktu. "GAT, onlara benden bahsettin sanıyordum," dedim.

Onlara asi bir GüvBirimle tanıştığımı söyledim, dedi GAT. *Her haber bülteninde bahsi geçen tek GüvBirimin sen olduğunu ima etmedim.*

Galiba o dönemde her haber bülteninde bahsi geçen tek GüvBirim cidden bendim ama her neyse. GüvBirim 3 bir beyaz eşyaymış gibi davranmaktan vazgeçmişti ve artık bizi büyülenmişçesine seyrediyordu.

"Hayır, Gün bize..." Kaede yeniden Iris'le bakıştı. "GrayCris'in çöküşü hakkında biraz bir şeyler duymuştuk ama öyküyü ciddi ciddi takip ettiğimiz yoktu..."

Matteo'nun kaşları kalktı. "Demek TranRollinHyfa'da asi bir GüvBirim olduğu dedikoduları–"

"Doğruydu," diye tamamladı Ratthi. "Kaçan ve o istasyonda yakalanırsam 'büyük ölçekli ticari ve mala yönelik zarardan' sorumlu tutulacak o 'kimliği belirsiz komplocu-lardan' biri de bendim." Omuz silkti. "Böylece artık birbirimiz hakkında bilgi sahibiyiz."

Iris biraz kafa yordu, ardından ellerini kaldırdı. "Bakın, tüm bunları daha sonra bir karara bağlayabiliriz. Şimdilik birbirimizin sırlarını saklayan müttefikler olduğumuzda anlaşabilir miyiz?"

"Ve de Barish-Estranza'dan hoşlanmadığımızda," diye ekledi Matteo.

"Anlaştık," dedi Arada.

Thiago ile Overse acil durum tıp çantasıyla çıkageldiler. Harika. Sanırım tekrar yeniden başlayacağım.

Ayrıntıya girmiyorum çünkü yapılanlar iğrenç olup bir yığın sızdırmayı, mermi çıkarmayı, el birimleri kullanılarak eski yöntemlerle dokuları yeniden yaratmayı ve acil durum

çantasının her şeye dezenfektan sıkmaya çalışıp durmasını içeriyordu.

Bir ara Seth'in evlilik ortağı ve Iris'in ikinci velisi olan Martyn akıl danışılması için revire çağrıldı. O da bir biyoloji uzmanıydı ama arındırma amacıyla halen karantinada tutuluyordu. "Merhaba," dedi bize GAT'ın yaratmış olduğu bir ekran yüzeyinden bakarak. "Gün'ün kaç GüvBirim arkadaşı var böyle?"

"Hayır, Baba, bu Gün'ün bize bahsettiği GüvBirim," dedi Iris. "Hani uğruna koloniyi bombalayacaktı ya, işte o."

"Koloniyi bombalamak mı?" diye sordum. Beni hareket ettiremedikleri için hâlâ mekik hangarındaydık ve ben başım kollarımın üstüne gelecek şekilde yüzükoyun yatarken Thiago, Ratthi ve Kaede sırtımdaki organik bileşenleri yeniden inşa ediyorlardı. Bu uzun bir süreçti ve insanlar durmadan gidip geliyordu. Fakat acı sensörlerimi kısmıştım ve GAT'ın arayüzlerimi bir yalıtım kutusuna doğrudan bağlaması sayesinde Hedef Temas'la ilgili video ve ses dosyalarımı indirebiliyordum. Daha da önemlisi GAT bana *Orion Zaman Akımı Savunmacıları*'nı oynatabiliyordu. GAT ayrıca bana GüvBirim 3'ün nihayet artık canı ne zaman isterse etrafta gezinebileceğini anladığını ve şu an öyle yapmakta olduğunu söylemişti. Iris'in koloniyi bombalama konusunda zaman bakımından yanıldığı fikrindeydim. "O olay sizi kurtarabilmem için bir oyalama taktiğiydi," dedim.

"Hayır, hepimiz birden o bakım kapsülünün içindeydik. Koloniciler yerimizi bilmiyordu," diyen Matteo duraksayıp bir şeyi ayarladı. "Gün, sen teslim edilinceye kadar silahlı yolbulurlarla koloniyi bombalayacaktı." Ellerine bir şey aldılar (normalde iç organlarımın hayati bir parçasını teşkil eden bir cisim olduğundan kuşkulanıyordum) ve ekran yüzeyi vasıtasıyla Martyn'e göstermek için onu alıp götürdüler.

Duyduklarıma inanmakta zorlanıyordum ama zaten o esnada *Orion Zaman Akımı Savunmacıları*'nı anlayacak idrak kabiliyetine bile ucu ucuna sahiptim (ki çıtayı bundan daha da düşürmem zordu). Yani belki de yanlış anlıyordum. "Emin misiniz? Bu kulağa hiç de doğru gelmiyor."

GAT hiçbir tepki vermemişti. Ne kadar yanıldığımı bile söylememiş olması başlı başına kuşku uyandırıcıydı.

"Evet, niyetinde ciddiydi," dedi Ratthi. "*Günberi*, neden söylediklerimizi GüvBirime doğrulamıyorsun?"

O Plan A01'di, dedi GAT. *Sonradan daha karmaşık ama daha az şiddet içeren Plan B01'in daha etkili olacağına ikna edildim.*

"Demek patlamalar da içeren bütün o kurtarma operasyonu... benim içindi, öyle mi?" dedim. Onca zahmete benim için mi katlanmışlardı?

"Belki GüvBirim şu an bu konuda konuşamayacak kadar yorgundur," dedi Thiago. Ses tonuyla Ratthi'ye belki de çenesini kapatması gerektiğini söyler gibiydi.

Ratthi geri adım atmadı. "Neden video kaydını GüvBirimle paylaşmıyorsun, *Günberi*? Böylece tüm yaşananları öğrenmiş olur."

Bu kafa karıştırıcı bir durumdu ama Ratthi haklıydı. Videoyu görmek istiyordum. "Onu görmek istiyorum."

GAT 2.3 saniye tepki vermedi, ardından *Orion Zaman Akımı Savunmacıları*'nı duraklatıp olayın güvenlik arşivini oynattı.

Tamir edildiğim için tepki veremeyecek bir durumdaymışım gibi davranabilmekten memnundum çünkü bir bakıma sahiden de o durumdaydım. GAT, insanlarım, topu topu beş dakikadır tanıdığım insanlar ve de rasgele bulduğumuz bir Barish-Estranza GüvBirimi beni kurtarmak için hep beraber işbirliği yapmıştı.

Şimdi bir süreliğine susacağım.

Böylelikle insanlar beni istikrarlı olmama yetecek ve performans güvenirliğimin düşmesini engelleyecek kadar onardığında GAT'ın bulaşmalı kod dizisinden kurtulabilmesi için aktif bilincimi bir yalıtım kutusuna aktarmamız gerekti. Çoğul konuşuyorum ama benim pek bir şey yaptığım yoktu.

Yalıtım kutusunda kendimi yalnız hissetmem işten bile değildi. Gel gör ki GAT kendi şuurunun bir bölümünü orada benimle tuttu ve birlikte *Orion Zaman Akımı Savunmacıları*'nın son bölümünü seyrettik.

Bittiğinde GAT, *Diziyi amma da gerçekdışı çekmişler. Hem de neredeyse kasten*, dedi.

Böyle bir diziyi kazara nasıl çekebilirler bilmiyorum, dedim. Her şeyi işleyecek kadar vaktim olmuştu ve henüz konuşmak istemediğim kısımlar mevcuttu. (Hayır, *Orion Zaman Akımı Savunmacıları*'ndan bahsetmiyorum.) Fakat şu kısmı dile getirebilirdim: *Sen ve Amena haklıydınız; 2.0 bir bireydi. Bir bebek falan değildi ama bir bireydi.*

GAT *Orion Zaman Akımı Savunmacıları*'nda bütün karakterlerin asıl ebatlarının 1/25'ine küçültüldükleri bir kısmı tekrar oynattı. Fizik alanında bir modülüm asla olmamıştı ama böyle bir şeyin yapılabileceğini sanmıyordum. Yine de seyretmesi eğlenceliydi. *İntikal kararı vermekle hata ettiğimi mi düşünüyorsun?*

Hayır, dedim ona. 2.0 olmasaydı GAT ile benim Hedef Temas'a bağlanacağımız ve insanların şu anda TK öncesi diller konuşarak uzaylı zihne inanmıyorlar diye birbirlerini gebertmeye çalışacakları fikrindeydim.

GAT gözde sahnelerinden birini daha oynattı. Bu seferki zaman yolculuğuyla ilgiliydi. *İnsanlarına benden bahsetmişsin*, dedim.

Ne kastettiğimi çok iyi biliyordu. *Onlara kaçak bir GüvBirimin RaviHyral'a ulaşmasına yardım ettiğimi söyledim. Tlacey'den ve onun mekikteki çalışanlarından bahsetmedim.*

Yani onlara yalan söyledin ve beni... Aklımdakini nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. GAT sanki beni gerçekte olduğum gibi değil de Tapan, Maro ve Rami'nin olduğumu sandıkları gibi tarif etmişti. *Beni güvenliymişim gibi tarif etmişsin.*

İnsanlarım şirketlerin ne kadar tehlikeli olabileceğini daha yeni yeni anlamaya başlamış bir gayriticari sivil yönetimden gelen bir tetkik ekibe üye değillerdir. Görevlerimiz daima hesaplı birer risktir ve insanlarımın hem kendilerini hem de ara sıra beni savunmaları için adımlar atmaları gerekir.

Sözlerini sürdürdü. *Bulaşmalı kodu çıkarmayı bitirdim ve bilincini tekrar vücuduna yerleştirme sürecine başladım. O süreç tamamlanıncaya dek bir teklifim var.*

Yine *Dünya Sıçrayıcıları*'nı baştan sona seyretmek istediğini sandım. Veya yeni bir dizi bulduğunu. Onun yerine dedi ki: *Yakında yardımının paha biçilmez olacağı bir göreve atılacağız.*

Of. Aklıma gelen ilk lafı ettim. *İnsanlarının bundan hoşlanacaklarını sanmıyorum.*

Ben onlarla görüşürüm.

Cevap vermedim. GAT'ın görüşmek kavramından anladığının isteklerini diğer herkese dayatmak olduğuna dair bir espri bile yapmadım.

GAT'ın insanlarına güvenmek bir yana, öyle bir şeyi denemek istediğimden bile emin değildim. Fakat peşimden DeltFall habitatına giren Dr. Mensah hariç daha önce hiç kimse beni kurtarmamıştı. Üstelik GAT benim uğruma bir koloniyi ortadan kaldırmayı göze almıştı ve bir grup insanın beni oradan nasıl çıkaracakları hakkında strateji kurduğu bir güvenlik videosu seyretmek... bana fazla gelmişti.

Sonuçta benim gibi sunilerin üretilmesindeki tek amaç acil bir durumda terk edilebilmemizdi.

Kararlar almakta zorlandığını biliyorum. O nedenle hemen cevap vermene gerek yok, dedi GAT.

Kararlar almakta zorlanmıyorum, GAT. Amma da... dediğim sırada beni vücuduma bıraktı. Tabii performans güvenirliğim hemen dibe vurdu ve mecburen kapanmam gerekti.

Yeniden başlatıldığımda revirdeki platformdaydım. Bir kez daha yayına bağlıydım ve uzay rıhtımından geri alınan da dahil beş dronum kalmıştı. Kameralardan geminin tamamını görebiliyordum. Martyn, Karime ve Turi hâlâ yakındaki bir kamarada karantinada tutulmalarına rağmen diğer insanlarla yayından konuşuyorlardı. Ratthi ile Thiago yemekhane gazinosunda Seth'le beraber oturuyorlardı. Mühendislik kapsülündeki Overse, GAT'ın iticisinde kalmış az miktardaki uzaylı kalıntısına ait taramaları gözden geçiren Matteo, Tarik ve Kaede'ye yardım ediyordu. (Esasen tekrar solucan deliğine girmeden önce GAT'ın üniversite arıtma ekibinden yardım alması gerekecekti ve bu iyi bir haber değildi. Barish-Estranza takviye güçleri yakın bir zamanda çıkagelirse başımız dertte demekti.) Arada kontrol güvertesinde Iris'le beraberdi. GüvBirim 3 de yemekhane gazinosundaydı ve bir köşede sessiz sedasız oturarak insanların konuşmalarını dinliyordu.

Amena... Amena platformun yanına bir sandalye yanaştırmıştı ve yayında Pan-sistem kataloğunu inceliyordu. "Tekrar çevrimiçiyim," dedim.

Gülümsedi. "Herkese haber veririm."

Doğrulup oturdum. TıpSistem insanların başladıkları işi bitirmişti ve performans güvenirliğim yüzde 98 civarıydı. Yaralı insanların giydikleri türden yumuşak bir tür önlük giyiyordum ama dronlarımın giysilerimi tespit etmeleri uzun

sürmedi. Hepsi de temizlenip geri dönüştürücüde onarılmış ve katlanıp bir sedyenin üstüne bırakılmıştı. Düşünüp taşınmakla uğraşmadan, "GAT bir görev için mürettebatına katılmamı istedi," dedim.

GAT her zamanki gibi bizi dinliyordu ve bu şekilde ona aklımdan geçenleri söylüyordum. Nedense Amena'yla konuşmak daha kolaydı. Belki sebep her nasılsa kendini GAT ile benim tırnak içinde ilişkimizin ortasına sokmayı becermiş olmasıydı.

Amena yayınını duraklatıp kaşlarını çattı. "Ne kadar bir süreliğine?"

"Görev boyunca." Fakat içimden bir ses GAT'ın bunu daha uzun bir... birlikteliğin ilk adımı olarak kastettiğini söylüyordu.

Amena alnındaki kırışıklıkla şüphelerini belli etti. "Tek bir görevliğine mi? İş ciddiye binmeden önce herkes birbirinden hoşlanacak mı görmek için sevdiğin birinden çalışma dönemleri arasında gelip ailenle kalmasını istemek gibi mi?"

"Dediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyorum." GAT'ın lafa dalıp Amena'ya ne kadar yanıldığını söylememiş olması dikkatimi çekmişti. Kaldı ki genç kız yanılıyor olsaydı GAT'ın aynen öyle yapacağının farkındaydım. Demek ki yanılmıyordu. "Ama evet, belki."

Amena durup düşündü. "Sanırım şaşırmadım. Bu konuda neler hissediyorsun?" Yüz ifadem değişmiş olacak ki gözlerini devirdi. "Ah, pardon. Kazara his lafı ettim."

GAT'ın ergen insanlardan niye hoşlandığına dair sahiden de en ufak bir fikrim yok. "Bilmiyorum," dedim kıza.

"Eee... sence ikinci annem buna ne der?"

Hiçbir fikrim yoktu. "Sen ne diyorsun?"

Dudak büktü. "Sana alışmaya başlamıştım." Dronum beni süzmesini seyretti. "Berbat bir fikir olduğunu sanmıyorum. Gel gör ki... GAT bazen Tüzel Kuşak'ta da çalışıyor,

değil mi? Bütün görevleri böyle kayıp kolonilere düzenlemiyorlar."

"O da bir faktör." Gerçi GAT'ın solo "kargo görevlerinin" aslında hiçbir şirket tarafından şüphe duyulmayacak birer istihbarat toplama faaliyeti olup olmadığını sık sık merak etmiştim.

Amena, Tüzel Kuşak'a döneceğim fikrinden hoşlanmışa benzemiyordu. Benim de heyecandan yerimde duramadığım söylenemezdi. Ağır ağır konuştu. "Bence GAT sana çok önem veriyor. Ne dediğini duymalıydın... İmha yazılımınızı keşif gemisine göndermesinin tek sebebi, göndermezse Iris'i ve diğerlerini geri almasının tek yolunun seni göndermek olacağını düşünmesiydi. O zaman da tehlikeli bir işe kalkışman gerekecekti. Tabii sen zaten tehlikeli bir işe kalkışmıştın ama o sırada bundan haberimiz yoktu." Tereddüt edip ekledi: "Bana kalırsa sana iyi geleceğini düşünmeseydi seni kendisiyle gelmeye davet etmezdi, anlarsın ya."

Hayır, hâlâ anlamıyordum.

Üç döngünün daha ardından insanların geri kalanı karantinadan çıkabildi. Barish-Estranza mürettebatı kendi mekikleriyle Denetmen Leonide'ın ikmal taşıyıcısına geri gönderildi. Kimse kimseyi rehin tutmaya çalışmadı; bu böyle bir durum için sıradışıydı ama henüz Barish-Estranza takviye kuvvetleri gelmiş değildi.

İkmal taşıyıcısı solucan deliği iticisini onarırken başka bir şeyin ortaya çıkıp saldırması ihtimaline karşı menzilimiz dahilinde kaldı. Ayrıca bir yolunu bulup gezegeni burunlarının dibinden çalmayacağımızı sağlama almak istiyorlardı. Açıkçası GAT ile mürettebatının niyeti halen oydu. Tabii becerebilirlerse. İnsanlar vakitlerinin çoğunu koloniciler hakkında ne yapılacağını, koloni sahasının nasıl arıtılacağını, gerekirse herkesin oradan alınıp alınamayacağını konu-

şarak geçirdiler. GAT işin o kısmına iştirak etmeyecekti ama üniversitenin arıtma tesisi ekipleri çıkageldiğinde mürettebatı o konuda tavsiyelerde bulunacaktı.

Karime'nin söylediğine göre en büyük sorun uzaylı kalıntısı bulaşmasından dolayı üniversitenin hazırladığı adli davanın artık geçerli olmamasıydı. Dolayısıyla Barish-Estranza'nın hak iddiasına karşı çıkabilmek için yardıma ihtiyaçları vardı. Barish-Estranzalılar solucan deliği üzerinden harekât üslerine bir mesaj sondası yollamıştı. GAT da aynı şeyi üniversiteye yapmıştı. Neticede önce kimin çıkageleceğini görmeyi bekliyorduk.

Ayrıca gemide benden başka bir asi GüvBirim bulundurmamız meselesi vardı.

GüvBirim 3 çoğunlukla Barish-Estranza keşif gemisinde yaptığını yapıyor, yani bir yerde dikilerek nöbet tutuyor ve bazen de devriye geziyordu. Gel gör ki bunu zırhı ve silahları olmadan yapması gerekiyordu çünkü GAT onları elinden almıştı. Dahası kolundaki silahlardan atış yapması halinde başına neler geleceğine dair onunla bazı ayrıntılar paylaştığından kuşkulanıyordum.

Amena ile Ratthi, 3'ün "uyum sağlamasına" yardım etmemi önerip duruyorlardı – artık bu her ne demek oluyorsa. Rolleri değişseydik rahat bırakılmak isteyeceğimi biliyordum. Zaten şimdiye kadar gönüllü olarak bir sandalyeye oturmamışsa muhtemelen konuşmaya hazır değildi.

(Yapmak istemediğim bir şeyi yapmamak için bahane bulduğumu sanabilirsiniz ama hey, o konuda fikrinizi değiştiremem.)

Derken insanlardan çoğunun uyuduğu üçüncü döngünün sonunda peşimde gezdiğini fark ettim ve bunu konuşmak istediğinin bir belirtisi olarak algıladım. Boş bir koridorda durup duvarı karşıma aldım ve, "Ne var?" dedim.

Standarda uygun boş yüz ifadesiyle 0.6 saniye boyunca

orada dikildi. Dronlarımız başımızın yukarısında bekleme düzenine girdi. Sonra yüzü biraz gevşedi ve, "Dosyalarını gördüm," dedi.

"2.0 söylemişti."

"Öykün eksikti."

"Çünkü ölmedim."

"İdari modülünü devre dışı bıraktıktan sonra görevlerini uygulamayı sürdürmüşsün."

"Otuz beş bin saat boyunca." Aniden içime kötü bir his doğdu. "Geri dönmek istiyorsun."

Tekrar tereddüt etti. "Hayır, istemiyorum. Ben... dönmeyeceğim. Ama ne yapacağımı bilmiyorum."

İçim rahatlamadı desem yalan olur. Sırf ikimizin de asi birer GüvBirim olması dostluk kuracağımız anlamına gelmezdi ama geri dönerse öleceğinin farkındaydım. İdari modülümü *hack*ledikten sonra bile işimi yapmaya devam etmiştim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum (tabii bilirsiniz, cinnet geçirip katliam yapmak hariç ama cinnete dayalı katliamların matah bir tarafı yoktur ve kişinin medya seyretme becerisine engel teşkil eder) ama o kaçıp daha sonra geri dönmekten farklıydı. "Çünkü değişim dehşet vericidir," dedim. "Seçim yapmak dehşet vericidir. Ama kafanın içinde hata edersen seni öldürmeye hazır bir şeyin bulunması daha da dehşet vericidir."

İtirazı varmış gibi görünmüyordu. "Müşterilerin bana onlarla beraber Preservation'a gidebileceğimi söylediler."

"Gidebilirsin. Gitmeyebilirsin de. Mecbur değilsin."

"Onlar senin müşterilerin."

"Onlara güvenebilirsin," dedim.

Eminim ki aklımı oynattığımı düşünmüştür. Hey, ben de aklımı oynattığımı düşünüyordum. Yine de bir şey söylemedi çünkü böyle bir durumda ne söylenebilirdi ki? Veya herhangi bir durumda.

Sonunda, "Öykünün tamamlanmış kısmı," dedi. Bir süre sonra öykümün geri kalanını da öğrenmek istediğini anladım ama sözleşme dışı konularda istekte bulunma tecrübesi hiç yoktu. "Onu görmek... bir karara varmamı kolaylaştırır."

Nasıl bir karara varmaya niyetli olduğundan emin sayılırdım. Dosyalarım firari GüvBirimler için bir el kitabı gibiydi. "İlgili bölümleri ayırıp sana gönderirim," dedim.

Bir saniyeliğine hoşnut denebilecek bir ifade takındı. "Bu bilgi için teşekkürler," dedi.

Bu güneş sistemine gelmemizden yirmi döngü sonra solucan deliğinden çıka çıka bir Preservation taşıtı –silahlı bir istasyon müdahale gemisi– çıktı.

"Bu kadarcık bir zamanda buraya gelebilmeleri mümkün değil," dedi Arada, geminin kimliği doğrulandıktan ve yemekhane gazinosundaki nidalar ile kol sallamalar bittikten sonra. "Tabii bizden sadece birkaç saat sonra yola çıkmadılarsa."

Çıkmış olabilirler, diye belirtti GAT. *Silinmeden önce neler olduğunu açıklayıp yardım istediğim bir mesaj sondası hazırladım ve varlığını hedefKontrolSisteminden gizledim. Onu solucan deliği iticisi devreye girdiğinde otomatikman ateşlenmeye ayarladım.*

Yine nidalar yükseldi. "İyi ama bize neden söylemedin?" diye ona sordu Amena.

(Evet, Amena GAT'ın nasıl bir canavar olduğunu hâlâ anlamamıştı.)

Çünkü söyleseydim sizi isteklerimi yerine getirmeye zorlamam güçleşirdi, cevabını verdi GAT.

(Evet, aynen öyle.)

"Onlarla telsizden iletişime geçebilir miyiz?" diye sordum. Çünkü gelen gemide kimin olduğu içime doğmuştu ve haklıysam hem bir yığın zaman kazanırdık hem de bir

yığın öfkenin önüne geçerdik. Tabii öfkenin önüne geçmek derken insanlar uzun bir süre boyunca kendi aralarında konuşurlarken öfkeyle beklememi kastediyorum.

Seth bana düşünceli bir bakış attı. "Geçebiliriz. Gün?"

Zararlı yazılım gönderme ihtimalleri var mı? diye sordu GAT.

"Hiç komik değilsin," dedim ona.

GAT, Preservation müdahale gemisiyle telsiz bağlantısı kurdu. "Ben GüvBirim," dedim. "Dr. Mensah orada mı?"

Topu topu dört saniyelik bir duraksama yaşandı. Sonra Mensah'ın sesi duyuldu. "GüvBirim, buradayım."

Amena sabırsızca hoplasa da beklemesi için yayınını tıklattım. "Soğuktaş, şarkı, hasat," dedim.

"Anlaşıldı," dedi Mensah hemen. Sesinde bir rahatlama tınısı vardı. "Artık biri bana neler döndüğünü anlatabilir mi?"

Arada sözü aceleyle devraldı. Seth bana, "O bir bekleme kodu muydu?" diye sordu.

Amena bıkkın bir ses çıkardı. "Demek ikinci annemle özel bir kodunuz var."

Aslında *ateş açma, temiz ve zayiat yok* anlamına geliyordu. "Evet," deyip geçtim. Artık onu değiştirmem gerekecekti.

Müdahale gemisi GAT'a ulaşıncaya kadar Arada ile diğerleri kaçırılma ve Preservation tetkik tesisinin havaya uçurulmasıyla ilgili bütün can sıkıcı soruları telsizden yanıtladılar.

Thiago o noktada Seth ile Iris'i Mensah'a GAT'ın gerçek görevinden bahsetmeye ikna etmişti. Sanırım Mensah'ın telsizdeki ikna edici ve makul tavrının da bunda bir rolü olmuştu. Üstelik Mensah'a müdahale ekibinin ve bir istasyon güvenlik timinin yanı sıra Pin-Lee de eşlik etmişti. GAT'ın mürettebatı Tüzel Kuşak sözleşme müzakerelerinden iyi anlayan birine ihtiyaç duyduğu için Preservation'la ittifak kurma fikri gitgide destek görüyordu. Her neyse, insanlar

o konuları görüşürken ben *Mabet Ay*'ı seyrettim. GAT bazı bölümleri benimle beraber seyretse de Dr. Mensah'ın gemiye gelecek olması ne gariptir ki onu heyecanlandırmıştı ve dronlarına iç mekânı sil baştan temizletiyor, Turi'ye kirli çamaşırları geri dönüştürücüye koymasını bağırmak gibi şeyler yapmasına sebep oluyordu.

Müdahale gemisi GAT'ın modül rıhtımına yanaştı ve Mensah yanına Pin-Lee'yi de alarak geçiş yaptı. Bir yığın gürültülü selamlaşma, sarılma, bağrışma ve takdimler yaşandı. Benimle de bol bol konuşuldu. Pin-Lee iyi olup olmadığımı sorarken Mensah, kızını üs gemisinden kurtarmaya çalıştığım için bana teşekkür etti. Seth geminin kaptanı olarak her ikisini de GAT'la resmen tanıştırdı. "*Günberi*'nin varlığını bot pilotluk rolü hariç Tüzel Kuşak'ta sır olarak saklamamız gerektiği için normalde bunu yapmayız," dedi onlara.

"Anlıyoruz," diyen Mensah'ın sesi birazcık alaycıydı. "Biz de Tüzel Kuşak'tan çok sayıda sır saklarız. Tanıştığımıza çok sevindim, *Günberi*."

Sizi burada ağırlamak bir zevk, Dr. Mensah, dedi GAT. Üstelik sözlerinde ciddiymiş gibi konuşmayı becerdi.

Daha sonra herkes durulduğunda ve Pin-Lee oturup Barish-Estranza'nın kolonideki hak iddiasına karşı çıkacak belgelere dair Karime ve Iris'e akıl verdiği sırada Dr. Mensah'la özele yakın bir konuşma yapma fırsatı buldum. (Özele yakın diyorum çünkü GAT'tan sakınmak imkânsızdı.) (Ama zaten buna alışkındım.)

Gazinoya gelip yanıma oturdu ve bir dronu yüzünden görüntü almaya ayarladım. Söylemek istediğim şeyler vardı ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. O yüzden ağzıma ilk ne gelirse onu söyledim. "Travma tedavisi gördün mü?"

Sesi artık bir hayli alaycıydı. "Evet, ilk randevuları aldım. Sonra kızım, enişte m ve dostlarım kaçırıldıkları için her şeyi bırakıp bir kurtarma görevine çıkmam gerekti."

Ona hak vermemek elimde değildi. "Bensiz..." Orada bensiz ne durumda olduğunu sormak istemiyordum. Tamam, elbette ki istiyordum ama bunu sormak beni mahcup ediyordu. Üstelik GAT'ın terapi hakkında konuşarak onun mahremiyetini ihlal etmek hakkında söyledikleri hâlâ aklımdaydı.

Mensah kısılı gözlerle bekledi, sonra da belli ki ağzımdan başka bir laf alamayacağına karar verdi. "Her şey yolunda. Bu işin zaman alacağını biliyorum. Ama ben iyiyim." Yüzünde ironik bir ifade belirdi. "Daha doğrusu toplu kaçırılma hadisesine kadar öyleydim."

En azından o kısım benim suçum değildi. Derken hiç düşünmeksizin, "Amena sana sinir krizimden bahsetti mi?" diye sordum.

Bu sefer gerçekten kaşlarını çattı. "Hayır, söylemedi."

"Ah." Eh, neyse, o konuda çenemi kapalı tutabilirdim ama artık çok geçti. "GAT'ın öldüğünü sandığımda oldu."

Alnında hâlâ ufak bir endişe kırışıklığı vardı. "Anlaşılır bir durum. Ratthi'ye göre *Günberi* çok yakın bir dostunmuş."

"Ratthi'nin capcanlı bir hayal gücü var." Bu da mahcup edici bir konuydu ve bir an önce aradan çıkması iyi olurdu. "Sana GAT'tan bahsetmedim."

Alın kırışıklığı geçti. "Ben de sana her şeyi söylemiyorum."

"Çünkü her şeyi bilmek istemiyorum ve buna saygı duyuyorsun." Ağzımdaki baklayı çıkarmaya karar verdim. "GAT bir görevde kendisine eşlik etmemi istedi."

"Anlıyorum." Mensah buna ciddi ciddi kafa yordu. "Bu geçici bir iş mi olacak, yoksa daha kalıcı bir şey mi?"

"Bilmiyorum." Sohbetimiz son derece sarsak ve mahcup edici bir hâl almıştı. "Seni bir daha görmek istemiyor değilim."

Yüklemlerimi çözümlemeye birkaç saniyesini ayırdı. "Ben de seni görmek istemiyor değilim." Yüz ifadesi hâlâ düşünceliydi. "Ama eğer *Günberi*'yle daha çok vakit geçirmek istediğini keşfedersen daima geri gelip bizi ziyaret edebilirsin."

Bu konuyu konuşmak giderek kolaylaşıyordu. "Preservation bir parçası olduğum ilk yerdi ve onun bir parçası olmaktan vazgeçmek istemiyorum. Ama GAT'la beraber olmaktan hoşlanıyorum. Onunla beraber olmayı sürdürmek istiyorum."

Mensah kendi kendine kafa salladı. "Peki ya mürettebatın geri kalanı?"

Evet, eh, işte bu potansiyel bir sorundu. "Henüz onları tanımıyorum."

"Onlarla geçici bir süreliğine çalışmak o sorunu çözebilir. Tabii öyle yapmaya karar verirsen." Biraz gülümsedi. "İşin iyi tarafı ne istediğini biliyor olman."

Evet, bir bakıma biliyordum. Ve bu garip bir histi. "Bu benim için yeni bir şey."

Tebessümü büyüdü. "Ben öyle ifade etmeyecektim ama evet."

Adli dava üstünde çalışanlar hariç GAT'ın mürettebatı istirahata çekilmişti. Mensah kızını ve Thiago'yu da yanına alıp Preservation gemisine dönmüştü. (Amena bana "benimle arasındaki ilişkiyi yanlış anladığı" için Thiago'nun Mensah'tan özür dileme ihtiyacı hissettiğini ve daha sonra bununla ilgili olarak bana bilgi vereceğini söylemişti. Şahsen ben onları duyma riskimin olmadığı diğer gemide konuşmalarından memnundum.) Arada, Overse ve Ratthi ise GAT'taki yedek yatak odasında kalıyordu.

Ortalığın daha tenha olduğu GAT'ın kontrol güvertesine çıktım. Mekânın huzur verici bir aşinalığı vardı; o yüzden

kıyaslama yapabilmek için gemiye bindiğim ilk seferin anılarına eriştim. GAT beynimi yok etmek tehditleri savurmazken burada bulunmak daha iyiydi. "Seninle beraber göreve gelirsem daha çok medyaya ihtiyacımız olacak," dedim. Elimizdeki materyali epey hızlı tüketiyorduk demek hafife kaçar.

Üniversitenin arşivlerinden bir koleksiyon derliyorum, dedi GAT.

Bana da yolladığı dizini gözden geçirmeye başladım. "Belki bir kısmını 3'e de vermeliyiz." GAT ilgili arşiv dosyalarımı 3'le paylaştığımı biliyor olmalıydı. "Muhtemelen fırsat bulur bulmaz gider."

3 dosyalarını o yüzden istemedi. Daha doğrusu tek sebep o değildi. Ona seni kurtarmamıza neden yardım etmek istediğini sorduğumda, "YardımEt.dosya'daki öyküler," dedi. Sanırım anıların ona senin insan medyasından elde ettiğin türden bir bağlam sunuyor.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim. 2.0'ın yaptığı gibi dosyalarımı öylece 3'e vermek aklımın ucundan bile geçmezdi. Ve 2.0 öyle yapmamış olsaydı hedefKontrolSistemi galip gelirdi.

2.0'ın benim için indirdiği rapora göre 3 keşif gemisindeki diğer iki GüvBirimi en azından iletişim kurmalarına izin verildiği kadarıyla sanki birer dostmuşlar gibi sevmişti. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Belki ben hep tuhaf bir GüvBirim olagelmiştim; belki 3 diğer GüvBirimlerle daha rahat iletişim kurardı.

Belki 3'e Dr. Bharadwaj'ın belgeselinin bir kopyasını da vermeliydim.

Her neyse. Şimdilik GAT'ın dizininde yürüttüğüm anahtar kelime arayışı sonucu sanırım *Orion Zaman Akımı Savunmacıları* kadar bile gerçekçi olmayan bir şey bulmuştum. Şovun özetini GAT'a gösterdim ve ilk bölümü başlattı.